

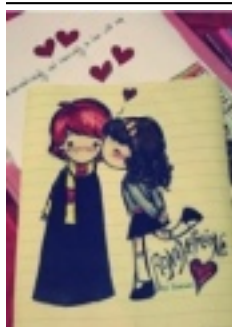
Tình Yêu Của Chúng Ta

Contents

Tình Yêu Của Chúng Ta	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	13
8. Chương 8	15
9. Chương 9	17
10. Chương 10	19
11. Chương 11	22
12. Chương 12	26
13. Chương 13	29
14. Chương 14	32
15. Chương 15	34
16. Chương 16	36
17. Chương 17	39
18. Chương 18	41
19. Chương 19	43
20. Chương 20	46
21. Chương 21	48
22. Chương 22	50
23. Chương 23	53
24. Chương 24	55
25. Chương 25	58
26. Chương 27	60
27. Chương 28	62
28. Chương 29	65
29. Chương 30	68
30. Chương 31	71
31. Chương 32	74
32. Chương 33	77
33. Chương 34	80
34. Chương 35	82
35. Chương 36	85
36. Chương 37	88
37. Chương 38	90
38. Chương 39	92
39. Chương 40	95
40. Chương 41	98
41. Chương 42	101

42. Chương 43	106
43. Chương 44	109
44. Chương 45	112
45. Chương 46	119
46. Chương 47	125
47. Chương 48	130
48. Chương 49	134
49. Chương 50	141
50. Chương 51	149
51. Chương 52	157
52. Chương 53	165

Tình Yêu Của Chúng Ta

Giới thiệu

Lâm Mẫn Nhi - một cô gái đáng yêu, lần đầu nhìn thấy anh đã có phản cảm, nhưng qua thời gian, tr

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-cua-chung-ta>

1. Chương 1

«Lộp bộp... lộp bộp... »

Ngoài trời tiếng mưa rơi trên mái nhà khiến một người con gái không sao ngủ được. Nằm trên giường, đôi mắt mở to nhưng trong ánh mắt lại trống rỗng, không có tiêu cự. Người con gái này có đôi mắt to, chiếc mũi không cao nhưng cân xứng với khuôn mặt trắng nõn của cô. Cô không tính là xinh đẹp kiêu diễm nhưng khuôn mặt lại toát lên một vẻ đẹp thuần khiết, có nét dịu dàng của người con gái.

Cô nhớ, hôm nhìn thấy chuyện đó, hôm trái tim cô thật sự đau đến như muốn vỡ ra cũng là một ngày mưa. Kỳ lạ thay, ngày cô rời bỏ nơi cô lớn lên, nơi cô tưởng chừng như tìm được hạnh phúc của mình cũng là một ngày mưa tầm tã. Con mưa buổi tối hôm nay đã kéo về bao nhiêu ký ức buồn vui lẫn lộn trong cô. Từ khi quen anh, cho đến khi yêu rồi hận, tất cả lũ lượt ùa về trong tâm trí cô gái.

Con mưa đêm nay tuy không nặng hạt nhưng nó lại làm nỗi buồn trong cô da diết hơn. Giá như cơn mưa này lớn hơn chút, nặng hạt hơn chút, có lẽ cô sẽ không buồn đến thế. Ít nhất nó sẽ rửa sạch phần nào ký ức trong cô, sẽ như một cơn lũ cuốn trôi tất cả để trong cô không còn gì liên quan đến anh nữa. Nhưng cô biết, muốn quên là điều không dễ, có khi nó còn là điều không thể. Những gì về anh, cô đều nhớ và biết rõ. Đôi lúc cô cũng tự hỏi lại mình, tại sao lại có thể yêu một người đến thế ? Tại sao lại có thể vì anh mà khóc đến cạn kiệt nước mắt ?

Trong bóng đêm, cô nhớ lại lúc cô mới gặp anh, không phải trong cơn mưa, không phải trong một ngày đẹp trời mà là trong một ngày nắng nóng của mùa hạ.

6 năm trước...

Một cô gái dáng người nhỏ nhắn, khuôn mặt lấm tấm mồ hôi chạy nhanh trên đường. Cô là Lâm Mẫn Nhi đang học đại học năm thứ nhất. Cô gái chạy được một lúc thì dừng lại trước một cửa hàng. Cô ngược lên nhìn tấm biển hiệu : « Our love ». Hôm qua cô đọc trên tạp chí thấy cửa hàng này đang bán một chiếc vòng cổ bên trong có hình của cổ bốn lá, nhìn rất đẹp mà giá cả cũng vừa với túi tiền của cô.

Đẩy cửa ra vào, tiếng chuông gió vang lên lanh lảnh báo hiệu có khách đến. Một cô gái xinh xắn, nhanh nhẹn tiến lên ân cần, tươi cười hỏi cô : « Xin hỏi quý khách muốn mua gì ạ ? »

Cô ngần ra một lúc, trầm nghĩ : « Thật xinh đẹp... »

« Quý khách ? »

Rồi cô cũng mỉm cười lại, nói : « Chị có thể làm ơn cho tôi xem chiếc vòng cổ 4 lá mà cửa hàng đã đăng trên báo không ? »

« A, ra quý khách tìm chiếc vòng đó sao ? Cô bé quả thật có con mắt thẩm mỹ đấy, đó là chiếc vòng mới nhất của cửa hàng chúng tôi, có rất nhiều nữ sinh cũng như cô đến tìm chiếc vòng đó.... »

Cô không để tâm vào những lời người bán hàng nói, mà chỉ chăm chú ngắm nhìn cửa hàng này. Phong cách độc đáo, không phải một cửa hàng chỉ toàn màu hồng cho nữ sinh mà là một màu trắng thuần khiết. Rồi tấm mắt cô đập vào chiếc vòng cổ mà người bán hàng mang ra, đặt trên mặt kính. Lúc cô giơ tay ra định chạm vào thì một bàn tay to lớn khác đã cầm lên trước cô rồi.

Có lẽ trong lúc cô đang còn ngẩn ngơ nhìn ngắm cửa hàng này, cánh cửa lại mở ra, tiếng chuông gió lại vang lên lanh lảnh lần nữa. Nhưng cô nào có tâm trạng để quan tâm đến nó nữa, cô bây giờ còn đang ngập trong màu trắng thanh khiết của cửa hàng này.

« A... » Cô khẽ kêu lên khi thấy đồ của mình bị lấy mất. Nào có ai nâng tay trên như thế cơ chứ... Cố nén tức giận, cô quay sang bên nhìn cái kẻ mà đã nâng mất chiếc vòng cổ « quý báu » của cô.

Đập vào mắt cô là một khuôn mặt tuấn tú, đường nét cương nghị. Vừa có vẻ lạnh lùng từ đôi mắt nhưng đôi môi anh lại hiện lên chút gì phong lưu. Cô nhìn chăm chăm anh ta như đang đánh giá tổng thể một món hàng vậy. Cao... anh ta rất cao, có lẽ phải đến 190cm cũng nên. Cô nghĩ nếu cứ phải ngửa cổ lên nhìn thế này, chắc cổ cô sẽ mỏi như rồi gãy mất.

Cũng trong lúc cô quan sát cái « món hàng » mà cô mới tìm thấy, anh cũng quan sát lại cô. Khuôn mặt không phải là kiểu diễm như những người phụ nữ xung quanh anh, nhưng ở cô có nét gì đó, toát lên vẻ đẹp thuần khiết. Đứng trong cửa hàng này, nhìn cô như tiểu thiên thần. Khuôn mặt trắng nõn, phúng phính nhìn rất đáng yêu. Anh nhìn cô một hồi, rồi cất giọng :

« Có phải cái này không ? » Vừa nói anh vừa quay lại đằng sau hỏi.

Giọng nói thật trầm ấm, thật êm tai. Mẫn Nhi trầm nghĩ rồi lại nhìn thấy đằng sau anh là một cô gái nhỏ nhắn, đang túm chặt lấy tay anh rồi nũng nịu nói :

« Đúng rồi, đúng cái đó rồi. Mua cho em đi » Giọng nói ngọt ngào vang lên, cũng thật hợp với khuôn mặt xinh xắn của cô gái.

« A... cái đó tôi đã lấy trước rồi » Như tìm về được lý trí, Mẫn Nhi lên tiếng giành lại đồ vật của mình.

« Tiểu thư, nếu tôi không nhầm, cô còn chưa giao tiền, chưa nhận hàng thì cái này không thể tính là của cô được. » Âm thanh trầm ấm lại lần nữa vang lên.

« A... có như vậy sao ? Nhưng cái này tôi thấy trước, cũng là tôi cầm trước. »

« Cô thấy trước hay cô ấy thấy trước ai mà biết được nhưng tôi chắc chắn, người cầm trước là tôi. » Anh nói có chút đùa cợt.

Im lặng hồi lâu, điều anh ta nói cũng đúng, cô còn chưa chạm được đến chiếc vòng thì anh ta đã cầm lấy mất rồi. Nhưng đó cũng là vì anh ta nâng tay trên của cô mà, rõ ràng cô gọi chỉ bán hàng lấy nó ra trước.

Lâm Mẫn Nhi cô có một tật xấu, khi suy nghĩ thì thường hay nói thẳng ra suy nghĩ của mình, điều này không biết bao nhiêu lần đã hại chết cô rồi. Lại lần nữa, tính xấu của cô được phát huy.

« Tôi không nâng tay trên cửa cô » Đùa hay sao, anh đường hoàng chân chính cầm chiếc vòng này, làm gì có chuyện cướp đồ hay nâng tay trên như cô nói được.

Có vẻ không nhịn được nữa, cô gái đứng đằng sau anh này giờ lên tiếng : « Sao hai người phải cãi nhau làm gì ? Mỗi người lấy một cái không phải là được rồi sao ? » Cô gái cười tự đắc, đúng vậy, mình thật thông minh.

Người bán hàng lúng túng nói : « Đây là chiếc cuối cùng rồi, hiện giờ trong kho cũng không còn cái nào nữa. Đợt này, mẫu mã này rất được cái nữ sinh ưa chuộng nên không còn hàng nữa rồi »

Mặt cô gái bỗng nhiên xị xuống, quay sang anh trai mình nhìn đầy vẻ đáng thương. Ánh mắt như muốn nói : « Mau mua cho em đi... mua cho em đi. »

« Làm phiền cô gói nó lại cho tôi » Anh lên tiếng lần nữa

« Đây đây, cái này là của tôi chứ, sao anh không chịu nói đạo lý gì vậy ? » Cô tức giận rồi đó

« Tôi đã nói rồi, cô chưa mua nó, chưa tinh là của cô »

« Thì người ta đang định mua, ai bảo anh nhảy vào đây làm chi... » Thao thao bất tuyệt một lúc, cô đã thấy người đó cầm món đồ đang định bước ra cửa hàng. « Đây đây... đợi đã... »

Cứ thế, ra khỏi cửa hàng, một chàng trai cùng một cô gái bước nhanh về phía một chiếc ô tô đen đang đỗ bên ngoài, đằng sau là một cô gái ăn mặc giản dị đuổi theo. Hai người đi trước không liếc mắt nhìn, lên thẳng chiếc xe lao đi, để mặc cô gái đứng đằng sau đang đòi lại « đồ của mình »

« Hừ, có tiền là giỏi lắm sao ? Tôi đây cũng có tiền, chỉ là không nhiều bằng anh thôi. » Nhìn chiếc xe kia, có lẽ hai người bọn họ là kẻ có tiền. A.... cô thật tiếc, chiếc vòng đáng lý nên là của cô kia....

2. Chương 2

Hai tuần đã trôi qua, cũng là lúc học kì mới bắt đầu. Lâm Mẫn Nhi đã không còn nhớ đến cái chuyện không vui về gì kia nữa rồi.

Lững thững đi cuối cùng cũng đã đến cổng trường đại học. Đột nhiên đằng sau có người vỗ mạnh vào vai làm cô giật mình.

« Oa. » Trần Linh Chi, người bạn thân của cô từ khi còn nhỏ không biết từ đâu chạy ra, vỗ mạnh vai cô. Chi là một cô gái hoạt bát, năng động. Khuôn mặt xinh xắn, nhí nhảnh. Không biết bao nhiêu tên đã tỏ tình với cô nàng mà cô lại từ chối. Nhi biết vì trong tâm của Linh Chi, từ lâu đã có một người. Có lẽ, quên là điều không thể với cô. Lúc đó, Nhi luôn tự hỏi sao Chi lại không thể quên được người trong tâm trí của cậu ấy mà nào có biết chính cô sau này cũng sẽ vậy. Nhưng đó lại là chuyện của lâu về sau.

« Con quỷ này, cậu làm cái gì vậy. Giật cả mình. »

« Đang tương tư anh nào hay sao mà giật mình vậy ? »

« Nào có anh nào đâu. » Như bị chốt dạ, hai gò má hơi ửng đỏ lên. Đúng là cô đã quên cái chuyện ở cửa hàng kia rồi, nhưng mà thỉnh thoảng, đôi mắt đen nhìn không thấy đáy kia vẫn hiện lên trong đầu cô. Mình bị điên rồi mới nghĩ đến cái tên đấy, điên thật rồi. Cô tự nhận cô bị vẻ bên ngoài của hắn hấp dẫn hết hồn, nhưng vẫn còn chút lý trí nhé. Chỉ là hắn đẹp, nên đôi mắt hắn mới hiện lên thôi.

Cứ thế hai người bước vào lớp.

« AAAA, mới ngày đầu tiên đi học đã mất một người thế này rồi » Chi ngáp to một cái, rồi nằm vật lên bàn.

« Ngày đầu nào mà chả như thế chứ. Xuống căn-tin không ? Mình đói quá rồi. » Nhi quay sang nói với cô bạn đang chuẩn bị tiến vào giấc ngủ. Nghe đến ăn, ngay lập tức cô nàng Linh Chi bật dậy, quay sang nói to với Nhi : « Đi, sao giờ mới nói. Tí thì mình quên mất cái trường này còn có một nơi gọi là căn-tin nha ! » Nói xong, Chi kéo Nhi đi thẳng một mạch xuống căn-tin nơi học sinh chen lấn chỉ để gọi món.

« Mình ngồi chiếm chỗ, cậu đi lấy đồ ăn đi. » Chi nói, rồi quay sang ra lệnh với cô bạn thân.

« Sao cậu khôn vậy ? Đông thế kia, mình làm sao lấy được chứ ? » Nhi kêu than, sao bạn cô lại khôn vậy cơ chứ. Nhìn một đám học sinh đang chen chúc đằng kia, cô lại thấy nản chí.

« Đi đi. Cậu bảo đói mà. Đi lấy đồ ăn đi. Của mình vẫn như cũ nhé. » Vừa nói, cô nàng Linh Chi vừa đẩy Mẫn Nhi về phía quầy.

« Cô ơi... »

« Cho cháu bánh mì... »

« Cho cháu hộp sữa... »

« Cô ơi... » Giọng nói của cô lạc vào đám người, nào có đến tai người phụ nữ ở căn-tin đâu cơ chứ.

Rồi một thân hình cao lớn chen ngang qua cô, tiến lên phía trước. Lại bị vượt lên trên, chẳng lẽ cả đời cô đã định sẽ bị người khác chen lấn lấy mất đồ sao ? Mẫn Nhi lại lần nữa bực bội. Nhưng một lúc sau, cô đột nhiên thấy một hộp sữa cùng một chiếc bánh mì nhân thịt đưa ra trước mặt mình. Cô ngược mắt lên nhìn thấy một đôi mắt đen không thấy đáy.

« Ôi trời ơi.... Sao lại là anh ta ? » Cô tự ai oán, sao lại đụng phải anh ta ở đây cơ chứ.

« Sao vậy ? Không ăn sao ? Giọng cô như mèo kêu như vậy thì sao mà gọi đồ được chứ. » Vừa mở miệng là đã khiêu khích người khác rồi.

« Cảm...cảm ơn. » Cô nghe không hiểu lắm nhưng vẫn cảm ơn theo thói quen. Nhìn gương mặt ngây ngô của cô, anh chợt thấy buồn cười, lại thấy có điểm đáng yêu.

« Đừng nhìn nữa. Tôi đi đây. » Hướng theo phía anh rời đi, cô thấy anh đi về phía bàn với một đám con trai và con gái vây quanh. Khi anh bước tới, một cô gái quần quýt lấy anh, bám lấy cánh tay anh, vừa nói vừa cười. Cô hơi nhịu mày, lẩm bầm : « Đồ trắng hoa, đồ sở khanh. »

« Cậu đang nói ai sở khanh thế hả ? » Linh Chi tưởng cô đang nói mình, tức giận gào lên. Nhi vừa lẩm bầm vừa đi, vô thức đã đến bàn của mình và Chi.

« Đây đây, cậu có biết cái đám người ngồi đằng kia hay không ? » Vừa hỏi Nhi vừa chỉ chỉ về phía đám trai gái đang ngồi bu lấy nhau.

« Trời ạ. Cậu có phải bị ốm rồi không ? Hay là bị mất trí nhớ, não không hoạt động ? Sao cậu có thể không biết bọn họ chứ. » Linh Chi kêu lên, như là nhìn thấy người ngoài hành tinh vậy.

« Sao mình phải biết họ chứ. Cũng đâu phải họ hàng với nhau đâu. » Đón nhận câu nói đó là một đôi mắt mang hình viên đạn của Linh Chi.

« Cậu đùa mình sao vậy. Để mình nói cậu nghe, cái anh chàng cao cao kia kia, tóc đen mà nhìn lạnh như băng kia ý tên là Nguyễn Lâm Phong, là con cả của chủ tịch tập đoàn Nguyễn Lâm. Lạnh lùng, ít nói nhưng chính điểm đấy lại khiến con gái bu quanh anh ta như ruồi vậy. Lại thêm khuôn mặt tuấn tú, đẹp trai, thử hỏi nào có ai lại không bị hấp dẫn chứ. »

Trầm mặc một lúc, Nhi mới lên tiếng : « Anh ta có đôi mắt đẹp »

« Hả ? Cậu cũng thấy vậy sao ? Ai cũng nói anh ta có đôi mắt là đẹp nhất, con gái trong trường mình, chỉ cần nhìn vào ánh mắt của anh ta là bị hút hồn hết cả. Còn cô gái bên cạnh anh ta là bạn gái hiện nay của anh ta, mới quen nhau được vài tuần, nhưng mình dám chắc cô nàng này cũng chả kéo dài được là bao đâu. »

« Sao lại thế ? »

« Cậu không biết sao ? Không ai là hẹn hò được với cậu ta quá 1 tháng cả. Không biết sau này có người nào có thể khiến cậu ta yêu thật tâm hay không nữa. »

Rồi Linh Chi lại chỉ vào những người bên cạnh Lâm Phong và đọc lí lịch trích ngang của họ nhưng những điều đó đều không vào tai Nhi. Ánh mắt cô chưa rời khỏi người Lâm Phong, cô không hiểu được suy nghĩ của anh ta. Rõ ràng là lạnh lùng ít nói như vậy, nhưng lại hay trêu chọc, khiêu khích cô. Cô thật sự không thể nào hiểu được.

Như cảm nhận được ánh mắt của cô đang nhìn mình, Lâm Phong cũng quay đầu lại, đập vào mắt anh là một ánh nhìn khó hiểu. Có lẽ do quá nhập tâm, không chú ý thấy anh đã quay lại đến lúc cô nhận ra thì lại thấy môi anh hơi cười. Anh ta cười lên trong đẹp hơn nhiều, cô thầm nghĩ. Cô hơi xấu hổ, cúi đầu, giục Linh Chi rồi kéo cô bạn thân chạy trốn chạy biến ra khỏi căn-tin mà không biết rằng đằng sau Lâm Phong vẫn nhìn theo cô.

3. Chương 3

Khuôn viên trường cô khá rộng, đằng sau còn có một bãi cỏ gần với sân bóng đá. Lúc này cô đang nằm trên bãi cỏ, trước mắt cô là bầu trời trong xanh. Cô thích nhất là thời tiết như vậy và cũng yêu nhất những lúc thả lỏng bản thân nằm trên bãi cỏ. Chỉ có những lúc như vậy cô mới là chính mình, mới có thể rũ bỏ những phiền muộn trong lòng mà tươi cười thoải mái. Ngoại trừ thời gian bên cạnh cô bạn thân từ thuở bé, cô chỉ có thể tìm thấy sự thoải mái những lúc một mình như vậy. Đang miên man suy nghĩ, bỗng dưng trước mắt tối lại. Cô giương mắt lên nhìn, lại đối diện với ánh mắt đăm chiêu đang nhìn chằm chằm cô.

« A.. » Cô thất kinh kêu khẽ. « Sao anh lại ở đây ? »

« Không có quy định tôi không được ngồi đây. » Anh phản bác lại.

Cô quay sang nhìn anh với ánh mắt khó hiểu. Nhận thấy ánh mắt của cô, anh quay lại nhìn. Trong giây lát, 4 con mắt chạm nhau, một điều gì đó như đã xảy ra, một bông hoa tình yêu như đã chớm nở giữa hai người, nhưng họ vẫn chưa nhận ra điều đó.

Đột nhiên anh mỉm cười với cô, Mẫn Nhi buột miệng thốt ra : « Anh cười như vậy trong sẽ đẹp hơn. »

Chột dạ, anh thu lại nụ cười vừa rồi. Chính anh cũng không hiểu sao mình lại có thể thất thố như vậy, lại có thể cười với một cô gái mà ngay cả tên anh cũng không biết.

« Anh thật sự rất khó hiểu đó. »

« Cô tên là gì ? » Anh hỏi một câu không ăn nhập với việc cô đang nói

« Trần Mẫn Nhi » Theo thói quen cô trả lời không do dự, rồi lại phát hiện ra sao mình có thể nói tên cho người lạ không do dự như vậy chứ. Đồ ngốc mà.

« Mẫn Nhi... » Anh lẩm bẩm lại tên cô rồi đứng lên xoay người rời đi.

« Đây... » Mẫn Nhi gọi lại

Anh quay lại nhìn cô như muốn hỏi : « Có chuyện gì ? »

Nhưng cô không trả lời được, vì chính cô cũng không biết mình gọi anh lại để làm gì nữa.

« À... cảm ơn anh chuyện sáng nay... Vậy thôi... Chào. » Nói xong cô chạy nhanh đi, gương mặt hơi đỏ. Biểu hiện này của cô rơi vào ánh mắt anh, môi anh hơi giương lên một điệu cười nói nhỏ : « Chúng ta sẽ vẫn còn gặp lại. »

« A Mẫn Nhi, cậu vừa mới chạy đi đâu vậy, nhanh lên sắp muộn học rồi. »

« Ừ, đến đây. Mình vừa mới ra sân sau nằm một lát, ngày đầu đi học nên mệt quá ý mà. »

Cứ thế hai cô nàng vừa nói chuyện vừa đi vào lớp.

Mọi ngày vẫn cứ trôi qua như bình thường, cô cũng không còn gặp lại anh nữa. Thỉnh thoảng vẫn thấy anh ngồi dưới căn-tin nhưng mỗi lần là lại có một cô gái khác nhau bám lấy tay anh.

Hôm nay, lớp cô có tiết tự học, nên cô lên trốn ra ngoài, muốn ra sân sau nằm ngủ. Nào ngờ vừa đến lại thấy có người nằm đó rồi. Đi đến gần cô mới phát hiện người đang nằm đó là ai.

Nguyễn Lâm Phong...

Không biết anh ta có nhận ra cô không nữa. Tốt nhất là không nên đi. Cô ngồi xuống bên cạnh anh, quan sát từng đường nét trên khuôn mặt điển trai này của anh. Ừm, nét nào ra nét đấy, thật đẹp trai....

Mãi quan sát mà cô không nhận ra anh đã mở mắt ra từ lúc nào.

Cô lại nghĩ, ừ, mắt thật đẹp, màu nâu tối, con ngươi như nhìn không thấy đáy... A... mắt...

« Anh... anh... anh tỉnh từ lúc nào vậy ? » Cô lúng túng, khó khăn mở miệng hỏi

« Từ lúc cô đến đây. » Nói rồi anh ngồi dậy, ngồi bên cạnh cô. Anh rút ra một bao thuốc lá, định châm lửa thì chợt có một bàn tay nhỏ bé giật lấy, ngăn cản anh : « Hút thuốc lá không tốt cho sức khỏe. » Tuy chỉ là lời nói rất bình thường nhưng vẫn làm anh có chút rung động.

Như sợ anh sẽ hiểu lầm, cô lên tiếng giải thích : « Tôi không phải là đang quan tâm đến anh đâu, chẳng qua anh hút thuốc sẽ ảnh hưởng đến tôi. Chỉ có vậy thôi, chỉ vậy thôi. » Cô càng nói càng nhỏ, dường như giấu đầu lòi đuôi. Có trời mới biết cô cũng không hiểu sao mình lại giật chiếc bật lửa này. Việc của anh đâu liên quan gì đến cô đâu cơ chứ.

Anh hiển nhiên cũng phát hiện ra điều đó, nhưng chẳng buồn vạch trần lời nói dối của cô, chỉ cười nhẹ rồi nói. « Vậy không có cô, tôi có thể hút thuốc thoải mái, phải vậy không ? »

Anh là con cả của gia đình, lúc nào cũng bị bắt ép học này học kia, nhưng anh cũng chẳng bận tâm, chỉ là học thôi, cũng không phải quá khó khăn. Anh không thiếu gì hết, mà chỉ thiếu duy nhất tình yêu. Những người con gái bên cạnh anh không phải là muốn nịnh bợ, ngồi trên cái ghế người yêu của anh thì cũng chỉ là vì tiền, nhưng anh cũng chẳng quan tâm, vì tiền gia đình anh cũng chẳng thiếu. Nhưng thứ duy nhất mà anh muốn chỉ là tình yêu, tình yêu chân thành từ một người, sự quan tâm từ một người bên cạnh anh. Không thể ngờ rằng, chính cô gái bên cạnh anh lúc này mới mang đến sự quan tâm cho anh, mới khiến anh lần đầu có cảm giác mình được yêu thương.

Từ nhỏ, anh đã biết cha mẹ mình không yêu nhau vì trong trái tim cha anh có một người khác. Không, có lẽ nói đúng hơn là cha không dành tình yêu ẹ trong khi mẹ anh lại điên cuồng yêu ông, yêu đến mức gia đình anh không còn biết đến hạnh phúc là gì nữa. Cũng chính vì thế, mẹ cũng không quan tâm đến hai anh em anh, vì trong mắt bà chỉ có duy nhất người chồng của mình mà thôi. Còn cha anh, có lẽ quan tâm tới anh em anh, nhưng kiểu quan tâm này quá nghiêm khắc. Họ bị bắt buộc học nhiều thứ họ không thích, nhưng ông bảo đó là vì tốt cho tương lai của hai người.

Trong lúc anh đang mải mê suy nghĩ thì Mẫn Nhi vẫn cứ đang thao thao bất tuyệt với lời giải thích của mình : « Anh đừng hiểu nhầm, thật sự nếu anh hút thuốc người bên cạnh còn hít phải nhiều khí độc hơn vì họ sẽ hít vào 99% khí độc bao gồm cả khí CO2 mà anh nhả ra.... Đây, anh có đang nghe tôi nói gì không vậy ? Đây đây... » Để ý thấy anh ta không chú ý nghe mình nói chuyện, cô vỗ vào vai lay anh tỉnh lại từ trong suy nghĩ

miên man đó.

« Sao ? Cô vừa nói gì ? » Phong quay sang hỏi lại cô. Anh đang mải suy nghĩ nên không có nghe cô nói cái gì hết.

« Haiz, không có gì hết. » Cô thở dài nói, coi như nãy giờ cô tự nói mình nghe vậy.

« Dù sao cũng cảm ơn. Cô vẫn nói nhiều như vậy » Anh đáp lại, cảm ơn cô đã ban cho anh sự quan tâm này.

« À đúng rồi, cô là sinh viên năm mấy vậy ? »

« Năm nhất » Cô vừa nói vừa nghĩ... Anh ta... anh ta nhận ra mình ? Tuy rằng cô không muốn anh nhận ra, nhưng khi nghe anh nói vậy, trong lòng có chút gì đó vui mừng. Tất nhiên là nào có ai thấy vui khi người khác không nhận ra mình đâu cơ chứ.

« Vậy thì... đàn em... anh đi trước đây nhé. » Nói rồi anh quay người rời đi, khi đi trên môi vẫn còn gợn lên nụ cười, không biết là lạnh lùng hay là vui vẻ. Nhưng chính anh cũng không biết, trong ánh mắt anh có một sự khác thường lóe lên.

4. Chương 4

hông hiểu sao dạo này cô rất ít khi thấy anh ta ở trường. Nghe cô bạn thân Linh Chi nói, sinh viên năm tư và sinh viên năm nhất sẽ ít khi gặp nhau, với lại dạo gần đây sinh viên năm tư đang phải làm luận án nên họ có thể tự do đến trường nếu muốn.

Thực ra thì Nguyễn Lâm Phong này cũng không phải người xấu như lần đầu tiên cô gặp anh. Cái hôm cô gặp anh ở vườn trường kia, cô có thể thấy và cảm nhận sự cô đơn vây quanh anh cũng như trong mắt anh lúc đó. Cô có thể hiểu vì chính cô cũng cảm thấy cô đơn như vậy. Cha mẹ cô đã mất, cô lại không có anh chị em nên sau khi họ ra đi, cô chỉ còn lại một mình. Cha mẹ rất yêu nhau nên đến khi họ gặp tai nạn, vẫn nắm tay nhau, dù là khi qua đời trong bệnh viện cũng là vào một thời gian. Cô ước có một ngày cô cũng sẽ gặp được người khiến cô yêu như vậy, giống như cha mẹ cô yêu nhau vậy.

Hôm nay không còn nóng như mấy hôm trước nữa, có lẽ ra ngoài đi dạo sẽ khiến cô thoải mái hơn là ngồi nhà như vậy. Mặc vào một bộ thể thao màu hồng, áo cộc tay, quần short, rồi chạy nhanh ra khỏi nhà.

“Phong, chúng ta không thể chia tay như vậy được. Anh biết em yêu anh mà.” Giọng nói của một cô gái vang lên trên con đường yên tĩnh này.

“Cô biết tôi không yêu cô. Chúng ta chia tay đơn giản như bao người con gái khác với tôi mà thôi.” Một chàng trai lạnh lùng lên tiếng

“Nhưng chúng ta đã hẹn hò hơn 1 tháng. Em tưởng...”

“Tưởng cô sẽ khác những cô gái khác sao?” Anh lạnh lùng châm biếm. Nếu như là vậy thì cô ta nhầm to rồi, anh chẳng qua là thương thức cô mà thôi. Ấn tượng lúc đầu của anh với cô là một cô gái ngoan ngoãn sẽ biết nghe lời anh, ai ngờ đến khi chia tay cô ta lại lẳng nhẳng như vậy chứ.

Thế rồi một tiếng khóc nức nở, một giọng lạnh lùng vang lên, vào tai Mẫn Nhi. Cô thầm nghĩ, ai lại chia tay trong công viên thế này chứ. Mà người con trai kia cũng thật là nhẫn tâm. Vì Phong quay lưng về phía cô nên cô không thể nhìn thấy anh, nhưng cô nhìn rõ được mặt người con gái kia. Khuôn mặt kiêu diễm, xinh đẹp. Đôi mắt to cùng đôi môi đỏ mọng lại càng tôn lên vẻ đẹp của cô. Tuy khuôn mặt bị nước mắt làm đầm, nhưng vẫn có thể dễ dàng nhận ra sự xinh đẹp của người con gái này. Đáng người cân đối, cân lồi có lỗi, cân lồi có lồi. Thật là không chê vào đâu được mà, người con trai kia sao lại đại dột mà đi chia tay với một người xinh đẹp như vậy cơ chứ. Cô tự nhủ.

Như cảm thấy có người đang nhìn chằm chằm vào mình, hai nhân vật chính trong vở kịch kia cùng quay ra nhìn thấy Lâm Mẫn Nhi đang nhìn họ không chớp mắt. Cô gái kia có một tia xấu hổ, vội vàng lau nước mắt, quắc mắt nhìn về phía Nhi: “Cô nhìn gì mà nhìn? Chưa từng thấy người yêu cãi nhau hay sao?”

“Chúng ta đã chia tay, không còn là người yêu nữa.” Phong lạnh lùng lên tiếng.

Ôi trời, lại là anh ta, sao mình lại toàn gặp anh ta vào những lúc xấu hổ thế này cơ chứ. “Ừm hai người cứ tiếp tục, tôi không làm phiền hai người nữa. Xin lỗi.” Nói rồi cô tính chạy đi thì một bàn tay nắm cô kéo trở lại làm cô suýt thì ngã.

“Đợi chút, tôi có việc cần cô. Đi theo tôi.” Rồi Phong cứ thế kéo cô đi, để lại cô gái xinh đẹp kia đằng sau. Ánh mắt cô gái hiện lên vẻ giận dữ, ngoan độc

Phong kéo Mẫn Nhi vào một quán café nhưng lại không nói gì, anh chỉ im lặng ngồi xuống nhìn chăm chăm vào cốc cà phê đen xì kia. Rồi anh đưa lên miệng, nhấp môi. Đúng là cà phê ở đây vẫn là ngon nhất.

“Anh uống cà phê mà không cho đường sao? Như vậy rất đắng mà lại không tốt đâu.”

“Nếu cho đường thì sẽ ngọt hơn, nhưng cũng làm mất đi vị của cà phê. Cà phê khi uống thì lưỡi sẽ cảm giác có vị đắng nhưng khi vào đến bên trong thì lại vừa ngọt vừa thơm.”

“Vậy sao? Tôi thì lại rất ghét cà phê, cha mẹ tôi cũng vậy” Mẫn Nhi nói mà không để ý thấy đôi mắt Phong ánh lên sự lạnh lùng cùng chế giễu.

“Gia đình tôi không có sự hạnh phúc, vì cha tôi không yêu mẹ tôi. Trong lòng ông có hình ảnh một người phụ nữ khác. Nhưng mẹ tôi vẫn điên cuồng yêu ông, yêu đến mức chỉ luôn muốn giữ ông bên cạnh mình. Tôi hận người phụ nữ đã cướp đi trái tim của cha.” Vừa nói anh vừa nhìn chăm chăm vào Mẫn Nhi, nhưng cô lại hiểu thành có lẽ đó là thói quen nói chuyện của anh, thường nhìn thẳng vào họ.

“Sao lại thế được? Cách yêu của mẹ anh không đúng, nhưng nếu cha anh không yêu bà, thì sao lại cưới bà rồi sinh ra anh chứ?” Cô thắc mắc, không ngờ gia đình anh lại đặc biệt như vậy

“Vì sao ư? Vì đó là điều kiện mà mẹ tôi đặt ra nếu ông muốn người phụ nữ được an toàn.” Anh nói như chế giễu gia đình mình, một gia đình chưa từng biết đến hai chữ hạnh phúc. “Phụ nữ luôn là vậy, nếu yêu thì điên cuồng chiếm lấy, khi chia tay thì luôn dai dẳng. Những người con gái bên tôi cũng vậy, họ luôn chỉ vì một chữ “tiền” mà mới đến bên cạnh tôi.”

“Cũng không hẳn là vậy, tôi thấy người vừa rồi có vẻ rất yêu anh đấy.” Cô đưa tay lên cảm vuốt như một người chuyên nghiệp, vừa vuốt cảm vừa nói

“Haha, thật vậy sao? Tôi lại không nghĩ vậy” Nói rồi anh lại uống một ngụm cà phê.

“Anh chắc chắn sẽ tìm được người mà mình yêu thật sự cũng như tôi từng mong ước tìm được chân mệnh thiên tử của mình.” Cô cười, nụ cười ánh lên vẻ mong đợi hạnh phúc.

“Chân mệnh thiên tử? Cô nghĩ bây giờ vẫn còn những thứ gọi là “chân mệnh thiên tử” hay là “hoàng tử” hay sao? Thật ngớ ngẩn.” Anh trào phúng chế giễu cô

“Này, anh không tin thì thôi, mắc mớ chi mà nói thế chứ. Hừ.” Cô phụng phịu, bĩu môi. Hình ảnh này trong mắt anh lại rất đáng yêu, dễ thương. “Mà anh kéo tôi ra đây định nhờ gì vậy?” Cô chợt nhớ ra việc chính

“Không có gì cả, chỉ là muốn cắt cái đuôi kia thôi.”

“...” không còn gì để nói.

“Còn gia đình cô thì sao?”

“Cha mẹ tôi đã mất, nhưng mà họ thật sự yêu nhau nha. Lúc nào tình cảm của hai người cũng mãnh liệt như mới cưới ý. Chính vì thế nên tôi mới hâm mộ muốn tìm được người của cuộc đời mình. Mẹ tôi đã nói, ai ai cũng đều có một nửa kia của mình, chỉ cần tôi tìm kiếm thì sẽ thấy người đó thôi.”

Rồi họ cứ ngồi trong quán café nói chuyện, nhưng có lẽ hai người không nhận ra rằng, khoảng cách giữa họ đã thu ngắn lại. Hai người giờ đã nói chuyện như những người bạn với nhau.

5. Chương 5

“Này, Nguyễn Lâm Phong” Đang đứng trước cổng trường, Mẫn Nhi đột nhiên gọi to vì cô thấy một dáng người cao lớn cách đó không xa. Từ sau lần nói chuyện ở quán café kia, hai người bọn họ tựa như bạn bè, số lần nói chuyện cũng tăng lên, cô cũng hiểu ra được nhiều điểm tốt ở anh, chỉ trừ cái tính là vãn trắng hoa, phong lưu như trước. Có ai có thể giúp anh dùng cái tính đó lại được không?

“Chuyện gì vậy?” Anh quay lại hỏi. Xung quanh vẫn là một đám con gái, chỉ là cô gái đứng cạnh anh lúc này không còn là cô gái của tuần trước nữa.

“Vẫn như vậy, xung quanh anh vẫn luôn có một đám con gái như trước.” Cô than thở

“Sao vậy? Cô đang ghen tị với họ sao? Không sao, tôi cho phép cô đứng ở bên cạnh tôi đây.”

“Hừ hừ” Cô thở phì phì, tức giận với sự giễu cợt của anh. “Anh vẫn luôn cợt nhả như vậy.”

“Còn cô vẫn luôn trẻ con như vậy.” Môi anh hơi giương lên điệu cười nhạt. Mọi người xung quanh như ngừng thở, anh mà cũng có lúc cười như vậy sao? Có người nghi ngờ nhìn Mẫn Nhi, cũng có người không nghĩ được gì, chỉ biết chìm đắm trong nụ cười tuyệt mỹ kia.

Tâm Mẫn Nhi có chút đau đớn. Cô cũng không biết vì sao khi nhìn thấy anh bên cạnh những người con gái kia, khi nhìn thấy anh luôn thay đổi bạn gái, cô lại cảm thấy không vui. Cô công nhận mình đã có cái nhìn khác về anh. Anh tuy bên ngoài nhìn lạnh nhạt với mọi người nhưng thực tâm lại rất cô đơn. Cô biết anh mong muốn có người quan tâm đến mình không phải vì công danh hay vẻ ngoài hào nhoáng của anh mà là thực tâm quan tâm anh.

Thấy cô hơi nhíu mi, anh đưa tay ra, đặt vào đó rồi hơi day day, thấy nơi đó hơi giãn ra mới hài lòng nói: “Cô không thích hợp với vẻ mặt như vậy đâu.” Nói rồi cứ thế quay người đi. Anh không muốn mình quên ý định ban đầu, không nên có cảm giác gì với cô, nhưng anh cũng không hiểu sao, anh không thích thấy cô như vậy.

Ngồi trong lớp, Mẫn Nhi viết một tờ giấy chuyển cho Linh Chi: “Này, nếu như mình luôn nghĩ về một người, thấy người đó ở bên cạnh cô gái khác thì thấy không vui. Đó là loại cảm giác gì?” Cô rất có tinh thần hiếu học, nên viết ra suy nghĩ của mình rồi hỏi cô bạn thân.

“Sao vậy? Cô bạn tôi cũng đã để ý đến ai rồi sao?”

“Sao lại nói vậy? Mình đang hỏi cậu đó là làm sao mà.”

“Ồngốc! Thì nghĩa là cậu đã thích người ta chứ sao. Ai vậy? Mình có biết người đó hay không?”

“Không phải là mình, mình hỏi ột người bạn thôi mà.”

“Cậu tưởng nói dối được mình sao. Chơi với cậu từ bé, bên cạnh cậu có bạn nào chẳng lẽ mình lại không biết hay sao? Cậu chỉ có duy nhất mình là bạn nữ từ bé đến giờ. Khai thật đi, cậu đã để ý ai vậy?”

Biết mình không giấu được, cô mới trả lời: “Hết tiết mình sẽ nói cho.”

“Lâm Mẫn Nhi, em cảm thấy tiết học của tôi chán đến vậy sao?” Một giọng nam rống lên. Thôi chết, cô quên mất giờ đang là trong tiết chính trị, thầy Hối này nổi tiếng nghiêm khắc, lần này cô chết chắc rồi. Quả đúng thế, cuối cùng cô bạn Mẫn Nhi của chúng ta cũng bị đuổi thẳng ra khỏi lớp, đứng ở bên ngoài lớp học chịu phạt.

Hết tiết học, Linh Chi chạy thẳng về phía Mẫn Nhi: “Nói mau, tên kia là ai, cậu mà không khai thật thì đừng trách mình đây.”

Đang định trả lời thì cô thấy Lâm Phong, rồi ánh mắt cô vẫn cứ dán lấy trên người anh không rời. Chi nhìn theo ánh mắt cô thấy cô đang nhìn cái người nổi tiếng toàn trường kia, cô kêu lên: “Thảm rồi, đừng nói với mình là cậu thích hắn ta nhé?”

“Sao? Không được sao? Mình cũng không biết là mình thích anh ấy đâu.” Tuy trả lời nhưng ánh mắt cô vẫn dõi theo bóng dáng người kia.

“Cậu điên hay sao vậy? Hắn ta có gì tốt? Tuy là đẹp trai, nhưng mà lẳng nhăng, yêu anh ta là sẽ hỏng cả đời đây. Loại người như anh ta, người ngây ngô như cậu nên tránh xa hắn ta ra.”

” Nhưng mà anh ta cũng rất tốt. ”

” Anh ta thì có điểm gì tốt cơ chứ, cậu chẳng phải đều biết anh ta lẳng nhăng, bỏ bịch có thể kéo dài đến hàng kilomet ?” Linh Chi kêu lên

” Vậy tại sao cậu lại thích cái con người kia ? Chẳng phải anh ta cũng lẳng nhăng như vậy hay sao ? lại còn bỏ rơi cậu nữa, mà đến giờ cậu vẫn không thể quên được anh ta ? ”

” Minh....” Như bị sét đánh, Chi nhận ra lúc trước cô cũng ngốc như vậy, yêu một người con trai lẳng nhăng. Đến giờ vẫn không quên được. Biết mình đã nói đến nỗi đau của bạn thân, Mẫn Nhi tiến lại gần, ôm cô bạn mình nói : ” Xin lỗi, mình không nên nói vậy. ”

” Không, cậu nói đúng, chỉ là lúc trước mình ngu ngốc nên mới vậy. Vậy cậu định sao ? ”

” Mình cũng không biết nữa, không biết anh ấy đối với mình ra làm sao cả. ”

” Theo đuổi. ”

” Hả ?” Bị bạn mình nói một câu không đầu không đuôi, Mẫn Nhi giật mình hỏi lại

” Cậu theo đuổi anh ta đi. ”

” Có được không đây ? Bên cạnh anh ta có biết bao người con gái xinh đẹp như vậy, mình sao có thể... ”

” Cậu phải tự tin lên, tình yêu là phải tự mình đoạt lấy, chứ không phải tự nhiên từ trên trời rơi xuống cho cậu đâu. ”

” Đúng vậy.... ” Hai cô nàng chụm đầu lại, thì thầm to nhỏ rồi làm hành động cổ lên như đang ủng hộ lẫn nhau.

Hôm sau, ở dưới căn-tin, một cô gái nhỏ nhắn đã nói một câu hùng hồn khiến cả trường kinh ngạc và khiến những nhân vật chính trong cuộc nhớ mãi về sau.

6. Chương 6

Đứng trước gương, Mẫn Nhi nhìn chính mình thấy mọi thứ đều đã ổn. Hôm nay là một ngày quan trọng đối với cô, cô muốn mình trông ổn nhất để có đủ tự tin nói chuyện với anh.

« Cố lên ! » Tự nắm bàn tay, rồi giật xuống, cô tự làm một hành động cổ vũ chính mình. Đúng vậy, cô cần phải tự tin.

Thế nhưng không biết ngày hôm nay có phải là ngày xui xẻo của cô không nữa mà tìm mãi cũng không thấy bóng dáng anh đâu cả. Hôm nay cô đã cố công chuẩn bị như vậy, có đầy đủ tự tin như vậy mà chẳng nhẽ lại không được việc gì sao ? Thôi đành đợi đến ra nghỉ, xuống căn-tin có khi lại tìm được anh cũng nên.

« Thế nào ? Đã nói rõ tâm sự của mình với hắn chưa ? Như thế nào rồi ? » Trần Linh Chi quay sang hỏi cô

« Đã gặp được đâu mà nói chứ. Đợi lát xuống căn-tin tìm thử anh ấy xem sao » Mẫn Nhi uể oải đáp lại

« Cậu định làm gì ? »

« Thì sẽ nói rõ rồi như cậu bảo, theo đuổi người ta chứ sao ? » Nhi ngậy ngốc đáp lại

« ... »

Xuống căn-tin, Mẫn Nhi liếc nhìn xung quanh tìm hình ảnh của Lâm Phong, nhưng vẫn không thấy đâu. Chẳng nhẽ hôm nay sẽ không gặp được ?

« Tìm tôi sao ? » Một giọng nói trầm ấm vang lên sau lưng cô.

« A.. » Bị giật mình, Mẫn Nhi kêu to « Sao anh lại ở đây ? »

« ? » Anh nhìn lại cô với ánh mắt khó hiểu

« Ừm, tôi có chuyện muốn nói với anh. » Mẫn Nhi đứng thẳng, rất giống tác phong của các chú bộ đội, ánh mắt nhìn thẳng vào anh. Nhưng vừa nhìn vào ánh mắt đó, cô liền mất hết dũng khí của mình.

« Có chuyện gì ? » Anh lạnh lùng hỏi lại

« Tôi ... tôi thích anh.... Từ giờ tôi sẽ theo đuổi anh... » Có lẽ do hơi run, nên cô cố lấy hơi để nói nhanh, nào ngờ lại nói quá to làm cả căn-tin đều nghe thấy. Cô bạn Mẫn Nhi của chúng ta nói xong, cũng trợn tròn mắt, xấu hổ chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui xuống. Ai đến cứu cô với

Tiếng xì xầm bàn tán vang lên xung quanh cô. Nhiều người nhìn cô với ánh mắt khinh bỉ, tưởng rằng mình xinh đẹp lắm sao mà muốn làm bạn gái anh ? Nhiều người nhìn cô với ánh mắt ngưỡng mộ, nghĩ rằng cô thật dũng cảm, dám bày tỏ tình cảm của mình ở nơi đông người như vậy. Phải biết rằng từ trước đến giờ chưa có ai dám tỏ tình trước mặt Nguyễn Lâm Phong.

Nam nhân vật chính của chúng ta vẫn là trầm mặc, rồi một giọng nói chột vang lên :

« Như cô mà cũng muốn theo đuổi Phong sao ? » Nhi ngẩng mặt lên, nhìn về phía giọng nói ấy phát ra. Ô, thì ra là cô nàng hôm trước bị Phong chia tay. Mẫn Nhi hơi hơi bĩu môi, nghĩ thầm còn cô thì bị anh ấy bỏ rơi chứ gì ?

Phong quét đôi mắt sắc về phía cô nàng kiêu diễm kia.

« Chẳng phải kia là hoa khôi trường ta – Trần Bảo Châu sao ? »

« Chẳng phải là đã chia tay Nguyễn Lâm Phong sao ? »

Một đợt bàn tán lại nổi lên, chỉ khác là lần này nhân vật chính lại không phải là bạn Mẫn Nhi của chúng ta nữa rồi. Nguyễn Lâm Phong vẫn giữ nguyên sự yên lặng đó, rồi giơ mắt lên nhìn Nhi. Cô giờ chỉ muốn chạy thật nhanh, nghĩ là làm, Mẫn Nhi quay người tính bỏ chạy nhưng đúng lúc đó thì giọng nam trầm ấm vang lên :

« Tôi không quan tâm. »

Câu nói như sét đánh đấm thẳng vào lòng Mẫn Nhi, nhưng cô vẫn cố gượng cười, quay lại nói với anh : « Ai quan tâm anh có quan tâm hay không ? Chỉ là nói để anh biết từ giờ tôi sẽ theo đuổi anh, thế thôi. Bye. » Nói rồi Mẫn Nhi chạy thật nhanh khỏi hiện trường.

« Đồ ngốc ! » Lâm Phong lẩm bẩm một câu, nhìn về phía người con gái vừa chạy đi. Một bàn tay bé nhỏ nắm lấy cánh tay anh, rồi một giọng nói tinh nghịch vang lên

« Đó chẳng phải là cô gái ở cửa hàng lần trước sao ? »

« Đúng vậy. »

« Cũng chính là người đó ? »

« Phải »

« Anh trai, anh tính làm như thế thật sao ? » Cô gái có chút chờ mong câu trả lời không từ anh trai mình, nhưng đáp án lại hoàn toàn ngược lại.

« Tất nhiên. »

« Anh thật là, bạn ấy không.... »

« Em không cần nói, cứ để mọi việc cho anh »

« Rồi anh sẽ hối hận à xem »

Hai anh em Nguyễn Lâm Phong và Nguyễn Lâm Trang nói chuyện mà người khác không hiểu được nhưng họ cũng chẳng quan tâm là bao vì bây giờ chuyện họ quan tâm nhất chính là việc cô nàng Lâm Mẫn Nhi của năm nhất chính thức tuyên bố theo đuổi anh chàng phong lưu, lạnh lùng Nguyễn Lâm Phong. Đây chính là chuyện kinh thiên động địa của trường trong năm học này và cũng được mọi người nhớ mãi về sau.

Chạy về lớp, Linh Chi đang đợi cô. Thấy bạn chạy về, Chi xoắn xuýt hỏi : « Thế nào ? Thành công ? »

« Mình chết mất thôi, sao lại có thể nói ở nơi như vậy cơ chứ ? » Rồi Nhi kể lại toàn bộ sự việc, càng nói mặt càng đỏ.

« Anh ta không quan tâm ? Sao lại có thể như thế chứ, ít ra cũng nên nói đồng ý hay là không chứ. » Linh Chi có vẻ bức bối gắt lên

« Mình không quan tâm, mình sẽ theo đuổi anh ấy. Mẹ mình nói nếu như đã tìm được người đó thì phải theo đuổi và bắt được tâm người ta. » Tuy xấu hổ, nhưng đôi mắt Nhi vẫn sáng ngời.

Một ngày nữa trôi qua với bao sự việc, cuối cùng cũng tan học. Mẫn Nhi vì quá xấu hổ nên chạy thực mạng về nhà. Lúc này trong lớp, sau khi hết giờ nghỉ, mọi người đều nhìn về phía cô. Cô biết bởi vì chuyện ở dưới căn-tin. Dù mọi ánh mắt quét về phía cô, nhưng có lẽ nhiều nhất vẫn là khinh bỉ đi.

7. Chương 7

Ngồi trên chiếc xe Benz chuyên dụng của gia đình, Nguyễn Lâm Phong mệt mỏi nhắm mắt vào, bỏ ngoài tai những gì cô em Lâm Trang đang thao thao bất tuyệt. Trong đầu anh hiện lên hình ảnh của cô gái tên Mẫn Nhi kia. Anh không tin vào phụ nữ nhưng không hiểu sao anh tin tưởng rằng, cô gái Mẫn Nhi đó sẽ khác những người phụ nữ xung quanh anh, nhưng anh không cho phép chính mình yêu cô, sẽ không bao giờ có chuyện đó.

Ngày hôm sau, đến trường Mẫn Nhi phải tiếp đón biết bao ánh nhìn từ mọi người xung quanh. Nhưng với tính cách luôn theo chiều hướng tích và năng động, cô bỏ qua những ánh mắt đó. Đứng trước cổng trường ôm cây đợi thỏ.

Quả nhiên một lúc sau, một chiếc xe Porsche màu xám đỗ trước cổng trường. Không cần đoán cũng biết người trong xe là ai. Nhìn thấy Nguyễn Lâm Phong đi xuống cùng một cô gái, trong phút chốc Mẫn Nhi như chết đứng. Nhưng ngay sau đó cô lấy lại tinh thần. Đúng vậy, mình biết anh ta có nhiều bạn gái, là đồ lăng nhăng nhưng mình phải đuổi mấy cái cô bạn gái tạm thời này đi.

Mẫn Nhi đứng đó nhìn về phía anh, khi thấy Lâm Phong tiến về phía mình, cô hơi mỉm cười nói nhỏ : « Chào »

Anh liếc mắt nhìn, hỏi lại : « Sao lại đứng đây ? »

« Không phải đang đợi anh sao ? » Thật là xấu hổ chết đi mất

« Sao lại phải đợi tôi ? » Vừa nói anh vừa bước đi. Mẫn Nhi cũng bước đi bên cạnh anh. Rồi cô quay sang nhìn cô gái đi bên cạnh anh, tay vẫn đang bám lấy cánh tay anh

« Cô ấy là bạn gái bây giờ của anh sao ? » Hóa ra anh ta hay bắt cá hai tay như vậy sao ?

« ... »

« Không sao, em sẽ cố gắng để khiến anh thích em. » Chưa để anh nói hết, cô đã chặn lời. Nói xong, chạy về phía trước. Chạy được một đoạn, cô quay lại nói to : « Gặp lại sau. »

Nhìn về phía cô, khóe môi anh hơi giương lên nhưng chính anh cũng không để ý. Thế nhưng cô em gái thân yêu của anh lại bắt gặp nụ cười đó, trong lòng không khỏi thở dài : « Anh trai, mong là sau này anh sẽ không hối hận. »

Trong giờ học mà đầu óc Mẫn Nhi vẫn cứ suy nghĩ miên man, không tài nào tập trung vào tiết học được. Trong đầu cô lúc này chỉ có hình ảnh của Nguyễn Lâm Phong. Bộ dạng của anh lúc cười, lúc anh lạnh lùng chia tay với người con gái khác, lúc anh nhìn vào cô và cả lúc anh cô đơn. Mãi suy nghĩ nên thoát cái đã đến giờ nghỉ. Cô lao vút xuống căn-tin vì cô biết anh chắc chắn sẽ ở đấy.

Xuống căn-tin, không ngoài dự đoán của cô, anh đang ngồi với mấy người bạn, xung quanh anh vẫn là cả một lũ con gái xinh đẹp. Cô tiến tới quầy bán hàng, mua một tách cà phê rồi mua một chiếc bánh mì cho riêng mình.

Từ khi cô tiến vào, Phong đã biết, anh nhìn theo cô, thấy cô mua một chiếc bánh mì. Có vẻ như cô nàng này luôn ăn bánh mì kẹp vào giờ nghỉ. Chẳng nhẽ buổi sáng không ăn sáng hay sao ?

Mẫn Nhi tiến về phía anh, đặt một cốc cà phê lên đưa cho anh rồi mỉm cười nói : « Cho anh. Cà phê không đường, đúng không ? »

Anh không trực tiếp nhận lấy mà chỉ nhìn chăm chăm cô, rồi lại thấy cô đưa thêm một gói đường : « Cho ít đường vào, sẽ tốt hơn là để bụng không mà uống cà phê đấy. »

Anh vẫn không nói gì. Cô thấy hơi ngượng ngùng, vuốt vuốt mái tóc rồi quay đi.

« Cô gái đó thực sự tính theo đuổi cậu sao, Phong ? » Một anh chàng đẹp trai, mái tóc hơi nhuộm nâu, khóe miệng tươi cười đặt tay lên vai anh nói. « Thực ra cô ấy cũng khá được, chỉ tội hơi ngây ngô, không phải loại cậu thích. »

« Minh, đừng nói nữa » Một cậu trai khác, nhìn có vẻ điềm đạm hơn, lên tiếng nhắc nhở người bạn tốt

« Ai, Thiên, mình chỉ nói sự thật thôi mà. »

Ở trường ai mà không biết nhóm 3 người Phong, Thiên và Minh là cặp bài trùng. Họ quen biết nhau từ thời còn bé, gia đình 3 nhà cũng có qua lại, quen biết lẫn nhau. Cho nên từ bé họ đã biết nhau, rồi chơi thân và thành bạn chí cốt. Thiên là một người điềm đạm, hài hòa. Là con duy nhất của chủ tịch ngân hàng ICO, là một người thông minh, luôn suy nghĩ cẩn thận. Trái ngược với anh, Minh lại là một người nóng nảy, dễ nổi nóng. Anh là con trai thứ của chủ tịch tập đoàn Lê Minh, người ngoài luôn thấy anh xuất hiện với vẻ cợt nhả, lông bông. Hai người họ là người hiểu rõ Lâm Phong nhất và hiểu được vì sao anh lại có tính cách như bây giờ.

Cứ thế, liên tiếp vài ngày, Lâm Phong luôn thấy Mẫn Nhi đi theo mình. Hết mua cho anh cà phê, rồi lại làm cho anh hộp cơm. Cô luôn leo đèo theo anh nói này nói kia, đáng vẻ luôn tươi cười dù không được anh để ý. Cô là một người kỳ lạ, rõ ràng không được anh quan tâm nhưng vẫn không chịu lùi bước. Giờ thì anh đã biết thêm chút ít về cô, vẻ ngoài xinh xắn, mềm mỏng kia tàng ẩn một nội tâm kiên cường, mạnh mẽ. Khuôn mặt như chiếc bánh bao lúc nào cũng vui vẻ kia thật ra lại rất cô đơn.

Mẫn Nhi biết bây giờ anh vẫn chưa thích cô, nhưng cô sẽ cố gắng. Nhiều người xung quanh cô khuyên cô từ bỏ đi, theo anh ta sẽ chỉ khổ mà thôi. Nhưng cô không sợ khổ, cô chỉ biết mình phải theo đuổi mong muốn của mình, phải theo đuổi và bắt kịp anh. Linh Chi cũng đã khuyên cô, leo đèo theo anh ta như vậy không khác gì từ bỏ sự tự tôn của mình, nhưng Nhi chỉ đáp lại : « Để có được anh ấy, như thế cũng đáng. »

Đúng vậy, cô không biết sau này sẽ ra sao, nhưng cô biết, bây giờ, ngay lúc này cô cần làm những gì cô đã làm để có được anh. Cô không hối hận, dù có bỏ ngoài tai những điều người khác nói, dù có bị nói là đánh mất tự tôn, nhưng cô vẫn sẽ theo đuổi anh cho đến khi bắt được bàn tay kia.

Cho đến một ngày, khi cô đang bước thật nhanh đến lớp anh, giờ đã là cuối ngày nên cũng không còn nhiều người ở trường nữa. Nhưng cô đã nhìn thấy cảnh gì kia ? Cô không biết mình làm sao mà ra khỏi trường nữa. Cái hình ảnh anh ôm ấp cô gái khác luôn hiện về trong tâm trí cô. Cô luôn khao khát được anh ôm trong vòng tay đó, nhưng mà anh lại không buồn nhìn đến cô.

Anh biết, anh biết là cô nhìn thấy cảnh đó. Đáng lí ra anh nên vui mừng vì có lẽ sau khi thấy cảnh đó, cô sẽ tự khắc lui khỏi cuộc chơi, nhưng tại sao trong tâm anh luôn không yên, tại sao anh lại không có chút vui mừng như anh nghĩ. Khi cô vừa quay bước đi, anh cũng đẩy cô gái kia ra, bước đi theo cô. Thấy cô bước đi vô định như vậy, anh chỉ muốn chạy nhanh đến rồi ôm cô vào lòng mà thôi, nói rằng tất cả đều là trò đùa, rằng anh không muốn thấy cô như vậy. Anh giật mình với suy nghĩ của chính mình, anh chưa bao giờ có cái cảm giác muốn ôm ai vào lòng mãnh liệt như đối với cô, chẳng nhẽ anh thích cô ? Chẳng nhẽ đúng như lời em gái anh đã nói, rồi anh sẽ hối hận ?

« Tit... Tít »

Chợt nghe thấy tiếng còi xe ô tô, Mẫn Nhi quay về hướng âm thanh phát ra, cô thấy một chiếc ô tô đang phi thẳng đến cô, cách cô chỉ chừng chục mét. Mặt cô tái xanh, đứng yên tại chỗ, không biết nên làm gì. Khi xem phim cô thấy những người gần như bị xe đâm luôn đứng yên một chỗ, những lúc như thế cô luôn bảo họ là « Đồ ngu ngốc ! Sao cô gái/ anh chàng này sắp bị tông tới nơi rồi mà cứ đứng yên một chỗ như

vậy ? ». Bây giờ thì cô đã hiểu rồi, vì họ không biết nên làm gì, vì đầu óc họ lúc đó chỉ là một mảnh trống rỗng mà thôi. Nhìn thấy chiếc xe càng ngày càng gần mình, cô nhắm chặt mắt lại. Bỗng nhiên một bàn tay kéo cô trở lại, cô rơi vào lồng ngực rắn chắc và ấm áp của ai đó.

Thấy chiếc xe đang lao về phía cô, lần đầu tiên trong đời anh cảm thấy hoảng hốt như vậy. Cô gái này bị ngốc rồi hay sao mà đứng yên như thế. Vì luôn đi theo cô, anh luôn giữ một khoảng cách khoảng chục bước chân nên lúc này anh có thể dễ dàng mà chạy đến kéo cô trở lại.

8. Chương 8

- Em bị điên rồi hay sao ? Đang đèn đỏ, em sang đường làm cái gì ? - Anh bực bội gất lên

- ... - Nghe thấy giọng nói đó, cô ngước mắt lên nhìn anh, có lẽ vì quá hoảng sợ, cũng không biết vì sao, đôi mắt cô hơi đỏ lên. « Anh.. anh » cô chỉ có thể cứ « anh, anh » mãi như vậy mà cũng không thốt ra được câu nào nữa

- Em có nhìn đèn hay không vậy ? Không thấy đèn vẫn đang đỏ hay sao ? - Anh giơ tay chỉ về phía cây đèn, vẫn không quên quở trách cô.

- Em, em.... Sao .. sao anh lại ở đây ? - Cô đột nhiên nghĩ ra điều này, hỏi anh

- Anh vẫn đi theo em. Sao lại cứ đi theo anh như vậy, em không thấy mệt mỏi sao? Biết anh không quan tâm đến, sao vẫn cứ chạy theo anh? - Anh đề cao giọng, gần như hét lên với cô

- Khi anh yêu một ai, sẽ không quan tâm mệt mỏi, chỉ biết đuổi theo đằng sau họ mà thôi.

Rồi anh đột nhiên ôm lấy cô, miệng thì thầm: “Đồ ngốc! Em sẽ hối hận à xem.” Và chính anh sau này sẽ càng thêm hối hận, nhưng cái câu này anh sẽ không nói ra, sẽ để nó ở sâu trong lòng mà thôi.

Cô giơ đôi bàn tay nhỏ bé, vòng tay ôm lấy anh hỏi: “Như vậy tức là em đã qua đúng không? Ít nhất, em cũng chiếm được một phần trong tâm trí anh, đúng không?” Giọng cô nghe thật khê, càng khiến cho cô bé nhỏ hơn.

- Đúng vậy, em qua. - Anh khẽ nói, ôm cô càng chặt hơn

- Thật tốt quá, cuối cùng cũng qua - Cô thốt lên, như cảm thấy mình đã tìm thấy được báu vật vậy, mà báu vật của cô lúc này chính là anh, chính là hạnh phúc lúc này đây.

Anh đưa cô về nhà, trên đường đi, hai người tuy không nói gì cả, nhưng mười ngón tay của cô và anh vẫn nắm chặt lấy nhau. Bàn tay của cô nắm chặt lấy bàn tay anh, như sợ nếu chỉ rời lỏng ra, anh sẽ chạy mất vậy.

Đến trước cửa nhà cô, cô quay sang nói với anh: “Đây không phải mơ đúng không? Em đang không nằm mơ đúng không? Không phải vì hoảng sợ mà sinh ra ảo tưởng đúng không?” Cô hỏi liên hồi, dồn dập như sợ điều này chỉ là mơ thôi.

Anh đặt tay lên đầu cô, khẽ xoa xoa, thì thầm bên tai cô: “Không phải mơ, đây là sự thật. Chúng ta chính thức hẹn hò đi.”

Câu hỏi bất ngờ này khiến cô giật mình, nhìn vào đôi mắt anh. Không đợi cô trả lời anh đã đặt lên môi cô nụ hôn nhẹ. Nụ hôn này thật ngọt ngào, thật đẹp. Cô nhắm mắt lại, vòng tay ôm cổ anh như đáp lại nụ hôn này.

Khi hai người dứt khỏi nụ hôn tưởng như dài cả thế kỉ này, mặt cô đã đỏ hồng lên vì ngượng. Anh đưa tay vuốt hai má cô, rồi lại in lên đó nụ hôn nữa.

- Vào nhà đi, mai gặp lại.

Cô không muốn vào nhà, cô muốn cùng anh mãi như thế này. Nhưng rồi cô cũng quay người, bước vào nhà, trước khi vào cô quay người lại nói với anh : " Ngủ ngon. "

- Ngủ ngon - Anh cũng khẽ đáp lại lời cô.

Anh nhìn theo cô đi vào nhà, ánh mắt có chút khổ sở, cũng có chút hạnh phúc. Anh phải làm thế nào bây giờ, điều anh không muốn nhất cuối cùng cũng xảy ra. Anh không muốn ai trong hai người bọn họ phải hối hận sau này, nhưng anh cũng luyến tiếc hạnh phúc này, không muốn buông tay. Nhìn về phía ánh đèn phòng cô, anh biết đó là phòng ngủ của cô, ánh đèn bật lên. Anh nhìn mãi đến khi ánh đèn tắt đi mới quay lưng bước đi. Đó có lẽ là ánh đèn hạnh phúc duy nhất trong lòng anh, như cô là người đem đến hạnh phúc cho anh.

Nằm trên giường mà Mẫn Nhi không thể nào ngủ được. Cô hết quay trái rồi lại quay sang phải, lăn lộn trên giường mà vẫn không tài nào đi vào giấc ngủ. Cô nhớ đến ánh mắt của anh, nhớ đến vòng tay ôm cô thật chặt trên đường, nhớ đến sự ấm áp từ lòng bàn tay của anh, nhớ đến giọng nói nhẹ nhàng, trầm ấm của anh khi ôm cô. Mãi đến nửa đêm, cô mới vì mệt mỏi quá mà ngủ thiếp đi, nhưng trên môi vẫn giương lên nụ cười hạnh phúc.

Hạnh phúc của anh, hạnh phúc của cô từ đây bắt đầu và cũng từ đây, những nỗi đau, khổ sở cũng theo cùng. Nhưng là tình yêu, nào chỉ có thể có mỗi sự ngọt ngào như cây kẹo, cũng sẽ có sự đắng chát. Nó như một cốc cà phê không đường, thơm nhưng đắng, sau cùng lại là ngọt ngào.

Sáng hôm sau, vừa bước ra cửa nhà, Mẫn Nhi đã thấy một chàng trai đứng trước cửa nhà. Lâm Phong cười với cô, đi đến bên cô đặt lên môi cô một nụ hôn buổi sớm : " Chào buổi sáng, cô gái của anh. "

Anh nói là cô gái của anh ? Mẫn Nhi cười ngốc nghếch, cũng chào lại anh : " Chào buổi sáng. "

Anh tự nhiên đưa tay cầm lấy bàn tay cô, kéo cô ngồi lên một chiếc xe ô tô màu đen phía trước, trên xe đã có lái xe đang chờ. Cô không biết đó là dòng xe gì, nhưng cô biết chiếc xe này hẳn phải rất đắt tiền.

Trên xe, cảm giác ngượng ngùng lại tăng lên, nhưng bàn tay ấm áp của anh vẫn nắm lấy tay cô. Rồi anh lên tiếng : " Tuần sau là cuối năm học rồi, khóa bọn anh sẽ tổ chức đi dã ngoại để mừng bọn anh tốt nghiệp, em đi cùng anh đi. "

Không phải câu hỏi, là chỉ là một câu trần thuật. Anh muốn cô đi cùng anh. Cô chợt nhận ra rằng hết tuần sau, anh sẽ tốt nghiệp, cô sẽ không được thấy anh trong trường nữa. Cô trầm mặc một hồi, khiến anh thấy lạ, quay sang thấy cô đang thất thần suy nghĩ, anh đưa tay vuốt tóc cô : " Anh sẽ giới thiệu em với mọi người. Tuy tốt nghiệp, nhưng anh vẫn sẽ đưa đón em, thế là được. "

- Không cần phải vậy, dù sao anh cũng sẽ phải đi làm...

- Tốt nghiệp xong, anh sẽ đảm nhận chức vụ trong công ty của cha, sẽ tiếp quản công ty. Đừng suy nghĩ nhiều.

Cô dựa đầu vào vai anh, khẽ « ừ » một tiếng

Đến cổng trường, Lâm Phong xuống xe rồi cầm một bàn tay nhỏ bé đưa một cô gái xuống xe. Mọi người tròn mắt nhìn cảnh tượng đấy, thì thầm to nhỏ. Mẫn Nhi không quen với việc như vậy nên trốn đằng sau Lâm Phong, anh thấy thế, khẽ cười rồi ghé tai cô nói : " Nếu chúng ta đã chính thức hẹn hò thì sao phải ngại những việc như vậy chứ." Anh nói tuy không to nhưng một số người đứng gần đó cũng đã nghe thấy. Thế rồi 1 đồn 10, 10 đồn 100, chẳng mấy chốc cả trường đều biết sự việc cô bạn nhỏ Mẫn Nhi năm nhất đã chính thức là bạn gái của chàng trai Lâm Phong năm cuối.

Đi trong trường mà hai người vẫn nắm tay nhau, Mẫn Nhi cảm thấy hạnh phúc vì cô để ý, trước kia, đều là những người bạn gái xung quanh anh chủ động nắm lấy cánh tay anh, chứ anh chưa từng nắm lại tay họ như đối với cô. Cô chợt cảm thấy thật hạnh phúc. Nhưng rồi như nghĩ ra chuyện gì đó, cô đột nhiên cau mày, nói nhỏ với anh : " Những người bạn gái trước kia của anh thì sao ? "

- Sao lại để ý đến họ ?

- Nhưng... - Không để cô nói hết anh đã quay sang nói với cô

- Yên tâm đi, anh sẽ giải quyết mọi chuyện.

Lúc này cô mới mỉm cười ngọt ngào với anh. Anh nhìn nụ cười ấy đến thất thần, rồi đột ngột cúi người xuống hôn lên môi cô. Mọi người xung quanh nhìn cảnh tượng đó mà như ngừng thở, lần đầu tiên Nguyễn Lâm Phong chủ động hôn bạn gái trước mặt đám đông. Thực ra đây là lần thứ 3 anh chủ động hôn cô, nhưng cô sẽ không nói ọ người biết đây. Mẫn Nhi thầm nghĩ rồi khẽ cười.

Trong lớp...

- Ai cha, bé Nhi của mình cuối cùng cũng đã đạt được mong ước nhé » Linh Chi ôm Mẫn Nhi vào lòng như ôm một cô bé 5 tuổi vậy

- Bạn làm gì thế ?

- Mình đang rất buồn vì bé Nhi của mình cuối cùng cũng có bạn trai, người bạn thân như mình rồi sẽ bị bỏ rơi cho coi. - Vừa nói, Chi vừa ôm ngực, giả bộ như khóc lã chã

- Nào có thể, Linh Chi của mình làm sao mình có thể bỏ được, bỏ Linh Chi thì sẽ kiệt quệ sức khỏe nha.

- A. con bé này, giờ cũng biết ăn nói phết nhỉ ?

- Đa tạ, đa tạ - Mẫn Nhi cười ngọt ngào với bạn

- Này, cậu thực sự không hối hận chứ ?

- Việc gì cơ ?

- Thì là việc với Nguyễn Lâm Phong kia kìa

- Không. - Mẫn Nhi quả quyết, có lẽ đời này đó là quyết định đúng đắn nhất của cô.

- Vậy thì được rồi, mình ủng hộ cậu.

9. Chương 9

Rồi ngày lại trôi qua, anh vẫn luôn đến đón cô đúng giờ, đưa cô đến trường rồi chiều lại đưa cô về nhà. Có ngày thì đi xe, có hôm lại đi bộ về nhưng anh vẫn luôn đi bên cạnh cô. Ở trường tuy không có nhiều thời gian gặp nhau vì anh đã là năm cuối mà sắp tới lại phải nộp luận văn tốt nghiệp nhưng cứ đến giờ nghỉ thì hai người sẽ gặp nhau ở vườn trường. Cô khẽ dựa vào vai anh, còn anh sẽ ôm cô trong lòng. Đó là thời gian đẹp nhất trong ngày của cô.

Cô nhận ra anh rất thích xoa đầu cô, không thì vỗ đầu cô. Này, cô không phải là con chó nhỏ nha, vỗ mãi như thế cô sẽ không lớn được.

Cô cũng từng kháng nghị với anh, nhưng kháng nghị vô hiệu quả vì ngay sau đó anh sẽ lại vỗ vỗ lên tóc cô nói : " Ai bảo em đáng yêu như vậy cơ chứ. Ngoan ! "

Hôm nay, khi đưa cô về nhà, anh bảo :

- Cuối tuần này khóa anh sẽ đi Đà Nẵng, em nhớ chuẩn bị đấy.

- Khóa anh đi, sao lại là em chuẩn bị?

Có vẻ như nghe lời cô nói anh cảm thấy không hài lòng lắm, nói với cô :

- Anh đã bảo là em đi cùng anh, em không quên chứ ?

- A... em nhớ ra rồi. Nhưng như vậy không sao chứ ? - Cô e dè hỏi lại anh

- Bọn bạn anh ai cũng mang người yêu đi, em đi tất nhiên không sao rồi.

Nghe thấy vậy, cô tự nói thầm với mình, vậy anh cũng đã chính thức xem em là người yêu rồi phải không ?

Cô cười, một nụ cười ngọt ngào với anh, rồi vòng tay lên cổ anh, hôn chụt một cái lên má anh nói : " Cảm ơn anh "

Tuy không hiểu cô vì sao cảm ơn anh, nhưng anh vẫn vòng tay ôm lấy eo cô nói : ” Chỉ như vậy thôi sao ? Có lẽ em cần được huấn luyện thêm mới được. ”

Rồi anh hôn cô say đắm, nụ hôn này mạnh mẽ hơn mọi ngày, anh ôm lấy cô thật chặt như không muốn buông cô ra. Cho đến lúc hai người rút ra được thì Mẫn Nhi cảm thấy như ngừng thở, tim như bay ra khỏi lồng ngực. Cô để tay chống trước ngực anh như muốn đẩy ra khoảng cách giữa hai người nhưng lại khiến cô cảm nhận được nhịp tim của anh, không trầm ổn bình tĩnh như mọi khi anh thể hiện ra ngoài mà lúc này nó lại đập nhanh và thật mãnh liệt.

- Sao ? Cảm nhận được chứ ?

- Ừm, thật nhanh... - giọng nói của cô khẽ vang lên trong buổi chiều muộn

- Biết vì sao không ? - anh thì thầm bên tai cô hỏi

- - Mãi một lúc sau cô mới lên tiếng : - Em mong rằng đó là vì em mà như vậy.

- Không cần mong, vì đó là sự thật. - Anh vuốt tóc mái vương trên trán cô. Thật cẩn thận và nhẹ nhàng.

Rồi anh mở cửa giúp cô, bảo cô vào nhà, trước khi cô vào nhà còn không quên nói - Nhớ chuẩn bị đồ. Ngủ ngon.

- Vâng. Ngủ ngon - cô cũng đáp lại theo bản năng.

Tối hôm đó Mẫn Nhi vừa hồi hộp, vừa sung sướng chuẩn bị quần áo cho chuyến đi sắp tới. Cũng tối hôm đó, khi Lâm Phong về đến nhà đã thấy Lâm Trang đang ngồi trên ghế sofa đợi anh.

- Anh, anh đã về. - Lâm Trang cũng không quay về phía anh, chỉ nghe tiếng cửa mở là cô đã biết là anh đã về

- Sao lại ngồi đây đợi anh ? Anh tưởng hôm nay em tham dự bữa tiệc của bạn chứ ?

- Anh.. anh đừng lại đi... em biết anh yêu cô ấy nhưng đừng lại việc này đi... đừng để sau này chính mình phải hối hận.

Lâm Phong không nói gì, anh chỉ trầm mặc lắng nghe em gái mình, ngồi xuống ghế sofa bên cạnh Lâm Trang, anh khẽ thì thào : “Anh cũng không biết nữa.”

Lâm Trang quay sang anh nói : “Anh làm như vậy chỉ đau khổ cho cả hai người mà thôi, đừng lại đi mà.” Giọng cô như chuyển sang van nài

- Vậy còn đau khổ của chúng ta thì sao ? Đau khổ của mẹ thì sao ? - Anh gắt lên với cô

- Là mẹ sai, không phải họ. Anh hiểu không ? Là mẹ chúng ta sai, đau khổ của chúng ta là do mẹ và cha gây nên, không phải do họ. - Lâm Trang khẽ nức nở, cô hiểu trong lòng anh có một khúc mắc lớn, đến giờ vẫn chưa tháo gỡ ra được nhưng cô không mong anh bị chìm đắm trong khúc mắc đó mà bỏ lỡ hạnh phúc của chính bản thân mình.

Không muốn nghe thêm em gái nói gì nữa, anh đứng lên đi về phía phòng mình rồi khóa cửa lại. Nằm trên giường, anh nhắm mắt lại. Hình ảnh của cô gái nhỏ bé, đáng yêu luôn hiện ra, anh cũng rất đau. Không ai có thể hiểu nỗi đau của anh hơn chính mình, anh biết mình làm vậy là không công bằng với cô, nhưng anh đã chìm trong khúc mắc này từ lâu rồi, không thể nói gỡ bỏ là gỡ bỏ ngay được.

Anh biết chính mình cũng rất yêu cô gái này, nhưng anh không biết mình phải làm gì tiếp theo nữa.

Vậy là thoát cái đã đến cuối tuần, ngày mà Mẫn Nhi mong nhất. Sáng sớm, khi cô vừa ra khỏi cửa, Lâm Phong đã đứng chờ cô trước cửa nhà. Thấy anh, Nhi chạy đến bên cạnh, nắm lấy tay anh.

- Từ sau khi nào anh đến thì nhớ gọi em, đừng đứng chờ thế này. Tuy không phải mùa đông, nhưng sáng sớm trời cũng rất lạnh. Cẩn thận kéo ồm đấy.

- Anh không dễ mà ốm thế đâu, em mới phải cẩn thận ý. - Anh nói mang theo cương chiều, vuốt vuốt tóc cô. Rồi kéo cô lên xe, đến trường. Khóa anh tập trung trước cổng trường rồi sẽ đi đến Đà Nẵng. Đó là cả một

quãng đường dài nên họ phải đi từ sớm. Có nhiều người bảo đi máy bay nhưng có vài người không có điều kiện nên họ quyết định sẽ thuê một chiếc ô tô 45 chỗ đi đường bộ.

Lên xe, anh bảo cô ngồi cạnh cửa sổ, còn anh ngồi ghế bên cạnh. Vừa lên xe cô đã thấy mọi người chào anh, rồi cả nhóm người hay đi cùng với anh mà cô thấy ở căn-tin nữa.

- Em gái, xin chào, anh tên là Minh, bạn từ bé của Phong. Rất hân hạnh được gặp em. - Một chàng trai điển trai vươn người lên, giơ tay ra muốn bắt tay với cô, thì một bàn tay đánh vào mu bàn tay anh, giọng nói lạnh lùng vang lên - Bỏ tay cậu ra, đừng chạm vào cô ấy.

- Ai ui, đừng nhỏ nhen như vậy chứ Phong, mình chỉ muốn làm quen với em gái này thôi mà. - Minh ai oán kêu lên

- Ai là em cậu ?

- Xin chào, anh tên Thiên. Rất vui được làm quen.- Trong lúc hai người kia còn đang cãi vã, một chàng trai trông hiền hòa, trang nhã quay xuống chào cô. Cô cũng có biết chút ít đây là Thiên, cũng là bạn từ nhỏ của Phong. Cô mỉm cười quay qua với anh nói: “Xin chào, em tên là...”

- Mẫn Nhi...- Trong sự ngạc nhiên của Nhi, Thiên lên tiếng nói - Anh biết, em là bạn gái của Phong - Thiên mỉm cười với cô.

- Haha, không ngờ em lại nổi tiếng đến thế đấy - Mẫn Nhi mỉm cười lại, nói với anh

- Nhi, không cần quan tâm đến họ nữa - Phong lên tiếng. Anh cảm thấy không vui khi thấy Nhi của anh mỉm cười hay trò chuyện với người khác, kể cả đó có là bạn thân của anh đi chăng nữa

Mẫn Nhi quay sang hỏi nhỏ anh

- Anh hẳn rất thích bọn họ đúng không?

- Sao?

- Vì em có thể cảm thấy bên cạnh họ, anh cảm thấy thoải mái hơn. Tuy anh không cười nhiều, nhưng em có thể cảm nhận được anh đang vui vẻ - Cô nháy mắt tinh nghịch với anh.

Nhân lúc mọi người không để ý, anh quay người xuống, hôn phớt lên môi cô làm cô ngượng đỏ cả mặt, khẽ gất lên

- Đang ở trên xe đấy, mọi người thấy thì làm sao bây giờ?

- Yên tâm đi, không ai thấy đâu.

Nhưng họ không biết nụ hôn đó lại rơi vào một tầm mắt giận dữ.

Do là chuyến đi xa, nên lên xe không được bao lâu thì mọi người gần như đều đã ngủ cả, bao gồm cả Mẫn Nhi. Cô tựa lên vai Lâm Phong, ngủ ngon lành, trên môi không quên giơ lên nụ cười ngọt ngào. Anh thấy vậy, chỉnh lại vị trí để cô có thể ngủ ngon, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa xe, xa xăm, không ai hiểu được anh đang nghĩ gì.

10. Chương 10

- Oa oa, thật đẹp đó nha.- Mẫn Nhi phấn khích kêu lên - Phong, nơi này thật đẹp, đến đây xem này - Vừa nói Nhi vừa lôi kéo Lâm Phong nhìn từng góc ngách của nhà nghỉ.

- Từ từ thôi, mình còn nhiều thời gian để mà xem từng nơi một. Bây giờ thì em đi sắp xếp đồ, quần áo đi, chiều chúng ta ra biển

- Vậy có đốt lửa ban đêm không? - Cô chớp chớp mắt nhìn anh

- Tất nhiên là sẽ có

- Tuyệt vời.

Nhìn cô cười mà lòng anh cũng cảm thấy mãn nguyện theo. Có thể sẽ có đau khổ theo bên họ, nhưng nhìn cô cười như vậy, anh cũng đã thấy tốt lắm rồi.

Lúc này khóa cửa Lâm Phong đã thuê một nhà nghỉ bao sao bình thường để ở qua đêm. Lâm Phong và Mẫn Nhi ở chung một phòng, tuy có hơi ngượng ngùng nhưng họ cũng đã tuyên bố rằng sẽ không làm gì hết, chỉ ngủ mà thôi.

Buổi chiều, mọi người ủa ra biển nhưng Lâm Phong lúc này lại cực kì không vui, anh chỉ muốn nhét cô gái nhỏ bé kia về phòng mà thôi. Người con gái của anh lúc này mặc một bộ đồ bikini màu đen trắng, một mảnh nhưng lại chẻ khác hai mảnh là bao. Bộ đồ này khoét hai lỗ to đùng ở phần eo, tôn lên dáng người nhỏ bé của cô, chính nó cũng khiến bao nhiêu chàng trai dừng mắt ở cô.

- Ai cho em mặc như vậy ? - Giọng anh cực kì không có lấy nửa điểm vui vẻ

- Sao vậy ? Không đẹp sao ? - Mẫn Nhi nhỏ giọng hỏi

- Em không còn bộ nào khác sao ?

- Còn, giống như thế này nhưng là màu khác. - Cô đáp lại, nhưng nhìn mặt anh ngày càng tối đi, giọng cô càng lúc càng nhỏ

- Hừ, em không biết là có biết bao thằng khác đang nhìn mình sao ? - Anh hừ hừ nói, rồi vừa nói vừa choàng một cái khăn tắm lên cho cô

- Haha, anh đang ghen đấy ah ? - Cô tuy trêu đùa anh là vậy nhưng trong lòng lại tràn ngập hạnh phúc. - Anh cũng biết là em yêu anh mà.

- Hừ. - Anh lại hừ một tiếng nữa rồi quên đi. Cô nhớ mãi lúc đó, mặt anh tuy vẫn còn đầy bất mãn, nhưng khuôn mặt điển trai đó lại hơi hơi đỏ. Lúc đó, anh trông chỉ như là một cậu con trai mới lớn thôi vậy.

Nhưng cô thật rất nóng, choàng cả cái khăn bông như thế này thì làm sao mà chịu được chứ.

Cô lôi kéo anh ra biển, hai người luôn bên cạnh nhau. Tiếng cười của cô in sâu vào tim anh, khuôn mặt anh cùng mái tóc ướt đầm nước biển cũng in sâu vào trong trái tim cô

Đến tối, bọn họ đốt lửa trại bên bờ biển. Ánh lửa sáng lên một bãi cát bên cạnh bờ biển cùng tiếng sóng rì rào như đưa con người ta vào miền đất khác. Mẫn Nhi ngồi bên cạnh anh, tay nắm lấy tay anh.

- Em gái, đừng lúc nào cũng dính lấy cậu ta được không ? Sang đây chơi với anh đây này. - Minh chạy sang chỗ bọn họ, lôi kéo cô em gái mới này

- Minh, đừng loạn nữa đi. Cậu không thấy bọn họ đang trong thế giới hai người sao ? - Thiên lên tiếng

- Ái chà, đi dã ngoại cùng mọi người mà hai người lại làm như là chỉ có đôi mình trên thế giới thế này là sao ?

- Hai anh đừng có nói thế. - Mẫn Nhi nhỏ giọng lên tiếng, cũng may bây giờ đã là buổi tối, nên cô nghĩ chắc bọn họ sẽ không thấy được khuôn mặt lúc này đã đỏ bừng lên của cô đâu.

- Hai người bớt loạn đi - Phong trầm giọng lên tiếng, anh không thích hai người bọn họ lên tiếng, trêu chọc bạn gái của anh như vậy

- Hai người mau ăn đi, hải sản ở đây khá ngon đấy. - Thiên đưa cho họ hai đĩa hải sản nướng.

- Phong, qua đây chút, bọn này nhờ chút việc. - Một cậu nam vẫy vẫy về phía Phong

Phong quay qua nhìn Nhi một chút, thấy cô nói anh cứ đi đi, anh mới rời đi, tiến về phía mấy người vừa mới gọi anh. Minh cũng đã rời đi với cô bạn gái của mình, để lại hai người Thiên và Mẫn Nhi.

Một lúc sau, Thiên mới lên tiếng :

- Nhi này, nếu sau này, Phong nó phản bội em thì sao ?

- Sao cơ ? - Mẫn Nhi mờ mịt hỏi lại anh

- Chỉ là nếu như cậu ta vô tình phản bội em thì sao, chỉ vì một gút mắc đã lâu tồn tại trong lòng cậu ấy thì em sẽ làm gì ?

- Em sẽ không tha thứ, trong tình yêu không đồng ý cho từ phản bội đó. Em không biết sao anh lại nói vậy, nhưng nếu đến một lúc nào đó, anh ấy chia tay em, em chỉ mong không phải vì anh ấy đã có người khác.

- Vậy sao ? Sẽ không tha thứ. - Anh nhỏ giọng lầm bầm lại câu nói của Nhi.

- Mà sao tự nhiên anh lại hỏi như vậy? - Cô thắc mắc, đang không đầu sao lại hỏi như vậy?

- Đó là trải nghiệm tình yêu của hai người đó mà. Haha - Anh cười lấy lệ, nói với cô. - Anh mong rằng trong mọi lúc em sẽ tha thứ cho nó, nếu như có một ngày nó làm gì có lỗi với em, anh biết đó sẽ chỉ là bất đắc dĩ mà thôi. Anh biết chắc nó rất yêu em.

Yêu cô sao? Yêu nhưng anh chưa từng nói với cô 3 chữ đó, điều này cũng đôi lúc khiến cô lo lắng, nhưng cô không quan tâm lắm, cô chỉ biết rằng trong tim anh ít nhất cũng đã có một vị trí nào đó của riêng cô rồi.

- Hai người đang nói gì vậy? - Không biết từ lúc nào, Phong đã đến đằng sau hai người bọn họ. Anh vừa hỏi vừa ngồi xuống bên cạnh Mẫn Nhi.

- Không có gì. Thôi tôi cũng đi đây, để lại không gian riêng cho hai người - Nói rồi Thiên rời đi về phía Minh.

- Buổi tối ở biển hơi lạnh đó, em khoác áo vào đi. Sao chẳng biết chăm sóc cho bản thân gì thế? - Anh cầu nhàu, nếu như không có anh ở bên cô, thì không biết cô sẽ thế nào nữa.

- Ha ha, đúng là có hơi lạnh. Nhưng giờ thì ấm rồi - Cả người cô được phủ trong chiếc áo khoác của anh, cô cảm giác lúc này như đang được anh ôm vào lòng vậy. Mùi hương của anh như tỏa ra, ôm trọn lấy thân cô. Cô cảm thấy lúc này thật hạnh phúc.

Nhìn dáng vẻ trẻ con ngây ngô nhưng lại đầy vẻ mê hoặc như lúc này, anh hơi thất thần một lúc. Một lát sau, sau khi tỉnh lại, anh liền ôm trọn lấy cô, giọng nói đầy vẻ dụ hoặc, trầm ấm vang lên bên tai cô : “Anh yêu em, thực sự rất yêu em. ”

Mẫn Nhi như bị sét đánh, lặng đi hồi lâu. Cuối cùng, cuối cùng cô cũng nghe được tiếng anh nói 3 chữ đó, cuối cùng anh cũng nói ra 3 chữ yêu cô. Tuy cô không biết yêu ở đây so với những người bạn gái trước của anh ra sao, nhưng cô cũng là con gái, nghe được 3 chữ đó từ người mình yêu, dù là giả dối khi vào tai mình cũng sẽ thành chân thành.

Nhưng anh lại như nhìn thấu suy nghĩ của cô, bèn giải thích : “Đồ ngốc, những người bạn gái trước của anh là họ tự nguyện, anh chưa bao giờ nói với họ 3 chữ này vì anh biết bản thân mình không hề thích họ, chứ đừng nói đến yêu. Em phải tin anh, anh là yêu em thực sự”

Càng nghe cô càng cảm thấy xúc động bèn nghẹn ngào hỏi lại anh : “Vậy em có được tính là người yêu đầu của anh không ?”

- Tất nhiên rồi, và anh cũng là người bạn trai đầu tiên của em.

- Làm sao mà anh biết được chứ ? Em trước đây cũng có người yêu nhé. - Cô bĩu môi không cam chịu nói.

- Em không có tài nói dối đâu, cô gái nhỏ ạ. - Anh cười khê, rồi chấm dứt lời cô bằng một nụ hôn nồng nàn.

Ngay khi cô đang định biện minh cho chính mình, môi anh đã che lấp môi cô. Nụ hôn dưới ánh trăng, thật ngọt ngào, thật lãng mạn và cũng thật hạnh phúc. Khuôn mặt họ như được khắc vào tâm đối phương, ánh mắt họ như in vào trong mắt đối phương. Giờ phút này, họ là hai người hạnh phúc nhất, giờ phút này, họ đang ở bên nhau.

11. Chương 11

Ngày hôm sau, hai người tay trong tay bước ra phòng nghỉ đã thấy Thiên và Minh đứng ngoài. Thiên vẻ mặt tuy cười nhưng trong mắt ánh lên chút phức tạp, nhưng không ai để ý thấy, còn Minh vẻ mặt hớn ha hớn hở như thấy trò hay, ánh mắt không nghiêm túc nhìn hai người họ từ trên xuống dưới rồi nháy mắt với Phong hỏi :

- Hai người tối qua ngủ ngon không vậy ?

- Tất nhiên rồi, nhờ phúc của cậu.

Hiếm khi thấy Phong đùa cợt như vậy, Mẫn Nhi rất ngạc nhiên, còn Minh thì hiểu nhầm ý anh.

- Vậy hai người tối qua đã.... ?

- Đã cái đầu cậu ấy. Bọn tôi không làm gì cả ? - Phong trừng mắt nhìn anh, ai bảo hấn ta nói vào nỗi đau của anh cơ chứ. Có người yêu bên cạnh mà mình lại không thể làm gì, đó là làm khổ anh mà nhưng anh cam tâm tình nguyện nhận cái khổ đó, vì nó là nỗi khổ ngọt ngào.

Trong khi đó Nhi mặt đỏ bừng bừng, cô hiểu hai người bọn họ đang nói đến cái gì, nhưng cô và Phong chỉ mới quen nhau được một thời gian, làm sao có thể tiến nhanh đến vậy được?

Minh mắt mở to, cảm như rớt xuống đất đến nơi nhìn chăm chăm Phong. Người bạn phong lưu của anh, có con gái nằm ngay bên cạnh mình như vậy, mà lại không làm gì, thật đúng là khiến người ta ngạc nhiên mà.

Mẫn Nhi đứng bên cạnh, không biết nên nói gì đành bắt chuyện với Thiên đang đứng yên lặng một bên :

- Chào buổi sáng.

- Chào buổi sáng. - Rồi anh quay sang chỗ hai người kia - Đi thôi, không lại muộn mất

- Chúng ta đi đâu vậy? - Nhi mở to mắt hỏi

- Chợ Cồn.

- Chợ Cồn ? - Mẫn Nhi lặp lại, đây là lần đầu tiên cô nghe thấy chợ này.

- Đúng vậy, em mới nghe thấy lần đầu đúng không? Lúc mới nghe thấy anh cũng thấy lạ đó. Nghe nói là do trước đây nằm trên một cồn đất cao, nên người dân mới đặt cái tên như vậy cho chợ. - Thiên ôn tồn giải thích với Nhi.

- Vậy thì mau đi thôi, không lại muộn. Phong, mau đi thôi. - Nhi húng khởi nhanh tay lôi kéo Phong một bên, Thiên một bên chỉ còn bạn Minh là phải đứng một mình, đi đằng sau bọn họ.

Chỉ cái kéo tay này mà ba người, mỗi người một tâm lý. Phong thì khí ghen ngùn ngụt chỉ là cái người ngốc nghếch kia không nhìn ra được, còn Mẫn Nhi thì lại đang rất phấn khích, chỉ muốn mau mau đi đến khu chợ kia. Riêng Thiên thì khác, trong lòng anh có cảm xúc ầm ập khác lạ.

Đến Chợ Cồn, Nhi kéo ba người bọn họ đi khắp nơi. Mọi ánh mắt xung quanh đều dồn về phía cô gái nhỏ mà xung quanh có đến ba chàng trai điển trai đi theo. Suốt thời gian đi chơi, biết bao ánh mắt ngưỡng mộ và ái mộ bắn đến phía bốn người bọn họ, Mẫn Nhi không phải là không biết, tuy có ghen nhưng cô biết ba người bọn họ sẽ không để ý đến điều đó, cô chỉ có thể ca ông trời, sinh ra ba người con trai tuấn tú đến vậy.

Nhưng đi được một lúc, cô thấy một cửa hàng bán đồ trang sức thủ công rất đẹp, nên đứng lại xem mà không theo ba người kia. Đang định quay ra gọi ba người lại hỏi ý kiến, cô đã không thấy ba người đâu. Nội tâm sợ hãi dâng cao, cô không biết đường nơi này, nếu có lạc thì biết làm sao bây giờ ?

Ba người kia không thấy Mẫn Nhi đâu cũng hoảng hốt tìm kiếm khắp nơi. Cuối cùng họ chia nhau ra tìm theo các hướng.

Đang lúc Mẫn Nhi chạy lung tung tìm mọi người, cô thấy dáng ai như Thiên, bèn hét lên gọi anh :

- Thiên, Thiên, em ở đây.

Nghe thấy giọng cô, sự sợ hãi trong lòng Thiên cũng trùng xuống. Anh chạy đến bên cô, thấy cô đang rất sợ hãi, hai mắt còn hơi đỏ lên, anh liền xoa xoa đầu cô bảo :

- Không sao rồi, không sao rồi. Có anh ở đây, giờ thì để anh gọi hai người kia rằng đã thấy em, cho họ bớt lo - Vừa nói anh vừa gọi cho Minh và Phong.

- Em chạy đi đâu vậy ? Anh đã bảo là phải theo sát anh cơ mà ? - Phong vội vã chạy tới, lửa giận tràn đầy trong lòng.

- Em xin lỗi, em thấy cửa hàng bán đồ, dừng lại xem chút, định quay ra gọi mọi người lại không thấy đâu cả. Em xin lỗi - Vừa nói, Mẫn Nhi vừa sợ sệt, không dám khóc.

- Thôi được rồi, đã tìm thấy người rồi, đừng để hỏng buổi đi chơi này nữa. - Thiên đứng ra giải vây cho Nhi.

Suốt ngày hôm đó, Lâm Phong không buông tay Mẫn Nhi ra, cô đi đến đâu anh đi đến đấy. Sự sợ hãi vừa rồi tuy đã giảm nhưng chưa biến mất khỏi anh.

Khi đi về thì bọn họ đã tay xách nách mang. Mọi thứ Mẫn Nhi thích Lâm Phong đều mua cho cô tuy cô đã bảo không cần. Trên đường về chỉ có duy nhất Nhi nói, nhưng chủ yếu đều là cần nhẫn, lâu bầu :

- Em đã bảo là không cần phải mua, anh mua nhiều như vậy thì làm sao mang về được chứ ?

- Em thích, nếu em thích thì sao không mua ?

- Không phải thích hay không nhưng mà ma nhiều như vậy tốn tiền lắm, em làm gì có tiền mà mua

- Anh mua cho em

- Ai, em lấy đâu ra tiền trả lại cho anh đây ?

Nghe đến đây, Phong cảm thấy tức giận, quay sang khế quát cô :

- Anh không bắt em trả tiền lại, đừng nói như vậy với anh nữa. - Anh không thích cô phân chia ra cái gì là của anh, cái gì là của cô, càng không thích nghe cô nói chuyện khách sáo như vậy. Nghe cô nói vậy, anh không hiểu sao lại cảm thấy rất buồn, trái tim hơi nhói lên. Cô nói như vậy là không coi anh là bạn trai sao?

Đang định nói gì thêm, nhận thấy ánh mắt của Thiên như bảo cô “Đừng nói nữa, ai đó đang tức giận”, Mẫn Nhi đành bĩu môi, không nói thêm gì. Trên đường, không khí trầm lặng đáng sợ, nhiệt độ như giảm xuống thấp nhất có thể khiến Mẫn Nhi chỉ có thể thỉnh thoảng quay sang len lén nhìn anh.

Khi đến khách sạn, lên đến phòng, cô giật giật góc áo của Phong, nhẹ giọng nói :

- Xin lỗi, anh đừng giận mà, em sau này sẽ không cãi anh nữa đâu.

Thấy anh vẫn không nói gì :

- Thế thì sau này em sẽ không cầu nhàu khi anh mua đồ nữa vậy.

Vẫn thấy anh không nói gì, cô bắt đầu có điểm bực mình, đành khế gắt giọng với anh :

- Anh như thế này là sao đây ? Nói kiểu gì cũng không được là sao ?

Lúc này anh mới quay đầu lại, nhìn vào cô, rồi ôm cô vào lòng. Bàn tay anh luồn vào mái tóc cô, đặt nụ hôn lên mái tóc mềm mượt đó, anh nhẹ giọng bảo :

- Anh không thích em nói như vậy, anh không thích em nói em trả tiền lại cho anh khi anh mua đồ cho em. Cửa anh cũng là của em, em là của anh, đồ anh mua cho em, em chỉ việc nhận, không cần phải nói như vậy. Được không ? Cũng đừng làm anh sợ như buổi sáng nay nữa, không tìm được em, anh đã rất sợ đó.

Bây giờ cô mới hiểu được nguyên nhân anh tức giận, vòng tay ôm lấy eo của anh :

- Em xin lỗi, nhưng từ sau, đừng mua nhiều như vậy. Chỉ một món quà thôi cũng khiến em vui đến tận chín tầng mây rồi.- Rồi cô nhón chân, hôn lên má anh và nói - Cảm ơn anh, nhưng từ sau đừng tức giận như vậy nữa, em sẽ rất sợ đó.

- Nếu sau này em có bị lạc, cũng đừng đi đâu loạn cả, chỉ cần đứng yên một chỗ, anh sẽ quay lại tìm em. »

- Nếu không tìm được ?

- Không có cái gọi là không tìm được, nếu quay lại không thấy, anh sẽ tìm khắp mọi nơi. Chỉ cần em cứ đứng yên chỗ cũ, anh sẽ tìm thấy. Hiểu không ? Anh không muốn người khác tìm được em, trong khi anh lại không làm được gì cả.

- Em biết rồi - Cô ôm lấy anh, anh ôm cô thật chặt, như muốn cô nhập luôn vào người anh vậy, nhưng cái ôm này không khiến cô thấy đau mà chỉ thấy mãn nguyện và hạnh phúc.

Chiều hôm đó, họ lên xe, về Hà Nội và tiếp tục câu chuyện tình yêu của bọn họ.

Ngày hôm sau, hai người tay trong tay bước ra phòng nghỉ đã thấy Thiên và Minh đứng ngoài. Thiên vẻ mặt tuy cười nhưng trong mắt ánh lên chút phức tạp, nhưng không ai để ý thấy, còn Minh vẻ mặt hớn ha hớn hở như thấy trò hay, ánh mắt không nghiêm túc nhìn hai người họ từ trên xuống dưới rồi nháy mắt với Phong hỏi :

- Hai người tối qua ngủ ngon không vậy ?

- Tất nhiên rồi, nhờ phúc của cậu.

Hiếm khi thấy Phong đùa cợt như vậy, Mẫn Nhi rất ngạc nhiên, còn Minh thì hiểu nhầm ý anh.

- Vậy hai người tối qua đã.... ?

- Đã cái đầu cậu ấy. Bọn tôi không làm gì cả ? - Phong trừng mắt nhìn anh, ai bảo hắn ta nói vào nỗi đau của anh cơ chứ. Có người yêu bên cạnh mà mình lại không thể làm gì, đó là làm khổ anh mà nhưng anh cam tâm tình nguyện nhận cái khổ đó, vì nó là nỗi khổ ngọt ngào.

Trong khi đó Nhi mặt đỏ bừng bừng, cô hiểu hai người bọn họ đang nói đến cái gì, nhưng cô và Phong chỉ mới quen nhau được một thời gian, làm sao có thể tiến nhanh đến vậy được?

Minh mắt mở to, cảm như rớt xuống đất đến nơi nhìn chằm chằm Phong. Người bạn phong lưu của anh, có con gái nằm ngay bên cạnh mình như vậy, mà lại không làm gì, thật đúng là khiến người ta ngạc nhiên mà.

Mẫn Nhi đứng bên cạnh, không biết nên nói gì đành bắt chuyện với Thiên đang đứng yên lặng một bên :

- Chào buổi sáng.

- Chào buổi sáng. - Rồi anh quay sang chỗ hai người kia - Đi thôi, không lại muộn mất

- Chúng ta đi đâu vậy? - Nhi mở to mắt hỏi

- Chợ Cồn.

- Chợ Cồn ? - Mẫn Nhi lặp lại, đây là lần đầu tiên cô nghe thấy chợ này.

- Đúng vậy, em mới nghe thấy lần đầu đúng không? Lúc mới nghe thấy anh cũng thấy lạ đó. Nghe nói là do trước đây nằm trên một cồn đất cao, nên người dân mới đặt cái tên như vậy cho chợ. - Thiên ôn tồn giải thích với Nhi.

- Vậy thì mau đi thôi, không lại muộn. Phong, mau đi thôi. - Nhi hứng khởi nhanh tay lôi kéo Phong một bên, Thiên một bên chỉ còn bạn Minh là phải đứng một mình, đi đằng sau bọn họ.

Chỉ cái kéo tay này mà ba người, mỗi người một tâm lý. Phong thì khí ghen ngàn ngạt chỉ là cái người ngốc nghếch kia không nhìn ra được, còn Mẫn Nhi thì lại đang rất phấn khích, chỉ muốn mau mau đi đến khu chợ kia. Riêng Thiên thì khác, trong lòng anh có cảm xúc âm ập khác lạ.

Đến Chợ Cồn, Nhi kéo ba người bọn họ đi khắp nơi. Mọi ánh mắt xung quanh đều dồn về phía cô gái nhỏ mà xung quanh có đến ba chàng trai đi theo. Suốt thời gian đi chơi, biết bao ánh mắt ngưỡng mộ và ái mộ bắn đến phía bốn người bọn họ, Mẫn Nhi không phải là không biết, tuy có ghen nhưng cô biết ba người bọn họ sẽ không để ý đến điều đó, cô chỉ có thể ca ông trời, sinh ra ba người con trai tuần tú đến vậy.

Nhưng đi được một lúc, cô thấy một cửa hàng bán đồ trang sức thủ công rất đẹp, nên đứng lại xem mà không theo ba người kia. Đang định quay ra gọi ba người lại hỏi ý kiến, cô đã không thấy ba người đâu. Nội tâm sợ hãi dâng cao, cô không biết đường nơi này, nếu có lạc thì biết làm sao bây giờ ?

Đúng rồi, điện thoại, điện thoại của cô đâu? Nhi lần mò tìm kiếm hồi lâu vẫn không thấy. Không thấy điện thoại? Vậy làm sao mà tìm được Phong đây? Cô là đồ ngốc mà, sao đi ra ngoài như vậy mà lại không đem theo điện thoại cơ chứ? Cô lầu bàu, nước mắt như sắp rơi xuống.

Khi phát hiện ra không thấy Nhi đâu, Phong gọi điện thoại cho cô, nhưng không ai nghe máy. Anh gắt lên - Chết tiệt, cô ấy không nghe máy

Thiên và Minh nghe thấy vậy cũng lo lắng, hai người nhìn nhau rồi Thiên nói

- Có lẽ cô ấy quên trong phòng khách sạn. Thôi chúng ta chia nhau ra tìm.

- Hai người đều mang điện thoại đúng không? - Phong hỏi Thiên và Minh, thấy họ gật đầu anh nói - Ai thấy Nhi thì báo cho hai người còn lại. Chia nhau ra đi. Thiên tìm ở phía bên kia, Minh ở phía bên này còn mình sẽ quay lại chỗ cũ tìm cô ấy.

Ba người kia không thấy Mẫn Nhi đâu cũng hoảng hốt tìm kiếm khắp nơi. Cuối cùng họ chia nhau ra tìm theo các hướng.

Đang lúc Mẫn Nhi chạy lung tung tìm mọi người, cô thấy đáng ai như Thiên, bèn hét lên gọi anh :

- Thiên, Thiên, em ở đây.

Nghe thấy giọng cô, sự sợ hãi trong lòng Thiên cũng trùng xuống. Anh chạy đến bên cô, thấy cô đang rất sợ hãi, hai mắt còn hơi đỏ lên, anh liền xoa xoa đầu cô bảo :

- Không sao rồi, không sao rồi. Có anh ở đây, giờ thì để anh gọi hai người kia rằng đã thấy em, cho họ bớt lo - Vừa nói anh vừa gọi cho Minh và Phong.

- Em chạy đi đâu vậy ? Anh đã bảo là phải theo sát anh cơ mà ? - Phong vội vã chạy tới, lửa giận tràn đầy trong lòng.

- Em xin lỗi, em thấy cửa hàng bán đồ, dừng lại xem chút, định quay ra gọi mọi người lại không thấy đâu cả. Em xin lỗi - Vừa nói, Mẫn Nhi vừa sợ sệt, không dám khóc - Em...

- Thôi được rồi, đã tìm thấy người rồi, đừng để hỏng buổi đi chơi này nữa. - Thiên đứng ra giải vây cho Nhi.

Suốt ngày hôm đó, Lâm Phong không buông tay Mẫn Nhi ra, cô đi đến đâu anh đi đến đấy. Sự sợ hãi vừa rồi tuy đã giảm nhưng chưa biến mất khỏi anh.

Khi đi về thì bọn họ đã tay xách nách mang. Mọi thứ Mẫn Nhi thích Lâm Phong đều mua cho cô tuy cô đã bảo không cần. Trên đường về chỉ có duy nhất Nhi nói, nhưng chủ yếu đều là cần nắn, lầu bàu :

- Em đã bảo là không cần phải mua, anh mua nhiều như vậy thì làm sao mang về được chứ ?

- Em thích, nếu em thích thì sao không mua ?

- Không phải thích hay không nhưng mà ma nhiều như vậy tốn tiền lắm, em làm gì có tiền mà mua

- Anh mua cho em

- Ai, em lấy đâu ra tiền trả lại cho anh đây ?

Nghe đến đây, Phong cảm thấy tức giận, quay sang khế quát cô :

- Anh không bắt em trả tiền lại, đừng nói như vậy với anh nữa. - Anh không thích cô phân chia ra cái gì là của anh, cái gì là của cô, càng không thích nghe cô nói chuyện khách sáo như vậy. Nghe cô nói vậy, anh không hiểu sao lại cảm thấy rất buồn, trái tim hơi nhói lên. Cô nói như vậy là không coi anh là bạn trai sao?

Đang định nói gì thêm, nhận thấy ánh mắt của Thiên như bảo cô “Đừng nói nữa, ai đó đang tức giận”, Mẫn Nhi đành bĩu môi, không nói thêm gì. Trên đường, không khí trầm lặng đáng sợ, nhiệt độ như giảm xuống thấp nhất có thể khiến Mẫn Nhi chỉ có thể thỉnh thoảng quay sang len lén nhìn anh.

Khi đến khách sạn, lên đến phòng, cô giật giật góc áo của Phong, nhẹ giọng nói :

- Xin lỗi, anh đừng giận mà, em sau này sẽ không cản anh nữa đâu.

Thấy anh vẫn không nói gì :

- Thế thì sau này em sẽ không cầu nhàu khi anh mua đồ nữa vậy.

Vẫn thấy anh không nói gì, cô bắt đầu có điểm bực mình, đành khẽ gất giọng với anh :

- Anh như thế này là sao đây ? Nói kiểu gì cũng không được là sao ?

Lúc này anh mới quay đầu lại, nhìn vào cô, rồi ôm cô vào lòng. Bàn tay anh luồn vào mái tóc cô, đặt nụ hôn lên mái tóc mềm mượt đó, anh nhẹ giọng bảo :

- Anh không thích em nói như vậy, anh không thích em nói em trả tiền lại cho anh khi anh mua đồ cho em. Cửa anh cũng là của em, em là của anh, đồ anh mua cho em, em chỉ việc nhận, không cần phải nói như vậy. Được không ? Cũng đừng làm anh sợ như buổi sáng nay nữa, không tìm được em, anh đã rất sợ đó.

Bây giờ cô mới hiểu được nguyên nhân anh tức giận, vòng tay ôm lấy eo của anh :

- Em xin lỗi, em để quên điện thoại ở trong phòng, sau này sẽ không như vậy nữa. Nhưng từ sau, đừng mua nhiều như vậy. Chỉ một món quà thôi cũng khiến em vui đến tận chín tầng mây rồi.- Rồi cô nhón chân, hôn lên má anh và nói - Cảm ơn anh, nhưng từ sau đừng tức giận như vậy nữa, em sẽ rất sợ đó.

- Nếu sau này em có bị lạc, cũng đừng đi đâu loạn cả, chỉ cần đứng yên một chỗ, anh sẽ quay lại tìm em. »

- Nếu không tìm được ?

- Không có cái gọi là không tìm được, nếu quay lại không thấy, anh sẽ tìm khắp mọi nơi. Chỉ cần em cứ đứng yên chỗ cũ, anh sẽ tìm thấy. Hiểu không ? Anh không muốn người khác tìm được em, trong khi anh lại không làm được gì cả.

- Em biết rồi - Cô ôm lấy anh, anh ôm cô thật chặt, như muốn cô nhập luôn vào người anh vậy, nhưng cái ôm này không khiến cô thấy đau mà chỉ thấy mãn nguyện và hạnh phúc.

12. Chương 12

Giờ đã là nghỉ hè, Lâm Phong cũng bắt đầu tiếp quản công việc ở công ty của ba anh, bọn họ tuy vẫn hay gặp nhau nhưng gần đây anh rất bận rộn, không có nhiều thời gian dành cho cô. Mẫn Nhi hiểu, tuổi anh còn trẻ như vậy mà đã tiếp quản công ty, sẽ có nhiều người không phục, nên thời gian này anh bận rộn như vậy là để chứng minh ọi người thấy anh là một người có tài, có thực lực và việc anh lên tiếp quản công ty là một việc đúng đắn.

Đang nấu cơm tối, chợt di động reo lên, mở máy ra cô thấy tin nhắn từ anh: ” Em đang làm gì ? ”

- Đang nấu cơm, anh đang làm gì ?

- Anh đang ở ngoài cửa nhà em, ra mở cửa cho anh đi.

Cô chạy thật nhanh ra mở cửa cho anh, cho anh một cái ôm nồng nhiệt, cô kéo anh vào nhà :

- Sao lại đứng ngoài như vậy ? Sao anh không bấm chuông bảo em ra sớm hơn.

Ngửi thấy mùi thức ăn thơm ngon, anh chợt thấy đói bụng. Anh kéo cô vào lòng, ngửi mùi thơm trên mái tóc cô, khẽ nói :

- Anh nhớ em quá.

- Ha ha, không phải chúng ta mới gặp nhau tuần trước sao ?

- Một giờ, một ngày không gặp anh cũng nhớ, chứ chẳng phải một tuần đâu. Chẳng nhẽ em không nhớ anh chút nào sao ?

Chẳng biết từ bao giờ, không có cô bên cạnh anh lại thấy nhớ. Lúc nào anh cũng chỉ muốn ôm cô trong lòng, che chở cho cô mà thôi. Nhưng lúc này công ty lại đang soi mói anh, nói rằng anh không đủ tư cách tiếp quản công ty. Anh muốn chứng minh cho bọn người đó rằng họ đã sai, nên chỉ có thể chuyên tâm làm việc. Anh không dám gọi điện cho cô vì anh sợ khi nghe thấy giọng nói của cô, anh sẽ không thể làm được việc mà chỉ muốn chạy đến bên cô mà thôi. Hôm nay cuối cùng cũng có chút thời gian rảnh rỗi rồi bèn chạy đến bên cô để thỏa mãn nỗi nhớ trong lòng.

- Ai bảo chứ, em cũng nhớ anh mà - Cô khẽ nói, được anh ôm vào lòng cô cảm thấy thật hạnh phúc. Rồi anh hôn lên môi cô, mãi lúc lâu sau mới dứt ra được.

Cô khẽ đẩy anh ra, rồi nói - Đợi em, em xuống lấy thức ăn ra rồi mình cùng ăn cơm.

Trên bàn lúc này, có một chai rượu anh mang đến, cùng vài món ăn bình thường nhưng với anh nó lại mang đến cảm giác ấm áp, tình yêu cùng hương vị của cái gọi là gia đình. Hai người nâng cốc uống rượu trước rồi cô gấp cho anh vài món sớ trường của cô.

- Thế nào ? Có ngon không ?

- Ừm, ngon lắm. Sau này có khi anh cần phải thường xuyên đến đây ăn mới được.

- Anh thích là được rồi.

Tửu lượng của Mẫn Nhi vốn không tốt vì trước giờ cô chưa uống rượu hay sâm-panh bao giờ, nên mới uống được vài ly mặt cô đã đỏ bừng, trong người như có khí nóng thiêu đốt người cô vậy. Lâm Phong thấy vậy, đến bên cạnh đỡ lấy cô. Cảm nhận được mùi hương của cô, anh cũng cảm thấy nóng lên rùng rợn. Rõ ràng anh uống rất khá, sao bây giờ lại thấy say như vậy ? Anh hôn cô, bàn tay sờ soạng khắp người cô. Mẫn Nhi giật mình, lúc này đầu óc cô đã choáng váng nên cô không hiểu cũng không biết tiếp theo anh sẽ làm gì, nhưng cô cũng không muốn ngăn cản anh vì bàn tay anh làm cô cảm thấy thoải mái nhưng khí nóng vẫn thiêu đốt cô

- Phong...

- Sao vậy ? Muốn dừng lại sao ? - Anh hỏi nhưng đôi tay lại không muốn ngừng lại chút nào

- Không phải, nhưng em... em sợ...- Cô khẽ nói

- Yên tâm đi, có anh, không cần sợ.

- Ừm.

Rồi buổi tối đó, cô trao lần đầu tiên của mình cho anh. Hai người chính thức hòa làm một, cô nghĩ, như vậy từ nay cô và anh sẽ mãi mãi không xa rời.

**

Sáng hôm sau, khi cô dậy, cả người đều đau nhức, nhưng mở mắt ra, đối diện cô là một đôi mắt sâu nhưng tràn đầy yêu thương. Anh hôn lên trán cô:

- Chào buổi sáng

- Chào buổi sáng - Cô lèm nhèm nói

- Hôm qua anh có làm em đau không? - Anh ôn tồn hỏi cô, bàn tay xoa bóp thắt lưng cho cô

Mặt cô đỏ ửng, nhớ lại ngày hôm qua, hai người đã làm những gì, cô cảm thấy thật ngượng ngùng. Cô cũng không biết con gái sau khi làm chuyện đó lần đầu thì nên có phản ứng thế nào, không biết họ có như cô lúc này không, xấu hổ, ngại ngùng, không dám nhìn thẳng vào anh? - Đau, nhưng không sao. - Cô khẽ ngọ nguậy trong lòng anh, vùi sâu vào lòng anh. Cảm giác này thật ấm áp, nó khiến cô như chìm vào trong biển hạnh phúc vậy

- Dừng cựa quậy, anh không bảo đảm điều tiếp theo đâu. - Phong khàn khàn nói

- A...- Cô xấu hổ, dừng lại động tác, lại nhớ đến những gì họ làm tối qua, cô lại cảm thấy máu nóng xông lên mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn chợt đỏ bừng.

- Em không hối hận chứ? - Anh hỏi, trong giọng nói có chút gì đó lo sợ

- Không... em thấy.... hạnh phúc - Cô khẽ cất tiếng. Đúng vậy, giờ thì không chỉ tâm hồn hai người thuộc về nhau mà cả thân thể của họ cũng vậy.

- Đợi khi nào công việc ổn định, anh sẽ đưa em về nhà, giới thiệu với mọi người.

Cô giật mình khi nghe anh nói vậy, hơi run sợ - Có phải quá nhanh không? Nhỡ đâu cha mẹ anh không thích em?

- Em yên tâm, họ sẽ thích em à xem, như anh vậy - Anh mỉm cười trấn an cô khiến cô cảm thấy an tâm hơn.

Nghĩ đến cô đã trao cho anh mọi thứ đầu tiên của mình, từ vị trí trong tim, từ cái nắm tay, hẹn hò đầu tiên từ nụ hôn đầu đến cả lần đầu của con gái cô cũng đều trao hết cho anh, anh lại cảm thấy mãn nguyện và may mắn. May mắn là anh là người phát hiện ra cô đầu tiên để có được sự ngọt ngào này.

Anh ôm cô thật chặt, khóa cô vào trong lòng mình, rồi anh khẽ nói:

- Hôm qua làm em mệt rồi, giờ ngủ tiếp đi

- Anh.. sao lại có thể nói những điều như vậy chứ? - Cô xấu hổ, khẽ gắt lên với anh rồi chợt nhớ ra ngày hôm nay anh phải đi làm, cô mới hỏi - Còn anh thì sao? Anh không phải đi làm à? Sao không mau đi đi?

- Em muốn anh đi như vậy sao? Cô gái của tôi ơi, hôm nay là thứ 7, không phải em bảo anh đi làm cả ngày thứ 7 đấy chứ. Mau ngủ đi, hôm nay anh ở lại với em.

- Ừm - Cô khẽ “uhm” một tiếng rồi lại rúc vào lòng anh ngủ tiếp, hôm qua cô thật sự bị mệt đến chết rồi, cô cần phải ngủ bù.

**

Trong phòng khách xa hoa của văn phòng tổng giám đốc, Thiên và Phong ngồi đối diện nhau. Thiên lên tiếng:

- Hôm đi dã ngoại, mình đã hỏi cô ấy, nếu có ngày cô ấy biết cậu phản bội cô ấy thì sẽ thế nào, cậu có biết cô ấy nói sao không?

Tay đang cầm cốc rượu chợt dừng lại, Lâm Phong cảm thấy hơi hơi sợ hãi: “Cô ấy nói sao?”

- Cô ấy nói sẽ không có hai chữ tha thứ. Trong tình yêu không cho phép có sự hiện diện của hai chữ “phản bội”. Mình hỏi nếu chỉ là bất đắc dĩ, chỉ vì một gút mắc nào đó thì sao? Cô ấy cũng không cho phép.

- Vậy sao? - Giọng Phong trầm xuống, anh biết trước giờ cô luôn ngưỡng mộ tình yêu của cha mẹ, nên không đồng ý tha thứ cho sự phản bội. Thế nhưng cô có biết trong cái tình yêu cô ngưỡng mộ đó có bao nhiêu bí mật không?

- Cô ấy còn bảo, nếu như cậu chia tay cô ấy thì mong rằng sẽ không phải vì đã có người mới. Mình biết cậu sẽ không làm vậy vì cậu thực sự yêu Mặc Nhi - Thiên tiếp tục - Nhưng mà Phong này, nếu cô ấy biết nguyên nhân cậu đến bên cô ấy, cô ấy sẽ đau khổ, cậu cũng đau khổ. Mình không muốn thấy hai người chỉ vì một cái gút mắc đã lâu mà làm khổ lẫn nhau.

- Thiên, mình sẽ không để cho cô ấy biết, mình thực sự yêu cô ấy. Mình không biết nữa, nhưng mình nhất quyết sẽ không để cô ấy rời khỏi mình.

- Vậy thì được rồi, mình biết cậu sẽ không buông cô ấy ra. Mong cậu sẽ hạnh phúc và mang đến hạnh phúc cho cô ấy.

- Cảm ơn, Thiên. Cảm ơn cậu đã buông tay.

Thiên khẽ cười khổ: - Không sao, chúng ta là bạn. Buông tay để mọi người cùng hạnh phúc thì mình sao lại không làm vậy chứ?

- Bạn tốt, cảm ơn.
- Mình nhận lời cảm ơn này, nhưng mình không mong nghe được lời xin lỗi từ cậu nếu Nhi không hạnh phúc.
- Chắc chắn rồi.

Hai người cạ ly, cùng cười và cùng nghĩ tới nụ cười ngây ngô của một cô gái nhỏ nhắn, người đã khắc sâu trong tim họ.

13. Chương 13

Cứ như vậy, thời gian trôi qua thật nhanh, thoắt cái đã đến tháng 12, vậy là cũng sắp sinh nhật cô rồi. Cô không biết nên nói cho Phong hay không, nào có ai tự dừng lại đi nói ra sinh nhật của mình, như thế khác gì là đi đòi quà đâu cơ chứ. Chỉ là cô không biết Lâm Phong biết tất cả về cô, anh cũng biết sắp đến sinh nhật cô và một ngày đây bắt ngờ sắp đến với Nhi.

Sinh nhật cô lại trùng vào ngày Noel, cho nên cô cũng nảy lên ý tưởng tặng gì đó cho Phong nhân dịp Noel sắp đến. Thế nhưng cô lại không biết nên tặng gì cả nên đành lôi kéo cô bạn Linh Chi mua quà cùng mình.

- Cậu muốn mua quà cho anh Phong? - Từ sau khi hai người yêu nhau, Chi cũng đổi cách gọi Phong từ “anh ta”, “hắn ta” thành “anh Phong”
- Ừm, cậu xem mình nên mua cái gì?
- Anh ấy thiếu gì thứ chứ. Hay là cậu tự làm gì đó đi, có khi thế lại hay đấy
- Nhưng mà làm gì cơ chứ, đan khăn thì bây giờ đã chẳng còn kịp nữa rồi.
- Sao lại không kịp cơ chứ? Còn tận một tháng nữa cơ mà, cậu chẳng phải rất giỏi đan khăn sao, mình nhớ ngày trước cậu hay đan khăn len lắm cơ mà. Yên tâm đi, chắc chắn sẽ kịp thôi, đối với cậu thì đây chỉ là chuyện nhỏ.
- Nhưng như thế sẽ không sao chứ? - Nhi nhỏ giọng hỏi. Cô chưa có bạn trai bao giờ nên cũng không biết đan khăn len đôi phương có thích không nữa.
- Anh ta lại chả cảm động phát khóc lên ý chứ. Haha, được người yêu đan khăn len cho thì còn gì bằng nữa. Cậu cứ yên tâm mà đan lát đi - Cô vỗ vỗ lên vai Nhi, rồi hai người cùng nhau đi mua len. Nhi chọn một cuộn len màu xanh rêu, tưởng tượng anh sẽ đeo khăn cô đan, cô lại thấy vui.

Trong khi Nhi và Chi bàn bạc làm quà gì cho Phong thì bên này, Lâm Phong cũng đang rất đau đầu, không biết nên tặng gì cho cô bạn gái nhân dịp sinh nhật nữa. Cô không giống như những người con gái trước hay quay xung quanh anh đòi anh mua quà này nọ cho. Cô đơn thuần, ngây ngô như đứa trẻ, có lúc lại toát lên vẻ mê hoặc của người phụ nữ. Từ trước đến giờ, anh không biết rằng, tặng quà hay chuẩn bị sinh nhật lại khó đến vậy. Rồi một ý tưởng chợt lóe lên trong đầu anh. Anh tự mắng mình sao lại không nhớ ra điều này cơ chứ.

**

Đạo này, Mẫn Nhi có vẻ cũng rất bận, anh nhiều lần muốn hẹn cô mà cô luôn nói là không rảnh. Nên hôm nay anh trực tiếp đến nhà cô.

Lúc này, Mẫn Nhi đang ngồi đan khăn. Cô làm khá nhanh nên bây giờ đã được một nửa chiếc khăn rồi. Chỉ còn nửa tháng nữa thôi là đến dịp Noel rồi, cô phải nhanh làm để còn gói lại tặng cho anh nữa chứ. Đang chuyên tâm đan, đột nhiên có tiếng gọi cửa. Cô ra mở cửa thì thấy Phong đã đứng ngay trước mặt mình, rồi cô thình lình đóng sầm cửa lại, cuống quýt lên. “Làm sao bây giờ, sao anh ấy lại tự dừng đến nhà mình cơ chứ?”

Vừa nghĩ loạn, vừa hoảng hốt, cô chạy nhanh đem cất chiếc khăn đang đan dở vào phòng, cất vào trong tủ quần áo. Đợi cho cơn bất ngờ này qua đi chút, cô mới nhớ mình vẫn đang nhốt anh ở bên ngoài, nên lại chạy xuống mở cửa cho anh. Mở cửa ra đã thấy mặt anh đang tối sầm lại, nhìn có vẻ rất tức giận, cô mới nhẹ lên tiếng:

- Hi, sao anh lại đến đây vậy?

- Anh không thể đến sao? - Giọng anh đầy vẻ u oán

- Tất nhiên không phải rồi. Vào nhà đi.

- Em vừa rồi làm gì vậy? Sao vừa nhìn thấy anh thì lại đóng sầm cửa lại như thế? - Anh nhìn chằm chằm cô hỏi

- Ai, bí mật. Không cho anh biết - Cô lè lưỡi với anh rồi quay người vào bếp định lấy cho anh cốc nước. Bất thành lình một đôi tay ôm cô lại vào lòng ấm áp

- Bí mật gì mà anh lại không thể biết?

- Hừ, đã nói là bí mật, sao có thể cho anh biết được cơ chứ?

- Không nói sao?

- Không.

- Nhất quyết không nói.

- Không nói.

- Được, em được lắm, để anh cho em xem em làm sao giấu được anh, anh sẽ làm cho em nói ra thì thôi - Nói rồi anh quay ra hôn cô

Lại như thế rồi, đã biết cô không có cách kháng cự anh mà lại làm vậy. Đồ chơi xấu mà, nhưng hôm nay cô nhất quyết sẽ không nói cho anh biết đâu.

Cứ thế, cả buổi tối đó, trong phòng ngủ, một người đều đặn hỏi, một người vẫn như cũ vừa thở hổn hển vừa nói : “Không nói.”

Đến sáng hôm sau, Mẫn Nhi khi tỉnh lại thì thấy mình đang nằm trong lòng Phong. Chiếc ôm này làm cô cảm thấy ấm áp, khiến cô mê đắm trong nó. Một giọng nói khàn khàn vang lên, Phong ôm chặt lấy thắt lưng cô:

- Đạo này không thể gặp được em, anh nhớ em lắm

- Em bận thật mà, sau sẽ bù lại cho anh, được không?

- Em nhớ đó

- Phong, xin lỗi nhé, hôm qua không nên bỏ anh ở ngoài nhà như vậy - Giọng cô đầy vẻ hối lỗi

- Hừ, em còn biết sai sao? Để xem sau này em mà còn như thế anh sẽ phạt em như thế nào.

- Ai bảo anh làm em giật mình cơ chứ

- Vậy em làm gì mà lại giật mình?

- A... vẫn không thể nói cho anh biết được. Ha ha - Cô cười gượng với anh, cô sẽ không ngốc đến mức nói cho anh biết đâu. Cô muốn cho anh một bất ngờ, một bất ngờ mà anh không thể nào quên được.

**

Cuối cùng cũng đến ngày Noel, hôm nay Lâm Mẫn Nhi sẽ bước sang tuổi 20. Buổi tối hôm trước, cô đã nhắn tin, hẹn với Lâm Phong buổi tối hôm nay. Nhưng anh nói anh muốn là người chọn địa điểm, cô đồng ý. Cuối cùng anh bảo cô hẹn 6h chiều ở Royal Restaurant. Đó là một nhà hàng rất đắt tiền, cô sợ như vậy sẽ rất tốn kém, nhưng anh lại kiên quyết muốn đến đó. Cô không còn cách nào khác đành phải đồng ý với anh.

Cả ngày hôm đó, trong lòng Mẫn Nhi tràn đầy cảm xúc. Háo hức, hồi hộp rồi cả hạnh phúc nữa. Cô mong chờ buổi tối hôm nay, lần đầu tiên cùng người yêu đi chơi Noel.

Buổi chiều đúng 6h kém 15, Lâm Phong đến đón cô ở nhà rồi hai người cùng tới nhà hàng. Vào trong xe, anh đưa cho cô một bó hoa hồng rồi ôm cô vào lòng. Mẫn Nhi rất hạnh phúc, chủ động đưa môi lên hôn anh.

- Đây là lần đầu tiên em chủ động - Anh nói với vẻ đầy ngạc nhiên

- Sao vậy? Anh không thích sao?

- đương nhiên là thích rồi

Đến cửa hàng, Lâm Phong dắt Mẫn Nhi vào, bên trong tối om, không một bóng người. Trong phòng ăn, bóng bay chằng khắp mọi nơi, cùng cây Noel rực rỡ ánh đèn.

- Sao lại không có ai thế này?

-Anh cũng chả biết nữa - Phong làm vẻ vô tội

-Không phải là anh bao cả nhà hàng này đấy chứ? - Nhi không dám tin, quay sang hỏi anh

- Đúng vậy, anh bao cả cửa hàng rồi. Như thế này sẽ không có ai làm phiền chúng ta hết.

- Như vậy rất tốn kém...

- Anh đã nói rồi, vì em, tốn kém như vậy cũng không sao - Anh đưa ngón tay lên giữ môi cô lại, không cho cô nói tiếp.

Hai người ngồi vào bàn, dưới ánh nến mập mờ nhưng đủ để chiếu sáng khuôn mặt của hai người. Mẫn Nhi vẻ mặt hạnh phúc, còn Lâm Phong vẻ mặt đầy mãn nguyện khi thấy cô gái của anh hạnh phúc như vậy.

Sau khi đã ăn xong bữa tối, đột nhiên Lâm Phong đến bên cạnh Mẫn Nhi rồi quỳ xuống, tay anh cầm lấy tay cô, điều này khiến cô rất ngạc nhiên. Cô nghe thấy anh nói, thật nhẹ nhàng, thật trầm ấm trong khung cảnh đó:

- Em có đồng ý sẽ ở bên anh suốt đời không?

-...- Mẫn Nhi trợn to đôi mắt, cô không dám tin vào mắt mình nữa, cô không dám tin cả vào đôi tai mình, chỉ sợ cô đang nằm mơ.

- Anh nói gì? - Rất lâu sau cô mới tìm lại được giọng nói của mình, run run hỏi anh

- Em có đồng ý sẽ bên cạnh anh suốt đời không?

- Em... em...

- Không đồng ý? - Giọng anh thể nhưng hơi run run, toát ra sự sợ hãi

Cô vẫn chưa thoát ra khỏi sự ngạc nhiên và vui mừng này nên không biết nói làm sao. Mãi một lúc lâu sau, cô mới tìm lại được giọng nói của mình

- Tất nhiên là đồng ý rồi.- Cô ghen ngào nói, rồi ôm lấy anh

- Em làm anh sợ quá, tưởng em sẽ nói không.

- Anh là đồ ngốc hay sao mà lại nghĩ vậy cơ chứ?

- Haha, có lẽ vậy.

- Giờ về nhà em nhé, em có điều bất ngờ dành cho anh

- Bất ngờ gì vậy?

- Bí mật.

14. Chương 14

Rồi Lâm Phong lại lái xe về nhà Mẫn Nhi, vào đến trong nhà, Mẫn Nhi chạy nhanh vào trong bếp, từ trong bếp cô nói với anh

-Anh mau tắt đèn đi, rồi ngồi xuống, nhắm mắt lại, khi nào em nói mới được mở ra đó!

Lâm Phong làm theo những gì cô nói, tuy thấy là lạ nhưng vẫn nghe theo. lát sau, Mẫn Nhi bê một chiếc bánh gato nhỏ, nến đã thắp lên, làm sáng bừng lên căn phòng tối om. Cô đưa đến trước mặt anh, đặt xuống bàn rồi bảo:

-Được rồi, anh mở mắt ra đi.

Khi mở mắt ra, Lâm Phong thấy vô cùng ngạc nhiên, trên chiếc bánh có ghi rõ dòng chữ: “MERRY CHRISTMAS, MY LOVE”.

-Em làm đấy à?

-Ừm, làm tối hôm qua. Anh mau ăn thử xem.

Cô đút cho anh một miếng, bánh ngọt, vào trong miệng là tan ra.

-Thế nào? Được chứ?

-Ừm, để xem nào, cũng không tồi.

-Chỉ thế thôi sao? - Cô bĩu môi nói, chẳng lẽ anh không thể động viên người ta được một câu hay sao?

-Haha, đùa em thôi, đồ em làm, cái gì cũng đều ngon hết.

-Hừ, đồ dẻo miệng.

Rồi hai người không hiểu sao, từ phòng khách, quay bên nọ quay bên kia đã thấy đến phòng ngủ rồi. Tối đó đối với họ là đêm Noel đẹp nhất từ trước đến giờ. Trên bàn ăn, chiếc bánh gato vẫn còn hơn nữa.

**

Trên giường, Lâm Phong ôm Mẫn Nhi trong lòng. Lúc này là 11h, vẫn còn kịp. Mẫn Nhi vẫn chưa ngủ, cô cọ cọ trong lòng anh. Rồi chợt nhớ ra chưa đưa quà cho anh, cô bật dậy, định chạy đi lấy quà thì bị anh kéo lại vào lòng.

Lâm Phong ôm cô thật chặt, tay anh nắm chặt lấy tay cô rồi đột nhiên Mẫn Nhi cảm thấy có cái gì đó lạnh lạnh trong tay, cúi xuống nhìn, là một chiếc nhẫn trên ngón áp út củ cô. Cô ngạc nhiên, quay lại nhìn anh.

-Sinh nhật vui vẻ.

Hóa ra anh biết, hóa ra anh biết hôm nay là sinh nhật của cô, Mẫn Nhi vô cùng cảm động mà cũng rất ngạc nhiên, trước giờ cô chưa từng nghĩ anh sẽ biết sinh nhật của mình, rồi cô lại nghe thấy anh nói - Giờ là 11h10, nên vẫn còn là sinh nhật của em. Àh đúng rồi, đợi anh chút.

Đang định xuống giường thì cô ôm lấy anh từ phía sau, anh nghe thấy giọng cô nghẹn ngào, run run:

-Cảm ơn anh, cảm ơn anh nhiều lắm.

-Ngoan, đợi anh xuống nhà lấy thứ này đã.

Khoảng năm phút sau, cô thấy anh đi lên, trên tay bê một chiếc bánh, nhưng không phải cái cô làm. Cái này to hơn nhiều, trên đó chỉ thắp duy nhất một ngọn nến. Trên chiếc bánh ghi: “CHÚC MỪNG SINH NHẬT, CÔ GÁI CỦA ANH.”

Cô cảm động đến suýt rơi nước mắt, nhưng tròng mắt đỏ hoe, hơi hơi ẩm ướt lại cho anh biết điều đó. Anh đến bên cô, nhẹ nhàng nói:

-Nào, mau ước đi, giờ vẫn còn kịp đó.

Cô nhắm mắt lại, ước rồi sau đó thổi nến. Cô dựa vào vai anh hỏi:

-Sao lại có duy nhất một chiếc nến? Em năm nay 20 tuổi rồi phải là 20 cây nến chứ?

-Đồ ngốc, một cây nến biểu tượng cho anh. Như vậy tức là anh là ngọn nến duy nhất trong cuộc đời em, anh sẽ chiếu sáng cho em trong bóng đêm. Cho nên, cả đời này em chỉ có thể là của anh thôi, hiểu không?

Cô nghe lời anh nói mà thất thần, như vậy chẳng phải là anh đang nói hai người sẽ mãi mãi bên nhau sao? Cô không phải đang mơ đó chứ?

-Em làm sao vậy? - Thấy cô im lặng, anh lên tiếng hỏi

-A... không có gì. Đúng rồi em cũng có thứ này cho anh.- Rồi cô quay người lại lấy từ trong ngăn kéo của tủ bên cạnh giường một chiếc hộp to, được bọc kĩ lưỡng đưa cho anh. - Giáng sinh vui vẻ!

-Cho anh sao?

-Tất nhiên là anh rồi, không thì em đưa cho ai chứ?

Anh bóc quà, trong chiếc hộp đó là một chiếc khăn len quàng cổ màu xanh rêu. Chiếc khăn được đan rất tỉ mỉ, cho thấy người làm nó rất cẩn thận. Mẫn Nhi lấy khăn từ tay anh, quàng lên cổ anh.

-Này nha, nó sẽ thay em sưởi ấm cho anh nhé. Không được tháo ra đâu đấy. Anh to như vậy, em sao mà sưởi ấm cho được, nên chiếc khăn này sẽ thay em làm việc đấy. – Sau khi quàng khăn cho anh xong, cô chép chép miệng khen ngợi - Em nhìn màu quá đúng, rất đẹp nha. Thế nào? Anh thích không?

Vẫn đang thất thần, anh ôm lấy mặt cô rồi nói:

-Chẳng phải anh đã nói sao, đồ em làm anh đều thích hết. Cảm ơn em, cảm ơn em nhiều lắm, Nhi. - Trong lòng anh thêm câu: “Anh yêu em.”

Anh ôm cô trong lòng, mà trong tâm trí anh lại đang rất rối loạn. Anh cảm thấy hối hận, anh muốn xin lỗi cô mà không biết nên nói thế nào. Trong lúc cô dành cho anh những gì đẹp nhất của cuộc đời cô, đối xử với anh tốt như vậy, anh lại nhẫn tâm lừa cô. Nhưng anh sợ, nếu nói cho cô sự thật, anh sẽ mất cô mãi mãi. Anh không muốn, anh không thể mất đi cô được.

Không biết suy nghĩ trong anh, Mẫn Nhi tưởng anh cảm động, môi nở nụ cười hạnh phúc. Anh sẽ mãi không biết được, vừa rồi cô đã ước gì, cô ước: “Mong anh và anh ấy sẽ mãi bên nhau, không bao giờ xa rời.”

Chợt cô nghe thấy anh nói với mình:

-Nhi này, cuối tuần sau anh đưa em đến gặp bố mẹ anh nhé?

-Sao cơ? Cuối tuần sau?

-Phải? Em bận sao?

-Không phải thế, mà là...em chưa chuẩn bị gì cả. Bố mẹ anh thích gì em còn không biết nữa là...

-Nhi, người yêu em là anh, không phải họ, đừng lo lắng nhiều quá.

-Nhưng mà...

-Không nhưng mà gì hết, cuối tuần sau, anh sẽ đến đưa em về nhà anh, anh muốn giới thiệu em với bọn họ.

-Vâng. - Cô nhỏ nhẹ đáp, rồi vùi vào trong lòng anh. Anh nghe thấy cô khẽ nói - Cảm ơn anh đã cho em ngày sinh nhật tuyệt vời như vậy.

-Đồ ngốc, anh không thích nghe những câu như vậy đâu. Anh không muốn nghe em xin lỗi hay là cảm ơn anh, chỉ cần trong tim em có anh là được rồi.

Trong tim em lúc nào cũng đều có anh, còn anh thì sao?

15. Chương 15

- Này, Trần Linh Chi, cậu làm sao vậy? - Thấy bạn mình đầy vẻ tức giận, Mẫn Nhi quay ra hỏi thăm
- Hừ, tức chết mình mà, cái tên Minh đó, đúng là muốn mình tức chết đây mà.
- Hả? Minh nào? Sao vậy? - Chi quen người nào tên là Minh sao? Sao cô không biết nhỉ.
- Thì là cái tên Minh, bạn của Phong nhà cậu ý
- Mẫn Nhi không để ý đến ba chữ “Phong nhà cậu”, đến gần Chi hỏi - Ý cậu là anh Minh sao ? Sao vậy ? Anh ấy chọc tức gì cậu hay sao ?
- Cái tên chết bầm đó, rõ ràng là hấn ta xô vào mình, lại mắng mình chứ. Đạo lí gì thế không biết nữa.
- Chuyện là như thế nào ? Mình chả hiểu cái gì cả.
- Hừ, sáng hôm nay, mình đi ra khỏi cửa chả hiểu bước chân trái hay phải nữa. Mình đang trên đường đến trường thì tự dưng một cái xe oto ở đâu chui ra, thế là mình phanh không kịp, nên bánh xe mới chạm nhẹ vào xe hấn thôi. Ai ngờ đâu, tự dưng hấn mắng mình là không có mắt, lớn mà không biết đi xe đạp. Làm gì có ai vô lý như vậy chứ. Cái tên trắng hoa kia đang chở cô người yêu trên xe, nên mới muốn lên mặt với mình đây mà. Hừ.
- À, ra là vậy. Thế sau rồi thế nào nữa ?
- Còn thế nào nữa, mình với hấn ta đứng đó, ch*ì nhau một trận. Hấn đã sai lại còn mắng mình nào là đồ xấu xí, nào là đồ không biết đi xe đạp. Tức chết mình mà. Nếu không phải vì sắp muộn giờ học, mình đã đứng đấy đánh nhau với hấn ta rồi
- Haha, để khi nào mình sẽ nói với anh ấy xin lỗi cậu
- Hừ, mình thêm vào lời xin lỗi đó.
- Thôi đi cô nương, đừng tức nữa, mình mời cậu bữa trưa, được không ?
- Ít ra như thế cũng là hạ hỏa cô nương đây chút ít. - Nhìn Mẫn Nhi, Linh Chi mới nở nụ cười rồi chợt nhớ ra, hỏi Nhi - À đúng rồi, Noel thế nào ? Anh ta có thích quà cậu tặng không ?
- Ủhm, anh ấy thích lắm - Mẫn Nhi hơi ngượng ngùng nói. Không nói thì thôi, nói ra thì lại làm cô cảm thấy thật xấu hổ
- Thế hấn ta có tặng cậu cái gì không ? Mau kể lại ình nghe, mình hồi hộp lắm rồi đó.
- Rồi Mẫn Nhi kể lại chuyện ngày hôm đó cho Linh Chi nghe, chợt trong lớp vang lên tiếng thét của một người con gái - Cái gì cơ ? Anh ta muốn... ?
- Chợt tiếng thét đó im bật. Hóa ra cô bạn Linh Chi của chúng ta đã bị Mẫn Nhi bịt miệng lại, Mẫn Nhi nhìn xung quanh, gương mặt đỏ bừng, khẽ gắt với Chi : -Cậu làm sao vậy ? Nhỡ đâu mọi người nghe thấy thì sao ?
- Ai, mình xin lỗi, xin lỗi. Anh ta muốn đưa cậu về giới thiệu với gia đình thật sao ?
- Ủhm, nhưng cậu có thấy như thế là quá nhanh hay không ? Bọn mình mới quen với nhau chỉ hơn một năm chút ít mà thôi, như vậy không phải là quá nhanh rồi đó chứ ?
- Nhanh cái gì mà nhanh ? Như vậy chứng tỏ anh ta rất yêu cậu nên mới dẫn cậu về nhà ra mắt mọi người đó. Người ta đã tặng cậu cả nhẫn rồi, giờ còn đưa cậu về nhà nữa, còn gì bằng. Nói thật đi, cậu có hạnh phúc không ?
- Tất nhiên là hạnh phúc rồi, mình chỉ thấy, mọi thứ quá nhanh, như mình không nắm chắc được vậy - Mẫn Nhi cười hạnh phúc, nhưng trong lòng cô vẫn có chút bất an
- Cậu hạnh phúc như vậy là tốt rồi, mình chỉ mong vậy thôi. Không biết khi nào thì hạnh phúc của mình mới đến đây.

- Chi này, cậu có nghĩ tới thử làm quen với người khác hay không ? - Mẫn Nhi hỏi nhỏ
- Tìm ở đâu ra cơ chứ ? - Linh Chi nhìn bầu trời xanh, cô cũng muốn tìm một khoảng trời cho riêng mình lắm chứ, nhưng chỉ là chưa tìm thấy mà thôi. Nhìn Chi có vẻ ngổ ngáo, nóng nảy, nhưng thực ra cô lại là một người nhạy cảm, nội tâm sâu sắc. Có lẽ là vì quá khứ đã biến đổi cô thành người như bây giờ.
- Thì... - Mẫn Nhi ấp úng
- Nhi à, cảm ơn cậu đã quan tâm mình như vậy. Có người bạn như cậu, mình cũng đã thấy rất vui rồi.
- Đồ Linh Chi ngốc, mình là bạn cậu, không quan tâm cậu thì quan tâm ai ?
- Thì Phong nhà cậu chứ ai ?
- Ai... ai nói anh ý là “Phong nhà mình” cơ chứ ? - Giờ mới để ý đến ba chữ này, Mẫn Nhi ngưng ngừng nói
- Chà chà, lúc này còn âm thầm thừa nhận, giờ đã phủ nhận ngay được rồi kìa.
- Này, cái con bé chết tiệt này nữa chứ. Cậu chán sống rồi phải không ?
- Mình hãy còn yêu đời lắm

Rồi hai người con gái, một chạy trốn, một đuổi theo, rượt đuổi trong hành lang trường. Đang chạy bỗng Linh Chi va phải một lồng ngực rắn chắc : - Ai u... đứa nào mà chạy lung tung trong trường vậy ?

- A... anh Minh ?
- Em gái nhỏ ? - Minh thấy Mẫn Nhi, rồi nhìn người vừa xô vào mình, chỉ tay về phía mặt cô gái kia nói - Không biết đi xe ?
- Anh nói cái gì đấy ? Tên điên kia ?

Tiếng quát này của Chi thu hút sự chú ý của mọi người trong trường. Nhiều ánh mắt nhìn cô nảy lửa, nếu ánh mắt có thể giết người thì có lẽ giờ này trên người Chi đã thủng lỗ chỗ rồi. Nhưng điều này cũng chẳng khiến cô quan tâm nhiều, cái Chi đang quan tâm đến bây giờ là cái con người trước mắt mình đây, một kẻ nóng nảy, xốc nổi.

- Cô nói ai là đồ điên vậy hả ?
- Tôi không nói anh, là anh tự nhận lấy
- A.. em gái nhỏ, con bé không biết đi xe này là gì của em ?
- Tôi là bạn cô ấy. - Chi không để cho Nhi trả lời, ngắt giọng của Minh
- Em gái nhỏ, tránh xa cái con bé này ra. - Nói rồi anh quay về phía Chi nói - Cô đừng làm hỏng em gái nhỏ của tôi.
- Này này, anh đang nói cái quỷ gì vậy, chúng tôi chơi với nhau đã hơn chục năm rồi, có hỏng thì cô ấy cũng đã hỏng từ sớm rồi. - Chi gắt lên với anh, tay cô giữ lấy tay kia của Nhi.

Mẫn Nhi thấy hai người cãi nhau mà cảm thấy ngạc nhiên. Bạn cô, Trần Linh Chi sau cuộc tình mấy năm trước chưa từng đụng tới con trai, đừng nói tới là cãi nhau như vậy. Như hiểu ra điều gì, Mẫn Nhi mỉm cười, cô thầm mong cho bạn mình biết nắm giữ lấy tình cảm này. Tuy cô không biết Chi có thích Minh hay không, nhưng đây là dấu hiệu tốt.

- Ai, Phong gọi em, em đi trước, hai người cứ tiếp tục nhé.

Hai người kia cũng chẳng để ý đến cô, tiếp tục làm đôi oan gia.

**

- Phong này, anh thấy Minh và Chi có hợp với nhau không ? - Ngồi bên cạnh anh, Mẫn Nhi hỏi
- Chi ? Cô bạn của em phải không ?
- Ừhm

- Minh là người hay đùa cợt, có lẽ không hợp - Anh vuốt vuốt tóc cô nói
- Nhưng em lại thấy hai người khá hợp nhau. Anh không biết đâu, trước đây Chi là một người rất hoạt bát. Cô ấy từng yêu một chàng trai trong lớp em, cậu ta khá nổi tiếng trong trường cấp II. Hai người yêu nhau được một thời gian thì cậu ta chia tay cô ấy rồi bay sang Mỹ. Cậu ta bảo cậu ta thực ra cũng rất thích Linh Chi, nhưng cậu muốn sang Mỹ du học và lập nghiệp bên đó, nên bảo Chi đừng đợi cậu ấy. Nhưng cô ấy không nghe, có lần cậu ấy sang Mỹ tìm người con trai đó, lại thấy anh ta đang dắt tay một cô gái Việt Nam khác. Lúc này Chi mới thực sự tỉnh ngộ, thực sự dứt bỏ mối tình này. Em mong rằng cô ấy có thể tiếp nhận người khác. - Rồi cô quay sang anh nói - Anh, sau này nếu chia tay em thì không được lấy lí do là có người khác đâu đấy.
- Em là người ngốc nhất anh từng thấy. Không ai lại bảo bạn trai mình tìm lí do để chia tay như em cả. Chúng ta sẽ mãi bên nhau, không rời.
- Ừm.
- À, thứ 7 này, 5h chiều anh sẽ đón em - Anh đổi chủ đề, anh không thích cô quá để tâm đến chuyện người khác mà quên mất chuyện của bọn họ
- Để làm gì ?
- Anh trừng mắt nhìn cô : -Lâm Mẫn Nhi, đừng nói với anh là em đã quên chuyện gặp bố mẹ anh
- Mỗi khi anh gọi cả họ và tên của cô có nghĩa là anh đang tức giận, cô cũng biết vậy nên cười cười lấy lòng.
- AAAA... Đúng rồi. sao em lại có thể quên chuyện này cơ chứ ? Bố mẹ anh thích gì ? Em có cần mang theo gì đến không ?... - Cô đang định nói tiếp thì anh đã ngắt lời cô nói
- Em chỉ cần là em, không cần mang theo gì cả. Chỉ cần là chính bản thân em là được rồi. Họ nhìn em như thế nào, anh không quan tâm, chỉ cần anh yêu em là được rồi.
- Nhưng họ là bố mẹ của anh, nếu họ không thích em, nhờ đâu sẽ phản đối chuyện chúng ta thì sao ?
- Họ sẽ không quan tâm đến chuyện của anh đâu. - Anh nói, trong mắt toát lên sự cô đơn
- Họ có quan tâm đến anh, chỉ là không thể hiện ra thôi. Anh vẫn còn có em mà. - Cô vòng tay ôm lấy anh, như muốn xua đi sự cô đơn trong lòng anh
- Phải, anh vẫn còn em bên cạnh. - Nếu như có một ngày cô biến mất khỏi cuộc đời của anh, có lẽ anh sẽ không sống nổi trong sự cô đơn này mất.

16. Chương 16

Sáng thứ 7, Mẫn Nhi dậy sớm vệ sinh nhà cửa, rồi cô lên phòng, muốn chọn bộ quần áo để đến nhà Lâm Phong. Nhưng chọn hơn nửa ngày mà cô không biết nên mặc bộ nào, cuối cùng đành gọi điện cho Phong đến sớm để hỗ trợ cô.

Khi bước vào trong phòng Mẫn Nhi, Lâm Phong bị choáng bởi những bộ quần áo mà Mẫn Nhi rải trên giường

- Anh xem em nên mặc thế nào? Cha mẹ anh thích kiểu con gái như thế nào vậy?
- Anh không phải đã bảo em rồi sao? Em đừng quá cầu kì việc này, cứ mặc như bình thường là được.
- Không được, lần này khác. Đi gặp bề trên sao có thể xuề xòa được.
- Vậy thử cái váy trắng kia đi - Vừa nói anh vừa chỉ về phía một chiếc váy trắng vẫn đang được treo trong tủ
- Anh không nhắc thì em cũng suýt quên. Anh đợi em, em thử đã.

Chỉ vài phút sau, Mẫn Nhi từ phòng tắm bước ra. Trên người cô là chiếc váy trắng đến đầu gối tuy nhiên mặc váy vào mùa đông có chút lạnh. Ở cô như toát lên một vẻ thuần khiết, dịu dàng. Anh hơi thất thần vài giây rồi ngay lập tức lấy lại tinh thần. Anh biết chắc cô mặc màu trắng là đẹp nhất mà. Thấy cô hơi co rụt lại, anh đến bên cô, ôm cô rồi đưa cô đến trước gương.

- Mặc như vậy là được rồi, em khoác thêm cái này vào nữa là được.

Vừa nói anh vừa khoác lên người cô chiếc áo khoác màu trắng cô hay dùng.

- Oa, không ngờ anh cũng có mắt thẩm mỹ ghê. Chắc trước đây hay mua cho bạn gái, có phải không? - Cô bĩu môi nói

- Anh có thể coi em đây đang ghen hay không? - Anh nhéo nhéo đôi má của cô. Nhìn gương mặt khi ghen của cô, anh cảm thấy vui vẻ, hiếm khi được thấy vẻ mặt này của bạn gái mình.

- Anh nói lung tung gì vậy? - Mặt cô đỏ lên, cô mới không thêm ghen với người ta nhé - Em nói cho anh biết, em trước cũng được người khác mua đồ cho nhé, đàn ông nhé. Hừ.

- Mẫn Nhi, anh có thể hỏi câu này được không? - Anh nhìn cô nói, ánh mắt toát lên vẻ gian tà

- Ừm

- Người đàn ông đó là ba em phải không?

- Hả? Sao.. sao anh lại biết?

- Hừ, trước giờ em làm gì có người yêu nào khác ngoài anh, thì làm gì còn ai có thể mua đồ cho em nữa chứ. Tính lừa anh sao? Không dễ thế đâu. - Anh hừ mũi vài cái, rồi lại chế giễu cô.

- Ai nói với anh là không có.- Cô vênh mặt lên nói với anh

- Vậy em nói tên họ ra xem nào.

- Ừ, thì là... là...- Trong lúc nhất thời làm sao mà cô có thể nghĩ ra một cái tên giả nào, lại còn là tên con trai nữa chứ.

- Đừng cố làm anh ghen, lúc đó anh sẽ cho em biết tay. Trước mặt anh mà nói tên người con trai nào khác, anh sẽ không vui. - Anh lấy ngón tay chỉ chỉ lên mũi cô.

- Ai quan tâm chứ

-Được rồi, em không quan tâm được sao? - Anh lên giọng hỏi lại cô

- Anh... anh là đồ....- Vốn không hay ch*í người, cô cũng không biết nên nói gì nữa

- Đồ gì? Em thử nói xem, xem anh phạt em như thế nào?

- Hừ không nói chuyện với anh nữa. Anh xuống nhà, đợi em.

- Sao lại phải xuống nhà, anh ngồi đây cũng được.- Nói rồi anh ngồi thẳng xuống giường của Nhi, không kiêng nể gì hết

Mẫn Nhi cũng mặc kệ anh, tự mình ngồi xuống trước bàn trang điểm. Lâm Phong ngồi sau cô, mãi mê ngắm cô trong gương. Trong gương là một khuôn mặt dễ nhìn, đáng yêu. Làn da trắng nõn, đôi mắt to tròn khiến người con gái trong gương càng thêm dễ thương. Sống mũi không phải là cao nhưng lại thẳng, đôi môi hình trái tim lại khiến cô có nét quyến rũ. Tóc cô dài, thẳng, được nhuộm màu hạt dẻ. Mái tóc dài đến thắt lưng, để buông tự do khiến cô thêm phần xinh đẹp.

Nhận thấy ánh mắt anh nhìn mình, Mẫn Nhi cảm thấy hơi ngượng ngùng. Đây là lần đầu tiên anh nhìn chăm chăm mình như vậy, nên cô tất nhiên là cảm thấy xấu hổ rồi.

Đợi nửa tiếng sau, sau khi cô hoàn tất mọi thứ, soi gương lại mình thấy tất cả đều ổn mới quay lại với anh rồi nói: -Bây giờ chúng ta đi được không?

- Cũng sắp đến giờ hẹn mọi người rồi, chúng ta nên đi thôi.

- Trông em như vậy được chứ?

- Tất nhiên, bạn gái của anh lúc nào cũng được hết. - Anh hôn lên trán cô rồi dắt tay cô đi xuống nhà.

Ngồi trong xe mà Mẫn Nhi cứ hồi hộp không thôi. Đây là lần đầu tiên cô đi gặp bố mẹ bạn trai của mình, không có kinh nghiệm nên đầu óc cứ hỗn loạn, cảm thấy cả người đều run rẩy. Rồi cảm nhận được có bàn tay nắm lấy tay cô, truyền cho cô hơi ấm, Mẫn Nhi mới thấy yên tâm phần nào

- Yên tâm đi, có anh ở đây, họ cũng chẳng ăn thịt được em đâu.

- Haha.- Biết anh đang trêu đùa để mình vui, cô cũng cười lên cho anh thấy.

Xe đi vào một con đường rộng, đến trước cổng một khu biệt thự rộng lớn. Chiếc cổng cao, to đó tự động mở, Phong đưa xe vào bên trong, đỗ trước cửa chính của nhà. Anh xuống xe, dắt tay Mẫn Nhi theo. Rồi cô thấy anh ném chìa khóa xe ột chàng trai mặc đồng phục, người đó nhận lấy chìa khóa rồi ngồi lên xe, đưa vào ga-ra. Cô biết anh là công tử, thiếu gia con nhà giàu, nhưng chỉ là không biết nhà anh lại to đến như vậy, giàu có đến thế, ngay cả người hầu cũng có.

Khi cô bước vào nhà, cô chỉ cảm thấy choáng ngợp. Căn nhà này quá đẹp, được bày trí tỉ mỉ. Có nét cổ điển, lại có nét hiện đại. Người bày trí căn nhà này hẳn là phải rất am hiểu nghệ thuật mới có thể làm nên tác phẩm như thế này.

Được anh kéo vào, cô chỉ biết đi theo đằng sau. Rồi đột nhiên một bóng người lao ra, ôm lấy Lâm Phong

- Anh, sao lại lâu như vậy mới về.

Mẫn Nhi nhìn kĩ người đó mới phát hiện ra đó là cô gái tranh chiếc vòng với cô. Mặt cô hơi trắng ra, cô không biết sao người này lại ở đây, có quan hệ gì với Lâm Phong. Nhận thấy điểm kì lạ của Mẫn Nhi, Phong kéo cô gái kia về phía cô rồi giới thiệu:

- Nhi, đây là em gái anh, Nguyễn Lâm Trang.

Nghe thấy hai chữ “em gái”, mặt Nhi lại hơi đỏ, cô lại đi tưởng em gái của anh có quan hệ mờ ám với anh

- Chào bạn, mình là Lâm Trang. Chúng ta cùng tuổi.

- Chào bạn, mình là Mẫn Nhi.

- Đã nghe kể về bạn từ lâu.

- ?

- Từ anh trai mình chứ sao.

Rồi Lâm Trang kéo Mẫn Nhi theo mình, mặc kệ ông anh đi đằng sau.

Vậy là cô lại có thêm một người bạn mới. Hai người nói chuyện có vẻ hợp nhau, nên cũng quên mất trong này vẫn còn một người con trai nữa.

- Trang, mau lên trên gọi bố mẹ xuống đi chứ.

- A, phải rồi, để em gọi họ xuống.

Lúc đi xuống, hai bố mẹ của Lâm Phong, ông Nguyễn Lâm Thành và bà Lê Phương Mai nhìn thấy có một cô gái đang ngồi trong phòng khách, người đó đưa lưng về phía họ. Họ cũng biết hôm nay con trai của bọn họ sẽ đưa bạn gái về ra mắt gia đình nên cũng ăn mặc chỉnh chu.

- Anh, bố mẹ xuống rồi.

Mẫn Nhi nghe thấy vậy, đứng bật dậy, rồi xoay người lại về phía họ. Khi nhìn thấy mặt cô gái này, cả ông Thành và bà Mai về mặt đều biến đổi. Ông Thành thì ngạc nhiên còn bà Mai thì không chỉ có ngạc nhiên mà còn hoảng hốt rồi cả phần hận.

Lâm Phong nhìn thấy vậy thì cũng không biết nên làm gì, anh biết, bọn họ cuối cùng cũng sẽ phải gặp nhau, còn Lâm Trang thì lo lắng, chỉ mong rằng sẽ không có chuyện gì xảy ra hết. Chỉ có duy nhất Mẫn Nhi không hiểu gì.

17. Chương 17

- Phong, đây là bạn gái của con sao ? - Bà Mai lên tiếng

- Đúng vậy, cô ấy tên là Lâm Mẫn Nhi. Nhi, đây là mẹ anh, Lê Phương Mai.

Rồi đột nhiên bà gào lên, lấy tay đẩy Mẫn Nhi :

- Sao lại là cô ? Sao cô lại đến đây ? Mẹ cô đã cưới chồng của ta, giờ cô lại muốn cướp con trai của ta nữa sao ? Cút, cút ra khỏi nhà ta.

Mẫn Nhi bị bà lam cho hoảng sợ, cô nhớ là cô chưa gặp qua mẹ của Phong bao giờ, cho dù là tình cờ cũng chưa. Lâm Phong tiến lên, kéo cô về phía sau lưng mình, nhìn người mẹ đang rất tức giận của mình, giọng nói trở nên nghiêm túc :

- Mẹ, con không quan tâm mẹ có thích cô ấy hay không, nhưng con yêu cô ấy, chỉ có vậy thôi. »

- Ta không cho phép, ta không cho phép đưa con gái này bước chân vào nhà ta.

- Đây có phải là nhà không, mẹ tự biết. Con chỉ muốn mọi người biết rằng, đây là cô gái mà con yêu mà thôi.

Trong lúc này, một giọng nói trầm, mang đầy sự quan tâm cất lên :

- Cháu gái, bố mẹ cháu tên gì ? - Ông Thành phục hồi tinh thần sớm hơn, tiến lên về phía Nhi hỏi

- Bố cháu tên Lâm Cương, còn mẹ cháu là Trần Mai Phương

Ba chữ “Trần Mai Phương” đánh vào lòng của cả bà Mai và ông Thành. Đã lâu lắm rồi, ông không còn nghe thấy ba chữ này nữa, cũng không biết người này sống ra làm sao. Còn đối với bà Mai, ba chữ này đã thành cái tên cấm kị đối với bà.

- Ba mẹ cháu có khỏe không ? Sao không đưa họ đến cùng ? - Ông Thành dùng giọng nói hiền từ nói với cô

- Ba mẹ cháu đã mất được một thời gian rồi ạ.

- Bao giờ ? Vì sao ? - Ông Thành sốt sắng hỏi

Tuy không biết vì sao ông Thành lại sốt sắng đến như vậy và bị bà Mai dọa cho hoảng sợ, nhưng Mẫn Nhi vẫn thành thực trả lời ông :

- Ba năm trước ạ, trong một tai nạn.

Đã mất rồi sao ? Ông đi tìm người đó suốt bao năm, kết quả lại chỉ nhận được một cái tin như vậy thôi sao ? Mất ông Thành hoen hoen đỏ, nhưng ông nuốt nước mắt vào tim. Nếu như ông trời không cho ông cơ hội đến với người kia, vậy thì hãy để ông thay họ chăm sóc đứa con gái này vậy.

Rồi ông nhìn cô gái này nói :

- Cháu gái, ta là cha của Phong, Nguyễn Lâm Thành, cháu cứ gọi ta là chú Thành là được rồi.

- Dạ, chú Thành

Quá giống cô ấy, con bé quá giống cô ấy thời con trẻ. Ông nhìn Mẫn Nhi mà như được thấy lại người cũ, điều này khiến cả bà Mai và Phong đều không kiềm chế được. Lâm Phong thấy biểu tình của cha mình như vậy, anh rất tức giận, kéo Mẫn Nhi ra khỏi nhà, trước khi bước ra cửa vẫn không quên nói với cha một câu :

- Cô ấy không phải là người đàn bà kia.

Rồi cánh cửa bị đóng sầm lại. Mẫn Nhi bị dọa cho hoảng sợ vẫn chưa lấy lại được tinh thần. Cô không biết mình đã làm gì sai, sao mọi chuyện lại bị như vậy. Cô quay sang nhìn Lâm Phong đang rất tức giận, cũng không dám mở miệng hỏi anh.

- Em muốn hỏi anh chuyện gì sao ? - Anh lạnh lùng mở miệng, khiến cô cảm thấy anh như một người khác vậy
- Có phải em làm điều gì sai rồi không nên mẹ anh mới như vậy ? - Cô khẽ hỏi
- Không phải lỗi của em, mẹ anh luôn như vậy. Đừng suy nghĩ gì nhiều, ít ra bây giờ họ cũng đã biết là em là bạn gái của anh rồi.
- Nhưng mà mẹ anh có vẻ không thích em.
- Đừng lo, không liên quan gì đến bà ấy cả. Bà ấy chỉ cần biết quan hệ giữa chúng ta là như vậy là đủ rồi. Dù gì người em yêu cũng là anh chứ không phải mẹ anh, nên đừng quan tâm nữa. - Mẫn Nhi cũng nghe theo anh, không suy nghĩ nhiều nữa, chỉ là cô không nói với anh, điều mà cô bận tâm hơn là những gì mà mẹ anh đã nói

**

Trở về nhà, Lâm Phong không vào nhà Mẫn Nhi, mà chỉ an ủi cô hôn lên trán cô rồi chúc cô ngủ ngon. Sau đó khi thấy cô vào nhà anh liền đi ngay. Cô biết anh rời đi ngay khi cô vào nhà vì cô có thể nghe thấy tiếng động cơ xe chạy. Mẫn Nhi cảm thấy rất mệt mỏi, cô không biết vì sao bà Mai lại như vậy với mình

Thay quần áo xong, nằm trên giường, Mẫn Nhi suy nghĩ lại những gì bà Mai đã nói :

” Mẹ cô đã cướp chồng của ta, giờ cô lại muốn cướp con trai của ta nữa sao ? ”

” Mẹ cô đã cướp chồng của ta.... ”

” Mẹ cô đã cướp chồng của ta...”

Cô không hiểu sao bà Mai lại nói vậy, mẹ cô không cướp chú Thành, bố mẹ cô rất yêu nhau, không phải vậy sao ? Rồi cô đột nhiên nhớ đến Phong từng nói

- Gia đình tôi không có sự hạnh phúc, vì cha tôi không yêu mẹ tôi. Trong lòng ông có hình ảnh một người phụ nữ khác... - Cô nhớ anh đã từng nói như vậy ở quán cafe.

Chẳng nhẽ người phụ nữ mà cha anh yêu lại là mẹ cô ?

Ngay lập tức cô bị suy nghĩ đó của mình làm cho hoảng loạn, rồi cô nhanh chóng lắc đầu, xóa bỏ cái suy nghĩ vớ vẩn kia. ” Không thể nào, không thể nào lại như vậy được. Mẹ rất yêu cha, cha cũng vậy. Mẹ sẽ không phải người phụ nữ kia đâu. ”

Cô biết vì “người phụ nữ” kia mà Lâm Phong chưa từng có hạnh phúc, cô không biết sẽ như thế nào nếu như mẹ của mình lại chính là người đã khiến anh không có cảm giác hạnh phúc. Suy nghĩ cả một đêm, Mẫn Nhi không tài nào ngủ được. Cô không dám gọi điện cho Phong, sợ anh sẽ hận mình, cô chỉ có thể ghen ngào, ôm chiếc điện thoại trong tay và nức nở :

- Không phải như vậy, không phải như vậy đâu, đúng không Phong ?

Cùng lúc đó, trong một căn nhà rộng rãi, nhưng lại tối đen không một ánh đèn, đủ để cho thấy chủ nhân căn nhà đang có tâm trạng tồi tệ. Đúng vậy, người đó chính là Lâm Phong. Anh không biết nên đối mặt với cô như thế nào nữa, anh cũng không đủ nhẫn tâm để nói với cô sự thật. Phong cầm cốc rượu lên, rồi uống hết một hơi như uống một cốc nước lọc.

Anh cũng rất tức giận, tức giận vì ánh mắt của cha hôm nay. Ông như nhìn thấy lại người đàn bà nhiều năm trước kia, người mà cho đến giờ ông vẫn không thể nào quên được. Anh cũng tức giận chính bản thân mình vì cái kế hoạch ngu dốt mà anh đã vạch ra, vì cái việc đưa cô về nhà hôm nay. Anh chỉ muốn cho họ biết rằng anh yêu cô mà thôi, nhưng anh không ngờ lại thành ra như vậy, anh cũng không ngờ rằng cô lại giống mẹ mình như vậy

Lâm Trang đi vào nhà, trông thấy anh như vậy không khỏi ảo não thay. Anh tập trung suy nghĩ đến độ không phát hiện ra có người tiến vào. Lâm Trang giật lấy chai rượu trên tay anh rồi nói :

- Anh làm như vậy thì có được gì ? Điều anh cần làm lúc này là an ủi Mẫn Nhi. Anh có biết nếu cô ấy biết chuyện này thì sẽ như thế nào không ?

- Anh không biết, anh thực sự không biết - Phong gào thét lên
 - Cô ấy sẽ đau, đau ở đây này. - Vừa nói, cô vừa cầm lấy tay anh, đặt phía bên trái lồng ngực - Tim cô ấy đau, vì cô ấy biết mẹ mình là người làm cho anh khổ. Cô ấy sẽ rất đau. Còn anh ? Có đau sao ?
 - Đau... cô ấy đau.. - Vừa lẩm bẩm một mình, anh vừa vỗ vỗ vào ngực mình - Anh cũng đau, anh không muốn cô ấy đau buồn.
 - Vậy thì còn chần chờ gì nữa, anh mọi đến bên cạnh cô ấy đi.
 - Đúng vậy, anh nên đến bên cạnh cô ấy. - Rồi anh lao ra ngoài, lấy chìa khóa xe định lao đến nhà cô, nhưng lại bị một bàn tay kiềm lại - Sao vậy ?
 - Khoan đã, anh đi taxi đi, anh uống nhiều như vậy, lái xe sẽ không an toàn đâu.
 - Anh không sao
 - Anh trai, anh không muốn đi gặp Nhi sao ? Nếu xảy ra tai nạn, làm sao gặp được cô ấy đây ? - Trang cố khuyên nhủ anh trai mình
- Không còn cách nào khác, anh lao ra khỏi nhà, bắt taxi đến nhà Mẫn Nhi, chỉ là anh ấn chuông mãi mà không ai trả lời. Điều này làm anh vô cùng lo lắng và hoảng sợ. Anh lo lắng cô ở nhà một mình xảy ra chuyện vì. Đây là lần đầu tiên anh có cái ý nghĩ cô đang xa rời anh, sẽ có ngày anh mất cô. Rồi trong nháy mắt anh lao đi tìm cô, anh tìm cô khắp nơi, những nơi cô có thể đến mà anh biết, những nơi hai người bọn họ từng bên nhau. Thế nhưng tất cả đều không có, cô đều không thấy đâu. Anh nghĩ : " Có thể cô ấy đã về nhà rồi." Rồi anh lại chạy về nhà cô, nhưng lại không thấy cô đâu.
- Anh ngồi sụp xuống trước cửa nhà cô, cứ ngồi như vậy mãi một lúc lâu sau, anh mới thấy cô từ trên xe taxi đi xuống. Cô thấy anh, cũng vô cùng ngạc nhiên. Anh đột nhiên chạy đến bên cô, ôm cô thật chặt rồi nói :
- Đừng bỏ đi như vậy, anh rất sợ. Thực may là em không sao, em làm anh lo đến chết mất.

18. Chương 18

Trong lúc Lâm Phong chạy khắp nơi tìm Mẫn Nhi thì cô đang ở trong quán cafe cùng với Thiên, Minh và Chi. Tuy Minh và Chi hề gặp nhau là lại cãi nhau, lần này hai người tạm dừng cuộc chiến, lắng nghe Mẫn Nhi kể chuyện xảy ra hồi chiều.

- Minh không biết đó có phải là sự thật không nữa. Cha mẹ mình rất yêu nhau, mẹ sẽ không cướp người đàn ông của người khác. - Mẫn Nhi gục đầu xuống, hai tay chống lấy khuôn mặt, thể hiện rõ cô đang rất mệt mỏi.
- Nhi, chưa chắc đã là sự thật. Có thể là vì cậu giống một ai khác, người đó chưa chắc đã là mẹ cậu. - Linh Chi khuyên giải cô
- Đúng đó, đồ không biết đi xe kia nói cũng có lý đó. Em gái nhỏ, em đừng có suy nghĩ quá nhiều như vậy.
- Minh cũng lên tiếng an ủi cô, rồi thấy Chi khề hét lên với anh - Đồ điên này, sao anh lại nói tôi thế hả ? Nếu không phải vì Mẫn Nhi hôm nay đang buồn, tôi đã đem anh xử đẹp rồi.
- Nhi, nếu như điều đó lại là sự thật thì sao ? Em sẽ làm thế nào ? - Không giống như hai người kia an ủi cô, Thiên đặt ra cho cô một câu hỏi thực tế. Nghe vậy cả 3 cùng sững sốt
- Này, anh/ cậu sao lại nói thế hả ? - Minh và Chi cùng đồng thanh, khiến bản thân 2 người đều cảm thấy ngạc nhiên.

Thiên chỉ mỉm cười với họ rồi quay sang nhìn Nhi, nói :

- Anh là bạn với Phong đã lâu rồi, anh hiểu tính nó cũng biết chuyện của nhà nó. Đúng là ngày trước cha của Phong có yêu một người con gái khác, nhưng lại cưới bác Mai. Anh cũng không hiểu điều này lắm, thế

nhưng anh biết trong tim bác Thành luôn chỉ có một người. Anh biết em không muốn điều này là sự thực, nhưng người đó đúng là mẹ em.

- Khoan đã, sao cậu biết mà mình không biết ? - Minh vội nhảy vào hỏi

- Cậu bép xép như vậy, thì sao Phong dám nói cho cơ chứ ?

- Vậy, anh ấy cũng biết điều này sao ? - Nhi rất khẽ, hỏi Thiên

- Lúc đầu, nó không biết người đó là mẹ em, nó từng thấy ảnh người đó qua một tấm ảnh. Mãi sau nó mới biết, nhưng nó không dám nói với em, vì nó sợ khi em biết chuyện, em sẽ đau buồn. - Thiên biết bây giờ cô đang rất buồn, cả Phong cũng vậy. Trong lòng anh lúc này, có gút mắc mà vẫn chưa được giải thoát.

Không nghe thêm được gì nữa, Mẫn Nhi trầm mặc. Cô không hề ngờ tới điều này. Cô sợ, rất sợ không dám đối diện với Phong, cô không biết anh sẽ như thế nào khi đứng trước mặt cô nữa.

- Nhi à, đừng buồn nữa. Mình biết cậu buồn, nhưng hãy thử nói chuyện với Phong xem thế nào đã. Nhớ đâu những gì cậu nghĩ lại sai thì sao ? Mình nghĩ cậu hãy liên lạc với Phong đi, rồi hai người hãy nói chuyện đã. Đừng buồn nữa, cậu buồn như vậy, mình cũng sẽ rất buồn. - Chi ôm Mẫn Nhi. Hai người làm bạn đã lâu nên nếu Nhi buồn, cô đương nhiên cũng sẽ rất buồn.

Mình thấy Chi, nét mặt hiền dịu, nhẹ nhàng an ủi Nhi, hình ảnh này đánh vào lòng anh. Bất chợt, Minh thấy tim đập nhanh hơn. Đây là lần đầu tiên anh thấy cô dịu dàng như vậy, không như mọi khi đánh đá hay mắng chửi người khác. Anh cũng biết là cô đẹp, nhưng anh không ngờ khi cô nhẹ nhàng lại đẹp đến vậy.

Thiên nhìn vậy, cũng chỉ biết thở ngắn than dài. Anh tự hỏi nếu Nhi biết được chuyện kia sẽ khổ sở, đau đớn đến cỡ nào. Anh chỉ mong rằng, cô ấy mãi mãi sẽ không biết chuyện đó, sẽ mãi mãi là một Mẫn Nhi ngây ngô, ngô nghê.

Khi ra về, Mẫn Nhi từ chối để ba người kia đưa cô về. Cô nói :

- Mình muốn một mình suy nghĩ. Cảm ơn mọi người.

Cô biết họ quan tâm đến cô, lo lắng cho cô, nhưng cô muốn yên tĩnh, một mình suy nghĩ về chuyện này.

Ngồi trên taxi, cô nhìn ra bên ngoài thành phố Hà Nội lúc này. Dưới ánh đèn nê-on hai bên đường, càng khiến màn đêm trở nên tĩnh mịch hơn. Bóng đêm bao trùm lên khắp mọi nơi, nó như nuốt trọn cả thành phố vào. Nghĩ đến những lời Chi vừa nói với cô, cô cảm thấy có lẽ mình nên nói chuyện với Phong. Nếu anh ý hận mình, mình cũng không thể làm gì khác vì cô biết anh có lý do của riêng mình.

Về đến nhà, theo ánh đèn của chiếc xe cô thấy có một bóng người đang ngồi trước cửa nhà mình. Một người con trai. Đầu anh ta úp lên đầu gối, hai tay vòng quanh ôm lấy chân, hình ảnh này toát lên một vẻ cô đơn. Khi cô vừa xuống xe, người đó chạy nhanh về phía cô, ôm chầm lấy cô, làm cô hoảng sợ. Nhưng khi nghe thấy giọng nói quen thuộc đó, cô lại thấy ngạc nhiên.

- Đừng bỏ đi như vậy, anh rất sợ. Thực may là em không sao, em làm anh lo đến chết mất.

- Anh... sao anh lại ở đây ?

- Em vừa đi đâu về ? Sao lại không chịu nghe điện thoại như vậy ? - Không trả lời cô, anh hỏi lại. Cô vừa rồi thực làm anh lo chết đi được

- Em đi với Chi, anh Thiên và Minh. Sao anh lại ở đây ?

- Em làm anh lo quá. Chúng ta cần nói chuyện.

Nghe thấy vậy, chợt Nhi cảm thấy một trận lo lắng. Cô không dám nghĩ đến những gì anh sắp nói.

- Anh vào nhà đi đã rồi chúng ta nói chuyện.

Hai người ngồi trên ghế sofa nhưng không ai lên tiếng. Mãi lúc sau, Phong mới phá vỡ sự yên tĩnh đến đáng sợ này :

- Em biết chuyện rồi phải không ?

- Vâng
- Vừa rồi khi ở nhà, anh đã rất lo sợ, không biết khi gặp em nên đối diện với em như thế nào.
- Em...
- Từ từ, nghe anh nói đã. Anh cảm thấy nếu em biết chuyện, em sẽ rời xa anh, nên anh không dám nói với em. Anh biết vừa rồi em cũng đã rất buồn, cũng đã phải suy nghĩ rất nhiều. Anh không muốn em buồn, lại càng không muốn xa em. Chúng ta nên làm gì bây giờ ?
- Phong... - Nhi nói, nước mắt đã sớm rơi xuống trên khuôn mặt cô
- Anh luôn muốn em được hạnh phúc. Chúng ta sẽ mãi không xa nhau.
- Phong ?
- Cho dù yêu anh, em có thể sẽ phải chịu tổn thương, như vậy cũng được sao ?
- Không sao. Tổn thương này em chịu đựng được, chỉ cần anh không phản bội em thì mọi thứ đều không sao hết.

Câu nói này như đánh vào lòng anh, anh thật sự rất sợ nếu như cô biết sự thật, sẽ như thế nào nữa. Cô có rời xa anh không ?

Rồi lát sau anh nghe thấy tiếng hít thở đều đều từ cô. Có lẽ hôm nay cô đã rất mệt rồi đến mức ngủ thiếp đi trên vai anh. Anh quàng tay bế cô vào giường rồi hôn lên trán cô : “Ngủ ngon.”

Nhưng anh không rời đi ngay mà ngồi lại một lúc, anh không biết vì sao, anh đột nhiên rất muốn được ngắm cô lúc này. Ngồi mãi cho đến lúc trời gần sáng anh mới rời đi.

Rồi những ngày khác lại trôi qua, cô và anh vẫn như vậy, không thay đổi. Mọi người thường bắt gặp anh đón cô ở trường, đưa cô đến trường. Đôi khi họ đi dạo phố cùng nhau, cùng nhau đến những quán ăn, từ quán ven đường cho đến nhà hàng cao cấp. Những ngày đó họ bên nhau thật hạnh phúc. Dường như cái sự thực kia không ảnh hưởng gì đến họ như một câu chuyện của một người qua đường, và họ là những người ngoài cuộc nhìn nó.

Tháng 4, vậy là sắp đến sinh nhật anh, cũng chỉ còn có 2 tháng nữa là tròn 1 năm họ quen nhau rồi. Cô háo hức chuẩn bị sinh nhật cho anh, và tất nhiên đây lại là một bất ngờ khác cô dành cho anh.

19. Chương 19

Hôm nay cô bảo anh đúng 7h phải có mặt ở nhà cô. Anh không biết cô lại muốn làm gì nữa. Đúng 7h tối, anh có mặt trước cửa nhà Nhi. Cô chạy ra, bảo anh nhắm mắt lại.

- Anh không được ti hí đâu đấy
- Anh mà ti hí, anh là con cún
- Tạch...tạch

Anh chỉ nghe thấy mấy tiếng « tạch, tạch », không biết cô đang làm cái gì. Một lát sau, cô mới đến bên anh, cầm tay anh nói :

- Chưa được mở mắt vội, mau đi theo em.
- A, bậc cầu thang, cẩn thận.
- Đợi em mở cửa đã

Rồi cô chỉ đường cho anh đi, dắt tay anh, tuy không nhìn thấy gì nhưng anh thích cái cảm giác này có cô cầm tay anh, hai người cùng nhau bước đi.

- Được rồi, anh mở mắt ra đi.

Lúc anh mở mắt ra, trước mắt anh là cả một đồng bóng bay, nhưng điều khiến anh chú ý không phải những thứ này mà là một chiếc bánh gato to đùng ở trên bàn phòng khách, bên trên cắm một cây nến. Điều này khiến anh nhớ đến khi sinh nhật cô, anh cũng đã từng làm như vậy

- Sinh nhật vui vẻ - Cô nói khẽ rồi hôn lên má anh - Em không thể tổ chức sinh nhật ở nhà anh hay ở nhà hàng cao cấp cho anh được, nên chỉ có thể làm tại nhà em thôi. À, em cũng chả biết mua quà gì nữa, em thấy anh chả thiếu...- Đang nói thì cô bị cái ôm bất ngờ của anh làm cho dừng lại

- Không cần gì hết, như vậy là đủ rồi. Cảm ơn em nhiều lắm.

Có trời mới biết lúc này anh đang hạnh phúc đến nhường nào. Anh cầm tay cô, đi đến bên bàn ăn, nhìn thấy một bàn đầy thức ăn ngon, anh quay lại hỏi:

- Tất cả đều là em làm sao?

- Tất nhiên rồi, em đã cố hết sức đấy.

Điều khiến anh cảm động không phải là thức ăn ngon hay không, mà là tất cả những món này đều là món anh thích. Cô làm tất cả đều vì anh. Anh quay lại, nhìn cô

- Ái chà, bạn gái anh hôm nay giỏi quá.

- Tất nhiên rồi. Mau thưởng cho em đi.- Cô bám lấy tay anh, nhõng nhẽo

- Tối sẽ thưởng cho em sau

Biết ý của anh là sao, mặt cô đỏ bừng lên

Hai người ngồi bên bàn ăn, không có ánh nến lãng mạn, chỉ có hai người nhưng cũng đủ để khiến anh cảm thấy ấm áp.

Ăn xong, họ đi vào phòng khách, cô bảo anh mau ước gì đó rồi thổi nến. Anh nhắm mắt, nghĩ đến cảnh tượng hai người họ, xung quanh là một lũ trẻ, anh mỉm cười hạnh phúc

Sau khi thổi nến tắt bánh, cô nhào về phía anh hỏi

- Anh vừa ước gì vậy?

- Bí mật

- Đồ keo kiệt - Cô bĩu môi, lườm anh

- Em không biết là điều ước mà nói ra thì sẽ không thành sự thật sao?

- Hừ, không nói thì thôi

- À, sao lại chỉ có một cây nến thế này? - Anh biết thừa nhưng vẫn cố tình hỏi cô

- Thì giống như anh nói, chúng ta là một, anh là ngọn nến của em, thế thì em sẽ sưởi ấm cho anh, cho trái tim anh.

Anh vòng tay ôm lấy cô thật chặt. Khoảnh khắc này, anh chỉ mong nó vĩnh viễn dừng lại. Cả anh và cô đều nhớ mãi thời khắc này, khi họ bên nhau, có nhau trong vòng tay. Một hình ảnh đẹp

**

Sắp đến cuối năm học, cô rất bận rộn. Nào là làm báo cáo, nào là làm đề án nọ kia, khiến cô bận rộn tít mù cả lên. Phong biết cô bận, nên cũng không quấy rầy nhiều. Họ đôi khi vẫn nhắn tin cho nhau, thỉnh thoảng vẫn gặp nhau nhưng thời gian thì không nhiều. Tuy nhiên đối với hai người họ thì như thế vẫn là đủ rồi

Chỉ cần nhìn thấy đối phương, nghe thấy được giọng nói của đối phương là đã thấy ấm áp, hạnh phúc.

Phong cũng bận không kém gì Nhi. Đạo này công ty có bản kế hoạch, đang cùng đối tác đàm phán. Anh cũng bận lên bận xuống, ít có thời gian để nghỉ ngơi. Thiên và Minh tuy cũng phải tiếp quản công ty như

anh, nhưng bên họ có vẻ ít việc hơn vì anh thấy hai người bạn tốt này lúc nào cũng rảnh để sang công ty nói chuyện, mà anh thì làm gì có thời gian đâu để mà nói chuyện phiếm

Như lúc này đây, Thiên và Minh đều đang ở trong phòng tổng giám đốc của Phong. Đang lúc ba người bàn bạc về kế hoạch thì điện thoại của Phong reo lên, nhìn thấy số điện thoại của Mẫn Nhi, anh ra hiệu hai người kia dừng lại trả lời cô:

- Nhi à, gọi cho anh có việc gì sao?
- Anh có đang bận gì không?
- Không, sao vậy?
- Em đến định rủ anh chúng ta đi ăn trưa
- Ủm, bọn Thiên Minh cũng đang ở đây. Em qua đây đi, khi nào đến thì gọi anh.
- Vâng
- Nhi gọi có chuyện gì sao? - Thiên hỏi
- À, cô ấy sắp qua bây giờ. Chúng ta tiếp tục thôi.

Cả Thiên và Minh đều cảm thấy sợ với tốc độ làm việc của Phong.

Khoảng nửa tiếng sau, Mẫn Nhi đến trước cửa công ty của Phong. Người bảo vệ giữ cô lại, hỏi đi đâu

- Cháu lên gặp tổng giám đốc ạ
 - Vậy cô lên gặp lễ tân trước đã.
 - Dạ, vâng, cảm ơn chú
- Đến lễ tân, cô chào cô nhân viên, cô gái đó hỏi cô: “Cô tìm gặp ai?”
- Tôi muốn tìm tổng giám đốc
 - Cô có hẹn trước không?
 - Có - Nếu như gọi điện như vừa rồi cũng tính là hẹn trước thì có rồi.
 - Vậy cô lên tầng 13 rồi rẽ trái là đến phòng tổng giám đốc.
 - Cảm ơn cô.

Khi bóng Nhi vừa khuất sau cánh cửa thang máy thì một cô gái khác, xinh đẹp, quyến rũ đến bên cô nhân viên lễ tân vừa rồi hỏi:

- Cô ta là ai vậy?
- Cậu biết cô ấy sao? Cô ấy nói lên gặp tổng giám đốc Phong
- Cô ta nói vậy sao?
- Ủm, đã có hẹn trước. Sao vậy ?
- Không có gì, chỉ là chưa thấy qua cô ta ở công ty chúng ta bao giờ mà thôi.

Nói rồi cô gái kia quay đi, trên môi nở nụ cười mỉa. “Lâm Mẫn Nhi, cô cứ cười tiếp đi, tôi sẽ khiến cho cô phải đau đớn mà khóc”

20. Chương 20

Cô lên tầng 13 thấy có thư kí ngồi ngoài. Anh chàng thư kí hỏi cô :

- Cô tìm gặp ai ạ ?
- Tôi tìm Phong

Anh chàng thư kí này chưa thấy ai dám gọi thẳng tên tổng giám đốc như vậy cả, gọi điện thoại vào bên trong phòng :

- Thưa tổng giám đốc, có người tìm gặp ạ
- Ai ? Không phải tôi đã nói là hiện tại không tiếp khách sao? - Phong có vẻ không vui nói
- Cô tên gì ? - Anh chàng này ra khẩu hiệu nói
- Lâm Mẫn Nhi
- Dạ, có cô Lâm Mẫn Nhi tìm ạ

Không nghe thấy tiếng trả lời, đầu dây bên kia đã trực tiếp cúp máy. Người thư kí nghĩ rằng tổng giám đốc không muốn gặp, đang định lên tiếng bảo Nhi về thì cánh cửa mở ra, Phong bước ra với khuôn mặt tươi cười

- Sao em đến mà không gọi điện, chả phải anh đã bảo gọi điện cho anh xuống rồi sao ?
- Cần gì chứ ? Em tự tìm được mà

Họ đi vào phòng bỏ lại sự ngỡ ngàng của anh thư kí kia. Rồi đột nhiên Phong quay lại nói :

- Long, làm phiền pha cho tôi tách trà, cho đường và sữa nhé.
- Dạ. - Anh chàng thư kí tên Long này nói nhanh rồi chạy ngay đi.
- A, em gái nhỏ, sao hôm nay lại đến đây thế này ? - Minh cười cợt hỏi Nhi
- Anh trai lớn, em đến định rủ mọi người đi ăn cơm đây - Nhi cũng học tập, đùa lại Minh
- Phong, em gái nhỏ của mình giờ cũng biết đùa mình rồi này. - Minh chạy đến, muốn ôm Nhi vào lòng như em gái nhỏ thực sự thì Nhi bỗng dưng bị kéo ra, làm Minh ôm hụt còn Nhi thì đang ngồi trên đùi Phong.

Thiên cũng không nhìn được cảnh tượng như vậy, liền cười to ra tiếng

- Nhi, sao lại đến tận công ty tìm Phong thế ?
- Thì em muốn rủ mọi người đi ăn cơm thật mà.
- Thật thế thôi không ? - Thiên nhìn Nhi chăm chăm
- Ai, biết là không thể nói dối được anh mà. Nhưng chuyện khác kia thì chỉ Phong biết thôi, còn giờ thì ăn cơm đã

Rồi cô nhìn thấy đồng tài liệu trên bàn, quay ra hỏi Phong :

- Các anh đang bận sao ?
- Bận gì, anh đói sắp chết rồi, cái thằng này nó bắt anh làm từ sáng đến giờ, đến ngụm nước còn chưa được uống. Em gái nhỏ, mau đi ăn thôi, anh sắp kiệt sức rồi. - Minh ai oán lên tiếng. Phong bắt anh làm việc từ sáng đến giờ rồi, anh đói sắp chết đến nơi rồi ý chứ
- Tốc độ làm việc của thằng này thật đáng sợ - Thiên cũng đồng tình lên tiếng
- Thế mà anh bảo em là không bận gì hết.
- Đừng, em gái nhỏ, em gián đoạn công việc bận rộn này là rất đúng. - Minh cố gắng nhấn mạnh bốn chữ « công việc bận rộn » để ám chỉ sự phản đối của mình. Đây khác gì là bóc lột công sức lao động và chất xám đầu cơ chứ

- Đi thôi, đi ăn thôi. Rồi về làm tiếp - Vừa nói cô vừa lôi kéo 3 chàng trai to xác ra khỏi phòng.

Khi ba người họ vừa bước ra khỏi phòng thì Long cũng vừa pha trà xong. Anh thấy Phong nói :

- Chúng tôi ra ngoài ăn cơm, khoảng 1 tiếng sau sẽ quay trở về.

Ồ, vậy còn cốc trà anh vừa pha xong thì sao đây ?

Khi bốn người bước xuống sảnh, tất cả mọi người nhân viên của công ty đều kinh ngạc hết cỡ. Ánh mắt của các cô gái thì nhìn bọn họ đầy ái mộ. Ở đây ai mà chẳng biết tổng giám đốc Phong của họ cùng với hai chàng trai Thiên, Minh là bộ ba hoàn hảo. Ba anh chàng đẹp trai, ba phong cách. Tất cả mọi nhân viên nữ khi nhìn họ, đôi mắt như biến thành hình trái tim hết.

Còn kinh ngạc thì vì bây giờ họ thấy ba người đàn ông đẹp trai này đang đi bên cạnh một cô gái nhỏ nhắn. Cô gái cười tươi, đáng vẻ rất đáng yêu. Phong thì nhìn cô đầy yêu thương, Thiên ánh mắt luôn hiền hòa, còn Minh thì luôn miệng kêu cô : " Em gái nhỏ, em gái nhỏ "

Khi bốn người bọn họ rời khỏi sảnh, mọi người mới chụm lại bàn tán

- Cô gái kia là ai ?

- Cô ấy vừa mới lên phòng tổng giám đốc

- Cậu có thấy tổng giám đốc của chúng ta nhìn cô ấy như thế nào không ? Ánh mắt nhìn đầy vẻ yêu thương, không như ngày thường

- Của cậu Thiên cũng vậy

- Mình chưa bao giờ thấy tổng giám đốc như vậy hết

- Cả cậu Minh ngày thường nóng nảy giờ cũng cười, lại còn cái gì mà " em gái nhỏ". Mình đoán cô ấy là em gái cậu Minh

- Nhưng cậu Minh làm gì có em gái, chỉ có em trai thôi

- Vậy thì...

- Mình nghĩ có khi cô ấy lại tổng giám đốc phụ nhân tương lai của chúng ta cũng nên

- A, không phải chứ

- Này, Châu, cậu nghĩ sao ? - Một cô gái lên tiếng hỏi người con gái xinh đẹp tên Châu, cũng là cô gái vừa rồi hỏi chuyện cô nhân viên lễ tân

- Mình thì lại nghĩ, cô ta không là ai cả. Hôm nay xuất hiện, chưa chắc mai đã lại xuất hiện tiếp. » Mọi người nghe thấy lời cô nói cùng ánh mắt lạnh lùng, đều cảm thấy hơi sợ

- Ai, nói với cậu cũng chẳng được gì » Rồi một người lên tiếng phá vỡ cảm giác sợ hãi đó.

Cô gái tên Châu nhìn theo bóng bốn người bọn họ. Ít ai nhìn ra rằng ánh mắt của cô khi nhìn Phong đầy tình cảm, còn khi nhìn thấy Nhi thì ánh mắt đầy lạnh lùng cùng hận thù.

**

Trong nhà hàng, bốn người họ ngồi trong một phòng riêng, đó là phòng chuyên dùng của Phong mỗi khi anh đến đây.

- Đạo này thế nào ? Anh ít khi thấy em - Phong lên tiếng hỏi Nhi

- Hừ, em bị mệt chết rồi, nào là làm báo cáo, nào là làm bản kế hoạch. Mới có năm 2, sao lại lăm thứ thể cơ chứ.

- Em gái nhỏ, mới năm 2 mà đã kêu ca thế này, thì đến năm cuối sẽ làm sao đây ?

- Em nói cho các anh nghe, ông thầy này lại còn oái oăm hơn, nói rằng bản báo cáo này sẽ tính vào 50% số điểm cả kì của mọi người. - Nhi ai oán, than vãn với bọn họ

- Đạo này em gầy đi đấy, ăn nhiều vào. - Vừa gấp thức ăn cho cô, anh vừa nói. Vừa rồi khi ôm cô anh cảm thấy cô gầy đi nhiều, ngồi trên đùi anh mà anh cảm thấy như không có gì vậy
- Nhi, có cần bọn anh giúp gì không ? - Thiên lúc này mới lên tiếng
- Không cần, không cần. Em tự làm được. - Cô vẩy vẩy tay tỏ vẻ không cần
- Thiên nói đúng đấy, nếu như cần gì thì phải nói với bọn anh, bọn anh sẽ giúp
- Ai ai, em biết rồi. Mau ăn đi, nguội bây giờ
- Biết cô đánh trống lảng, anh cũng không muốn nói tiếp
- Em gái nhỏ, thế cái đồ không biết đi xe kia cũng vậy à ?
- Chi cùng nhóm với em, báo cáo lần này bọn em làm nhóm mà. Mà sao anh nhắc đến cậu ấy ?
- Minh bị hỏi, lúng túng quay đầu về phía bàn ăn - Anh nghĩ cái đồ đánh đá đó mà làm một mình thì sẽ trượt là cái chắc.
- Anh trai lớn, anh đang lo cho cậu ấy sao ? A, anh cũng biết quan tâm cho Chi sao ?
- Em nói lung tung cái gì vậy?
- Không phải sao? Khai thật đi, anh thích cậu ấy đúng không? - Nhi chớp chớp mắt, nhìn Minh
- Ai, không ... không phải vậy đâu - Minh đỏ mặt cãi
- Không thì sao lại đỏ mặt. - Nhi cười hì hì, rồi cô lại đột nhiên nghiêm túc nói - Em mong rằng anh sẽ thật lòng với cậu ấy, Chi đã chịu nhiều tổn thương quá rồi.
- Ba người thấy cô nói nghiêm túc như vậy, cảm thấy tò mò với Chi, nhưng Nhi lại nói:
- Mau ăn đi thôi, nguội hết thức ăn rồi đây này.
- Rồi cô gấp thức ăn vào bát Phong. Hình ảnh hài hòa này của hai người khiến Thiên có chút buồn bã, nhưng rồi anh lại nghĩ, chỉ cần cô ấy vui thì anh có buồn cũng không sao hết.

21. Chương 21

Trong trường, Nhi hỏi Chi:

- Đây, cậu thấy anh trai lớn của mình thế nào?
- Anh trai lớn? Cậu không phải đang nói cái tên điên kia đấy chứ
- Sao lại điên, anh trai lớn của mình cũng được đấy chứ.
- Đùng ùa, mình chả thấy thế nào cả - Chi xua xua tay, tỏ vẻ không có gì hết
- Nhưng mình thấy anh trai lớn của mình lại có vẻ thích cậu đấy. Cậu không thấy thế sao? - Cô thực không hiểu nổi hai cái người này nữa, cứ gặp nhau là lại cãi nhau. Hay đây là “yêu nhau lắm, cắn nhau đau” mà mọi người vẫn hay nói?
- Xin cậu đó, Nhi à. Mình chả thấy anh ta thích mình ở điểm nào hết. Cậu không thấy bọn mình lúc nào cũng cãi nhau đó sao? Làm sao có chuyện đó được chứ.- Chi cũng không nhìn ra được anh ta thích cô ở điểm nào nữa
- Hôm qua anh ấy hỏi về cậu mà
- Lại hỏi mĩa mai chứ gì, xem mình có trượt không chứ gì?
- Sao cậu biết? - Cô ngạc nhiên hỏi, hai người này thần giao cách cảm hay sao mà Chi biết Minh hỏi gì?

- Mình quá biết, cái tên đó chả nói được gì ngoài hỏi xấu mình
- Cậu cũng quan tâm đến anh ấy mới biết được anh ấy hỏi gì chứ?
- Cậu.. cậu nói cái gì vậy? Anh ta hay cãi nhau với mình, nên tất nhiên mình sẽ biết anh ta nói vậy rồi.
- Chi, nói thật đi. Cậu có tí chút gì thích anh ấy không?

Yên lặng hồi lâu, Chi mới lên tiếng:

- Anh ta thực ra cũng không đáng ghét, chỉ là mình vẫn chưa có chuẩn bị tâm lý để thích người khác.- Đúng vậy, cô đã không yêu nhiều năm rồi, cô sợ lại gặp phải chuyện tương tự.
- Sẽ không như vậy. Mình không ép cậu, chỉ mong cậu vui vẻ mà thôi.
- Mình biết mà, yên tâm đi, mình sẽ có được hạnh phúc, như cậu vậy.- Chi nói rồi nháy mắt với Nhi khiến cô đỏ mặt.
- Vậy, chúng ta cùng cố lên
- Cố lên

**

Hôm nay là kỉ niệm 1 năm Nhi và Phong quen nhau. Cả ngày hôm đó Nhi ở nhà Phong chuẩn bị mọi thứ. Từ sau sinh nhật của Phong, anh đã đưa cho cô một chiếc chìa khóa nhà anh để cô có thể tiện ra vào. Hai người hôm nay đã hẹn là 7h tại nhà anh.

Đúng lúc này, điện thoại của Nhi reo. Cô nhìn số điện thoại thì là số lạ

- Alo
- Cô là Mẫn Nhi? - Một giọng nữ vang lên.

Tuy hoài nghi, không biết là ai, Mẫn Nhi vẫn trả lời :

- Dạ đúng rồi. Xin hỏi ai đấy ạ ?
- Chúng ta có thể gặp nhau một lát được không ?
- Nhưng...
- Sẽ không mất nhiều thời gian đâu. Tôi chỉ cần 30 phút thôi.
- Ngay bây giờ sao ?
- Đúng vậy.

Nhìn lại căn phòng thì mọi thứ cũng đã xong, giờ mới có 4h, nên chắc đi một chút cũng không sao. Cô đồng ý rồi hẹn người phụ nữ kia ở một quán cafe

**

Vừa vào quán cafe, cô ngồi xuống một chỗ dành cho hai người. Cô quan sát quán cafe này, thấy đa phần mọi người đều đi có đôi có cặp. Cô thầm nghĩ khi nào đó phải rủ Phong đến đây mới được. Đang mải suy nghĩ, một cô gái đến trước mặt Nhi, rồi tự động ngồi xuống.

- Cô là ? - Mẫn Nhi nhìn cô gái này, cô thấy rất quen.
- Không nhận ra tôi sao ?

Nhìn hồi lâu, cô mới chợt nhớ ra cô gái này là người mà cô nhìn thấy lúc trong công viên năm ngoái, khi Phong chia tay cô.

- Cô là... Trần Bảo Châu ?
- Nhớ ra tôi rồi sao ? Thật là vinh hạnh cho tôi. - Cô gái tên Châu cười mỉa.
- Hôm nay cô hẹn tôi ra đây có chuyện gì vậy ?

- Tôi cũng không muốn tốn nhiều thời gian, chỉ muốn nói với cô một chút sự thật mà thôi.

- Ý cô là sao ?

- Để tôi kể cho cô nghe chuyện này nhé. - nói rồi Châu quay sang gọi một cốc nước. Rồi lại nhìn về phía Mẫn Nhi, nói - Khoảng 30 năm trước, có một chàng trai rất yêu một cô gái, anh ta theo đuổi cô gái đó hơn 1 năm, hai người cũng từng được đồn là đôi trai tài gái sắc của trường đại học. Nhưng rồi có một ngày, cô gái đó đột nhiên biến mất. Anh chàng kia cũng đã đi tìm khắp nơi nhưng không tìm được. Anh ta cũng đã có một người vợ chưa cưới do cha mẹ sắp xếp cho đang đợi ở nhà nhưng anh ta không yêu cô ấy. Sau khi cô gái kia biến mất, hai người họ bị ép buộc lấy nhau. Cô vợ chưa cưới kia thì yêu chồng mình quá đắm đuối đến mức hù dọa chồng rằng nếu anh ta không lấy cô thì sẽ làm tổn thương cô người yêu của anh ta. Rồi hai người lấy nhau, nhưng lại không có tình yêu. 30 năm sau, con gái của người yêu cũ cùng với con trai của người đàn ông này lại yêu nhau. Cô thấy chuyện này có hay không ? - Châu nhướn mày hỏi Nhi

- Cô nói chuyện này là có ý gì ?

- Từ từ đã, để tôi nói tiếp cho cô nghe. Người con trai này rất hận người đàn bà khiến gia đình anh ấy chưa từng được hạnh phúc nên đã lập ra một kế hoạch, cô có biết cái kế hoạch đó như thế nào không ?

- ? - Mẫn Nhi có một dự cảm không lành nhưng vẫn lắng nghe

- Anh ta lúc đầu tiếp cận cô con gái kia, muốn cô ta yêu mình, rồi sau đó sẽ bỏ rơi cô. Vì không trả thù được người phụ nữ kia, anh ta muốn trả thù lên cô gái vô tội đó. Cô có muốn tôi nói tên hai người đó không ?

- Cô nói vậy là sao ? Sao lại kể cho tôi chuyện này. - Nhi cũng bắt đầu nhìn ra được ý của Châu nhưng lại không muốn biết điều này

- Cô đang giả ngu hay là cô ngốc thật sự vậy ? Cô nghĩ rằng Phong sẽ để ý, yêu một người như cô sao ? Chính tại tôi đã nghe thấy anh Thiên và Phong nói vậy, họ nói rằng không muốn để cô biết kế hoạch này nên sẽ giấu kín. Cũng may tôi đã điều tra ra, thật không ngờ mẹ cô và ông chủ tịch lại có mối quan hệ như vậy. - Có lẽ chính Phong cũng không biết cuộc nói chuyện lần đó của anh với Thiên đã bị Châu nghe thấy. - Sau khi tốt nghiệp, tôi đã xin vào làm ở công ty của Phong vì tôi muốn gần với anh ấy hơn, có lẽ chính anh ấy cũng không biết tôi đã vào làm công ty của anh ấy. Hôm đó tôi muốn đưa một bản báo cáo lên thì cửa phòng vẫn đang mở, tôi định bước vào thì nghe thấy họ nói vậy. Hôm nay tôi nói với cô, đúng là vì tôi muốn hai người chia tay nhau nhưng tôi không muốn cô mãi vẫn ngốc như vậy.

- Điều đó không phải sự thật... không phải - Nhi lẩm bẩm một mình, tay run run cầm chặt chiếc túi xách

- Cô tin hay không là tùy cô, nhưng đừng hối hận đấy. - Nói rồi Châu đứng dậy, rời khỏi quán. Đúng vậy, cô đã trả thù được ình, khiến cho Lâm Mẫn Nhi đau khổ, nhưng sao cô lại không thấy vui ?

22. Chương 22

Mẫn Nhi cũng không biết cuối cùng cô về nhà Phong kiểu gì nữa. Cô ngồi trên ghế, ánh mắt vô định. Cô nhớ lại lời của Châu, rồi lại nhớ lại lời của Phong :

” Cho dù yêu anh, em có thể sẽ phải chịu tổn thương, như vậy cũng được sao ?”

” Người con trai đó do muốn trả thù mới tiếp cận cô con gái...”

Cô không muốn tin, cô thật sự không muốn tin vào những điều này. Tất cả chẳng lẽ chỉ là dối trá hay sao ? Hạnh phúc của cô đến tột cùng đều chỉ là ảo tưởng thôi sao ? Nước mắt cô lặng lẽ rơi. Cô mãi suy nghĩ đến nỗi Phong vào nhà mà không hay.

Khi Phong về nhà, mọi thứ tuy đều đã được trang trí đầy đủ, nhưng có gì đó không đúng. Mẫn Nhi không có ra đón anh như mọi khi, cũng không có ánh nến chúc mừng. Anh đi vào nhà, thấy Nhi đang ngồi thờ ra trên ghế, anh đến bên cô, ngồi xuống, vòng tay ôm lấy cô

- Em sao vậy ? Không khỏe sao ?
- Phong, anh không lừa em chuyện gì đúng không?
- Sao tự dưng lại hỏi vậy? - Tuy lòng anh có điểm chột dạ, nhưng phần nhiều vẫn là không hiểu cô bị làm sao.
- Đến khi nào thì anh mới vứt bỏ em? Em đã yêu anh rồi, đến khi nào thì anh mới bỏ rơi em để hoàn thành kế hoạch của mình?
- Nghे cô nói vậy, anh thật sự sợ hãi, chẳng nhẽ cô đã biết chuyện. Nhưng anh vẫn vờ như không biết gì cả
- Em đang nói cái gì vậy? Sao anh lại có thể bỏ rơi em chứ? - Anh vuốt vuốt tóc cô.
- Cô quay sang, nhìn anh, ánh mắt đầy đau buồn, nước mắt đã rơi ướt đầm trên khuôn mặt cô
- Không phải vì trả thù sao? Không phải anh chỉ tiếp cận em vì muốn trả thù cha mẹ em thôi sao? Anh muốn em yêu anh rồi sau đó anh sẽ chia tay em, làm em đau, không phải vậy sao? - Cô hét lên với anh
- Nhi, em nghe anh đã. - Phong luống cuống muốn giải thích với cô
- Sao lại đối xử với em như vậy? Sao lại tàn nhẫn với em như thế? - Cô nắm chặt một mình
- Nhi, nghe anh nói
- Em không biết, em không cần biết. Tại sao lại nói dối em? Tại sao? - Cô hét lên, nước mắt như không biết ngừng lại, cứ thế rơi
- Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau là một sự sắp đặt sao? - Cô hỏi lại anh, như không nghe thấy anh nói gì
- Đúng vậy.- Anh cũng thành thực trả lời, anh biết bây giờ không thể dấu giếm được nữa, cô có quyền được biết sự thực, dù nó có đau đớn đến cỡ nào.
- Lần ở sau vườn trường cũng vậy sao?
- Anh xin lỗi
- Vậy còn lần ở căn-tin?
- Anh xin lỗi, Nhi
- Vậy việc anh bảo anh sau khi biết em mới biết đến mối quan hệ giữa mẹ em và bố mẹ anh cũng là lời nói dối?
- Anh xin lỗi, nhưng đó là vì anh không muốn em biết sự thật.
- Em không muốn nghe anh nói xin lỗi, em không muốn nghe. - Cô gào thét lên. - Em chỉ hỏi anh một câu thôi.
- Nhi?
- Anh đã từng yêu em chứ? - Ánh mắt cô như tuyệt vọng, nhìn về phía anh
- Có, anh yêu em, bây giờ vẫn vậy.
- Vậy cái kế hoạch đó có là sự thật hay không?
- Đúng là anh nghĩ vậy, nhưng rồi anh lại bị em hấp dẫn trước, không biết từ lúc nào em đã ở trong tim anh rồi. Anh cũng đã vứt cái kế hoạch quái quỷ đó đi từ lâu rồi. Nhi, anh có thể đã lừa em, nhưng tình yêu của chúng ta không phải là sự dối trá.
- Thế là được rồi, ít nhất anh cũng có yêu em. Phong, em cần thời gian suy nghĩ đã.
- Trông thấy cô mệt mỏi như vậy, anh cũng để cô đi
- Để anh đưa em về
- Không cần, em muốn một mình

- Không được, bây giờ trời đã tối, một mình em không an toàn, anh sẽ lo

Cô không từ chối nữa, ngồi lên xe anh.

Khi xe đưa cô về nhà, cô xuống xe, không chào anh mà vào thẳng nhà. Anh biết cô cần có thời gian. “Nhi, ngày mai anh lại đến.” Nhưng cô lại như không nghe thấy, liền đi một mạch vào nhà.

Lúc này, Thiên và Minh đang ngồi trong một quán Bar tên New Club, chợt Thiên thấy di động của mình reo. Chưa kịp alo, anh đã nghe thấy giọng nói rất nhỏ của Nhi: “Tại sao lại nói dối em? Tại sao lại lừa em như vậy?”

Thiên chợt thấy lo, anh chỉ mong rằng cô không biết sự thật.

- Nhi, em đang ở đâu?

- Tại sao hai người lại lừa em chứ? - Nhi hét vào điện thoại

- Nhi, đợi anh, anh sẽ đến nhà em.

Rồi chào Minh, Thiên phi xe đến nhà Nhi, bấm chuông mãi không thấy cô ra mở cửa, lòng anh nóng như lửa đốt. Sau đó anh lại thấy cửa nhà không khóa, anh mở cửa đi vào bên trong, thấy Nhi đang ngồi bó gối trên ghế sofa, anh ngồi xổm xuống trước mặt cô:

- Nhi, nói cho anh, có chuyện gì?

- Anh lừa em, Phong cũng lừa em, mọi người đều lừa em.

- Nhi, nghe anh nói đã

- Em không nghe, em không nghe. Em biết hết cả rồi, giờ anh còn muốn nói gì nữa? - Nhi hét lên – Giờ thì em đã hiểu vì sao trước đây anh từng hỏi em nếu có ngày anh ấy phản bội em, em sẽ làm gì. Máy người còn muốn biện minh trước, nói rằng anh yêu em. Tất cả đều là dối trá. Lừa dối.

- Nghe anh nói đã, tất cả chuyện đó đều là bất đắc dĩ. Cậu ấy đã ở trong cái gút mắc đó từ lâu rồi. Còn nhớ những gì anh nói ở biển chứ? Nếu có ngày em biết cậu ấy lừa dối em, thì đó chỉ là vì bất đắc dĩ, vì một gút mắc đã có từ lâu mà cậu ấy không thể nào tháo ra được.

- Em không biết nữa. Anh về đi, em muốn ở một mình

- Nhi...

- Em đã gọi Chi rồi, cô ấy sẽ đến bây giờ thôi

Nghe thấy vậy, anh cũng bớt lo lắng. Anh biết cô cần một người bạn an ủi

- Nhi, Nhi. Mở cửa ỳnh.

Lúc này nghe bạn thân của mình khóc, Chi lo lắng, không biết chuyện gì đã xảy ra. Thiên ra mở cửa, Chi chạy nhanh vào, thấy gương mặt phờ phạc của Nhi, cô lao đến ôm lấy cô vào lòng. Nhi khóc nức nở lên.

- Chi, làm phiền em lo cho Nhi giúp anh.

- Được rồi, anh đi đi. - Chi vừa vỗ về Nhi, vừa nói với Thiên.

Sau khi rời khỏi nhà Nhi, Thiên phi xe về nhà Phong. Khi anh đến chỉ thấy mọi thứ để kỷ niệm cho 1 năm họ quen nhau đều đã giăng đầy nhà, Phong thì ngồi im trên ghế.

- Cô ấy biết rồi. - Anh biết Thiên đã đến, nên cũng không quay đầu lại, như nói cho Thiên mà cũng như nói cho chính mình nghe.

- Mình biết.

- Cô ấy khóc, khóc rất nhiều. Mình không biết nên làm gì để cô ấy ngừng khóc nữa. - Anh ôm đầu

- Mình biết

- Tất cả là tại mình, mình không nên lừa dối cô ấy như vậy. Ngay từ đầu, mọi thứ đã là sai lầm.

- Phong, có thể cậu lừa dối cô ấy là sai, nhưng tình yêu của hai người thì không như thế. - Thiên an ủi Phong. Anh là bạn thân với Phong đã bao năm nay, chưa bao giờ thấy cậu ấy như thế

- Hôm nay, mình cảm thấy cô ấy như sắp rời xa mình. Thiên, cậu nói xem, cô ấy sẽ không rời bỏ mình đâu, đúng không?

- Cô ấy sẽ không, giờ đã có Chi bên cạnh cô ấy rồi. Mình nghĩ cậu nên để cô ấy suy nghĩ tiếp đã, đợi cho cô ấy bớt đau buồn thì hãy đến tìm rồi giải thích. Mình tin cô ấy sẽ hiểu mà thôi.

Đúng vậy, cô ấy sẽ suy nghĩ kĩ mọi chuyện mà thôi.

Suốt cả tuần vừa rồi, anh không được gặp Nhi, nhưng Chi đã đến tìm anh, mắng chửi anh nhiều rồi. Anh tình nguyện để Nhi đánh mắng anh như thế, nhưng cô không hề đến tìm anh. Anh rất lo, nỗi lo mất cô ngày càng lớn trong anh. Minh cũng đã biết chuyện, cũng đã nhiều lần nói anh là đại dốt, sao có thể làm thế. Nhưng dù gì cũng là bạn thân bao năm, Minh cũng cố gắng ở bên anh, an ủi anh.

Cho đến một ngày, anh mãi cũng không bao giờ quên cái ngày này, tìm anh tưởng chừng như vỡ ra khi nghe Chi nói:

- Anh Phong, nguy rồi, không thấy Nhi đâu hết.

23. Chương 23

- Cái gì? - Phong không tin được vào tai mình, anh lắc lắc vai Chi hỏi lại

- Không.. không thấy Nhi đâu hết. Đồ đạc của cậu ấy cũng biến mất rồi.

- Không thể thế được.- Phong thì thào

- Cậu ấy giờ làm gì còn người thân nào nữa, không biết đã đi đâu rồi nữa.

Phong nghĩ đến một mình cô ở bên ngoài, không nơi nương tựa, không có bạn bè giúp đỡ, cũng không có anh bên cạnh bảo vệ cô, sẽ nguy hiểm cỡ nào.

Rồi anh quay lại nhìn hai người bạn tốt nói:

- Thiên, Minh, phiền hai cậu chia nhau ra tìm Nhi cùng mình. Chi, cô có nghĩ ra nơi nào cô ấy có thể đi đến không?

Thế rồi bốn người Phong, Thiên, Minh và Chi tìm Nhi khắp nơi nhưng đều không thấy, cô cứ như là bốc hơi khỏi mặt đất vậy.

Hai tuần, đã hai tuần nhưng anh vẫn không tìm thấy Nhi đâu. Anh cũng đến những nơi họ từng đến với nhau, nhưng đều không thấy hình dáng cô.

Anh nhìn chiếc ảnh họ từng chụp cùng nhau. Đó là lần hai người tổ chức Giáng sinh. Cô bắt anh chụp ảnh đôi, nói là giữ lại kỉ niệm, sau này có thể lấy ra xem. Anh nhìn nụ cười của cô, lúc đó cô mới đẹp và đáng yêu làm sao, vậy mà chỉ trong nháy mắt đã biến mất khỏi thế giới của anh rồi.

Mở cửa căn nhà của Nhi, không có gì thay đổi. Có thay đổi thì chỉ là giờ đã không còn cô ở nơi này, anh đã không thể thấy được hình bóng của cô nữa rồi. Anh đi quanh ngôi nhà, mỗi một góc ngách anh đều như thấy được cô, mỗi một nơi trong này đều có kỉ niệm của họ.

Rồi anh ngồi xuống bên giường cô, mở ra bức thư cô để lại cho anh mà hai tuần trước Chi đưa cho anh.

“Phong, cảm ơn anh đã cho em biết cái gọi là hạnh phúc trong quãng thời gian qua. Đó là quãng thời gian vui vẻ và hạnh phúc nhất cuộc đời em. Sau này, anh phải thật hạnh phúc đó, phải thật vui vẻ và hãy tha thứ ẹ của em. Em mong rằng gút mắc trong lòng anh đã được giải tỏa.

Yêu anh, có lẽ là sẽ có tổn thương, nhưng cũng chính vì vậy em mới yêu anh vì nỗi đau bao giờ cũng sẽ lưu lại lâu hơn là niềm vui. Em rất vui vì anh đã yêu em thực lòng, nhưng em không thể quên được nỗi đau này, nó quá lớn.

Mong anh sẽ mãi hạnh phúc. Tạm biệt.

Nhi”

Không biết từ bao giờ mà nước mắt đã rơi trên khuôn mặt Phong. Anh không thể hạnh phúc được, anh sẽ không hạnh phúc nếu không có Nhi. Chẳng phải đây là điều anh luôn mong muốn trước đây hay sao? Bây giờ đã đạt được, nhưng anh lại cảm thấy đau quá. Anh hối hận, thực sự hối hận vì cái kế hoạch điên cuồng kia của mình. Phong ngồi xuống đất, tay vẫn nắm chặt bức thư của Nhi. Anh không muốn tin, thực sự không muốn tin là anh đã mất cô rồi.

**

Trong bar New Club, Thiên, Minh ngồi nhìn Phong uống rượu không ngừng. Họ chỉ còn biết cảm thán cho người bạn tốt của mình mà không thể làm gì cả.

- Phong, đừng uống nữa

- Kệ mình - Phong khoát tay

- Phong...

- Minh bảo cậu kệ mình - Anh bực mình gất lên

- Minh, đừng nói nữa, nó say rồi.- Thiên lên tiếng, không muốn hai người họ xảy ra xung đột. Rồi anh nói với Phong - Phong, dù cậu có uống say, cô ấy cũng không xuất hiện trước mặt cậu. Cái cậu cần làm là tiếp tục tìm kiếm cô ấy. Cô ấy chỉ là không hít thở cùng một bầu trời với chúng ta mà thôi. Cậu phải đứng dậy, tiếp tục tìm Mẫn Nhi, hiểu không?

- Thiên, cô ấy đi rồi. Cô ấy nói không thể tha thứ ỉnh, nói nỗi đau này quá lớn với cô ấy.

- Vậy thì mau đứng dậy đi tìm cô ấy đi. Cậu có thể để cho cô ấy một mình ở bên ngoài, bên cạnh không có ai sao? Cậu có biết là như vậy sẽ rất nguy hiểm không? Xã hội bây giờ nhiều tệ nạn như vậy, chẳng may Nhi... - Không đợi cho Thiên nói hết, Phong đã lao ra khỏi nhà

- Đúng vậy, phải đi tìm cô ấy về bên mình, không thể để cho cô ấy một mình bên ngoài nguy hiểm như vậy. Cô ấy vốn đã không biết chăm sóc bản thân mình rồi.- Vừa lái xe, Phong vừa nghĩ - Nhi, không được để lạc anh lần nữa đâu đấy.

Vào lúc này, ở một thành phố xa lạ, nơi đông người đi qua, Mẫn Nhi ngồi một mình trên bang ghế dài. Tay cô cầm chiếc nhẫn anh tặng ngày sinh nhật. Đây là thứ duy nhất cô giữ lại, cô chỉ cần như vậy thôi, chỉ thế thôi cũng là đủ với cô rồi. Cứ để cô nhớ mãi anh bằng cách này đi. Cô sẽ nhớ mãi, cô và anh đã từng có quãng thời gian hạnh phúc bên nhau, đã từng nắm tay, ôm hôn nhau như thế nào.

**

Đã 4 năm rồi, cô xa anh đã 4 năm rồi. Cô vẫn còn nhớ mọi chuyện cùng với anh lúc trước, vẫn còn nhớ vết thương trong lòng anh gây ra cho cô. Tuy giờ đã không còn âm ỉ đau nữa, nhưng lại thành một vết sẹo lớn trong lòng. Có người đã từng nói: “Vết thương ngoài da còn có thể chữa lành, nhưng vết thương trong lòng thì sẽ mãi thành sẹo.”

Cô nhớ lúc trước cô luôn nghĩ vì sao Chi không thể quên người con trai kia, giờ thì cô đã hiểu rồi. Có lẽ là bởi vì anh mang đến đau khổ cho cô, cũng có lẽ vì người đó đã khắc sâu vào tim thành sẹo trong lòng. Cô đã từng đọc trong một cuốn sách rằng: “Niềm vui thì luôn dễ quên, còn đau khổ thì không bao giờ”. Nhưng với cô thì cả niềm vui khi bên anh và nỗi đau khi rời xa anh đều không thể quên được.

Trong lúc cô đang miên man suy nghĩ, chuông đồng hồ reo lên: “Reng... reng...”

Đã 6h30 rồi, cả một đêm cô thức trắng cho nên bây giờ cô cảm thấy rất mệt mỏi, chỉ muốn ngủ một giấc thật dài mà thôi. Cô gọi điện cho đồng nghiệp, xin nghỉ ngày hôm nay

- Nhi, cậu không khỏe sao? - Đầu dây bên kia vang lên giọng nói của một người con gái Việt
- Ừm, tối qua mình cảm thấy khó ngủ, cậu xin phép hộ mình.
- Ok, nhưng cậu không sao đấy chứ? Mình nghe giọng cậu có vẻ không ổn lắm.
- Mình không sao, không sao. Được rồi, An, cậu đi làm đi. Mình đi ngủ đã.
- Ok, ok. Vậy gặp lại sau nhé, có gì tối nay mình sẽ qua chỗ cậu.- Cô gái tên An nhanh nhẹn chào rồi cúp máy.
- Nhi lên giường đi ngủ. Có lẽ do quá mệt mỏi, vừa đặt lưng xuống, cô đã ngủ say. Cô ngủ một mạch đến tối, cũng chẳng biết cô đã ngủ bao lâu nữa, khi nghe thấy có tiếng gọi mình, cô mới lơ mơ tỉnh lại
- Nhi, dậy đi, ăn chút gì đã rồi hãy ngủ tiếp.
- An, để ỉnh ngủ, mình mệt lắm.
- Mau dậy đi, có buồn ngủ cũng phải ăn, cậu cứ như vậy bảo sao không khiến người khác lo lắng cơ chứ. Mình đã mua đồ ăn hết rồi, mau dậy ăn đi cho nóng, nguội ăn vào sẽ không tốt.
- Mình biết rồi, biết rồi.- Nhi nói, rồi trong tình trạng ngái ngủ ngồi dậy.
- Để mình đỡ cậu xuống dưới nhà.- An đến bên Nhi, cầm lấy tay cô, mặc cho Nhi nói thế nào cũng không buông.
- Cậu yên tâm đi, mình chưa ốm đến mức không đi được đâu.
- Đề phòng vẫn hơn.

Khi hai người ngồi xuống bàn ăn, An liền nhớ ra có chuyện chưa nói với Nhi

- Nhi này, cậu có biết là cậu được điều đi công tác không?
- Sao? Mình? Đi đâu?
- Việt Nam, công ty nói vì cậu và mình là người Việt, cho nên sẽ điều hai chúng ta về nước để đàm phán với đối tác của công ty. Nghe nói lần này là vụ làm ăn lớn, sếp tự đi đàm phán, vì chúng ta là người Việt cho nên sẽ có thể giúp được chút ít. Nếu lần này đàm phán thành công, sếp sẽ thưởng cho chúng ta. - An nói rồi quay sang Nhi - Cậu mau chuẩn bị đi, tuần sau là đi rồi.
- Về Việt Nam? Ở thành phố nào vậy?
- Hà Nội.

Hà Nội? Trong đầu cô lúc này hiện lên hình ảnh một người con trai với ánh mắt tối, sâu. Rồi cô tự cười cho suy nghĩ của mình, Hà Nội lớn như vậy, cô làm sao có thể trùng hợp gặp anh cơ chứ. Vả lại cô cũng chưa có đủ can đảm để đối diện lần nữa với anh. 4 năm qua, cô đã suy nghĩ rất nhiều, cô cũng đã tha thứ cho anh chỉ là cô không có đủ can đảm để quay lại. Có lẽ, 4 năm qua, anh đã tìm được cô gái thích hợp hơn với mình rồi. Cô cảm thấy bức tường giữa họ lại ngày một dày hơn.

24. Chương 24

Ở trong một phòng bar, có 3 chàng trai tuấn tú, điển trai, thu hút ánh mắt mọi người từ khi bước vào đang yên lặng uống rượu.

- Lần này làm ăn với đối tác lớn sao?
- Phải, một công ty của Mỹ, tuy là công ty có quy mô nhỏ nhưng lại khá có danh tiếng.- Một giọng nói trầm ấm vang lên

- Vậy bao giờ hai bên hẹn gặp đàm phán?

- Khoảng vài ngày nữa bên kia sẽ điều nhân viên sang đây bàn bạc - Nói rồi anh hất mặt về phía một người đang ngồi buồn xụ, hỏi bạn thân - Nó lại làm sao thế?

- Chắc lại liên quan đến cô gái đó ấy mà - Nói rồi anh quay sang người bạn đang buồn bực hỏi - Minh, làm sao vậy?

Đúng vậy, ba người con trai hấp dẫn ánh mắt mọi người, đặc biệt là con gái chính là bộ 3 công tử: Phong, Thiên và Minh. Ba anh chàng hấp dẫn nhất, không chỉ trong quán bar mà cả trên thương trường nữa.

- Cái con nhỏ đó, có ai như cô ấy không cơ chứ? Bỏ rơi bạn trai ở nơi hẹn chỉ để đi gặp bạn bè. Lần này mình đúng là tức chết đi mà.

- Cậu cũng biết tính Chi là vậy mà - Minh và Chi bây giờ đã thành đôi. Dưới sự tấn công theo đuổi của Minh, Chi cuối cùng cũng gục ngã, nhưng hai người vẫn thường xuyên tranh cãi, cãi vã.

- Nhưng ít ra cũng nên quan tâm tới mình một chút chứ. Mình là bạn trai của cô ấy, mà cô ấy chẳng quan tâm gì cả - Minh ai oán với hai người bạn thân từ bé của mình.

- Ít nhất cô ấy còn ở bên cậu, không phải sao?- Phong lên tiếng

Hai người Thiên, Minh nhìn anh, cũng biết anh đang nói đến chuyện gì. Từ sau khi Nhi biến mất, Phong như thành một người khác. Cậu ta ngày đêm tìm kiếm cô, cũng tự thay đổi bản thân mình, trở nên lạnh lùng hơn, ít nói hơn. Nhưng trong mắt phụ nữ, cậu lại trở nên quyến rũ hơn.

Phong nhắm hờ mắt, trong đầu lại hiện lên bóng dáng của Nhi lúc cô mỉm cười thật tươi với anh. “Nhi, em đang ở đâu? Đã 4 năm rồi, em không ở bên cạnh anh đã 4 năm rồi. 4 năm, như vậy vẫn chưa đủ sao? Anh vẫn luôn tìm em, nhưng không thấy. Sao lại phải trốn tránh anh kĩ như vậy? Anh hối hận, anh hối hận rồi mà.” Anh cau mày, biểu tình như rất đau đớn. Rồi anh cầm cốc rượu lên, uống một hơi cạn sạch rồi nói với Thiên, Minh - Mình về trước, công ty còn vài chuyện cần làm. Hai người cứ uống đi.

- Cậu uống rượu, lái xe nguy hiểm đấy. Để mình gọi điện cho người đến đón cậu.

- Nếu cậu muốn gọi cô ta, thì đừng trách mình - Phong lạnh lùng lên tiếng rồi quay người rời đi

- Này, sao cậu ta lại ghét Bảo Châu đến vậy? Trong 4 năm này, là cô ấy bên cạnh giúp đỡ Phong mà.

- Vì cô ta khiến người con gái mà Phong yêu nhất biến mất - Thiên lên tiếng. Anh tuy rằng không đồng tình với việc của Bảo Châu nhưng chuyện này cũng không thể nào giấu mãi được, sẽ có ngày Nhi biết, đến lúc đó cô sẽ lại càng đau khổ hơn. Nếu cô không nói, thì sẽ có người khác nói cho Nhi. Hơn nữa, Châu cũng cảm thấy mình có lỗi, trong 4 năm qua luôn bên cạnh Phong, giúp đỡ anh, là một người thư kí giỏi. Phong đối với cô chỉ có quan hệ nhân viên – sếp, chứ chưa từng cho cô một chút ảo tưởng nào cả.

- Sao lại vậy? Kể ỉnh nghe mọi chuyện đi. Không phải cậu dính nói Bảo Châu nói chuyện đó cho Nhi nghe đấy chứ? - Minh tròn tròn mắt hỏi Thiên

- Phải.

Rồi hai người ngồi trong quán bar nói lại chuyện cũ, trong khi đó, Phong chạy xe về nhà. Không phải nhà của anh, mà là căn nhà của Nhi. Anh vẫn giữ nó vì chỉ có nơi đó mới có kỉ niệm giữa cô và anh.

Khi Phong mở cánh cửa bước vào, bên trong trống rỗng. Không phải là vì không có đồ đạc mà là vì không có cô. Mọi thứ vẫn được anh giữ nguyên kể cả trái tim của anh, không sai biệt gì cả, nhưng cô vẫn không về. 4 năm qua, anh luôn đối mặt với sự cô đơn này. Có lúc anh hận cô vì bỏ đi không nói tiếng gì, có lúc anh lại hận chính mình, hận vì hành động ngu xuẩn lúc đó.

4 năm, không phải là thời gian dài mà cũng chẳng ngắn. Từng ngày đối với anh đều như không thật. Anh vui đầu vào công việc để quên đi nỗi đau, nhưng vẫn không thể. Anh vẫn ngày ngày tìm kiếm cô, nhưng cô lại như biến mất, không dấu tích gì.

Nằm trên chiếc giường của cô, mùi hương của cô đã bay đi, nhưng anh vẫn nhớ được mùi hương đó, nhớ được lần đầu tiên khi cô trao thân mình cho anh. Anh vẫn nhớ tất cả, chỉ là cô vẫn không trở về bên anh.

Mãi suy nghĩ, anh ngủ thiếp đi lúc nào không hay, trong giấc mơ, cô và anh bên nhau, hai người họ lại như lúc ban đầu, vui vẻ, hạnh phúc. Bên môi anh vẫn còn nụ cười hạnh phúc.

**

Tại sân bay

- Nhi này, lâu rồi không về Hà Nội, cảm thấy thật khác đúng không? - Rồi như nhận ra mình đã nói sai, An vội vàng nói - Xin lỗi cậu, Nhi, mình lỡ lời, cậu không...

Không đợi An nói xong, Nhi đã ngắt lời - Không sao, mình hiểu, mình có thể cảm nhận được. 4 năm, sẽ có nhiều thứ thay đổi.

- Để mình đi lấy hành lý đã.

- Phiên cậu rồi.

Sau khi hai người làm thủ tục nhập cảnh, bước ra cửa sân bay, thì có một người đàn ông vẫy tay với hai người, bên cạnh anh là một người tây.

- An, Nhi, ở đây.

- Hải, anh đến từ bao giờ vậy? - Người đàn ông này tên Hải, là trợ lý của sếp, bên cạnh anh là trợ lý đàm phán lần này. Người đàn ông tây này, dang tay ra ôm lấy hai cô gái, một kiểu xã giao của người Mỹ.

- Hi, Edward, how are you? (Edward, chào. Anh khỏe chứ?)

- Yep, I'm great. Hanoi and its people are nice and I think the talk with our partner will go well (Vâng, tôi khỏe. Hà Nội và mọi người ở đây rất tốt, tôi nghĩ cuộc nói chuyện với đối tác sẽ thành công.)

- I hope so. Ok, now, we should head to hotel first. (Tôi mong là vậy. Ok, bây giờ chúng ta nên về khách sạn trước) - An nhanh nhẹn nói

- Eli, are you ok?" (Eli, cô không sao chứ?) Edward hỏi, mặt hướng về phía Nhi. Đó là tên tiếng anh của cô khi ở bên Mỹ

- I'm fine. Don't worry about me. (Tôi không sao. Đừng lo cho tôi)

Rồi 4 người đi ra, An cầm tay Nhi, dắt cô, dọc đường đi An luôn chỉ cho Nhi chỗ nào cần rẽ, chỗ nào có bậc thang còn cô gái được dắt đi thì luôn miệng nói "Mình thấy được". Có thể nhìn ra, người con gái này nhìn không được rõ. Đối với Nhi, đó đã là chuyện của hai năm về trước.

Bốn người họ về khách sạn, An và Nhi ở cùng một phòng, Edward và Hải ở cùng một phòng.

- Mai là ngày đàm phán với công ty bên kia, chúng ta phải hết sức khéo léo và cẩn thận đấy. - Hải nói với hai người họ

- Anh có biết công ty đối tác là ai không? Là công ty của tập đoàn Nguyễn Lâm.

Khi nghe thấy 4 chữ "tập đoàn Nguyễn Lâm", Mẫn Nhi cảm thấy choáng váng. Cô nhớ đây là công ty của anh, cô sao có thể quên chứ. Điều làm cô hoang mang đó là người đàm phán ngày mai có thể nào là anh ấy không?

- Vậy người đàm phán ngày mai là ai vậy? - Nhi lên tiếng hỏi, giọng nói còn có chút run rẩy

- Tôi cũng không biết nữa nhưng nghe nói tổng giám đốc Lâm Phong của tập đoàn này rất coi trọng lẫn hợp tác này với chúng ta.

Mẫn Nhi cảm thấy lo sợ, cô rất sợ sẽ phải đối mặt với anh lần nữa, đặc biệt là khi cô đang trong tình trạng như bây giờ. Cô run rẩy, như cảm nhận được sự khác biệt của cô, An quay sang hỏi:

- Nhi, cậu sao vậy? Không khỏe ah?

- Phải đấy, Eli, trông sắc mặt cô xấu lắm. Đi nghỉ ngơi đi, ngày mai là ngày quan trọng đó.

- Mới về nước, nên không quen thời tiết mà thôi. Tôi đi nghỉ ngơi trước.- Nói rồi Nhi quay về phòng.

Nằm trên chiếc giường xa lạ này, cô không tài nào ngủ được. Cô vừa muốn gặp lại anh, lại vừa sợ. Nếu như khi anh thấy cô như bây giờ có chán ghét cô không? Chính cô còn cảm thấy chán ghét chính mình nữa là, cô luôn cảm thấy mình là một vướng bận với mọi người. Thời gian trôi qua, đã có nhiều thứ thay đổi. Cô cũng vậy, từ một cô gái hạnh phúc, vui vẻ, trải qua thời gian, giờ cô đã trưởng thành hơn, nhưng cũng khép kín hơn trước kia. Có lẽ anh cũng vậy, cũng đã thay đổi nhiều rồi.

25. Chương 25

Trải qua một giấc ngủ không được ngon, Mẫn Nhi mệt mỏi đứng dậy, An muốn ngăn cản cô bảo cô ở nhà nghỉ ngơi, cô không chịu

- Nhi à, cậu nhìn trông mệt mỏi như vậy, mình không bị cậu dọa chết thì đối tác cũng sẽ sợ chạy mất dép đấy.
- Sắc mặt mình trông xấu đến thế sao?
- Không phải chỉ là xấu thôi đâu, mà là cực kì tồi tệ. Đêm qua cậu ngủ không ngon sao?
- Có thể là vì lạ giường nên mới vậy.
- Hôm nay cậu cứ nghỉ ở khách sạn đi
- Không được, chúng ta là đi công tác, chứ không phải là đi nghỉ. Yên tâm đi, mình sẽ không làm người ta sợ đâu. Dọa mất đối tác làm ăn của công ty, khác gì mình tự xin thôi việc?
- Được rồi tùy cậu, nhưng nếu cảm thấy không khỏe thì nhớ nói với mình, đến lúc đó cậu phải nghe theo lời mình đó.
- Được rồi, được rồi. Mình sẽ nghe theo cậu. Giờ thì đi thôi, muộn thì khôn hay đâu.- Rồi Nhi để cho An đưa cô ra khỏi phòng. Xuống sảnh đã thấy Hải và Edward đang đứng chờ. Rồi 4 người bọn họ đến điểm hẹn gặp mặt đối tác.

**

Buổi đàm phán diễn ra hết sức thành công, hai bên đều cảm thấy điều kiện của đối phương đưa ra là hợp lý nên không có ý kiến gì. Bên tập đoàn Nguyên Lâm, những người đến buổi họp này đều rất ngạc nhiên khi thấy một cô gái mù đến. Thực ra cô gái này cũng không phải là mù mà chỉ là thị lực kém, nhìn mọi thứ không rõ lắm. Lúc đầu họ đều cảm thấy đối tác đang xem thường họ, dám để một người không thể làm gì đến tham dự buổi nói chuyện này. Nhưng khi nghe thấy cô gái tên Nhi này giải thích những ích lợi khi hợp tác với công ty, mọi người đều ngạc nhiên. Cô không cần giấy tờ nhưng vẫn có thể giải thích cặn kẽ và hơn hết, những điều cô nói đều có sức thuyết phục.

- Cô Lâm, chúng tôi đều rất khâm phục cô, cô thật sự rất có nghị lực.- Một người đàn ông tuổi trung niên bước lên phía trước mặt Nhi, tỏ rõ sự khen ngợi đối với cô.
- Giám đốc, cảm ơn ông. Chúng tôi cũng mong rằng hai bên sẽ hợp tác thành công.- Nhi đáp lại, nở nụ cười trên mặt.
- Edward, chúc mừng cho sự hợp tác của chúng ta. Khi nào cần gì, cứ gọi cho tôi. - Giám đốc giơ tay ra bắt tay Edward, anh cũng bắt tay người đàn ông trung niên.
- Tôi cũng hi vọng vào sự hợp tác lần này.
- Tạm biệt
- Chào.

Nhi thở phào nhẹ nhõm. Khi bước vào nơi họp này, cô cảm thấy thật sự nặng nề vì cô không biết hôm nay ai sẽ đến đây đàm phán. Cô không hi vọng là anh sẽ đến, vì chỉ là một đàm phán nho nhỏ, tổng giám đốc

như anh chắc sẽ không đến đâu. Rồi đúng như cô dự đoán, người đến lần này là Giám đốc Trần, người phụ trách hợp đồng này. Khi biết vậy, cô cảm thấy nhẹ nhõm hẳn. Nếu anh đến đây, cô nghĩ có lẽ cô sẽ làm hỏng buổi đàm phán này mất.

Trong văn phòng Tổng giám đốc

- Giám đốc Trần, ông hôm nay đã gặp mặt đối tác? - Phong lạnh lùng lên tiếng

- Đúng vậy, điều kiện họ đưa ra rất phù hợp với công ty chúng ta, nên tôi thấy lần đàm phán này rất thành công.

- Vậy sao? Bên họ có mấy người?

- Chỉ có 4 người, trong đó có một cô gái bị mù, nhưng tài năng của cô ấy thì tôi thật sự thấy khâm phục. - Ông Trần nói, giọng nói đầy vẻ tôn trọng

- Mù?

- Thực ra cũng không phải, tôi không nghĩ cô ấy mù vì cô ấy vẫn có thể đi lại mà không gặp trở ngại nhiều, có lẽ nên nói cô ấy thị lực kém thì hơn. Đúng rồi, cô ấy nói rất thuyết phục, tuy không cần giấy tờ, cô ấy cũng có thể nói là rất có tài năng.

- Cô ấy tên là gì? - Lâm Phong đột nhiên cảm thấy rất có hứng thú với người con gái này. Phải biết rằng ở công ty, Giám đốc Trần rất ít khi khen tài năng của ai, ngay đến cả anh, khi vừa mới tiếp quản công ty cũng bị ông ta làm khó. Người con gái này không khỏi khiến anh cảm thấy hứng thú

- Cô ấy không nói đầy đủ họ tên, chỉ nói cô ấy họ Lâm, tên Nhi mà thôi.

Họ Lâm, tên Nhi ? Nghe thấy 4 chữ này, Lâm Phong cảm thấy toàn thân căng thẳng, có khi nào đó là Nhi của anh không ? Không, không thể nào. Đã đi tìm nhiều năm, cũng có rất nhiều người có họ và tên trùng với cô nhưng đều không phải, nên anh cũng không dám tin nữa. Hơn nữa, Nhi của anh không phải là cô gái mù, cô ấy có đôi mắt đẹp, sáng trong như vậy, không thể nào là cô gái mù mà ông Trần nói kia được.

- Hãy sắp xếp, hôm nay đó tôi muốn gặp họ

- Được. Tôi sẽ sắp xếp. Tổng giám đốc có muốn xem bản hợp đồng không ?

- Ông cứ để đó, nếu có ý kiến gì, tôi sẽ nói lại sau. Ông có thể ra được rồi.

- Vậy tôi xin phép.

Lâm Phong ngồi trong phòng, ánh mắt nhìn về phía một tấm ảnh được phóng to treo trên tường. Trong bức ảnh đó, một cô gái với mái tóc dài đến ngang lưng, nụ cười tỏa sáng, mắt hơi híp lại, đó là biểu hiện của cô khi cô vui vẻ. Đã lâu lắm rồi anh không còn được nhìn thấy nụ cười xinh đẹp đó nữa. Mấy năm nay anh chỉ có thể dựa vào bức ảnh này để hồi tưởng lại nụ cười đó. Anh đau đớn nhắm mắt lại, trong tâm thầm hét lên : “Nhi, làm ơn xuất hiện đi, tra tấn anh thế này là đủ rồi, anh sắp không chịu nổi nữa rồi. ”

Trong phòng nghỉ của khách sạn

- Nhi này, ngày mai bên đối tác nói muốn họp lần nữa, lần này là sẽ chính thức kí hợp đồng.

- Vậy sao? Mấy giờ bắt đầu vậy? - Nhi giọng nói có chút uể oải

- 8h bắt đầu. Cậu sao vậy, giọng nói có vẻ không khỏe lắm? Có chỗ nào không tốt sao? - An lo lắng hỏi cô - Mình không sao. Chỉ là hơi đau đầu mà thôi.

- Dù gì mai cũng chỉ là kí hợp đồng thôi, cậu đừng đi. Nghỉ ngơi đi.

- Nhưng mà...

- Không như nhĩ gì hết. Mình biết là chúng ta đi công tác nhưng sức khỏe là quan trọng nhất, cậu không khỏe thì sao có được sức lực để mà công tác cơ chứ.

Nhi biết công ty vẫn giữ cô lại là vì cô có khả năng phiên dịch tốt, nên tuy mắt cô có bị ảnh hưởng vẫn được giữ lại để phiên dịch những khi cần. Xem ra ngày mai cô nên nghỉ ở khách sạn vậy.

Trong phòng họp

- Ngày mai là ngày kí hợp đồng sao? - Một giọng nói trầm ấm vang lên nhưng lại thể hiện rõ sự uy nghiêm
- Dạ đúng, 8h cuộc họp kí kết bắt đầu. Tổng giám đốc có gì cần dặn sao? - Anh chàng thư kí Long đã theo Phong được 5 năm rồi, cũng khá hiểu tính cách của sếp mình.
- Sắp xếp lịch cho tôi, mai tôi sẽ đến cuộc họp đó.
- Dạ vâng.
- Được rồi, cậu ra ngoài đi.
- Vậy tôi xin phép.

Liệu Nhi và Phong có gặp được nhau không? Hay số phận lại lần nữa trêu đùa họ để họ bỏ lỡ nhau lần nữa?

26. Chương 27

Trong văn phòng Tổng giám đốc của tập đoàn Nguyễn Lâm

- Reng... reng... - Đang xem tài liệu, chuông điện thoại của anh vang lên.
- Alo ? - Không buồn nhìn xem ai gọi đến
- Này, đến quán cafe đi.
- Để làm gì ?
- Này, bạn bè gọi điện sao cậu lại nói như thế chứ. Thiên và mình định rủ cậu ăn cơm, bây giờ là 12h rồi. Đừng nói với mình là cậu định làm việc đến chiều mà không ăn gì đấy. - Giọng Minh gào thét vang lên đầu dây bên kia.
- Được rồi, 15 phút nữa mình sẽ đến. - Phong giờ điện thoại ra xa. Anh cũng thật không hiểu sao anh có thể làm bạn với một người nóng nảy như thế này nữa.
- Đến quán cafe mà ba người bạn anh thường đến, cũng là quán cafe mà trước đây anh hay cùng Nhi đến. Anh vẫn nhớ lần anh cùng cô lần đầu tiên đến đây, khi đó hai người đã chia sẻ rất nhiều chuyện với nhau. Cũng có lẽ chính lúc đó cô đã bước vào tim anh.
- Phong, sao lâu vậy ? - Minh nhìn thấy anh, chạy đến bên cạnh
- Sao vậy ? Hai cậu gọi tôi đến đây làm gì ?
- Sao ? Không có việc gì không thể gọi cậu đến được sao ?
- Hai cậu cũng biết dạo này tôi rất bận mà.
- Cậu thì có lúc nào là không bận đâu?
- Cậu còn nhớ sắp đến ngày gì không ? Thiên lên tiếng hỏi anh.
- Sắp tới ? - Phong suy nghĩ mãi không ra, rồi anh lấy điện thoại ra, nhìn lịch, rồi chợt ngớ người - Đã đến rồi sao ?
- 5 năm. - Thiên nhỏ giọng nói
- Nhưng mình vẫn tìm không thấy cô ấy.
- Cậu không định bỏ cuộc sao ? Đã 5 năm rồi, cô ấy cũng có thể đã có người yêu mới.

- Không thể nào, cô ấy sẽ không có người yêu mới, cô ấy từng nói cô ấy là duy nhất của mình và mình cũng như vậy. Như một cây nến trên bánh gato - Phong chìm vào kí ức của anh và cô năm đó. Khi anh nhìn thấy chiếc nến trên chiếc bánh gato sinh nhật của anh, anh cảm thấy ngạc nhiên, xúc động cũng có áy náy vì đã lừa dối cô. Khi đó cô đã nói cô là duy nhất của anh. Anh nhớ lúc đó anh đã ôm cô vào lòng rồi hai người cùng ăn bánh. Lúc đó anh cảm thấy rất hạnh phúc, nhưng anh không ngờ hạnh phúc của anh lại ngắn ngủi như vậy. Anh đã đợi cô 4 năm, sắp được 5 năm rồi, nhưng vẫn không thấy cô quay về.

**

Trong lúc đó, trước cửa hàng “Our love”, hai cô gái nhỏ nhắn, một người khi đi trên đường thường phải nhờ cô gái còn lại dắt đi, nhưng vẻ đẹp ở cô vẫn không có chút gì khó thấy.

- Giờ chúng ta đi đâu ? - An hỏi Nhi

- Mình đã gặp anh ấy ở chỗ này. Lần đầu tiên. - Ánh mắt không có tiêu cự của cô hướng về phía cửa hàng nhỏ. Cũng chẳng biết cô đang nói với An hay nói với chính mình nữa.

- Ai ? Ý cậu là cái tên lừa dối cậu đó á ? - An cũng đã nghe kể chuyện của Nhi. Khi Nhi mới đến Mỹ thật sự rất vất vả, cô không quen biết ai hết. An và Nhi quen nhau cũng tron một lần rất tình cờ. Khi đó Nhi đang đi xin việc thì bị giật mất túi xách, tuy trong đó không có của cải hay đồ tư gì nhưng mà rất nhiều tư liệu có trong đó. An bắt gặp cảnh đó, thấy cùng là người Việt nên đã giúp đỡ Nhi rất nhiều. Cô còn bảo Nhi đến ở với mình. Tuy An luôn nói là vì ở một mình nên rất buồn nhưng Nhi biết An làm vậy là vì lo lắng cho cô không có chỗ ở. Thật sự là Nhi nợ An rất nhiều điều. Có lẽ cô mất đi người mình yêu nhất, nhưng cô lại có thêm một người bạn tốt, điều này cũng an ủi cô phần nào. Vì thế nên Nhi cũng kể cho An nghe chuyện của mình, khi An nghe hết thì không chút do dự hét lên - Cái đồ tệ bạc đó mà cậu cũng yêu được sao ? Sao cậu không đánh chết hắn ta đi ?

- Mình yêu anh ấy. - lúc đó Nhi chỉ biết trả lời như vậy. Cô cũng không biết tại sao cô lại không thể làm náo loạn mọi chuyện lên mà chỉ lặng lẽ rời đi. Có lẽ là cô yếu đuối, cũng có lẽ là vì tính cô vốn không muốn làm ồn mọi chuyện lên.

- Yêu ? Hắn ta đối với cậu như vậy mà cậu cũng yêu sao ?

- Yêu là không thể điều khiển, cứ như vậy và yêu thôi. Sau cậu sẽ hiểu. Yêu có thể chỉ là một giây, một phút cũng có thể là một đời. - Cô nhớ Chi đã từng nói với mình như thế. Lúc nghĩ đến người bạn thân từ bé cô lại thấy áy náy vì bỏ đi mà không nói gì với cả Chi. Cô biết chắc chắn cô ấy sẽ rất giận, nhưng lúc đó cô chỉ muốn yên tĩnh để sắp xếp lại mọi chuyện mà thôi.

- Hai người gặp nhau ở đây sao ? - Tiếng nói của An kéo Nhi ra khỏi dòng suy nghĩ

- Ủhm, lúc đó anh ấy muốn mua sợi dây chuyền mà mình thích. - Cô nhếch môi cười nhẹ, nụ cười có chút xót xa - Chỉ là ngay cả điều đó anh ấy cũng sắp xếp. Lần đầu gặp nhau, anh ấy đã có dự tính trước.

- Đừng nhớ đến hắn ta nữa. Mình đói rồi, cậu biết ở đâu có thể ăn gì đó không ? Lâu rồi mình chưa về Hà Nội nên cũng chả biết quán xá gì nữa. - An than thở nói. Đi từ sáng đến giờ, tuy Nhi khá yên lặng nhưng cô biết Nhi đang nhớ lại những kỉ niệm giữa cô và người con trai kia.

- Đến quán cafe được không ? Mình biết một chỗ chỉ là không biết quán đó còn mở hay không.

- Đâu cũng được, mình chỉ cần ăn gì đó, mình sắp chết đói rồi.

- Ha ha, vậy chúng ta đi thôi. - Rồi hai người rời khỏi nơi đó. An dắt Nhi lên một chiếc taxi rồi bóng taxi cũng rời đi rồi dần dần không thấy hình ảnh của nó đâu nữa.

**

Trong quán cafe

- Minh, giữa cậu và quả bom đó thế nào rồi ? - Phong lên tiếng hỏi

- Quả bom ? - Minh không hiểu lắm - Cậu nói Chi ? Cô ấy không phải là quả bom

- Không phải là quả bom ? Tính khí thì nóng, suốt ngày cãi nhau với cậu, mình thấy cô ấy chẳng khác gì quả bom hẹn giờ. - Phong chế giễu Minh
 - Cô ấy nổi nóng với cậu là vì Nhi biến mất... - Biết mình lỡ lời, Minh bụm miệng lại
 - Không sao - Nghe thấy tên người con gái này, tay Phong như khựng lại, rồi lại làm ra vẻ không sao kì thực cả hai người bọn họ đều hiểu đây là nhược điểm của anh, cũng là nỗi đau lớn trong lòng.
 - Cậu đừng để ý đến mấy lời cô ấy nói. - Minh biện bạch thay cho người con gái mình yêu
 - Ai mà chả biết cậu thích người ta, cần gì phải giải thích hộ như vậy nữa. - Phong đùa giỡn nói
 - Này này, sao cậu cứ thích trêu đùa tình cảm của tôi vậy. - Minh bất bình lên tiếng
- Thấy hai người càng cãi càng hăng, Thiên lên tiếng - Thôi về đi, cũng sắp 1h rồi, cũng nên về công ty thôi.
- Cậu không nhắc mình cũng quên, chiều nay có một buổi họp với các cổ đông. Hừ, phiền chết đi được - Phong bất mãn nói.
 - Ai bảo cậu là Tổng giám đốc cơ chứ. - Minh cũng đùa cợt lại
 - Chủ tịch chiều nay có đến không ? - Thiên hỏi
 - Có, ông ấy mà không đến thì họp sao được ?
- Cứ thế 3 người vừa nói chuyện vừa rời khỏi quán. Ba người vừa rời đi được vài phút thì có hai cô gái nhỏ nhắn bước vào quán. Vậy là lại lần nữa Nhi và Phong bỏ lỡ nhau ? Hay Phong sẽ tìm thấy Nhi sau 4 năm chờ đợi ?

27. Chương 28

- Có phải quán này không ? - An hỏi
 - Hóa ra là vẫn còn, mình tưởng đã 4 năm, quán này sẽ không còn nữa. - Nhi mỉm cười
 - Đừng nói nhiều nữa, mau vào đi thôi, mình đói quá đi mất. - Đưa Nhi vào quán cafe, An quay sang hỏi cô : - Ngồi ở chỗ nào đây ?
 - Ngồi ở chỗ gần cửa sổ ý. - Hai người đi đến ngồi bên cạnh cửa sổ, Nhi nghe thấy An kêu lên.
 - Cậu chọn chỗ ngồi chuẩn thật đấy. Ở đây có một cái điện thoại, không biết là của ai nữa. - An nhìn chăm chú vào chiếc điện thoại kia. Đó là một chiếc điện thoại nhãn hiệu Samsung màu đen, cô đoán đây là của một người đàn ông
 - Chắc tí nữa người ta sẽ quay lại lấy, nếu không có ai thì đưa cho quản lí nhà hàng là được. Được rồi cậu mau gọi món đi.
- Đúng lúc đó một chàng trai cầm hai tờ menu đến đưa cho 2 cô. Khi nhìn đến Nhi, thấy tay cô cầm tờ menu có chút khó khăn, anh chàng có vẻ hơi ngượng ngùng. Nhi không nhìn vào tờ menu mà gọi món luôn, sau đó cô quay sang với nhân viên, mỉm cười nói thêm :
- Cho tôi thêm tách cà phê đen, đừng bỏ đường vào.
 - Dạ. Vậy còn quý khách thì sao ? - Rồi người nhân viên quay sang hỏi An.
 - Cho tôi phần giống như vậy, và cho tôi một cốc nước cam nữa. Nhớ cho nhiều đá.
 - Dạ. Quý khách xin vui lòng chờ mấy phút, đồ ăn sẽ được đưa lên.
- Ngay khi người nhân viên kia vừa rời đi, An quay ra nói với Nhi: - Cà phê đen không đường? Đáng chết người đi được, cậu chẳng phải không thích cà phê sao?
- Mình muốn thử, nghe nói cà phê ở đây khá ngon.

- Không phải là vì người kia từng đưa cậu đến đây nên cậu mới biết đấy chứ? - Khi An nhìn thấy vẻ mặt tuy có chút thất thần nhưng vẫn bình thản của Nhi, An ngạc nhiên kêu lên - Cậu đừng nhớ đến hần nữa. Hôm nay cậu đưa mình đến những nơi mà hai người từng đến đúng không?

- Phải, xin lỗi, An. Đáng lẽ mình không nên đưa cậu đến những nơi đó....- Không đợi Nhi nói xong, An đã cướp lời

- Không cần phải xin lỗi mình, mình không sao, dù gì cũng vẫn hơn ngồi một mình trong khách sạn. Với lại mình cũng muốn hiểu hơn về cậu. Mình phát hiện ra cậu cũng có lúc xuất hiện nhiều biểu cảm như vậy đó -
Vậy mọi khi mình không như vậy sao?

- Từ khi quen cậu đến giờ mình chỉ thấy cậu cười, tuy có lúc gượng gạo nhưng cậu vẫn luôn cười, còn từ khi quay về đây trên mặt cậu hiện nhiều biểu cảm hơn.

- Ha ha, vậy sao? - Nhi cười gượng, cô không hề biết trước giờ mình vẫn luôn giữ một nụ cười gượng trên môi như vậy. Chỉ là khi trở về đây, những kỉ niệm đó cũng quay lại với cô.

Đang lúc hai người nói chuyện nhân viên đưa thức ăn lên. - Đồ ăn của quý khách đây. Chúc hai vị ngon miệng.

- Cảm ơn.- Nhi lịch sự đáp lại.

Trên đường, Phong, Thiên và Minh đang đi cùng nhau. Trên đường ánh mắt mọi người đa phần đều chú ý tới 3 chàng trai tuấn tú này. Chợt điện thoại của Thiên vang lên, anh nhíu số điện thoại rồi quay sang nói với Minh

- Sao quỷ nhà cậu lại gọi điện ỳnh?

- Hả? Sao mà mình biết được, mau nghe đi. Cô ấy mà điên lên thì mình cũng chả chịu được.

- Alo.- Thiên nhấc máy

- Minh có ở bên cạnh anh không?

- Sao vậy? Em tìm nó có chuyện gì à?

- Anh đưa điện thoại cho anh ta cho em.

- Cô ấy bảo đưa cho cậu. - Thiên đưa điện thoại cho Minh

- Alo - Minh trả lời, dùng giọng nói nhẹ nhàng nhất có thể trả lời điện thoại.

- Sao anh không trả lời điện thoại của em? - Chi nghe thấy giọng Minh liền hét lên.

- Hả? Em gọi cho anh lúc nào vậy? - Minh vừa hỏi vừa lục tìm điện thoại của mình

- Cách đây mấy phút.

- Điện thoại của mình đâu? - Minh quay sang hỏi lại Thiên và Phong

- Điện thoại của cậu, sao bọn mình biết được.

- Chi, anh để quên điện thoại ở quán café. Đợi anh, chốc nữa sẽ gọi lại cho em. Vậy nhé, bye bye - Vừa cúp máy xong, Minh quay sang nói với hai người bạn. - Hai cậu cứ đi trước đi, mình quay lại tìm điện thoại rồi sẽ đến chỗ Phong.

- Ok.

Nói xong thì Minh quay lại ngay quán café.

Bước vào nhà hàng, Minh tiến đến chỗ ba người bạn anh vừa ngồi thì có 2 cô gái đang ngồi đó. Anh tiến đến rồi mở lời - Xin lỗi, hai cô có thấy một chiếc điện thoại Samsung ở chỗ ngồi này ban nãy không?

Nhi nghe thấy giọng nói này rất quen thuộc, nhưng nhất thời không nhớ ra được.

- Có phải cái này không? Lúc này chúng tôi đến thì thấy, bạn tôi nghĩ chủ nhân của chiếc điện thoại sẽ đến lấy. Không ngờ cô ấy đoán đúng như vậy.

- Cảm ơn.- Minh nói với An, rồi anh quay sang định nói cảm ơn với cô gái còn lại. - Cảm...- Nhìn thấy Nhi, Minh giật mình, anh không nói được chữ còn lại. Từ khi vào nhà hàng, do Nhi ngồi quay lưng lại với hướng của anh, nên anh không nhìn thấy cô, giờ mới thấy được khuôn mặt quen thuộc đó làm anh giật mình.

An thấy người khác nhìn chằm chằm bạn mình, lên tiếng - Anh gì này, tôi biết bạn mình xinh đẹp, nhưng cũng không nên nhìn cô ấy như thế.

Nhi nghe không hiểu lắm, còn Minh thì biết mình vừa rồi là mất lịch sự, bèn xin lỗi - Xin lỗi, và cũng cảm ơn. Hai cô tên gì?

- Tôi tên là An, còn cô ấy tên Nhi. - An rất thành thực trả lời.

Nhi? Không thể nào trùng hợp đến vậy chứ? Cuối cùng cũng tìm ra được người con gái khiến bạn anh mất ăn mất ngủ. Anh vội vàng ra khỏi quán, rồi gọi điện cho Phong.

Trong lúc đó, Thiên và Phong đang nói chuyện.

- Đã 4 năm rồi, cậu tìm cô ấy đã 4 năm rồi. Đủ rồi, chưa chắc cậu sẽ tìm thấy cô ấy đâu.- Thiên nói. Anh tuy biết bạn mình không thể buông ra được hình ảnh của người con gái kia, đến chính anh cũng không thể buông ra được, nhưng anh không muốn nhìn bạn tốt của mình tự hành hạ bản thân như vậy

- Là mình có lỗi với cô ấy trước.

- Nếu như bây giờ, cậu tìm được cô ấy, mà cô ấy đã có người yêu mới thì sao? - Thiên hỏi Phong, anh không phải là muốn đánh vỡ giấc mộng của bạn, mà là chỉ muốn nêu ra một trường hợp có thể xảy ra

Nghe thấy vậy, Phong chợt khựng lại, anh chưa bao giờ nghĩ đến trường hợp này, trong tâm anh luôn nghĩ cô sẽ mãi là của anh. Rồi anh mỉm cười, nụ cười có chút chua xót.

- Nếu như cô ấy hạnh phúc thì mình sẽ buông tay, nhưng mình nhất định phải nói được lời xin lỗi với cô ấy -

Đúng lúc này thì điện thoại của Phong vang lên.

- Alo

- Phong, mình không dám khẳng định nhưng mình nhìn thấy người này rất rất giống Nhi. Nhưng hình như có chút khác.

Nghe đến tên Nhi, Phong luống cuống, vội vã hỏi Minh:

- Cô ấy ở đâu? Cậu thấy cô ấy ở chỗ nào? Khác là sao?

- Có chuyện gì vậy? - Thiên không hiểu, hỏi lại Phong.

- Mình cũng chẳng biết khác ở đâu nữa, nhưng nhìn thì cô gái này hình như không nhìn được - Minh trả lời

Nghe thấy vậy, Phong chợt cảm thấy lòng rất đau - Cô ấy đang ở đâu?

- Ở quán café mà chúng ta vừa đến. Cậu đến đây không ?

- Đợi mình, mình tới ngay, đừng để cô ấy rời khỏi đó.

- Sao vậy ? - Thiên hỏi lại

- Mình nói cậu ấy thấy Nhi. Ở quán cafe vừa rồi. - Rồi anh quay ra nói với tài xế - Quay xe lại, về quán cafe vừa rồi.

Thiên khi nghe thấy vậy, lòng cũng cảm thấy căng thẳng, có cả vui mừng, rồi anh thấy Phong luống cuống đến quên mọi thứ, bèn gọi cho Long, thư kí của Phong nói buổi họp chiều này Phong không thể đến được.

Cả quãng đường đến quán cafe Phong cảm thấy thật dài. Sao vừa rồi anh lại thấy ngắn như vậy mà giờ thì anh cảm thấy như đang đi dọc đất nước Việt Nam. Anh chỉ muốn mau chóng chạy đến bên cạnh Nhi, giữ cô ở lại bên cạnh anh. Anh đã bỏ lỡ 4 năm rồi, anh sẽ không thể bỏ lỡ cô một lần nữa.

28. Chương 29

Từ đó đến quán cafe, Phong cứ suy nghĩ mãi phải nói gì khi nhìn thấy Nhi. Khi thấy cô, anh sẽ hỏi cô thời gian qua cô sống thế nào, có khỏe không, cô đã ở đâu và nhiều thứ khác. Và tất nhiên anh sẽ hỏi cô có hạnh phúc không ? Đã có người yêu chưa ? Tuy không muốn nghe lời trả lời vì anh biết lòng anh sẽ rất đau.

Khi đến quán cafe, anh thấy Minh vẫn đang đứng ở ngoài cửa, Phong chạy đến bên hỏi anh : “Cô ấy đâu ?”

- Ở trong kia, chỗ chúng ta vừa ngồi

Phong chậm chạp đi vào, lòng anh lúc này đang rất nóng, anh rất muốn nhìn thấy cô nhưng cũng rất sợ là sẽ nhầm người. Anh nhìn thấy một cô gái đang ngồi quay lưng lại với anh, mái tóc đen dài, rất giống cô. Rồi anh nghe thấy giọng nói trong trẻo của cô, anh càng dám chắc hơn đây đúng là Nhi của anh.

Đang ngồi ăn, An thấy một người đàn ông bước tới gần bàn mình tuy đứng đối diện với ánh sáng nên cô không thể nhìn được khuôn mặt của anh ta nhưng cô cảm thấy hình như ánh mắt của người này tập trung trên người Nhi, đằng sau anh ta là hai người đàn ông đều rất đẹp trai, rồi cô nhận ra trong đó có người đàn ông vừa đến tìm điện thoại. Cô hỏi Nhi :

- Nhi, cậu thật là lực hấp dẫn hơn người thường đó. Lại có người đàn ông khác đến bàn mình, mắt anh ta cứ nhìn chăm chăm vào cậu đó.

- Chắc không phải đâu chứ, có thể anh ta nghĩ mình giống với người quen của anh ấy mà thôi. Mà chắc gì người ta đã đến chỗ bọn mình

Cô nghe thấy tiếng bước chân đó càng ngày càng gần bên mình. Rồi tiếng bước chân dừng hẳn lại, Nhi không hiểu lắm, hỏi An

- Ai vậy, An ? - Nhưng An không trả lời vì cô còn đang ngạc nhiên cực độ vì người đứng trước mình.

Phong nhìn thấy Nhi, anh cảm thấy vừa hạnh phúc, vừa lo sợ. Khi anh nhìn vào ánh mắt cô, thấy đôi mắt long lanh ngày nào giờ đã không còn tiêu cự nữa thì cảm thấy tim rất đau. Cô rời xa anh, tại sao lại thành như thế này ? Anh không thể làm gì, không thể hỏi cô những gì anh nghĩ khi ở trên xe, anh chỉ có thể thốt ra vài tiếng : ” Nhi, Nhi.. ”

Khi Nhi nghe thấy giọng nói quen thuộc này, cô giật mình. Cô không dám tin vào tai mình nữa, cô nghe thấy giọng của anh. Rồi cô lại nghe thấy tiếng anh tiếp :

- Cuối cùng anh cũng tìm được em rồi. - Sau đó cô cảm thấy mình rơi vào một vòng tay ấm áp, vòng tay cô đã từng vô cùng quen thuộc, đã từng ôm cô nhiều lần, giờ phút này Nhi chỉ cứng đờ người, không biết làm gì. An nhìn thấy cảnh tượng này, môi chỉ có thể mấp máy nói : ” Tổng giám đốc Nguyễn ? ”

Nghe thấy bạn tốt nói vậy, Nhi mới biết là mình không phải đang mơ mà đây là sự thực. Rồi cô vùng vẫy ra khỏi vòng tay của anh, nói :

- Anh nhầm người rồi, tôi không quen anh.

- Nhi, 4 năm, thế là quá đủ rồi. Cuối cùng anh cũng tìm được em. - Câu nói này của anh khiến Nhi vừa cảm động vừa cảm thấy đau xót. Không phải là cô không tha thứ cho anh mà là cô không đủ tự tin đứng trước mặt anh. Cô cố gắng để tỏ vẻ bình thản rồi nói lại lần nữa :

- Anh gì này, tôi không hiểu anh đang nói gì, xin lỗi, tôi có việc, đi trước. - Nói xong cô quay sang gọi An - An, mau đi thôi.

Chưa kịp đi thì cổ tay cô đã bị một bàn tay to giữ lại :

- Em vẫn không biết nói dối, khi em nói dối em sẽ không nhìn thẳng vào mắt người ta, mà ánh mắt sẽ đảo quanh.

Cô nghe thấy vậy thì chỉ có thể mỉm cười nhàn nhạt :

- Tôi bị mù, làm sao có thể nhìn thẳng vào anh ?

Nghe thấy cô nói vậy, lòng anh rất đau, anh trăm ngàn lần không nghĩ rằng cô rời xa anh lại gặp phải chuyện như thế này. Anh nhúu mày, trên khuôn mặt tràn ngập sự đau đớn.

Rồi Nhi giẫy khỏi tay anh, chạy ra ngoài nhưng vì quá vội nên bị vấp vào chân bàn. Thấy cô sắp ngã, Phong chạy nhanh đến đỡ lấy làm cho cô ngã lên người mình.

- Anh ? - Bị hành động của anh làm cho ngạc nhiên, cô không thể nói ra lời, cô đứng ngay dậy. - Cảm ơn - Cô chỉ biết nói vậy. Phong cũng đứng dậy theo, nhìn cô như vậy, anh rất đau lòng, anh rất muốn hỏi 4 năm qua cô đã sống như thế nào, cô đã trốn anh đến nơi nào, nhưng lời nói đến cổ họng lại không phát ra tiếng.

- Nhi, nghe anh nói

- Xin lỗi, tôi có việc phải về.

Thiên thấy Phong quá dồn dập, nên đến bên cạnh Phong nói :

- Cậu nên cho cô ấy thời gian, dù gì cũng biết cô ấy ở Hà Nội rồi, không sợ cô ấy sẽ chạy đi lần nữa.

Phong nghe vậy cũng có chút an tâm hơn. Anh chợt nhớ ra còn một người đang bị mấy người bọn anh bỏ quên, anh quay ra chỗ An, nói - Hai người bây giờ đang ở đâu?

- Khách sạn The Centre.- An thành thực trả lời, cô vẫn chưa thoát ra khỏi sự ngạc nhiên đó - Anh là người đó?

- Người đó? - Phong không hiểu An đang nói gì, hỏi lại.

- Anh có phải là người khiến cho Nhi bỏ sang Mĩ? Có phải anh là người khiến cho cô ấy bị tổn thương như vậy không? - Nghe thấy câu hỏi của An, Phong giật mình, anh không ngờ cô cũng biết chuyện này. Anh không trả lời lại mà chỉ nói với An - Làm phiền cô chăm sóc cô ấy, tôi sẽ qua thăm cô ấy.

- Tổng giám đốc Nguyễn, tôi nghĩ anh không cần nói câu thừa thãi đó, đó là chuyện tôi cần phải làm - Biết anh là người đàn ông khiến Nhi đau khổ trong suốt 4 năm qua, thái độ của An thay đổi, không thể hiện chút ý tốt nào với anh, giọng nói lạnh lùng. Phong cũng không quan tâm thái độ của cô đối với anh ra sao, anh chỉ quan tâm đến Nhi mà thôi.

- Cô An, cảm ơn cô. Tạm thời đưa cô ấy về khách sạn trước đi.

- Hừ - An hừ mũi một tiếng, rồi đến bên Nhi, đưa tay ra cầm lấy tay của Nhi - Chúng ta về thôi, muộn rồi

- Ừm.

Sau khi Nhi và An rời khỏi đó, Phong buồn bã hỏi Thiên:

- Tại sao cô ấy không nhận ra mình, tại sao cô ấy từ chối không gọi tên mình?

- Cô ấy nhận ra cậu - Thiên khẳng định

- Vậy tại sao không chịu gọi tên mình?

- Vì cô ấy không muốn.

- Không muốn? - Phong lẩm bẩm

Minh và Thiên thấy vậy, cũng cảm thấy đau lòng cho bạn nên an ủi - Dù sao giờ cũng tìm thấy người rồi, đừng lo lắng nữa. Vẫn còn hơn là không tìm thấy người, cứ phải lo lắng, tìm kiếm lung tung. Giờ thì cô ấy đã ở đây rồi, chúng ta không cần lo cô ấy sẽ đi đâu nữa.

- Chưa chắc. - Thiên nói, rồi anh hỏi Phong - Phong, người vừa rồi là ai?

- Là một nhân viên của công ty đối tác bên Mĩ - Như nghĩ ra điều gì, Phong hỏi Thiên - Ý cậu là Nhi làm việc bên Mĩ, mà họ cũng sắp về nước nên Nhi cũng sẽ về theo?

Ý này làm Phong có phần hoảng sợ, anh còn chưa nói chuyện được với cô, sao có thể để cô về Mĩ ngay được.

- Đúng vậy, cậu phải giữ cô ấy ở lại - Thiên nháy mắt ra hiệu cho Phong.

Là bạn từ bé nên 3 người bọn họ rất hiểu nhau, chỉ một cái nháy mắt là cũng hiểu được ý của người còn lại rồi.

Cả ngày hôm đó Mẫn Nhi cả người không yên. Cô không ngờ mình sẽ gặp lại anh như thế, cũng chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có ngày gặp lại anh. Trước đây cô đã từng nghĩ nếu như mình gặp anh thì sẽ làm gì, có nên trách mắng anh hay không, hay là lạnh lùng bỏ đi. Nhưng không ai ngờ cô và anh lại gặp lại nhau trong tình huống bất ngờ như vậy. Điều này khiến cho cô không thể nói gì, chỉ có thể bảo rằng anh đã nhận nhầm người. Nhưng rõ ràng là cùng khuôn mặt, giọng nói, trên đời này làm gì có chuyện trùng hợp đến thế.

An thấy cô từ sau khi gặp Tổng giám đốc của tập đoàn Nguyễn Lâm thì thất thần, lúc cau mày, lúc thì suy tư cũng cảm thấy bức bối, bèn hỏi

- Nhi, có phải Tổng giám đốc Nguyễn là cái người đó không?

Nhi không cần An nói rõ cũng biết “người đó” là chỉ ai, chỉ có thể gật đầu

- Thật không ngờ anh ta trông phong độ như vậy mà lại có thể làm ra chuyện như vậy. Thật là... - đang định nói tiếp thì tiếng chuông điện thoại reo.

- Hello, An is speaking - (Alo, tôi An xin nghe) An lịch sự đáp

- ...

- Boss? (Sếp?) - Giọng cô nghe rất ngạc nhiên, không có việc gì sao sếp lại gọi sang đây cho bọn họ làm gì?

- ...

- Yes, she is here (Cô ấy có ở đây.) - An vừa nói vừa quay sang nhìn Nhi, rồi đưa điện thoại cho Nhi - Sếp gọi cậu này.

Tuy ngạc nhiên vì không biết sếp gọi mình làm gì, Nhi vẫn rất lễ phép đáp

- Hello, is there any problem? (Alo, sếp gọi tôi có chuyện gì sao?)

- ...

- What? (Sao cơ?) - Nhi giọng rất ngạc nhiên, mắt cô tròn tròn

- ...

- Ok, I got it. (Vâng, tôi đã hiểu)

- ...

- Bye bye

- Sao vậy, sếp gọi có chuyện gì à? - Vì không nghe được cuộc đối thoại, nhưng từ ngữ điệu của Nhi cho thấy đây là một việc rất ngạc nhiên và bất ngờ

- Sếp yêu cầu mình ở lại bên này làm đại diện cho công ty.- Nhi giọng nói ủ rũ

- Một mình cậu? - Lần này đến An ngạc nhiên hỏi lại

- Ừm, là yêu cầu của bên đối tác.

- Sao lại chỉ kêu có mình cậu, vậy còn mình thì sao?

- Đúng lịch quay về Mỹ. Thật là...

- Có phải do hấn không? - An hỏi nhỏ

- Có lẽ vậy - Tuy trả lời An như vậy nhưng trong lòng cô thì chắc chắn 10 phần đây là kết quả của việc làm của Phong. Nếu là đề nghị của bên đối tác thì chỉ có anh mới có quyền lực lớn như vậy, mà nghe giọng nói của sếp của cô cũng rất kính nể đối tác, có thể thấy việc này là do anh làm.

Cô cảm thấy có chút lo lắng cũng có chút hồi hộp vì cô chưa đủ tự tin cũng như chưa có sự chuẩn bị để gặp lại anh lần nữa.

29. Chương 30

Hôm sau mới sáng sớm cửa phòng của Nhi và An đã có người đến gọi.

“Cốc... cốc”

An và Nhi đang ngủ, Nhi biết khi An ngủ rất khó để đánh thức cô ấy dậy nên Nhi đứng dậy ra mở cửa.

- Ai vậy?

Khi Phong nhìn thấy cảnh tượng đó, anh vừa đau lòng, vừa cảm thấy lo lắng cho cô. Giờ ngay cả khi anh đến, cô cũng không nhìn rõ nữa, phải hỏi là ai. Đau lòng là vì đôi mắt long lanh ngày nào giờ đã không còn tiêu cự, ánh mắt vô hồn. Lo lắng là vì nếu hôm nay người đến không phải là anh mà là kẻ xấu thì cô sẽ như thế nào. Nghĩ đến đây, anh lại cảm thấy hoảng hốt, không dám suy nghĩ tiếp.

- Ai đấy? - Không nghe thấy tiếng trả lời, cô hỏi lại.

Nghe thấy tiếng gọi của cô, anh như thoát ra từ tron suy nghĩ, mãi mới tìm lại được giọng nói của mình

- Là anh.

Nhi giật mình, đang định đóng cửa lại thì một cánh tay đã giữ lấy tay cô, trong lúc đó anh cũng tranh thủ lách người vào.

- Đừng trốn anh nữa.

Anh nhẹ nhàng nói với cô, anh chờ cô đã 4 năm rồi, bây giờ đã thấy cô mà lại bắt anh phải chờ tiếp thì anh thực sự không chịu nổi nữa.

Cùng lúc đó anh quan sát căn phòng này, nhìn qua thì thấy ở trong này có 1 phòng ngủ, 1 phòng bếp, 1 phòng khách cùng 1 phòng vệ sinh. Có thể thấy công ty của cô đối đãi với nhân viên không tệ chút nào.

- Em.. em không có - Cô lắp bắp đáp lại, cố gắng khiến cho giọng của mình thờ ơ

- Em không có? Nếu không có sao khi biết là anh đến lại muốn đóng cửa? Vì sao khi nói chuyện với anh lại lắp bắp như vậy? - Anh chất vấn cô, biết thừa là cô nói dối nên muốn vạch trần

- Đó là vì... vì... - Cô ấp úng mãi nhưng cũng không sao trả lời được

- Vì em muốn trốn tránh anh, không phải vậy sao? - Phong nói thay cô

Trầm mặc một hồi, Nhi mới đáp - Đúng vậy, cứ cho là em trốn tránh anh đi, nhưng Phong, đã 4 năm rồi, Hà Nội cũng đã có thay đổi, chúng ta cũng vậy đều đã thay đổi rồi.

- Chúng ta thay đổi ở chỗ nào? - Anh không nhịn được lên giọng chất vấn cô

- Suyt, anh nói nhỏ chút thôi, bạn em còn đang ngủ - Cô giơ tay lên làm động tác im lặng với anh, ánh mắt chưa từng đảo về phía anh

Nhìn thấy mắt cô như vậy anh lại càng cảm thấy tự trách cùng đau lòng, nếu năm đó anh không tạo ra cái kế hoạch đó, cô sẽ không rời bỏ anh, cũng sẽ không vì ở bên ngoài một mình mà bị thành ra như vậy.

- Em đã trưởng thành rồi, không còn là cô gái ngây ngô ngày nào mà anh biết nữa. - Cô nhẹ nhàng nói tiếp

- Tuy không nhìn thấy rõ khuôn mặt anh bây giờ nhưng em có thể biết anh bây giờ cũng đã trưởng thành hơn rất nhiều rồi, đã là một Tổng giám đốc của tập đoàn lớn. Khoảng cách giữa chúng ta ngày một xa.

- Em đừng có nói đến vấn đề khoảng cách của chúng ta nữa, không phải khi xưa, chúng ta vẫn như vậy sao? Nhưng em đâu có quan tâm đến vấn đề này, cho nên em đang nói dối anh và chính bản thân mình.

Đang lúc cô định nói gì tiếp thì cửa phòng ngủ mở ra, An ánh mắt nhập nhèm bước ra hỏi: “Nhi, cậu đang nói chuyện với ai vậy?”

Nhi bị An làm cho giật mình, lui lại mấy bước nhưng do không để ý nên cô không biết rằng đằng sau cô là bàn ăn. Nhi bị vấp phải, lão đảo suýt ngã. Ngay khi đó thì có một cánh tay rắn chắc kéo cô lại làm cô rơi vào lòng ngực ấm áp, vững chắc. 4 năm trước cũng chính cái ôm ấm áp và vững chắc này khiến cô cảm thấy hạnh phúc, an toàn nhưng giờ cô không biết cảm giác của mình ra sao nữa. Tuy nhiên có một điều không thay đổi là cô vẫn có cái cảm giác an toàn như ngày trước.

Khi An nhìn thấy người đang ở trong phòng của họ là ai thì cô bật thốt lên: “Tổng giám đốc Nguyễn, sao anh lại ở đây?”

- Xin lỗi đã làm thức giấc cô nhưng tôi có chuyện cần nói với Nhi.

- Tôi nghĩ anh không có chuyện gì cần nói với cô ấy cả. - Giọng An lạnh nhạt, nghe không ra cảm xúc gì cả, có thể thấy ấn tượng tốt của cô với anh lúc trước đã bị xóa sạch sau khi cô biết Phong là người đã làm tổn thương Nhi.

- An - Nghe thấy bạn mình nói như vậy, Nhi kêu lên, rồi cô giãy ra khỏi vòng ôm của Phong nói - Anh về đi, giữa chúng ta bây giờ chỉ là quan hệ đối tác, nếu để người khác biết được anh vào phòng nghỉ của em như vậy thì không hay đâu.

Có lẽ anh không quan tâm đến người ngoài nghĩ thế nào, nhưng cô thì có. Anh biết cô chắc chắn sẽ để ý đến những điều vụn vặt này, anh cũng không muốn làm khó dễ cô. Không thể làm gì hơn, Phong đành rời khỏi phòng của Nhi, trước khi đi anh vẫn không quên dừng bước nói lại với cô: “Anh sẽ còn đến.”

Khi Phong đóng cửa lại rời khỏi phòng nghỉ của cô, Nhi ngồi sụp xuống ghế, hai tay ôm lấy đầu, khuôn mặt thất thần

- Nhi, làm sao vậy? - Thấy Nhi như vậy, An lo lắng, chạy lại đến bên cô hỏi

- Mình phải làm gì bây giờ? - Nhi nức nở khóc với An

- Vậy trái tim cậu bảo sao? Hãy nghe theo trái tim, đừng làm theo lý trí. Con tim mới là thứ khiến cậu cảm nhận được hạnh phúc, lý trí chưa chắc đã làm được điều đó - Hiếm khi thấy vẻ mặt của An nghiêm túc như vậy - Lúc mình biết anh ta là người bạn trai kia của cậu, thực sự mình cảm thấy anh ta rất đáng ghét, nhưng nếu có thể, cậu sẽ thấy từ ánh mắt anh ta toát ra vẻ đau lòng khi nhìn thấy cậu như bây giờ và cả yêu thương nữa. Mình nghĩ có lẽ anh ta là thật lòng yêu thương cậu đó.

- Nhưng mà mắt mình bây giờ như vậy, mình làm sao có thể xứng với anh ấy nữa.

- Trước đây cậu đâu có quan tâm đến mình không nhìn thấy hay không, sao giờ lại để ý đến vậy? Điều này có nghĩa là cậu quan tâm đến cái nhìn của anh ta về cậu, để ý đến anh ta. Cậu vẫn còn yêu anh ấy - An thật nhẹ nhàng nói nhưng giọng nói thì lại vô cùng chắc chắn.

- Mình....

Cô đang định nói tiếp thì chuông cửa phòng lại vang lên.

- Lại ai nữa đây? Mới sáng sớm mà đã đến rồi.

An ra mở cửa, đứng trước mặt cô lúc này là một cô gái xinh đẹp, tuy không trang điểm đậm nhưng điều đó lại càng khiến cô gái này trông xinh đẹp hơn.

- Xin hỏi cô tìm ai? - An hỏi người con gái

- Tôi tìm Lâm Mẫn Nhi.

Thấy vẻ mặt của người này có vẻ đang tức giận, An cảm thấy lo lắng người này đến là để bắt nạt Nhi.

- Cô tìm cô ấy có việc gì sao?

- Tôi muốn đánh chết con nhỏ này - Tiếng của cô phát ra từ hai hàm răng, cho thấy lửa giận của cô sắp bùng nổ đến nơi rồi. Đúng lúc đó thì giọng Nhi phát ra từ phía sau - An, ai vậy?

Người con gái nghe thấy giọng nói của Nhi trực tiếp lao vào, không quan tâm đến An đang rất kinh ngạc ở đằng sau. Cô lao đến ôm chầm lấy Nhi:

- Con nhỏ đáng ghét này, sao cậu bỏ đi mà không nói gì với mình cả? Cậu có biết mình lo cho cậu như thế nào không?

Nghe thấy giọng nói này, Nhi cũng bị giật mình, ánh mắt cô cố xác định vị trí của người này.

- Chi? Sao cậu biết mình ở đây? - Rồi cô cũng ôm chầm lấy Chi - Oa, mình nhớ cậu quá, xin lỗi, xin lỗi vì đã không nói gì với cậu mà đã bỏ đi như vậy.

Hai người khóc òa lên, bỏ quên An đang ngạc nhiên nhìn hai người, cô có thể đoán đây là người bạn tốt mà Nhi đã từng nhắc đến với cô. Cô cảm thấy tình bạn giữa hai người bọn họ rất thân thiết, giống như Nhi từng nói, hai người không phải bạn bè mà là hai chị em, người thân trong nhà. Điều này khiến cho An rất ghen tị cùng ngưỡng mộ. Giờ nhìn thấy hai người họ như vậy, An mỉm cười vui vẻ rồi đi lấy nước tiếp khách.

- Mấy năm nay cậu ở đâu vậy? - Chi bắt đầu hỏi chuyện

- Sau khi biết chuyện mình đã sang Mỹ - Nhi biết tính khí của cô bạn, nếu không trả lời thì cô ấy sẽ đeo bám đến cùng nên cũng nói ra sự thật

- Làm sao cậu sang Mỹ được. Cậu lấy tiền ở đâu ra mà sang được bên đó?

- Ngày trước cha mẹ có để lại ình một ít tiền, cộng thêm chút ít tiền dành dụm khi mình học đại học nên cũng vừa đủ sang bên kia

- Vậy sang bên kia cậu làm gì?

- Lúc mình sang thì không có nhà ở nhưng sau đó may mắn gặp được An, nên cũng đỡ vất vả. Rồi cô ấy tìm ình một công việc ở bên kia.

- Là cô gái kia phải không? - Chi hỏi rồi chỉ tay về phía An, nhưng lại nhớ ra bạn mình không nhìn được bên ngậm ngùi hạ xuống

- Phải đó. Cô ấy rất tốt với mình - Không biết hành động của bạn, Nhi vẫn vui vẻ nói

- Nhi, đây có phải là người bạn thân mà cậu từng nói với mình không? - An từ trong phòng bếp đi ra, đặt cốc nước xuống bàn rồi hỏi Nhi

- Đúng rồi, để mình giới thiệu An, đây là Chi, bạn thân của mình từ bé - Rồi cô quay đầu về phía khác nói với Chi - Chi, đây là An, người bạn tốt mà mình quen biết được bên Mỹ.

- Xin chào, đã nghe kể nhiều về cậu từ Nhi - An giơ tay ra, theo phép lịch sự của Mỹ muốn bắt tay Chi

- Xin chào, cảm ơn cậu đã giúp đỡ cô ấy trong mấy năm qua - Chi cũng giơ tay ra đáp lại An. 3 người họ ngồi xuống ghế, Nhi lò dò tìm cốc nước, An cầm đưa cho cô.

Chi thấy cảnh tượng đó, nhin không được hỏi Nhi

- Mất cậu sao lại như vậy?

Nhi khựng lại, cô tuy biết Chi sẽ hỏi như vậy nhưng vẫn không nhin được giật mình đôi chút.

- Chuyện đã qua lâu rồi - Nhi đáp qua loa

- Chuyện như thế nào? Tại sao cậu lại thành ra thế này? - Chi có phần bực bội với cách trả lời của Nhi.

- Cô ấy bị thế trong một lần tai nạn xe cộ - An trả lời thay cho Nhi.

- Tai nạn? - Chi lặp lại, rồi quay qua hỏi An - Vì sao?

- Khi băng qua đường, cô ấy không nhìn đèn nên bị ô tô đụng phải. Nhưng giờ thì đã tốt hơn nhiều rồi, đã có thể thấy lờ mờ

- Đúng vậy, mình đã tốt hơn rồi.

- Cậu sao lại có thể ngốc như vậy cơ chứ? - Chi hét lên với Nhi, cô không ngờ bạn mình lại có thể ngốc đến như vậy, qua đường mà cũng chẳng nhìn đèn.

- Chuyện đã qua rồi, nhắc lại làm gì. Đạo này cậu ra sao rồi? - Nhi chuyển chủ đề, hỏi chuyện của Chi
- Mình đang đi làm ở một tòa soạn rồi - Biết cô không muốn nói đến vấn đề này nữa, Chi cũng không nói nữa
- Vậy giữa cậu và Minh thì sao? - Nhi hỏi
- Sao cậu lại biết chuyện này? - Chi rất ngạc nhiên
- Khi xưa Phong và mình từng đoán hai người chắc chắn sẽ thành một cặp, không ngờ lại là thật - Nhi nói mà không hề nghĩ rằng mình vừa nhắc đến tên anh.

Cả An và Chi đều biết cô chưa quên được Phong, đành nhìn nhau rồi thở dài.

- Sao vậy? Sao hai cậu không nói gì?
 - Hừ, nói đến tên đó làm gì, nói sang chuyện khác - Chi chuyển chủ đề
- Cứ thế, ba người họ nói chuyện cho đến bữa trưa. An và Chi có vẻ khá hợp nhau, nên chỉ một lúc là đã nói chuyện như bạn bè lâu năm vậy. Nhi cũng thấy lạ một người hiếm khi kết bạn như An lại có thể trò chuyện vui vẻ và chân thật như thế với Chi.

Đến trưa, do Chi đã hẹn trước với Minh nên cô rời đi. Khi đến cửa cô quay lại nói với hai người

- Mai mình lại đến tiếp nhé, rồi chúng ta sẽ đi ăn trưa với nhau.
- Được rồi - An và Nhi đáp lại.

Vậy là một ngày với nhiều điều đã trôi qua, Nhi cảm thấy vừa hồi hộp vừa vui mừng. Hồi hộp vì cuộc nói chuyện buổi sáng với Phong, vui mừng vì gặp lại Chi.

30. Chương 31

- Anh lại đến đây làm gì vậy? - Nhi lạnh nhạt nói với Phong
- Anh đến thăm em, không được sao?
- Em rất tốt, anh không cần ngày nào cũng đến thăm em như vậy, sẽ ảnh hưởng đến công việc của anh - Cô bỏ bàn tay đang cầm tay cô của anh
- Trước đây mỗi khi anh đến, em luôn rất vui, không như bây giờ - Anh buồn rầu đáp
- Đó đã là trước kia, thời gian trôi qua, con người luôn có những thay đổi. Anh cũng biết thế mà
- Bây giờ, chúng ta ngay cả là bạn bè cũng không thể làm được sao? - Anh mong chờ nhìn cô - Ngay cả với tư cách bạn bè đến thăm cũng không được sao?
- Ý em không phải vậy - Cô ngập ngừng nói
- Vậy anh có thể đến thăm em, đúng không? - Anh hào hứng hỏi
- Anh không nên đến vẫn tốt hơn, sẽ ảnh hưởng đến công việc của anh. Mau về đi
- Tại sao em không chịu cho anh một cơ hội chứ? - Anh hơi gắt lên
- Không phải là em không cho anh một cơ hội mà là giữa chúng ta đã không còn cơ hội nào hết.
- Đó là vì em không chịu cho chúng ta một cơ hội làm lại từ đầu
- Điều đó đã không còn quan trọng nữa, Phong
- Anh không quan tâm điều đó có quan trọng với em hay không, nhưng nó quan trọng với anh. - Anh gào lên

- Nhưng tôi không thể tha thứ cho anh, giữa chúng ta đã không còn gì nữa rồi, anh hiểu chưa? Từ cái hôm tôi biết mọi chuyện, tôi đã không thể yêu anh nữa rồi – Nhi bị anh quát cũng gào lên, mọi đau khổ của cô như được trút hết trong hôm nay.

Phong như nghe thấy tiếng nứt trong tim mình, lời cô nói như một con dao đâm thẳng vào tim anh. Anh nghe nói trái tim được làm từ thủy tinh, chỉ cần một chút thôi cũng có thể gây nên vết xước. Có lẽ đúng vậy, như anh bây giờ nghe thấy tiếng vỡ đó vậy. Sự trầm mặc của anh khiến Nhi hoảng hốt, cô nghĩ có lẽ lời vừa rồi nói ra với anh là quá đáng nhưng nếu không làm thế, anh sẽ không từ bỏ.

- Hôm nay anh về, mai anh lại đến tiếp. – Nói rồi anh quay người rời đi. Nhi có thể nghe thấy tiếng cửa đóng “Rầm”

Phong, đối với chúng ta, như vậy là tốt nhất. – Nhi thầm nghĩ.

Anh sẽ không buông em ra đâu, cả đời này sẽ không buông em một lần nữa, Nhi – Phong thầm gào thét trong lòng.

**

Đang trong văn phòng làm việc, điện thoại của Phong rung lên, anh nhìn là số điện thoại lạ, tuy không muốn nghe nhưng không hiểu sao anh vẫn vô thức bấm phím trả lời.

- Alo?

- Anh là Phong? – Đầu dây bên kia vang lên một giọng nữ, Phong cảm thấy giọng nói này khá quen

- Xin hỏi ai vậy?

- Tôi là An, bạn của Nhi. Chúng ta có thể gặp nhau được không?

- Để làm gì?

- Tôi có một số việc liên quan đến Nhi muốn nói cho anh chắc anh không bận chứ?

Nghe thấy là việc liên quan đến Nhi, Phong trả lời ngay: “Không bận, bao giờ chúng ta có thể gặp nhau?”

- Vậy thì chiều nay đi, khoảng 3h tại nhà hàng lần trước anh thấy Nhi

- Được, 3h tôi sẽ tới đó

- Vậy hẹn gặp lại anh buổi chiều

Rồi anh nghe thấy tiếng “tút... tut”, đầu dây bên kia đã cúp máy. Sau đó anh nhấn phím gọi cho thư kí của mình

- Châu, cô hủy mọi việc của tôi buổi chiều nay từ 3h trở đi. Tôi có việc bận

- Dạ? – Tuy không hiểu tại sao Phong lại hủy mọi việc đột ngột như vậy, nhưng Châu vẫn nghe theo.

Châu biết Phong vẫn không thể quên được Mẫn Nhi. Có lúc cô cũng tự hỏi chính mình là tại sao anh lại thích một con nhóc không xinh xắn, vóc dáng cũng chẳng được như vậy. Tại sao anh lại không hề để ý gì đến cô? Cô đã ở bên cạnh anh trong suốt mấy năm qua, nhưng ánh mắt anh vẫn chưa từng dừng trên người cô. 4 năm trước, sau khi Mẫn Nhi biến mất, cô đã đến an ủi anh rất nhiều, nhưng trong một lần uống rượu quá chén, cô cũng không biết là tại sao nữa, cô lại nói ra hết mọi chuyện. Anh hận, anh ghét cô, cô hiểu nhưng không oán gì anh, đó là điều cô gây nên, cô tự nhận lấy.

Trong suốt 4 năm, bên cạnh anh chưa từng có người phụ nữ nào khác, trong phòng làm việc của anh còn có một bức ảnh của Nhi. Cô từng hận Nhi, cô hận người con gái đã cướp mất anh. Thà rằng anh cứ như trước kia, phong lưu như vậy, có lẽ cô còn có thể là bạn gái của anh. Nhưng từ sau khi Nhi xuất hiện, anh thay đổi, ánh mắt anh chỉ còn nhìn thấy người con gái này. Khi cô biết kế hoạch của anh, chính cô cũng ngạc nhiên. Cô nghĩ nếu nói ra điều đó với Nhi, họ sẽ chia tay. Thế nhưng cô hoàn toàn sai lầm mất rồi, Nhi biến mất, cũng mang theo cả trái tim của Phong. Và cô cũng không cảm thấy vui vẻ, hạnh phúc như mình tưởng.

Mãi thất thần cô không thấy Phong bước ra, mãi cho đến khi anh bước đến thang máy cô mới giật mình

- Tổng giám đốc, anh định đi đâu? – Châu chạy theo hỏi

- Tôi đi có việc, nếu có người đến tìm tôi thì bảo tôi đi công tác

Nói xong anh quay người vào thang máy, không nhìn Châu lấy một lần. Đã quen với thái độ lạnh lùng của anh, Châu cũng không để ý gì nhiều. Cô chỉ cười buồn một cái, rồi lại quay lại với công việc của mình.

Phong biết tình cảm Châu dành anh nhưng thực sự trái tim anh không chứa thêm được một người nào nữa. Nếu như trước kia, hai người còn có thể làm bạn bè, nhưng khi biết cô là người khiến Nhi bỏ đi, anh không thể làm bạn với cô được nữa.

Đứng trước cửa phòng khách sạn của Nhi, anh đưa tay lên bấm chuông cửa. Một lúc lâu sau vẫn không thấy ai mở cửa, anh sốt ruột bấm chuông lần nữa. Khoảng 5 phút sau, có tiếng đồ dùng bị rơi xuống vang lên, làm anh càng khẩn trương hơn. Anh gõ cửa “Rầm, rầm”, vừa gõ vừa gọi

- Nhi? Có chuyện gì vậy? Em có sao không?

Người bên trong như bị hoảng hốt, không trả lời, mãi sau anh mới thấy cánh cửa mở ra, anh nhanh chóng cầm lấy tay cô, kéo cô vào trong, vội vàng hỏi

- Sao vậy? Em có sao không?

Anh quan sát cô từ trên xuống dưới đến khi thấy trên cánh tay cô bầm tím một mảng thì đau lòng, giọng anh có chút bức bối

- Sao lại không cẩn thận như vậy?

- Sao anh lại tới đây? – Cô hỏi lại anh mà không trả lời câu hỏi của anh

- Anh không đến thì sẽ không biết em ở một mình nguy hiểm như thế nào. An đâu? – Anh ngó nghiêng xung quanh không nhìn thấy An, anh liền hỏi

- Ngày mai cậu ấy về Mỹ, nên hôm nay đã đi ra ngoài mua đồ tặng cho đồng nghiệp rồi

- Em ở một mình vẫn hay bị ngã vậy sao?

- Em ở với An, vì đã quen với vị trí trong nhà nên không sao hết. Còn vừa rồi, có lẽ là vì chưa quen thuộc với căn phòng này mà thôi.

- Em... - anh đang định nói tiếp thì cô đã ngắt lời anh

- Anh đừng suốt ngày đến tìm em nữa. Bốn năm qua, em đã hiểu ra nhiều điều rồi. Không cần biết 4 năm trước, anh yêu em là thật hay giả nhưng đó là quãng thời gian hạnh phúc nhất của em.

- Ý em là sao? – Phong mỉm cười, không hiểu ý cô là như thế nào

- Ý em là đó đã là quá khứ. Anh có còn nhớ khi anh hỏi em, nếu có một ngày em phát hiện ra anh phản bội, nói dối em thì em sẽ làm gì, anh còn nhớ câu trả lời của em khi đó là gì không? – Nhi nhỏ giọng, hỏi anh

Phong cố gắng nghĩ lại, khi đó, cô đã nói : « Em sẽ không tha thứ cho anh »

Phát hiện ra sự im lặng của anh, cô nghĩ có lẽ anh đã nghĩ ra, nên nói :

- Em đã nói sẽ không tha thứ cho anh. Đến giờ vẫn vậy, em không thể tha thứ cho sự giả dối đó. Nhưng em hiểu, anh làm vậy là có lý do, em cũng không hận anh nhưng sẽ không tha thứ cho anh. Những gì giữa chúng ta đã là quá khứ rồi, anh cũng nên có một người con gái mới

- Có người mới? – Phong lạnh lùng ngắt lời cô – Em bảo anh có người mới, vậy em có thể trả lại cho anh trái tim mình không? Em có thể xóa hình ảnh em ra khỏi trái tim anh không? Đúng là khi đó anh là người sai, anh không nên đối xử với em như vậy nhưng tình yêu của anh là thật. Có lẽ em nói đúng, 4 năm qua đã có nhiều thứ thay đổi rồi, nhưng có duy nhất một thứ anh có thể đảm bảo với em chưa từng thay đổi.

- Cái gì? – Nhi hỏi lại anh, không hiểu sao tim cô lúc này đập rất mạnh và nhanh

- Tình yêu của anh dành cho em. Anh không biết em bây giờ có còn yêu anh hay không, nhưng anh vẫn yêu em, 4 năm qua chưa từng suy chuyển

Khi nghe những lời này của anh, cô cảm thấy tim mình như sắp bay ra khỏi lồng ngực. Trong lòng cô lúc này vừa có chút hạnh phúc, lại vừa có chút đau đớn. Mắt cô có thể không nhìn thấy lại được nữa, đến lúc đó, cô cũng không dám đứng bên cạnh anh. Một người hoàn mỹ như anh, không nên đứng bên cạnh cô

- Em nghỉ ngơi đi, từ giờ anh sẽ chăm sóc cho em. – Nói rồi anh đỡ cô lên giường, nằm xuống – Nhớ kỹ những gì anh nói ngày hôm nay, không được quên đâu đấy.

Anh hôn lên trán cô, khẽ thì thầm : « Ngủ ngon. » Câu nói này đã từng rất quen thuộc đối với cô. Trước đây, mỗi khi hai người họ đi chơi đến khuya, anh đưa cô về nhà, anh cũng thường xuyên hôn lên trán cô rồi chúc cô ngủ ngon. Ký ức tuyệt đẹp ngày nào, tưởng chừng như đã xa vô tận với cô, giờ lại quay về. Vô thức, cô mỉm cười với anh

- Giờ mới là buổi trưa, sao lại chúc ngủ ngon chứ ? – Phát hiện ra mình vô thức nói ra điều gì, mặt cô đỏ bừng, lấy chân trùm kín gần như cả mặt, để lộ ra mỗi đôi mắt vô thần kia

Phong mỉm cười đau đớn, anh cười vì cô như đã quay trở lại Nhi ngày xưa nhưng trong nụ cười đó có chứa chua xót vì đôi mắt của cô. Đôi mắt ngày nào thường xuyên cong xuống, híp lại nhìn anh mỉm cười giờ đã không thể nhìn thấy nữa, anh không biết cô trong suốt thời gian vừa qua đã sống thế nào. Anh hận chính mình không thể chăm sóc cô.

- Chỉ cần là đi ngủ, anh đều chúc em ngủ ngon, không phải sao ?

Anh trước đây như vậy, giờ sẽ càng không thay đổi. Anh muốn đưa cô về quãng thời gian hai người họ ở bên nhau, muốn cô một lần nữa chấp nhận anh.

Cô khẽ gật đầu, rồi nhắm mắt lại. Lúc này hai người họ như trở về với 4 năm trước, khi họ vẫn bên nhau. Anh cúi xuống bên tai cô, khẽ nói

- Ngủ ngon, cô gái của anh. Anh có việc, đi ra ngoài, mai anh sẽ lại đến

Tuy không muốn nhưng anh vẫn cần phải rời đi vì anh đã có hẹn với An lúc 3h chiều, giờ cũng đã sắp đến 2h, anh cần phải về công ty một lúc rồi mới đi gặp An được. Vì muốn biết chuyện của Nhi, dù có hủy toàn bộ các buổi họp, hội nghị quan trọng cũng đáng.

31. Chương 32

3h chiều, Phong có mặt ở quán cafe. Khi anh bước vào cửa, anh liếc mắt tìm người anh cần gặp. An thấy Phong bước vào, liền đứng lên, hướng anh vẫy tay gọi :

- Tôi ở đây

Phong tiến về phía cô, tự động ngồi xuống. Anh mở lời nói :

-Cô gọi tôi là có chuyện gì cần nói ?

-Đừng vội như vậy, anh gọi cái gì uống trước đi rồi tôi sẽ nói với anh sau

Nhân viên đến hỏi anh uống gì, anh gọi một ly cafe không đường. An nghe vậy, ngạc nhiên, rồi như hiểu ra điều gì, cô thì thầm :

-Thì ra là vì anh

-Cô nói sao ? – Phong nghe không hiểu ý của An, hỏi lại

-Ở Mĩ, mỗi lần tôi và Nhi đi uống cafe với nhau, anh có biết cô ấy gọi gì uống không ? – An hỏi anh, cũng không đợi cho anh trả lời đã nói tiếp – Cô ấy thường bảo cho cô ấy một ly cafe, không cho đường. Lúc đó tôi không hiểu sao cô ấy có thể uống được nó, giờ thì tôi hiểu rồi, tất cả là vì anh. Mỗi khi cô ấy làm gì đều nghĩ đến anh đầu tiên. Cô ấy nói uống cafe không đường tuy đắng nhưng khi vào cổ họng thì sẽ thấy ngọt.

Phong ngạc nhiên khi nghe thấy An nói vậy, anh nhớ anh cũng đã từng nói với cô như vậy khi ở trong quán cafe này.

Nhìn thấy sự ngạc nhiên trong mắt Phong, An nói

-Nếu tôi đoán không nhầm, anh cũng đã từng nói với cô ấy như vậy đúng không? Anh Phong, tôi có thể gọi như vậy không? – Dừng lại câu chuyện, An hỏi

-Được

-Khi tôi lần đầu tiên thấy cô ấy, thực sự cô ấy rất khó khăn. Chắc anh cũng biết ở Mỹ, không có bằng cấp thì khó có thể kiếm được việc làm, đúng không? Nhi chưa tốt nghiệp đại học, đã vậy lại còn bỏ học, trong người không đồng xu dính túi, cô ấy không có chỗ để ở, đã vậy lại còn bị cướp. Cũng may tôi gặp được cô ấy, sau đó chúng tôi thuê nhà, ở chung, như vậy cũng tiết kiệm được cho cả tôi và Nhi. – An uống một ngụm nước, rồi nói tiếp – Tôi giới thiệu cho cô ấy công việc hiện giờ vì chỗ công ty đúng lúc đó đang thiếu người, cũng may ông chủ chúng tôi là người Việt Nam nên cũng khá dễ dãi với Nhi. Cô ấy cũng kể cho tôi nghe chuyện của hai người, tôi muốn hỏi anh một việc.

-Cô cứ hỏi

-4 năm trước, khi anh nghĩ lừa Nhi, anh có từng nghĩ đến bản thân mình sẽ yêu cô ấy không? – An nhìn thẳng vào Phong, rồi nói

-Chưa từng, tôi chưa từng nghĩ đến sẽ yêu ai, kể cả Nhi. Nhưng có lẽ là ông trời đùa cợt, để tôi và cô ấy yêu nhau. Khi xác định được tình cảm của bản thân, tôi đã nghĩ sẽ chôn dấu bí mật này, cô ấy sẽ không biết vì tôi không muốn cô ấy đau buồn nhưng cuối cùng cô ấy vẫn biết. Tôi biết đó là sai lầm của tôi, chính vì vậy tôi mới muốn bù đắp cho cô ấy.

-Điều này xuất phát từ tình cảm của anh hay là từ nội tâm áy náy của anh?

-Có lẽ mọi người đều sẽ nghĩ là vì tôi áy náy với Nhi, ngay cả Nhi cũng có thể sẽ nghĩ vậy, nhưng tôi đảm bảo rằng, điều này là xuất phát từ tình cảm của chính tôi.

-Vậy thì được, tôi cũng tin tưởng anh thực lòng yêu Nhi.

-Còn một chuyện tôi muốn hỏi cô. – Phong lên tiếng

-Có phải là chuyện đôi mắt của Nhi không?

-Đúng vậy. Cô ấy bị như vậy là vì sao?

-Nếu tôi nói là vì anh, anh sẽ tin chứ?

-Vì tôi? – Phong ngạc nhiên hỏi

-Nhi bị như vậy đã được 2 năm rồi. Thực ra bây giờ đã là tốt hơn trước nhiều rồi, lúc mới đầu, cô ấy còn không thể nhìn thấy gì cả, chỉ chìm trong bóng tối, sau một thời gian mắt cô ấy có tiến triển tốt hơn, đến bây giờ thì đã mờ mờ thấy được rồi. Qua một thời gian có lẽ sẽ tốt như cũ. Còn về chuyện vì sao bị như vậy thì ngày hôm đó chúng tôi đang đi trên đường mua sắm rồi cô ấy đột nhiên chạy đi, dù tôi có gọi thế nào cũng không dừng lại. Cứ thế, cô ấy chạy qua đường mà không chú ý gì đèn vẫn đang đỏ. Tôi muốn gọi cô ấy dừng lại nhưng muộn. Lúc đó tôi đã rất sợ, nhìn thấy cô ấy nằm trong vũng máu, tôi chỉ có thể kêu lên nhờ người giúp đỡ. Điều mà cô ấy nói trước khi ngất đi là: “An, mình nhìn thấy anh ấy rồi.” Tôi cũng biết người cô ấy nói đến là anh, nhưng khi cô ấy ngất đi, “anh” cũng chưa từng quay lại.

-Trong suốt 4 năm này, tôi chưa từng đến Mỹ.

-Tôi biết thế, vì cô ấy sau khi tỉnh dậy đã nói với tôi rằng: “Người đó không phải là anh ấy, dáng người anh ấy cao to hơn nhiều, dáng đi cũng khác.” Khi cô ấy biết mình không nhìn được nữa, cô ấy không có biểu tình gì quá buồn cả. Tôi vẫn nhớ có hôm cô ấy nói với tôi:

“Anh ấy từng nói mình sang đường không bao giờ nhìn đèn, rất nguy hiểm. Không ngờ lại thành sự thật.”

“Cậu bị ngốc hay sao vậy?” – cô không thể chịu đựng được thêm cái sự ngốc nghếch này của Nhi nữa, quát lên

“Mình không ngốc, có lẽ không nhìn thấy nữa lại là tốt, mình sẽ không phải đi đâu cũng thấy bóng dáng của anh ấy nữa, như vậy sẽ không còn nguy hiểm.” – Nhi cười gượng

“Cậu... mình không còn cách nào với cậu nữa rồi.” – An hỗn hển, ngồi phịch xuống ghế. Khi cô nhìn thấy đôi mắt bạn tốt như vậy, cô cũng đau lắm chứ.

-2 năm qua cô ấy gặp khá nhiều khó khăn, công ty vẫn giữ lại là vì cô ấy có khả năng dịch khá tốt. Khi mới đầu không nhìn thấy, cô ấy ngày nào cũng tập làm quen với mọi thứ trong nhà, văn phòng rồi cả đường đi đến công ty. Tôi nói muốn giúp cô ấy thì cô ấy lại nói là không cần, cô ấy muốn tự lập, không phải lúc nào cũng sẽ có người giúp đỡ mình bên cạnh. An nói tiếp – Ngày anh thấy Nhi và tôi ở đây, trước lúc đó cô ấy đưa tôi đi về trường đại học Hà Nội, tới cửa hàng Our love, tất cả những nơi hai người đã từng đến. Tôi đã từng khuyên cô ấy quên anh đi nhưng cô ấy bảo có lẽ chính vì không thể quên được nên cô ấy mới yêu anh.

-Hai người trong hai năm qua luôn ở chung với nhau sao?

-Không phải là 2 năm, mà là 4 năm. – An giơ ngón tay lắc lắc

Phong vẫn đang bàng hoàng với những gì An nói. Trong lúc anh đang thất thần thì nghe thấy An nói

-Mai tôi sẽ bay về Mỹ, còn Nhi ở đây, tôi biết đó là yêu cầu của anh. Tôi chỉ mong anh sẽ chăm sóc cho cô ấy, Nhi ở trong khách sạn một mình tôi không an tâm, nếu có thể tôi mong anh sẽ đưa cô ấy về nhà anh.

Nghĩ đến sáng nay khi Nhi ngã ở trong phòng, Phong lại cảm thấy hoảng sợ. Đúng vậy, nếu để cô ở trong khách sạn một mình, có lẽ ngày nào đó cô ngất hay nguy hiểm hơn, cũng không ai hay.

-Yên tâm đi, đó là chuyện đương nhiên, tôi sẽ chăm sóc cẩn thận cho cô ấy. – Phong quả quyết nói

-Vậy thì tôi yên tâm rồi. Nhớ giữ chặt lấy cô ấy, đừng phạm phải sai lầm nào nữa. Có lẽ trong thâm tâm, cô ấy đã tha thứ cho anh rồi.

-Cảm ơn cô trong thời gian qua đã chăm sóc cho Nhi. Nếu cô muốn, mai tôi sẽ đưa Nhi đến tiễn cô.

-Cảm ơn anh, dù sao có lẽ sau này cũng sẽ hiếm khi gặp lại, mai tôi nhất định sẽ bắt cô ấy đến tiễn mình rồi.

Hiếu ý của An, Phong mỉm cười. Anh rất có cảm tình với người bạn này của Nhi, nếu không có cô, có lẽ Nhi của anh đã phải gặp nhiều khó khăn hơn nữa rồi.

Sau khi nói chuyện với An, Phong rời quán café, quay về công ty. Ở trong phòng làm việc, mà anh không tài nào có thể làm việc được, nghĩ đến những gì An nói, anh lại cảm thấy có chút sung sướng cũng có chút tự trách bản thân mình. Nếu như An nói đúng, Nhi đã tha thứ cho anh, vậy anh sẽ quyết tâm có lại trái tim cô lần nữa, kéo cô về bên mình

Ngày hôm sau, Phong đến khách sạn của Nhi và An, khi anh đến thấy 4 người bọn họ đang đứng ở sảnh, Phong đến bên cạnh cô, chào 3 người kia rồi nói với Nhi

-Anh đưa em ra sân bay tiễn cô ấy?

-Hả? – Nhi ngạc nhiên, vì không biết là anh đến, nên cô bị giật mình

An thấy vậy thì hòa theo nói

-Đúng đó, dù gì thì cũng không đủ xe, chỗ ngồi đều dùng để vali và quà cả rồi, cậu đi cùng với Tổng giám đốc Nguyễn đi

-Nhưng mọi người đi taxi, vậy thì mình cũng vậy – Nhi đáp lại

-Tốn tiền, đi một xe đã đủ tốn rồi, giờ lại thành 2 xe. Dù sao cũng có taxi miễn phí ở đây, sao cậu không tranh thủ dùng đi

Nhi bị An nói, gương mặt phiem hồng

Kết quả là bạn Mẫn Nhi bị 4 người lôi kéo đành phải ngồi lên xe của Phong. Trên đường đi hai người bọn họ im lặng, không ai nói gì. Phong trầm nghĩ, không sao, thời gian còn nhiều, hai người họ còn cả đời để

nói chuyện với nhau. Sự im lặng này lại không tạo nên một không khí lạnh lùng mà khiến cả 2 đều cảm thấy thư thái hơn. Với họ chỉ cần họ ở bên nhau cũng là đủ rồi.

Đến sảnh sân bay, Phong và Nhi tiễn họ đến cửa check-in. Nhi ôm An nghe thấy cô nói

-Nhớ phải tự chăm sóc cho bản thân đấy, nếu như không thích có thể quay về Mỹ lúc nào cũng được, nhớ chưa?

An nói xong thì nhận được cặp mắt lạnh lùng của Phong. Hừ, muốn cướp người của anh sao? Đừng có mà mơ

Rồi An quay sang nói với Phong

-Nhớ chăm sóc cho cô ấy cẩn thận, nếu anh dám làm tổn thương cô ấy thêm lần nữa, đừng có trách tôi cướp người.

-Cô đừng mơ, đời này tôi sẽ không buông cô ấy ra

-Vậy thì tốt rồi

Nói rồi An cùng Hải và Edward đi vào sảnh đợi.

Phong đưa Nhi về khách sạn. Đến cửa phòng, anh không quay đi mà tiến vào, sắp xếp quần áo của cô. Nhi nghe thấy tiếng xột xoạt của quần áo, hỏi anh

-Anh làm cái gì vậy? Không cần về công ty sao?

-Từ mai em đến chỗ anh

-Cái gì ? – Nhi ngạc nhiên

-Em ở một mình, anh không an tâm

-Em trước nay ở một mình có sao đâu ?

-Vì đây là có An ở bên cạnh, còn giờ cô ấy về nước, em ở một mình rất nguy hiểm

-Nhưng mà... - cô chưa nói hết thì anh đã nói thay

-Bạn tốt của em cũng đồng ý với anh, cho nên bây giờ em sẽ theo anh về nhà.

-Anh không thể cứ tự quyết định thế được

-Trước giờ anh vẫn luôn như vậy. – Phong cười một cái với cô rồi nắm tay cô bước ra khỏi phòng. Tuy không nhìn thấy nhưng cô có thể cảm nhận được nụ cười của anh. Khi tay anh nắm lấy tay cô, cô có cảm giác như trở về 4 năm trước, bàn tay anh to, ấm áp bao phủ lấy tay cô.

Có lẽ, lúc này đây, họ thực sự trở về quãng thời gian 4 năm trước.

32. Chương 33

Phong đưa cô đến trước cửa căn nhà, trải qua 4 năm trông nó có vẻ đã có chút cổ. Nhi không biết anh đưa cô đi đâu, quay ra hỏi

- Anh đưa em đi đâu vậy ?

- Yên tâm đi, anh đưa em đến nơi em rất quen thuộc.

Quen thuộc ? Ở Hà Nội, nơi cô quen thuộc nhất cũng chỉ có duy nhất ngôi nhà của cô khi xưa. Chẳng lẽ anh... ? Không thể nào, khi đó cô đã bán lại căn nhà rồi mà, sao anh lại có nó ?

Nhi trợn to mắt, muốn quay ra nhìn về phía anh lại không biết anh ở phía bên nào của mình. Rồi một cánh tay vòng qua vai cô, ôm lấy thân hình nhỏ bé của cô. Anh có thể cảm nhận được cô gầy hơn trước kia nhiều, khi ôm cô anh có cảm giác như chỉ chốc lát cô sẽ lại biến mất khỏi vòng tay anh, cánh tay anh lại càng siết chặt cô hơn

- Anh mua lại nó – Anh biết cô nghĩ gì, không đợi cô hỏi anh đã nói – Khi đó em biến mất thứ duy nhất em để lại cho anh là bức thư. Ngay cả ngôi nhà của em, nơi nhiều kỉ niệm như vậy em cũng bán đi được. – Giọng anh chợt uể oải, khi biết cô bán nhà, nếu cô ở trước mặt anh lúc đó, anh có lẽ sẽ đưa tay bóp cổ đến chết. Anh tức giận, nhưng hơn hết, anh đau lòng. Anh không ngờ cô lại có thể nhẫn tâm như vậy, đến cả những kỉ niệm giữa họ cũng bán đi, không để lại cho anh một thứ gì cả.

- Mọi thứ vẫn như cũ, anh không thay đổi gì cả. – Anh nói tiếp, lấy tay đẩy đẩy cô, thúc giục cô tiến lên phía trước – Em thử theo trí nhớ của em, kiểm tra xem lời anh nói có đúng không.

Nhi rụt rè tiến lên, men theo những gì cô nhớ được, tiến đến phòng bếp, nơi họ có bữa tối đầu tiên, nơi cô thường nấu cơm cho anh ăn. Rồi đến phòng khách, nơi họ cùng chúc mừng sinh nhật cho anh. Rồi tiếp đến lại là phòng ngủ, nơi anh đeo nhẫn lên tay cô, cũng là nơi cô trao cho anh lần đầu tiên của mình. Nghĩ đến đây, mặt cô chợt đỏ bừng, đến giờ cô mới phát hiện ra tất cả mọi thứ giữa anh và cô cô đều nhớ, bây giờ những ký ức đó như hiện ra trước mắt cô. Cô mỉm cười, nói

- Vẫn như xưa, không thay đổi gì hết.

- Cũng như chúng ta – Phong vòng tay từ đằng sau ôm lấy cô. Anh cầm lấy tay cô, vân vê ngón áp út – Nhẫn đâu ?

Nghe thấy vậy, cô giật mình, rồi đẩy anh ra xa

- Em không còn giữ nữa rồi. 4 năm trước chúng ta đã kết thúc rồi, Phong... - Lại lần nữa trong ngày anh ngắt lời cô

- Anh không muốn nghe nữa. Được, nếu em nói chúng ta đã kết thúc, vậy thì chúng ta sẽ bắt đầu lại lần nữa, sau 4 năm, tại đây

- Anh... anh căn bản là không nghe em nói – Cô hậm hực bĩu môi

Nhìn thấy cô bĩu môi, anh cười, cô như quay trở lại với anh, lúc trước khi cô tức giận với anh cũng thường bĩu môi như vậy. Anh lại ôm cô vào lòng, cầm đặt lên đỉnh đầu cô

- Lâm Mẫn Nhi, anh nói cho em biết, anh sẽ không bao giờ buông em ra nữa.

Nghe vậy, tuy vẫn bĩu môi nhưng trong lòng cô lại cảm thấy rất ấm áp. Trong lúc đó cô nghe thấy anh nói:

- Mai em đến công ty với anh

- Hả? Làm gì?

- Bây giờ em đã là đại diện công ty đối tác nên chúng ta cần phải bàn bạc rồi – Môi anh nhếch lên, một nụ cười giảo hoạt

- Nhưng đâu nhất thiết phải đến công ty của anh?

- Anh rất bận, không thể ra ngoài được, ở trong công ty, anh vừa có thể ký duyệt văn bản, lại vừa có thể bàn bạc chuyện làm ăn với em, không phải như vậy sẽ tiện hơn sao?

- Cũng đúng. – Rất dễ dàng, Nhi rơi vào bẫy của anh chàng Tổng giám đốc Nguyễn Lâm Phong.

Tối đó, anh tự tay nấu bữa tối cho cô. Cô bảo không cần phiền như vậy, cô có thể tự làm được nhưng anh lại khẳng khái muốn tự làm. Anh nói trong 4 năm qua, anh đã có thể tự nấu cơm được vì mỗi khi về đây, anh sẽ không thấy cô, không được ăn những món cô nấu nên chỉ có thể tự mình làm đồ ăn. Hôm nào quá muộn, anh sẽ ăn ở ngoài rồi mới về. Anh nói cô mới biết hóa ra 4 năm trước anh đã mua lại ngôi nhà này với giá cao và từ đó trở đi anh thường xuyên về đây vì anh nghĩ sẽ có một ngày thấy cô trong ngôi nhà này.

Nghe những điều anh nói, cô nghĩ có lẽ cô và anh thực sự có thể một lần nữa bên nhau.

Ngày hôm sau, anh đưa cô đến công ty của anh. Khi vào đến cửa, tay anh nắm lấy tay cô khiến mọi người trong công ty đều ngạc nhiên. Tuy không nhìn thấy, nhưng Nhi cảm nhận được ánh mắt mọi người đều đang hướng về phía cô và anh, cô muốn giãy ra khỏi cái nắm tay của anh nhưng anh lại không buông tha, vẫn nắm chặt lấy tay cô. Sau khi bóng hai người họ biến mất sau cánh cửa thang máy, nhiều nhân viên nữ tụ tập lại

- Này, người đi cùng Tổng giám đốc hôm nay là ai vậy?
- Bạn gái của Tổng giám đốc?
- Tôi chưa từng nghe thấy Tổng giám đốc có bạn gái bao giờ
- Cũng phải, anh ấy bình thường lạnh như băng, chưa thấy anh ấy đi với người phụ nữ nào cả. Cô gái vừa rồi nhìn cũng chỉ mới khoảng 19, 20 tuổi thôi.
- Chẳng lẽ Tổng giám đốc chỉ thích những “em thiếu niên” như vậy thôi sao? – Một người phụ nữ trông có vẻ lớn tuổi nói
- Chị này, chị đã có chồng rồi đó – Một cô gái trẻ tuổi hơn nói
- Thì sao? Đâu có nghĩa là chị không được ái mộ người khác – Người phụ nữ kia đáp lời
- Hình như tôi đã từng thấy qua cô ấy ở đâu thì phải? – Một cô nhân viên tuổi tầm 30 nói
- Ở đâu?
- Cô ấy là bạn gái của Tổng giám đốc à?

Mọi người tranh nhau hỏi, cô nhân viên kia nghĩ mãi, mãi một lúc sau mới nhớ ra

- A, đúng rồi, 4 năm trước... đúng không nhỉ? Khoảng 4 năm trước, tôi từng thấy cô ấy đi với Tổng giám đốc cùng với hai cậu Thiên và Minh. Cô ấy lần đó đến tìm Tổng giám đốc rồi sau đó tôi thấy cô ấy đi ra với 3 người họ, hai tay còn cầm lấy tay của Tổng giám đốc nữa.
- Cô nói tôi mới nhớ, cô ấy còn nói chuyện với bọn họ rất thân mật. Nhưng sau đó cô ấy không thấy đến lần nữa, nên tôi cũng quên mất – Người phụ nữ kia như nhớ ra, chột chên vào nói.

Cô nhân viên kia chính là cô nhân viên lễ tân mà Nhi đã gặp 4 năm trước khi cô đến công ty của Phong. Nghe thấy vậy, mọi người đều xúm lại để nghe chuyện.

Trong văn phòng Tổng giám đốc, Nhi ngồi trên ghế sofa, hỏi Phong

- Vậy việc em cần làm là gì?
- Việc em cần làm? Không có việc gì cả, em chỉ cần ngồi yên đó, không chạy lung tung là được rồi – Phong ngẩng đầu lên, nhìn cô nói
- Chẳng phải anh bảo là chúng ta cần bàn bạc về kế hoạch hay sao? – Nhi ngạc nhiên khi nghe anh nói vậy
- Đúng thế, nhưng không phải bây giờ.

Nói xong anh lại tiếp tục làm việc, để Nhi ngồi đó. Ngồi một hồi, cô thấy nhàm chán hỏi anh

- Anh có việc gì cho em làm không? Thực sự ngồi không như vậy rất chán. – Cô bĩu môi tỏ vẻ kháng nghị với anh.
- Chán sao? – Phong hỏi lại, rồi đi đến bên cạnh cô, ôm cô về phía bàn làm việc, đặt cô ngồi xuống trên đùi mình – Như vậy thì không chán rồi chứ?

Khuôn mặt Nhi bỗng dưng đỏ bừng, hai tay cô xoắn lại với nhau. Phong nhìn biểu tình đó, mỗi khi cô xấu hổ, hai ngón út thường xoắn lại với nhau. Rồi anh tiếp tục làm việc, để cô ngồi yên trên đùi mình

- Như vậy anh sẽ khó làm việc, em ngồi kia được rồi. – Cô cố nhảy xuống khỏi người anh, nhưng lại vô tình vấp vào chân bàn làm việc. Ngay khi cô sắp ngã xuống đất, Phong đã ôm lấy cô

- Anh thấy em ngồi trên người anh sẽ an toàn nhất. – Rồi anh lại vòng tay ôm cô vào lòng, để cô ngồi trong lòng mình như ôm đứa trẻ.

Đang lúc hai người tranh cãi bằng hành động thì cánh cửa phòng mở ra, Nhi nghe thấy giọng nói quen thuộc của Minh

- Em gái nhỏ, anh trai của em nhớ em đến chết mất thôi

Vừa bước vào cửa đã thấy cảnh tượng này, Minh ngượng ngùng gãi gãi đầu, nói

- Làm hỏng việc tốt của hai người, xin lỗi.

Nhi cuống quýt, nhảy xuống, đang tính chạy về sô-pha thì nghe thấy giọng nói của Thiên

- Từ từ thôi, ngã bây giờ.

Rồi Thiên cố tình đi đến bên người cô, cầm lấy tay cô dắt cô ngồi xuống sô-pha. Phong không vui hừ hừ, nói với hai người

- Hai cậu đến đây làm gì?

- Tất nhiên là đến chơi với em gái nhỏ của mình rồi. Vì ai đó cưỡng chế Nhi đến công ty, nên mình đến chơi với cô ấy cho đỡ buồn. – Minh tự biện bạch cho bản thân

- Vậy còn cậu? – Phong quay sang hỏi Thiên

- Mình đến.. tất nhiên không phải là để nói chuyện với cậu rồi – Thiên nhún nhún vai tỏ vẻ không có chuyện gì.

- Hừ.

Nhi nghe thấy không khỏi bật cười.

3 người họ khi nghe thấy cô cười thì đều cảm thấy nhẹ nhõm, cũng có chút hạnh phúc. Có lẽ đối với họ, khiến cho cô cười là điều họ mong muốn nhất.

33. Chương 34

Trong lúc 4 người nói chuyện, tiếng gõ cửa vang lên.

- Vào đi – Phong lạnh lùng lên tiếng. Đối với mọi người khác, anh luôn có thói quen lấy sự lạnh nhạt đối với họ

- Tổng giám đốc, đây là bản kế hoạch với bên công ty ở Mỹ. – Bảo Châu xinh đẹp tiến vào. Nhưng khi nhìn thấy Nhi trong phòng, gương mặt cô đầy sự kinh ngạc và hoảng sợ.

Lúc ở dưới sảnh, khi đến công ty cô có nghe loáng thoáng các nhân viên nữ tụ tập ở dưới nói là Tổng giám đốc đi đến cùng với một cô gái khá xinh xắn. Lúc đó cô cảm thấy rất ngạc nhiên, chẳng nhẽ anh thà chọn một người khác chứ mãi mãi sẽ không chọn cô. Hóa ra, người khác đó lại là người quen.

4 năm trước, khi cô nói ra sự thật kia và biết được chuyện Nhi biến mất, cô nghĩ vậy là cô đã thành công. Cô không thể ngờ được rằng sau 4 năm, Nhi lại quay lại, họ lại lần nữa gặp nhau. Lúc này đây, Mẫn Nhi đang ngồi giữa sự che chở của 3 chàng trai. Cô hận người con gái này. Đúng vậy, cô hận cô gái này.

Nhận ra sự thay đổi trong ánh mắt của Châu, Phong lên tiếng

- Nếu không còn việc gì cô có thể ra ngoài được rồi.

- Dạ. Tôi xin phép – Châu cúi người, che dấu sự ghen tị và đau đớn trong đôi mắt.

Trước khi lui ra, cô vẫn cố nhìn Nhi một lần, cô nhận ra Nhi đã khác với trước, còn khác ở đâu thì cô không rõ nữa.

Nhi thấy không khí yên lặng, lên tiếng hỏi Thiên

- Sao vậy? Ai vừa vào thế?

- Không có gì, đó là thư ký của Phong – Thiên trả lời cô – Máy ngày này không gặp được em, 4 năm nay sống thế nào?

- Cũng khá ổn. Em quen được một người bạn tốt nên sống cũng khá được – Nhi trả lời, nghĩ lại 4 năm qua mình sống thế nào, tuy không phải là không có khó khăn nhưng vì có người bạn tốt như An ở bên, nên cô cũng cảm thấy vui vẻ

- Vậy thì tốt rồi. Từ sau nếu có trốn đi đâu thì cũng phải nói với anh một tiếng – Thiên ra vẻ quát mắng cô rồi ở bên tai cô nói nhỏ - Yên tâm anh sẽ không nói với Phong.

- Haha – Nhi cười thành tiếng, nhưng lại không nhìn thấy ánh mắt dịu dàng của Thiên

Phong thấy hai người thái độ mập mờ, giọng nói đầy vẻ ghen tị

- Nay, cậu đừng có khuyên cô ấy làm chuyện xấu.

- Nhớ đâu sau này cậu lại làm gì có lỗi với cô ấy, khiến cô ấy tức giận thì sao? Nếu cô em gái này của mình mà chạy mất, thì cậu đền được ỉnh sao?

- Phải đó, em gái nhỏ, phải nhớ nói với cả anh nữa. – Minh cũng lên tiếng, đồng ý với Thiên.

- Hai cậu, có phải hai cậu muốn mình đá hai người về công ty phải không? – Phong gắt lên

- Hừ, cậu dám? – Minh trợn mắt lên nhìn về phía Phong.

Cuối cùng cả buổi sáng hôm đó, Phong không làm gì được nhiều chỉ vì hai cái tên phá đám kia. Nhưng nhìn thấy Nhi cười vui vẻ, anh nghĩ không làm được gì cả buổi sáng cũng đáng. Đến giữa trưa, Thiên và Minh bị Phong đuổi về, trong văn phòng chỉ còn lại mỗi Nhi và Phong. Không khí lúc này có vẻ ngột ngạt. Thấy vậy, Phong hỏi

- Em đã đói chưa?

Nhi không trả lời mà chỉ gật đầu. Phong cười, nhắc điện thoại bàn lên gọi:

- Cho tôi hai phần cơm hải sản, một phần không hạt tiêu.

Nhi nghe thấy vậy, cảm thấy ngạc nhiên. Cô không ngờ anh vẫn nhớ món cô thích, còn nhớ cô bị dị ứng hạt tiêu, kêu nhà hàng không cho hạt tiêu vào phần cơm của cô. Cô sững sờ một lúc, lại nghe thấy anh nói

- Em có muốn gọi thêm gì không?

Cô lắc đầu. Rồi nghe thấy anh nói địa chỉ giao cơm. Phong cúp máy, đến bên cạnh cô, vòng hai tay khóa cô vào lồng ngực mình

- Sao vậy? Không thích món anh gọi sao?

- Không phải – Nhi cười đáp – Em không ngờ anh vẫn nhớ em thích ăn gì.

- Tất nhiên là nhớ, ngày trước, em từng cho anh ăn cả tuần món đó – Nhớ lại ngày đó, Nhi từng bảo anh đó là món cô thích nhất cũng là món cô nấu giỏi nhất. Anh thật là thèm được ăn món cô nấu.

Một lát sau, tiếng điện thoại vang lên,

- Tổng giám đốc, cơm anh gọi đã được đưa lên – Một giọng nữ ngọt ngào vang lên. Nhi cảm thấy giọng nói này rất quen.

- Cô bảo họ đưa vào văn phòng cho tôi

- Vâng.

Vài giây sau, cửa được mở ra, nhân viên đưa cơm mang hai xuất đặt lên bàn, rồi quay đi.

Nhi ngửi thấy mùi thức ăn, cảm thấy bụng thực đói cồn cào, cô đưa tay tìm hộp cơm, rồi lại tìm thìa cơm. Phong thấy cô phải lò dò, tay cầm khay cơm cho chắc, tay cầm thìa xúc từng miếng ăn, anh lại thấy đau lòng. Anh cầm lấy thìa từ tay cô, khi cô còn đang ngạc nhiên muốn hỏi anh định làm gì thì anh bảo cô

- Há miệng ra

Nhi không hiểu lắm, nhưng vẫn nghe theo lời anh. Khi cô há miệng ra thì một thìa cơm được đưa vào miệng cô. Cô ngạc nhiên, không nhai được mà chỉ có thể ngạc nhiên mở to mắt nhìn anh.

- Em ăn như vậy đến bao giờ mới xong, đến đây, anh đút cho – Cố gắng dấu đi sự đau lòng, anh bình thản nói

- Nhưng như vậy anh làm sao ăn được? – Nhi tìm lý do từ chối

- Không quan hệ, anh ăn nhanh. Cho em ăn xong, anh ăn cũng còn kịp. Đến đây

Tuy không muốn nhưng trong lòng cô lại cảm thấy rất hạnh phúc, từ từ tiến lại đến bên anh, ngoan ngoãn để anh đút cơm cho. Đợi hai người kết thúc bữa trưa thì cũng vừa lúc hết giờ nghỉ trưa.

Đúng lúc đó, Bảo Châu bước vào

- Tổng giám đốc, anh có cuộc họp cổ đông trong vòng 30 phút nữa.

- Tôi biết rồi.

- Anh bận sao? – Nhi hỏi

- Sao vậy?

- Em không có gì để làm cả, như vậy sẽ rất buồn

- Đợi anh, anh gọi người đến chơi với em

- Đây, em đến công ty anh là để làm việc, chứ không phải để chơi nhé – Nhi lên tiếng kháng nghị. Con người này cũng thật buồn cười, không lo làm việc mà suốt ngày chỉ nghĩ đến chơi là sao?

- Anh đưa em đến công ty cũng không phải để làm việc

- Vậy thì để làm gì?

- Để chăm sóc cho em, nên nhớ, tình trạng của em bây giờ rất không tiện

Cô nghe thấy vậy có chút chua xót, chẳng nhẽ anh ấy nghĩ là mắt cô không nhìn thấy gì thì cô sẽ trở thành người vô dụng sao? Đi đâu cũng cần có người bảo vệ, che chở cho sao?

Thấy sự chua xót trong mắt cô, anh biết cô lại hiểu lầm ý mình

- Đừng nghĩ sai lệch lời anh vừa nói. Ý anh không phải là em vô dụng mà là anh muốn bảo vệ em, anh không muốn em bị thêm bất kì tổn thương nào nữa.

Anh vẫn luôn đoán được suy nghĩ của cô, còn cô thì sao? Có lẽ trước đây cô còn có thể nhìn vào mắt anh mà tìm ra suy nghĩ của anh, nhưng giờ thì sao? Không nhìn thấy, cô còn gì để có thể biết được anh đang nghĩ gì?

34. Chương 35

Cứ như vậy, hai người họ lúc nào cũng ở bên nhau. Buổi sáng Phong sẽ đưa Nhi đến công ty anh, buổi trưa hai người sẽ gọi cơm hộp đưa đến, đến chiều thì Phong đưa cô về nhà. Đến tối mới là một vấn đề lớn, Phong kiên quyết ở lại trong nhà với cô, anh nói thuận tiện cho việc làm bữa tối cho cô rồi còn thuận tiện cho việc chăm sóc cho cô buổi tối. Chẳng may buổi tối cô làm sao, còn có anh ở đó.

Một ngày, Thiên, Minh và Chi đến văn phòng của Phong. Anh cực kì ghét mấy người này đến phá đám thời gian riêng tư của anh và Nhi.

- Mấy người lại đến đây có chuyện gì?

- Ha, anh Phong này, em thấy Nhi ở đây một mình thì buồn chán lắm, hay là anh để bọn em đưa cô ấy đi chơi đi – Chi nói, tay vẫn cầm tay Nhi

- Thiên, Minh, hai cậu không có việc gì làm sao? – Phong liếc mắt nhìn hai người bạn tốt, trông mong họ sẽ hiểu ý anh.

Đáng tiếc, không ai chịu đứng về phía anh, Thiên và Minh đều nói công ty của bọn họ không nhiều việc như tập đoàn Nguyễn Lâm, nên họ có thời gian.

- Nhi, em muốn đi với họ sao? – Anh đành quay sang phía Nhi

- Dù sao anh cũng đang bận, để họ đi với em là được rồi.

- Vậy cũng được. – Phong đành thỏa hiệp

**

Thiên, Minh và Chi đưa Nhi đến một nhà hàng. Chưa đợi họ lên tiếng, Nhi đã hỏi

- Mấy người đưa em đến đây định nói gì sao?

3 người ngạc nhiên, rồi chỉ thấy Thiên cười

- Em cũng đã thông minh lên rồi đó

- Em có lẽ hơi ngây ngốc chút, nhưng ít ra em vẫn còn có chút trí thông minh – Nhi bĩu môi

- Không vội nói đến những điều đó, trước hết ăn cơm đã, để bụng đói sẽ không tốt – Thiên nói, rồi hỏi cô muốn ăn gì.

Bọn họ trong lúc đợi thức ăn, nói chuyện phiếm

- Em gái nhỏ, mấy năm nay em làm gì? – Minh nhanh nhẩu hỏi

- Em đi làm ở công ty nhỏ bên Mỹ thôi, làm dịch thuật viên – Nhi đáp

- Con nhỏ này, thế mà lại chả nói năng gì với mình cả, đến cả cuộc điện thoại cũng không gọi ỉnh

- Được rồi, mình xin lỗi mà. Sau này sẽ không như vậy nữa – Nhi cười cười

- Vậy cậu sẽ không về Mỹ nữa chứ? – Chi hỏi, vấn đề này là chuyện mà mọi người đều rất muốn biết

- Có lẽ sẽ, sau khi hoàn thành việc bên này, mình sẽ quay lại bên kia.

- Vậy còn Phong? – Lúc này, Thiên hỏi

- Anh ấy sẽ ổn, có em ở bên cạnh anh ấy mới có thêm gánh nặng.

Đúng lúc đó nhân viên mang thức ăn lên. Bọn họ trong lúc ăn không nhắc lại chuyện này nữa. Nhi hỏi chuyện của Minh và Chi, hai người họ cứ chối đây đấy. Có lẽ bọn họ là cặp đôi oan gia như mọi người thường nói đi.

Có điều Nhi không nhận ra ánh mắt kinh ngạc của Chi khi thấy Thiên chăm sóc cho Nhi vô cùng tỉ mỉ. Trong lúc ăn, anh không ngừng giúp cô cắt đồ ăn trong đĩa, rồi đưa thức ăn vào tay cô. Trước giờ Chi chưa từng nhận ra ánh mắt dịu dàng đó của Thiên. Cô nhớ khi Nhi bỏ đi, Thiên tuy nhìn bình tĩnh hơn Phong nhưng cũng chạy khắp nơi để tìm kiếm tin tức của cô. Cô nhìn Thiên, ánh mắt có chút ảm đạm cùng lo lắng.

Sau khi ăn xong bữa trưa, ba người đều rất muốn nói gì đó với Nhi nhưng cứ đùn đẩy cho nhau mãi. Cuối cùng Minh và Chi lấy lý do có việc bận nên về trước, đẩy công việc và trọng trách nặng nề này cho Thiên. Trên bàn ăn lúc này chỉ còn lại Thiên và Nhi.

- Anh có chuyện muốn nói với em, đúng không? – Nhi hỏi
 - Em đúng là hiểu anh đó – Thiên xoa xoa đầu cô như đối với một đứa trẻ
 - Đừng vò tóc em, em không còn là con nhóc nữa rồi – Nhi kháng nghị, lấy tay vuốt vuốt lại tóc
- Hai người trầm mặc một hồi, ngay khi Nhi tưởng anh sẽ không nói gì nữa thì Thiên lên tiếng
- Nhi, em có thực sự nghĩ Phong sẽ ổn khi không có em sao?
 - Sao? – Nhi bị câu hỏi của anh làm cho sững sờ
 - Có lẽ em không biết, 4 năm trước khi em đột nhiên biến mất cậu ấy đã đi tìm em như người điên. Cậu ấy hỏi thăm từng nơi biết em, hỏi mọi người có liên lạc gì với em không, nhưng đáp án luôn luôn là không. Cậu ấy đã từng rất tuyệt vọng, suốt ngày chỉ chìm đắm trong rượu. Trước đây, Phong không hay uống rượu như vậy, nhưng có lần anh từng hỏi cậu ấy
 - Cậu trước đây không uống rượu nhiều như vậy.
 - Mình thực sự rất đau. Chỉ có thể này, mình mới thấy cô ấy. – Dưới ánh đèn của quán bar, phía bên kia mọi người nhảy nhót vui vẻ, các chàng trai, cô gái quần quýt lấy nhau nhảy những điệu nhảy vô cùng bốc và quyến rũ. Bên này lại có chàng trai tự làm tê liệt trái tim mình bằng men rượu
 - Cậu ấy từ lúc đó bắt đầu đến các quán bar nhiều hơn, hầu như ngày nào cũng đến, lần nào ra cũng là say khướt. Có lần anh đến đón cậu ấy, cậu ấy lúc đó đã rất say rồi, cậu ấy nói với anh: “Sao cô ấy vẫn chưa về? Thiên, tìm mình như sắp sụp đổ rồi, sao cô ấy vẫn chưa về?” Em nói thử xem, sống như vậy có là ổn không?
- Nhìn thấy Nhi sững sờ, Thiên biết, lời anh nói ít nhiều cũng đã có tác dụng.
- Em không thể biết khi cậu ấy nhìn thấy em, cậu ấy đã có biểu hiện như thế nào đâu. Sau khi em rời đi, cậu ấy đã hỏi anh đó có phải là mơ không? Cậu ấy không dám tin là em đã trở về. 4 năm qua, em đã cho cậu ấy quá nhiều ảo tưởng, nên giờ cậu ấy không dám tin nữa. Khi biết mất em bị như vậy, trong lòng cậu ấy chỉ có sự đau lòng và tự trách. Cậu ấy tự trách bản thân vì đã dối em, nếu không nói dối em có lẽ em đã không bị như vậy. Nhi, như vậy là sống ổn sao?
 - Còn chuyện này nữa, chắc chắn em không biết. Trong phòng làm việc của cậu ấy có một bức ảnh của em. Khi đó em đang cười, anh không biết cậu ta chụp em lúc nào nhưng lúc đó em thực sự trông rất hạnh phúc. Phong từng bảo với anh, cậu ấy sắp không thể nhớ ra nụ cười hạnh phúc khi đó của em nữa, nên mới phóng to bức ảnh, treo trong phòng làm việc. Mấy năm qua, cậu ấy luôn nhờ vào bức ảnh đó để tiếp tục làm việc và sống. Nhưng mỗi khi nhìn bức ảnh của em, cậu ấy luôn thất thần. Cậu ấy thật sự rất nhớ em. Nói dối em là chuyện cậu ấy sai, nhưng cậu ấy nói cậu ấy không muốn em biết vì không muốn em buồn, đối với Phong, nụ cười của em mới là thứ đáng quý nhất, cậu ấy không muốn đánh mất nó.
- Mỗi lời của Thiên đều đánh vào lòng của Nhi. Cô không dám tưởng rằng trong 4 năm qua, anh đã đi tìm cô điên cuồng như vậy. Khóe mắt cô có chút xót, khi nước mắt gần như sắp rơi xuống, cô ngước mắt lên, ngửa đầu lên để nước mắt không rơi xuống
- Anh ấy thật quá ngốc – Nhi cười
 - Đúng vậy, cậu ấy ngốc, nhiều khi anh thấy cậu ta còn ngốc hơn cả em, nhưng đó là vì cậu ta yêu em, còn em là ngốc bẩm sinh
- Nghe thấy vậy, Nhi phì cười
- Này, anh không cần phải nói em như vậy đâu
 - Nhi, sau này đừng khóc nữa, trước mặt Phong, em chỉ cần cười, nếu có chuyện muốn khóc, có thể kể cho anh. Đừng làm cho nó đau nữa, nó đã đau 4 năm, thế là đủ rồi – Thiên, xoa xoa tóc cô. Cứ để anh tiếp nhận những giọt nước mắt của cô đi. Anh không cần cô cười trước mặt anh, có thể làm một chỗ dựa cho cô khi buồn, anh đã cảm thấy vui rồi.
 - Em biết, nhưng mà mắt em – Nhi vẫn còn suy nghĩ chuyện này

- Yên tâm đi, bọn anh sẽ cố gắng hết sức
- Bác sĩ bên Mĩ nói là vì trong não có một khối máu tụ đè lên dây thần kinh, nên bị ảnh hưởng đến khả năng nhìn, cũng chưa biết bao giờ mới có thể nhìn lại được. – Giọng cô nghe rất ảo não, Thiên không đành lòng, an ủi cô
- Không sao đâu, em sẽ có ngày nhìn lại được. Không phải bây giờ em đã thấy được ánh sáng rồi sao? Chỉ cần thêm một thời gian nữa, mọi thứ xung quanh sẽ trở nên rõ ràng hơn. Tin anh đi. Trước giờ anh chưa lừa em đúng không?
- Nhi nghĩ nghĩ một lát, rồi mới bịu môi nói anh
- Có, anh từng nói dối em, 4 năm trước nhé.
- Vẫn còn giận anh chuyện đó sao? Chẳng lẽ anh trai này của em lại không đáng tin như vậy sao? – Chắc không ai có thể biết khi nói ra hai chữ “anh trai” đó, lòng anh có bao nhiêu chua xót
- Được, vậy em tha thứ cho anh. Với điều kiện
- Điều kiện gì? – Thiên tỏ vẻ ngạc nhiên, anh thích dáng vẻ tươi cười này của cô hơn
- Anh phải đưa em đi chơi, ngày hôm nay.
- Ha ha, em gái, em cũng nghịch ngợm hơn rồi đấy – Anh dịu dàng, cốc nhẹ vào đầu cô. Nhìn họ lúc này trông như anh trai, em gái bình thường vậy.

35. Chương 36

Khi Thiên đưa Nhi lên phòng của Phong, vừa mở cửa ra thì đã nghe thấy tiếng rống của anh

- Mấy người làm ăn kiêu gì vậy? Không phải tôi đã nói là phải đẩy mạnh tiến độ công trình này sao?
 - Bên bộ phận kinh doanh tại sao đến giờ này vẫn chưa nộp bản báo cáo?
- Nghe thấy sự giận dữ của anh, các trưởng phòng đều chỉ có thể cúi đầu im lặng. Họ đều biết tính tình của vị Tổng giám đốc trẻ tuổi này luôn thất thường. Rõ ràng buổi sáng vẫn còn vui vẻ, vậy mà đến giờ đã nổi điên lên rồi. Nhưng họ cũng biết là họ sai, nên chẳng còn biết làm thế nào nữa
- Thiên nhìn thấy vậy, dặt tay Nhi tiến vào phòng, rồi kêu Phong
- Minh trả lại cho cậu cô ấy không thiếu sợi tóc nào nhé
- Phong thấy hai người giờ này mới về thì hậm hực, tiến đến bên người Nhi, kéo cô về phía mình rồi hỏi
- Hai người đi đâu mà giờ này mới về? Minh và Chi đâu?
 - Họ có việc bận nên sau khi ăn xong thì đi ngay rồi
 - Vậy chỉ có hai người đi với nhau? – Phong liếc mắt nhìn Thiên và Nhi. Anh biết tình cảm của Thiên, anh cũng tin tưởng Thiên sẽ không làm gì quá đáng, nhưng theo bản năng vẫn ghen.
 - Này này, cậu đừng có nghĩ lung tung. Minh chỉ là đưa Nhi đi chơi mà thôi. – Thiên nhún nhún vai, nhìn hình ảnh Nhi bên cạnh Phong, hình ảnh này rất đẹp, đẹp đến mức anh thấy đau mắt. Ánh mắt anh thoáng hiện nét âm ỉ, nhưng anh lại giấu đi rất nhanh. Anh tiến lên vỗ vỗ vai Phong – Minh đi đây, đừng trút cơn bực lên người họ nữa – Rồi anh hất đầu về phía mấy vị trưởng phòng kia, sau đó xoay người đi ra khỏi phòng. Trước khi đi còn quay lại nói với Nhi – Em gái, anh về đây
 - Gặp lại sau nhé – Nhi cười cười
- Phong bắt lấy hai má của cô, xoay về phía mình

- Em còn cười nữa, đợi tí xem anh phạt em như thế nào.

Mấy vị trưởng phòng thấy tình hình thay đổi, đang muốn chạy ra khỏi phòng thì giọng nói lạnh lùng kia lại vang lên

- Đừng quên lời tôi nói, tôi muốn thấy bản kế hoạch và bản báo cáo trên bàn tôi sáng mai.

- Dạ, dạ, chúng tôi sẽ làm ngay. – Họ gật đầu như bằm tỏi rồi nhanh chóng chạy ra ngoài

Anh đặt Nhi ngồi trên đùi mình, hai tay ôm lấy eo nhỏ của cô, giọng giận dữ hỏi

- Em với Thiên vừa rồi đi đâu?

- Chỉ là đi chơi mà thôi. Anh làm mấy người vừa rồi sợ đó – Cô nhỏ giọng nói, hai ngón tay lại xoắn lại với nhau

- Họ đã quen rồi, không sao hết. Tại sao không gọi điện về nói gì cho anh hết ?

- Chỉ là đi chơi, uống cà phê thôi mà, không cần phải báo cáo vậy chứ ? – Như vậy có phải là hơi quá không ? Cô là đi cùng với Thiên chứ có phải ai xa lạ đâu ?

- Cần thiết, nhờ đâu em lại bỏ đi như trước thì sao ? – Anh thực sự rất sợ điều này. Mỗi ngày nay anh luôn bắt cô ở bên cạnh mình, chỉ sợ mất vừa rồi khỏi cô một lúc thì cô lại chạy đi mất.

Cô biết mình đã khiến anh lo lắng, nhưng cô không ngờ cô lại tạo nên một bóng ma lớn trong lòng anh như vậy. Cô vòng tay ôm lấy thắt lưng của anh, vùi vào lòng anh nhẹ giọng nói :

- Xin lỗi, từ sau em sẽ không như thế nữa.

Ngạc nhiên vì sự chủ động của cô, anh nhẹ nhàng vuốt sống lưng cô hỏi lại

- Sẽ không tự dừng lại biến mất hay là sẽ không không gọi điện thoại về cho anh như hôm nay ?

Một ý nghĩ tinh nghịch lóe lên trong đầu cô, cô ngửa mặt lên hỏi anh

- Vậy anh nghĩ sao ?

- Tất nhiên là cả hai thì càng tốt – Anh khẽ cười, rồi đột nhiên anh nghe thấy cô nói – Bức ảnh đó anh treo ở đâu vậy ?

- Bức ảnh gì ? – Tuy biết ý cô là chỉ cái gì, nhưng anh vẫn cố tỏ ra không biết gì.

- Hừ, anh dám treo ảnh của em trong này, anh để nó ở đâu rồi ?

Lúc này anh lại thầm thấy may mắn cô không nhìn thấy, nếu không cô mà thấy bộ dạng đỏ mặt của anh lúc này chắc anh sẽ muốn chết mất.

Anh kéo cô đi về một phía trong phòng, rồi nhẹ nhàng đặt tay cô lên trên bức ảnh đó. Cô sờ sờ bức ảnh, hốc mắt hơi đỏ, rồi hỏi anh

- Chụp lúc nào vậy ? Có phải lúc đó em đang cười không ?

- Lúc sinh nhật của em.

- Anh chụp trộm em sao ? – Nhi ngạc nhiên hỏi

- Không tính là chụp trộm, anh chụp trước mặt em, không lén lút – Anh rất minh bạch giải thích.

- Phong, anh có giận em không ? – Nhi nhẹ giọng hỏi – Việc em bỏ đi ấy

Anh im lặng, Nhi có thể cảm nhận được tim mình đập thành thịch. Mỗi lúc lâu sau anh mới trả lời

- Đã từng, anh giận vì em bỏ đi, nhưng sau đó lại cảm thấy rất nhớ, anh thực sự rất nhớ em. Mỗi ngày đều chỉ có thể nhìn tấm ảnh của em mà nhớ em. Anh giận em, vì em bỏ đi mà không biết chăm sóc bản thân, nếu như em vui vẻ có lẽ anh sẽ không giận, nhưng tại sao sau khi rời khỏi anh, lại để bản thân mình ra như vậy ? – Anh vuốt ve đôi mắt của cô, đôi mắt đã từng nhìn anh tràn đầy tình yêu, giờ lại không thể nhìn thấy gì nữa.

Không ai biết sự đau lòng trong anh. Mỗi sáng khi thức dậy, bên cạnh anh không có ai, chiếc giường đôi cũng trở nên lạnh lẽo. Mỗi bữa ăn, chỉ có mình anh, đối diện anh không còn nụ cười ngây ngô nữa. Mỗi khi kí kết thành công, lại là sự trống rỗng trong lòng vì nhìn lại quanh mình, cô đã không còn ở bên cạnh nữa.

Nhi để mặc cho anh vuốt ve mắt mình, cô thực sự thấy hối hận, sao lúc đó lại bỏ đi. Nhưng có lẽ nếu như cô không rời đi, thì cô mãi mãi cũng sẽ không biết tình yêu của anh dành cho cô lại sâu đậm như vậy

**

Khi hai người về đến nhà, Nhi để yên cho anh làm bữa tối, còn cô thì ngồi ở phòng bếp, lặng yên như vậy nhưng lại khiến cho Phong cảm thấy ấm áp. Ít nhất anh còn có thể biết cô đang ở bên anh.

Nhi cố gắng thử tưởng tượng hình ảnh Phong trong phòng bếp. Cô nghĩ đến cảnh tượng Phong với khuôn mặt điển trai, lạnh lùng, đeo trên người chiếc tạp dề, nấu cơm trong phòng bếp. Cô phì cười ra tiếng. Nghe thấy tiếng cười của cô, Phong quay người lại, hỏi cô

- Em cười cái gì ?

- Haha, không có gì.

Biết cô nói dối, anh đến bên cạnh, hai tay cầm hai bên má của cô, hỏi tiếp

- Khai ra mau, nếu không tí nữa anh sẽ thanh toán nợ cũ lẫn nợ mới với em cả thể

- Em chỉ đang thử tưởng tượng đường đường một Tổng giám đốc lạnh lùng như anh, ở trong bếp, trên người đeo tạp dề. Haha – Nhi vừa nói vừa không ngừng cười

- Cô Lâm Mẫn Nhi, trên người tôi không đeo tạp dề.

Bị hất cho gáo nước lạnh, Nhi dừng cười, bĩu môi

- Anh không biết khi nấu cơm cần phải đeo tạp dề sao ?

- Có vậy sao ?

- Anh... anh đúng là... em không nói chuyện với anh nữa – Cô hậm hực, bỏ ra ngoài phòng khách

Phong nhìn theo bóng cô, trong lòng thầm nghĩ : “Em có phải quay lại bên anh thật rồi không ?”

Khoảng nửa tiếng sau, Phong bê thức ăn ra ngoài phòng khách. Lúc này anh mới cảm thấy thực sự hạnh phúc. Bây giờ, mỗi khi ăn cơm, anh đều thấy cô ngồi bên mình, mỗi sáng thức dậy tuy không phải thấy cô nằm trong lòng mình nhưng vẫn được thấy cô trong ngôi nhà này. Với anh, thế này là quá đủ rồi.

Xong bữa cơm, Phong vào phòng làm việc, Nhi không có việc gì để làm, nên đành vào trong phòng ngủ. Như khi cô ở Mĩ, còn có An để cho cô nói chuyện, giờ cô không có gì để làm, hai tay cảm thấy buồn buồn. Lúc này cô lại thấy thật buồn, nếu như hai mắt cô có thể thấy được mọi thứ rõ ràng, thì ít ra bây giờ cô còn có thể làm chút việc cho đỡ nhàm chán.

Mở cửa phòng ngủ, Nhi men theo trí nhớ của mình tiến về phía phòng học, nay đã thành phòng làm việc của Phong.

Phong thấy Nhi vào, vội vã đến bên cô hỏi

- Sao vậy ? Không ngủ được sao ?

Anh dắt cô đến bên ghế sofa, cô tự động ngồi xuống đùi anh.

- Ừm, không ngủ được.

- Vậy chúng ta về phòng nhé.

- Không cần, anh còn việc phải làm, không phải sao ?

- Nhưng... - Nhưng có cô ở bên thế này, bảo anh làm sao mà làm việc được.

Không hiểu ý anh, cô kéo tay anh, đẩy đẩy anh đến bàn làm việc rồi ngồi trong lòng anh, rất vui vẻ và hứng khởi nói

- Vậy là được rồi, anh làm việc của anh đi.

Không còn cách nào khác, Phong ôm Mẫn Nhi ngồi làm việc. Lúc đầu họ còn nói chuyện một lúc, nhưng chỉ khoảng 1 tiếng sau, Phong không thấy Nhi nói gì, cúi người xuống đã thấy Nhi đang ngủ say trong lòng anh.

Anh cúi đầu hôn lên má cô. Nhìn cô ngủ say trong lòng mình, lòng anh cảm thấy thật ấm áp. Thấy cô tựa quây, anh tưởng cô tỉnh ngủ, hóa ra cô đang tìm một vị trí thoải mái hơn, rồi lại tiếp tục ngủ.

Mãi đến hơn 11h, Phong bế Nhi về phòng ngủ. Khi anh đặt cô xuống giường, đắp chăn cho cô, đang định quay người đi thì anh bị giữ lại. Tay cô tóm lấy vạt áo anh, anh nghe thấy giọng cô nhẹ nhàng nói :

- Đừng ngủ ở phòng khách nữa. Anh ngủ ở đây đi.- Rồi cô còn vỗ vỗ vào chỗ bên cạnh mình với anh.

36. Chương 37

Từ khi đưa cô về đây đến giờ, cứ đến tối anh lại ngủ ở ngoài phòng khách. Tuy ở đó cũng có giường nhưng nhỏ hơn so với giường của cô. Cô không muốn để anh nằm ngoài đó, rất không thoải mái nên mới bảo anh vào phòng ngủ.

Phong ngạc nhiên với lời của Nhi, anh quay đầu lại, nhìn chăm chăm vào cô, khuôn mặt ngây thơ, xinh xắn. Anh xoay người, nằm xuống giường, vòng tay ôm lấy cô. Cô cũng thoải mái nhào vào lòng anh, vòng tay ôm lấy thất lưng anh. Nhưng vì vừa ngủ nên không tài nào ngủ tiếp được nên liên tục tựa quây trong lòng anh.

- Đừng tựa quây nữa.

- Nhưng em không ngủ được – Nhi làu bàu

Người yêu nằm ngay bên cạnh mà lại không thể làm gì, điều này khiến người anh nóng rực nhưng không cách nào làm dịu lại được. Nhân lúc cô đang cần nhả, môi anh bắt được môi cô. 4 năm, 4 năm qua anh chưa được hôn cô, 4 năm anh nhớ thân thể của cô.

Nhi cũng vậy, cô chìm đắm trong nụ hôn của anh. Hai người họ xa cách lâu ngày khiến nụ hôn càng thêm nóng cháy.

Tay anh bắt đầu vuốt ve cô, mọi nơi trên cơ thể cô anh đều biết rõ. Anh tưởng nhớ cô biết bao. 4 năm qua anh chưa từng đụng đến người phụ nữ nào, giờ cô nằm trong lòng anh, khiến anh nhớ lại lúc họ bên nhau. Hai tay Mẫn Nhi cũng vòng lên cổ anh, khiến họ càng thêm sát lại bên nhau. Khi quần áo của cô được thoát hết, Phong sững sờ khi thấy vật lấp lánh trên cổ cô.

- Em vẫn còn giữ nó ? – Phong hỏi

- Cái gì ? – Nhi mập mờ, không hiểu ý anh

- Em vẫn giữ chiếc nhẫn – Anh đưa tay lên cầm lấy chiếc nhẫn. Hóa ra trước đây cô nói dối anh, hóa ra cô vẫn giữ chiếc nhẫn anh tặng cô

- Em... - Nhi ngượng ngùng, cuối cùng cũng bị anh phát hiện ra, cô thoáng xấu hổ lại nghe thấy tiếng anh nói bên tai

- Được lắm, em dám nói dối anh. Hôm nay anh sẽ cho em biết tay – Rồi anh hôn lên môi cô, cuồng nhiệt nhưng tràn đầy tình yêu.

Thời tiết ban đêm tuy lạnh nhưng trong phòng lại nóng hừng hực. Hai con người, xa cách 4 năm, tìm về bên nhau. Trong phòng ngủ, họ như xả hết nỗi nhớ nhưng 4 năm trời dành cho nhau. Lúc này chỉ còn nghe thấy tiếng thở hổn hển của họ.

Sau một đêm, lúc này Nhi chỉ có thể vô lực nằm trên người Phong. Anh vẫn như cũ một tay ôm lấy eo cô, tay còn lại vuốt ve lưng cô. Nhi thở hổn hển, nửa khuôn mặt tựa trong lồng ngực của anh, cô nghe thấy rõ tiếng tim anh đang đập thình thịch. Nhi nhẹ giọng nói

- Chúng ta sẽ không xa nhau nữa, đúng không ?
- Sẽ không – Phong kiên định nói – Lần này anh sẽ không để mất em lần nữa.

Nhi im lặng một hồi, rồi sau đó cô buồn bã nói

- Em ghét bản thân mình lúc này, em ghét chính mình không nhìn thấy gì
- Không sao hết, anh sẽ tìm cách chữa cho em
- Em thực muốn nhìn thấy anh, muốn xem anh có khác không.
- Yên tâm đi, mắt em sẽ khỏi – Anh dịu dàng vuốt vuốt tóc cô.
- Nếu như, mắt em vĩnh viễn không nhìn thấy rõ mọi thứ mà cứ nhập nhòa như bây giờ thì sao ? – Cô hỏi anh, cô rất sợ điều này, nếu như cô mãi mãi không thể thấy được anh, đây sẽ là điều đáng buồn biết bao

Phong dừng lại bàn tay đang vuốt tóc cô, anh biết trong lòng cô luôn lo lắng về điều này, anh cũng biết cô sẽ rất buồn và đau khổ nếu mắt cô không nhìn thấy lại. Nhưng anh vẫn sẽ luôn ở bên cô.

- Thì sao ? Em không nhìn được thì có thể sờ mặt anh – Rồi anh cầm tay cô đưa lên vuốt vuốt mặt mình – Tự em cảm nhận đi. Mà nếu như em không nhìn được cũng tốt, em sẽ không thể nhìn thấy người khác, chỉ có thể thấy được anh mà thôi

Biết anh an ủi mình, cô không nhịn được cười phốc ra một tiếng

- Em chưa thấy ai như anh cả
- Tất nhiên, người yêu của em là độc nhất đó – Anh xốc cô lên để mặt cô đối diện với mặt mình – Sao ? Cảm nhận được chưa ? Anh có khác khi xưa không ?
- Hình như là có – Cô tỏ vẻ không chắc chắn nói
- Sao lại là hình như ? Em không nhớ được khuôn mặt anh ra sao sao ?
- A ! Em quên rồi. Làm sao mà nhớ được chứ ? – Cô lè lưỡi
- Được, em không nhớ, vậy anh sẽ làm cho em nhớ ra được mới thôi.

Thế rồi Mẫn Nhi lại bị Phong đè trên giường, anh hết lần này đến lần khác muốn cô.

Sáng ngày hôm sau, khi Nhi tỉnh lại thì cả người đau nhức, cô cảm thấy mình đang được ôm trong lồng ngực vững chắc. Nhi hơi động dậy, khiến Phong tỉnh giấc

- Sao vậy ? – Giọng anh khàn khàn hỏi
- Chỉ tại anh, nhìn xem, giờ em làm sao mà đến công ty được ?
- Anh bế đến, thế là được chứ gì. Ngủ tiếp đi. – Nói rồi anh nhắm mắt lại ngủ tiếp
- Nhưng em đói – Cô nhỏ giọng nói. Đói đến chết đi được
- Ai, được rồi, em đợi anh. Anh xuống làm gì đó cho em.

Xong anh quay người, khoác áo lên, xuống dưới làm đồ ăn cho cô. Nhi vẫn nằm trên giường. Cô cảm thấy mình dạo này như thành một công chúa, có người hầu hạ bên cạnh.

Bữa sáng của họ rất đơn giản, Phong làm hai bát mì, bên trong có trứng, ít rau và cà chua. Tuy đơn giản nhưng với người đang rất đói như Nhi là lại cảm thấy rất ngon. Phong nhìn cô, cuối cùng giấc mơ của anh cũng thành hiện thực. Buổi sáng thức dậy thấy cô nằm trong lòng mình, bữa sáng có cô cùng ăn. Lòng anh cảm thấy thật mãn nguyện.

Xong xuôi bữa sáng, hai người họ đi đến công ty. Và vẫn như mọi hôm, Mẫn Nhi ngồi một bên không có việc gì làm, còn Phong ngồi ký duyệt văn bản. Nhàm chán, hết sức nhàm chán, Nhi lên tiếng

- Em ra ngoài được không ?

- Không – Không do dự, anh từ chối câu hỏi của cô

- Tại sao chứ ? Chỉ là trong công ty mà thôi, sẽ không chạy lung tung

- Không được – Anh vẫn phản đối ý kiến

- Sao lại không ? – Cô bắt mãi hỏi

- Giờ em không nhìn được, nhờ đâu bị ai đó bắt nạt hay bắt cóc thì sao ? – Anh đưa ra giả thuyết cho cô

- Trong công ty anh chẳng nhẽ cũng có kẻ bắt cóc tổng tiền sao ? – Cô nghĩ mãi vẫn thấy không đúng

Thấy cô bắt mãi, anh đi đến bên cô, vỗ vỗ đầu cô nói

- Ngoan đi, rồi anh sẽ đưa em đi chơi

- Đi mà, em chỉ đi xung quanh công ty thôi, em thề đấy – Cô giơ tay lên trời thề với anh, lại không thấy anh trả lời, nghĩ anh không đồng ý, liền tóm lấy cánh tay anh lắc lắc làm nũng – Đi mà, đi mà.

Không còn biện pháp nào với cô, anh đành gật đầu đồng ý – Được rồi, được rồi. Nhưng nhớ là phải quay về sớm đây, không được ra khỏi công ty.

- Vâng – cô gật đầu liên hồi, ngay sau khi được anh cho phép, cô lò dò đi ra ngoài phòng.

Thấy cô như vậy, anh nghĩ, có phải hay không anh vừa quyết định sai lầm ? Anh thật rất lo cho cô.

37. Chương 38

Nhi đi xung quanh công ty, cũng may mọi người biết cô có quan hệ với Tổng giám đốc nên chẳng ai dám làm gì, đã vậy còn rất nhiệt tình giúp đỡ, chỉ đường cho cô. Mẫn Nhi đối với mọi người luôn luôn nở nụ cười, nên mọi người trong công ty cũng khá quý mến cô

- Mẫn Nhi, cô định đi đâu vậy ? – Một cô tiếp tân hỏi han cô

- Ở trong phòng sẽ rất buồn, muốn lên sân thượng. Đường lên ở chỗ nào vậy ?

- Hay để tôi đưa cô đi, cô đi một mình sẽ không tiện đâu – Cô gái kia rất nhiệt tình, đưa Nhi lên trên tầng thượng.

Lên đến tầng thượng, Nhi bảo cô tiếp tân kia rời đi, cô ở lại một mình không sao hết. Tuy không nhìn được, nhưng Nhi vẫn có thể cảm nhận được mọi thứ. Đứng ở trên này, cô có cảm giác thoải mái, không còn khói bụi như khi ở dưới đường. Nhi hít vào một hơi thật sâu. Cô nghĩ, nếu ở trên tầng này mà làm một vườn hoa, có bàn ghế để uống trà thì sẽ tốt biết bao. Khi nào về cô có lẽ nên nói chuyện với Phong về việc này, như vậy cô có thể lên đây hằng ngày chứ không cần ngồi trong cái phòng kia nữa.

- Hóa ra là cô ở trên này – Một giọng nữ sắc bén vang lên

- Ai vậy ? – Nhi hỏi

- Mới 4 năm không gặp, cô đã quên tôi rồi sao ? – Lần này, giọng nói lại càng sắc bén hơn

Ngẫm nghĩ một hồi, Nhi mới nhớ ra – Cô là... ?

- Sao nhớ ra tôi rồi ? Đúng vậy, tôi là người nói cho cô cái sự thật kia – Châu nói – Cứ tưởng hai người sẽ vì chuyện này mà chia tay, không ngờ cô lại quay lại. Cô quay lại làm gì ? Cô đã từng bỏ rơi anh ấy, vì cái gì lại quay lại ?

- Tôi không phải là vì anh ấy mà quay lại, công ty điều tôi về đây, vì vậy chúng tôi tình cờ gặp lại nhau – Nhi thản nhiên nói

- Vì cái gì ngay khi cô xuất hiện, mọi chú ý của anh ấy đều đổ dồn lên người cô ? 4 năm nay, tôi đã luôn đi theo anh ấy, luôn ở bên cạnh anh ấy. Khi anh ấy đau buồn, người bên cạnh anh ấy là tôi, khi anh ấy say rượu, người chăm sóc cho anh ấy cũng là tôi. – Châu chỉ vào mình và nói – Khi anh ấy ốm đau, người chăm lo cho anh ấy cũng là tôi. Những lúc như vậy thì cô ở đâu ? Những lúc anh ấy yếu ớt nhất thì cô đang hưởng thụ ở đâu ? Vì cái gì lại quay trở lại ? – Châu gào thét

Nhi nghe vậy, trong lòng chợt cứng lại. 4 năm qua, cô không ở bên cạnh anh, mà là người khác ở bên cạnh anh. 4 năm qua, bọn họ đều đã thay đổi. Nhưng lại nghĩ lại, hôm qua hai người họ đã bỏ qua tất cả những điều đó để ở lại bên nhau, cô không muốn nghĩ tiếp nữa.

- Có lẽ tôi không ở bên cạnh anh ấy những lúc anh ấy cần tôi, nhưng giờ tôi đã về, những chuyện đó không cần cô lo nữa, tôi sẽ chăm sóc cho anh ấy từ bây giờ

- Chăm sóc ? – Châu cười khinh miệt – Cô nghĩ bây giờ cô còn có thể chăm sóc cho ai ? Ngay đến bản thân mình còn không chăm sóc được thì cô còn có thể chăm sóc cho người khác sao ? Haha, nực cười. Cô không nghĩ lại bản thân mình bây giờ sao ?

Câu nói này đánh đúng chỗ yếu trong tim Nhi. Đúng vậy, giờ cô như thế này, đến đi còn phải mò mẫm, việc gì cũng cần người lo cho thì sao có thể lo được cho người khác ? Gương mặt Nhi tái nhợt khiến người nào nhìn thấy cũng sẽ đau lòng, chỉ tiếc là bây giờ chỉ có cô và Châu ở đây. Châu thấy gương mặt Nhi biến đổi, cảm thấy hả hê, cô lại cười khinh miệt vài tiếng, sau đó xoay người rời đi, trước khi đi còn nói với Nhi một câu

- Cô ở bên cạnh chỉ là gánh nặng cho anh ấy mà thôi. – Nói xong cô rời khỏi sân thượng, để lại một mình Nhi ở đó.

” Gánh nặng ” hai chữ này đánh sâu vào lòng cô. Cô cũng biết bản thân mình là một gánh nặng với người khác, cô cũng biết Phong không hề nghĩ như vậy, nhưng khi nghe người khác nói, lòng cô không hiểu sao vẫn đau.

**

Phong thấy Nhi mãi không quay lại, đang muốn đứng lên tìm cô thì cửa phòng mở ra. Thấy Nhi tiến vào, anh chạy lại bên cô hỏi

- Vừa rồi đi đâu mà sao bây giờ mới về ?

- Em lên sân thượng. – Nhi ưỡn oải đáp

- Sao lại lên sân thượng ? Em lên bằng cách nào ?

- Có tiếp tân mà.

Thấy gương mặt cô không đúng anh hỏi

- Sao vậy ? Không khỏe sao ?

- Phong anh có thấy em là gánh nặng cho anh không ?

- Em đang nói cái gì vậy ? Anh đã nói bao nhiêu lần rồi, chăm sóc cho em không phải là gánh nặng – Anh nghiêm túc nói với cô, rồi kéo cô ôm vào lòng

- Nếu có ngày anh cảm thấy mệt mỏi, thì phải bảo với em, em sẽ không trở thành gánh nặng của anh nữa.

- Cô vòng tay ôm lại anh

- Bằng cách nào ? Rời khỏi anh sao ? Anh không cho phép em làm thế - Anh càng siết chặt cô hơn

- 4 năm, em không ở bên cạnh anh, mà là một người khác Người ấy chăm sóc cho anh, còn em thì không. Giờ em quay về, ngay đến bản thân mình còn không chăm sóc được thì làm sao chăm sóc được cho anh – Cô buồn bã nói, đây luôn là điều cô lo lắng trong lòng.

- Là anh nợ em, nên bây giờ anh chăm sóc em là điều đương nhiên. Đừng nghĩ nhiều nữa. – Anh dịu dàng vỗ vỗ đầu cô
 - Anh sẽ không hối hận đấy chứ ? – Cô ngửa mặt lên hỏi
 - Tất nhiên là sẽ...- Thấy khuôn mặt cô thoáng vẻ đau buồn, anh không nỡ, lại nói tiếp – nếu như em có bất kì tổn thương nào. Cho nên phải nhớ kĩ cho anh, không được để bản thân mình có chút thương tổn nào đấy
 - Được, em hứa với anh – Nhi ngoan ngoãn gật đầu.
 - Phong cũng dịu dàng, nhẹ vuốt mái tóc của cô – Ai nói những điều này với em ?
 - Sao cơ ? – Nhi không hiểu anh nói gì
 - Nói cho anh nghe, vừa rồi em nói chuyện với ai ?
 - Làm sao mà em biết được, em có nhìn thấy người đó đâu. – Nhi cúi mặt xuống, che dấu lời nói dối của mình
 - Vậy cũng được, chiều nay mình đi ăn với bọn Thiên, Minh và Chi. Có muốn về nhà sớm để chuẩn bị không ?
 - Không cần, anh là Tổng giám đốc, cần phải làm gương ọi người. Không thể về sớm hơn được – Nhi tỏ vẻ giáo huấn Phong
 - Hừ, cũng không nghĩ xem anh về sớm là vì ai ?
 - Em đâu có muốn. Được rồi, anh làm việc tiếp đi – Nhi đẩy đẩy anh
 - Thưa cô Lâm Mẫn Nhi, giờ đã là giờ nghỉ trưa rồi, không phải cô muốn tôi làm việc quá giờ chứ ? – Phong nhéo mũi cô
 - Đã muộn vậy sao ? Vậy thì ăn cơm thôi, em đói bụng rồi – Cô xoa xoa bụng mình, cười cười với anh
 - Em đấy, không nhắc em thì em đâu biết đường chăm sóc bản thân mình – Anh day day trán cô
 - Được rồi, biết là em không biết cách chăm sóc bản thân, vậy ngài Tổng giám đốc có thể hay không chăm sóc cho tôi đây ? – Co hếch mặt lên với anh, bắt chước giọng điệu của anh hỏi lại
 - Đây là vinh hạnh của tôi. – Nói rồi anh cúi xuống hôn cô một cái khiến cô cười khanh khách.
- Nhìn nụ cười của cô, sự nặng nề trong lòng Phong mới buông xuống. 4 năm qua Nhi đã chịu nhiều khổ sở rồi, anh không muốn cô chịu thêm bất kì đau khổ nào nữa. Anh có thể đoán ra người nói cho Nhi những chuyện kia là ai, nhưng anh không muốn làm to chuyện, cũng coi như nể tình cô ta đã giúp anh nhiều việc, theo anh trong suốt 4 năm qua đi.

38. Chương 39

“Reng... reng”

Điện thoại trong phòng làm việc của Phong rung lên

- Thưa Tổng giám đốc, Giám Đốc bên bộ phận kinh doanh đã tới
- Cho anh ta vào
- Dạ

Mấy giây sau, một người đàn ông trẻ tuổi bước vào. Thoạt nhìn anh ta chỉ mới có 30 tuổi nhưng đã lên được chức Giám Đốc Kinh Doanh, có thể thấy tài năng của anh ta không thua kém ai.

- Thưa Tổng giám đốc, bên công ty SRS đã cho trúng thầu tòa nhà bên khu Hoa Lạc.

- Sao? – Nghe tin này, Lâm Phong có vẻ không vui

- Theo như tôi được biết, Tổng Giám Đốc bên đó có mối quan hệ với chủ đầu tư nên bên đó mới có thể dễ dàng đoạt được khu đất này.

Tuy đối với họ mảnh đất Hoa Lạc kia không đáng kể gì, có thua thì cũng không thiệt hại gì hết, nhưng mà đối thủ là công ty SRS, công ty này luôn tranh giành việc làm ăn của tập đoàn Nguyễn Lâm. Đây không biết là lần thứ mấy rồi. Tuy đánh giá cao tài năng và sự cạnh tranh của SRS, nhưng lần này anh sẽ không bỏ qua nữa đâu.

Nhấc điện thoại lên, Phong gọi cho thư ký

- Bảo Giám Đốc Marketing và người đại diện đấu thầu vừa rồi lên cho tôi. Tôi muốn họ có mặt tại đây trong 5 phút nữa.

Giọng nói lạnh lùng của anh khiến người nghe cảm thấy lạnh rét, sau lưng có tầng mồ hôi mỏng.

- Tuần, cậu nghĩ thế nào về việc này? – Phong ngược nhìn người đàn ông trẻ tuổi kia hỏi ý kiến anh ta

- Việc này là có chủ ý. Theo tôi nghĩ, chúng ta nên cẩn thận với SRS, mấy ngày nay bên họ đã có động thái, có vẻ lần này họ quyết thua đủ với chúng ta

- Vậy sao? Theo dõi mọi hành động từ phía bên đó, nếu có gì cậu cứ trực tiếp nói với tôi.

- Được. Vậy anh định làm thế nào? – Tuần hỏi

- Trước hết đừng làm gì vội. Những gì họ muốn không phải là khu đất Hoa Lạc kia mà là khu đất Vạn Thịnh. Chúng ta cũng đang đấu thầu để lấy được khu đó. Cứ để xem họ sẽ làm gì, đến lúc đó tính sau

Tuần hiểu ý của Phong. Anh biết vị Tổng giám đốc này là một người có tài, trong mấy năm qua đã đưa Tập đoàn Nguyễn Lâm trở thành tập đoàn đa quốc gia. Anh tin tưởng vị cấp trên này sẽ có hành động đúng đắn.

**

Hôm nay Nhi không cần đến công ty Phong. Cô ở nhà một mình cũng thấy buồn nên gọi điện Chi. Hai người hẹn nhau một lúc nữa sẽ đến khu trung tâm mua sắm của tập đoàn Nguyễn Lâm để sắm chút quần áo.

Nhi bắt taxi đến, đến nơi Chi chạy ra đón cô. Hai người họ đi dạo suốt mấy giờ. Chi vớt cho Nhi cả đồng thứ để thử, bắt cô mặc vào rồi lại khen tấm tắc

- Mình biết ngay mà, đồ mình chọn kiểu gì cậu mặc cũng đẹp

- Mình không biết. Nhiều như vậy, sao mua hết

- Cậu lo gì, dù gì cũng là Phong trả tiền cho.

- Nhưng mình không mang thẻ, chỉ mang một ít tiền mặt theo thôi

- Sao? Cậu không đùa mình đấy chứ? – Chi hét toáng lên. Cô thật không ngờ người bạn thân này của cô vẫn cứ ngây ngô như ngày xưa - Ai, không nói nữa. Chúng ta đi uống chút gì đi, đi lâu như vậy, mình khát lắm rồi, chân cũng mỏi nữa.

Rồi Chi kéo Nhi đến một quán café dưới tầng 1.

- Chi, mình muốn mua cho Phong một cái áo sơ mi, màu xanh lam. Cậu có nhìn thấy cái nào trông được ở đây không? – Nhi hỏi

- Áo sơ mi nam thì tí nữa chúng ta lên tầng 3 xem. Cậu nói ra yêu cầu, mình sẽ xem có cái nào đẹp. Được chứ?

- Thế cũng được. – Nhi buồn bực nói

- Sao vậy? Sao lại không vui? – Cảm thấy bạn thân có chút buồn bực, Chi hỏi

- Không có gì, mình chỉ nghĩ nếu như mình nhìn thấy thì tốt biết mấy, đến cả chọn áo cho Phong cũng phải nhờ đến cậu
- Đồ ngốc này, bạn bè giúp nhau mà thôi. Đừng suy nghĩ chuyện đó, nếu như Phong biết sẽ không vui đâu
- Chi an ủi
- Cũng phải, không nói chuyện đó nữa.

Hai người họ nói chuyện khác, như chuyện giữa Minh và Chi, chuyện của Nhi khi cô ở Mỹ. Rồi Nhi cảm nhận được một ánh mắt đang nhìn chăm chăm này. Cảm nhận này không khiến cô cảm thấy vui mừng hay là bình thường, ánh nhìn này khiến cô cảm thấy rét lạnh và bất an.

- Sao vậy? – Chi thấy Nhi đột nhiên khựng lại, đôi mày chau lại
- Chi, mình cảm thấy có người nhìn mình chăm chăm. – Nhi nhỏ giọng nói
- Ai vậy? – Chi nhìn xung quanh nhưng không thấy ai cả - Làm gì có ai. Chắc cậu lại nhầm lẫn thôi
- Mong là vậy – Nhi nói – Chúng ta mau đi thôi, mình không muốn ở lại đây.
- Được rồi, lên tầng 3 nhé.

Trong lúc Chi đi tính tiền, Nhi đứng ở ngoài chờ. Dù nhìn thấy lơ mơ có người đang đến nhưng không biết do vô tình hay do người đó cố ý nên Nhi chẳng may đụng phải một người.

- Xin lỗi, xin lỗi – Nhi cúi đầu xuống nói xin lỗi, cô nghe thấy một giọng nam trầm
- Không sao, không sao. Cũng do tôi đi không nhìn đường
- Vậy anh có bị sao không? – Nhi nhẹ giọng hỏi
- Tôi không sao
- Thật may quá – Nhi vẫn cúi đầu nhìn xuống dưới
- Không phải cô muốn nói chuyện mà cứ cúi đầu như vậy đấy chứ? – Người này cười nói
- A! Xin lỗi. – Nhi ngẩng mặt lên, ánh vào trong mắt anh là một cô gái xinh xắn, khuôn mặt nhỏ nhắn, chỉ có đôi mắt vô thần, có thể biết được cô ấy bị mù.
- Cô tên là gì? – Anh hỏi
- Tôi tên Lâm Mẫn Nhi – Cô không thích kiểu người hay bắt chuyện lung tung như vậy
- Tôi tên Thiên Hải. Cô đang đợi bạn ?
- Đúng vậy – Cô lạnh nhạt đáp
- Vậy tôi đi trước, mong là có dịp gặp lại. – Anh ta cũng không nói nhiều nữa, liền lập tức rời đi
- Chào anh
- Chào cô

Một cuộc đối thoại vô cùng bình thường và đơn giản nhưng lại gây ra biết bao sóng gió sau này.

Thiên Hải vừa đi thì Chi ra đến nơi, cô vỗ vai Nhi

- Sao vậy ? Làm gì mà thất thần thế ?
- Không có gì, mình vừa va vào một người
- Thế có làm sao không ? Có bị va vào đâu không ? – Chi lo lắng hỏi, nếu để Phong biết Nhi thiếu một sợi lông nào, có khi cô bị lột da mất
- Không có gì, là mình va vào người ta, cậu đừng làm như mình là trẻ 3 tuổi nữa đi – Cô bắt mồm, bĩu môi
- Không phải vậy sao ? Đi đứng không cẩn thận, trẻ em 3 tuổi đi còn vững hơn cậu đấy

- Cậu... - Cô tức giận nhưng chả làm được gì vì lời Chi nói rất đúng
 - Thôi đi thôi, không tức giận nữa, không phải cậu bảo muốn mua áo cho Phong sao, anh ấy mà biết có khi nhảy lên vì sướng ý chứ.
- Nhi ngượng ngùng cười cười. Hai người họ không để ý thấy ánh mắt của Thiên Hải nhìn họ phía xa. Anh tự nhủ : “Lâm Mặc Nhi”

39. Chương 40

Trong phòng ngủ, Phong ôm Nhi vào lòng nằm trên giường. Sau một trận yêu đương vừa rồi cả hai đều thở hổn hển. Nhi kiệt sức chỉ có thể dựa vào lòng anh mà thôi.

- Nhi, cuối tuần là sinh nhật của Minh, cậu ấy sẽ tổ chức bữa tiệc nhỏ ở nhà, chúng ta cùng đến nhé
 - Em đi có sao không ? Chắc là ở đây toàn nhân vật quan trọng, phải không ? – Nhi hỏi
 - Chi cũng đến, Thiên và anh cũng ở đó, em không phải lo.
 - Ừm, em biết rồi – Cô vừa nói vừa ngáp một cái
 - Ngủ đi – Anh vỗ vỗ lưng cô như dỗ trẻ em đi ngủ
 - Ngủ ngon – Trước khi chìm vào giấc mộng, cô vẫn không quên chúc anh ngủ ngon
 - Ngủ ngon, cô gái – Anh hôn nhẹ lên tóc cô. Rồi hai người họ cùng chìm vào giấc ngủ.
- Sáng hôm sau, khi bọn họ ở trong văn phòng, Nhi lên tiếng
- Phong, sau sinh nhật của Minh em muốn về Mĩ.
- Nghe thấy cô muốn về Mĩ, anh cảm thấy sợ, anh nghĩ cô lại muốn rời khỏi anh lần nữa
- Sao lại về Mĩ ? Để làm gì ? Anh làm sai điều gì sao ?
 - Anh làm sao vậy ? – Nhận thấy anh khác lạ, cô ngạc nhiên
 - Sao tự dưng lại về Mĩ, anh không cho phép, không được rời khỏi anh – Bóng ma tâm lý vẫn còn, tay anh nắm lấy cổ tay cô. Không khống chế được sức mạnh, anh cầm tay cô như muốn bóp nát cổ tay, khiến cô đau.
 - Đau – Thấy cô nhíu mày, tỏ vẻ đau đớn, anh thả lỏng bàn tay, nhưng vẫn cầm chắc cổ tay cô.
 - Sao lại về Mĩ, ở lại với anh không được sao ? – Anh thì thào hỏi
 - Anh nghĩ cái gì vậy. Em ở đây cũng đã được 2 tháng rồi, công việc cũng đã xong, em cần phải về công ty chứ
 - Không cần phải về - Anh ôm lấy cô, muốn giữ cô ở lại
 - Anh không cho em về, sao em xin nghỉ việc được đây ? – Cô biết anh hiểu lầm ý cô, muốn trêu đùa anh một phen
 - Sao ? Nghỉ việc ? – Anh giật mình, nhìn chằm chằm vào cô
 - Ngài Tổng giám đốc thân mến, ngài chẳng lẽ muốn tôi đi làm ở Mĩ sao ? Như vậy chúng ta sẽ phải xa nhau, rất xa đó – Cô cười cười nói
 - Không xa nhau, anh không cho phép

- Thế nên, em đành phải xin nghỉ việc. Anh xem, anh là Tổng giám đốc, không thể nghỉ việc để sang Mỹ với em được, mà em cũng không nuôi anh đâu, tốn tiền lắm. Cho nên em nghỉ việc, còn anh có nhiệm vụ nuôi em, được không ? – Cô lè lưỡi nói

Biết mình bị cô trêu nhưng anh tình nguyện nếu như vậy đổi lấy cô ở bên cạnh anh

- A, vậy anh lại phải nuôi thêm một người nữa sao ? Sẽ tốn tiền đây

- Ý anh là sao ? – Cô hỏi lại

- Em không biết sao ? Bên cạnh Tổng giám đốc có biết bao nhiêu là người tình, anh phải nuôi họ nữa nhé – Anh huýt sáo nói, thấy cô vẻ mặt ngạc nhiên anh lại nói – Giờ thêm em là người yêu chính thức, chẳng phải là nuôi thêm một người sao ?

- Anh có người khác sao ? Oa oa, em không ở với anh nữa, em về Mỹ, em không muốn ở với anh nữa – Cô gào khóc, cô biết anh đang đùa mình nên cũng diễn cùng với anh. Cô tất nhiên là biết bên cạnh anh chỉ có mình cô, anh yêu cô như vậy cơ mà

- Hai người đang diễn tuồng gì vậy ? – Đang lúc cô gào thét, Thiên mở cửa bước vào – Đứng từ bên ngoài đã nghe thấy tiếng gào của Nhi rồi. Hai người muốn diễn tuồng ở công ty sao ?

- Thiên, em không muốn ở với Phong, anh mau đưa em về Mỹ – Cô nghe thấy giọng Thiên, tính chạy về phía anh. Giờ cô đã quen thuộc với căn phòng này, nên chạy lung tung là không vấn đề gì.

- Em đi đâu, đứng lại cho anh. – Thấy cô muốn chạy lại bên Thiên xin sự giúp đỡ, Phong chặn lại

- Anh tránh ra cho em, hừ, em không chơi với anh – Như một đứa trẻ, cô hừ với anh, đến bên cạnh Thiên

- Hai người thôi đi cho tôi nhờ. Tôi tới rủ hai người đi ăn, dù gì em gái tôi cũng mới về nước, chứ không muốn xem tuồng miễn phí đâu

- Nhã Linh về nước rồi sao ? – Phong vui vẻ hỏi

- Ừm, mới về hôm qua. Đi thôi, mình muốn giới thiệu nó với Nhi, dù gì cũng trong nhóm chúng ta cả. – Thiên nhìn về phía Nhi nói

- Vậy cũng được, đi thôi. Mà này, cậu bao đấy – Phong không quên nói

- Đã biết – Thiên nhún nhún vai

- Nhã Linh là ai ? – Khi đang ở trên xe Nhi hỏi. Vì sao khi nhắc đến người này, Phong nghe giọng có vẻ vui như vậy

- Cô ấy là em của Thiên. Mới du học từ Úc về. Đó là em gái của 3 bọn anh, giờ nếu mà con bé biết có người khác là em gái của Thiên và Minh nữa chắc là sẽ khóc thét lên à xem – Anh vui vẻ trả lời.

Có gì đó không đúng, cô cảm thấy không vui khi anh kể về người con gái khác mà lại vui đến vậy

- Sao vậy ? Không khỏe sao ? – Thấy cô cau mày, anh quay sang hỏi

- Không sao hết. – Nhi quay đi, không cho anh thấy biểu lộ của mình

- Em sao vậy ? – Phong hỏi

- Hừ, chẳng sao cả, anh cứ việc kể tiếp chuyện cô em gái kia đi – Nhi bĩu môi, vô ý để lộ sự ghen tị của mình Nhận thấy điều đó, anh vui vẻ cười nói

- Nhi của anh đang ghen tị sao ? – Anh vừa nói vừa vuốt vuốt tóc cô

- Ai thèm mà ghen với anh – Cô hất tay anh ra

- Không cần phải ghen, là lỗi của anh – Nhìn cô ghen rất đáng yêu, anh muốn trêu đùa cô dài dài, nhưng nhìn cô bất mãn thế kia, anh cũng chẳng nỡ - Anh không nhắc đến cô ấy nữa, không nhắc nữa.

Cô bĩu môi, anh lúc này đã dừng xe bên đường, kéo cô vào lòng, đỡ cô như đỡ một đứa trẻ

- Ngoan, không giận nữa. Chúng ta mau đến thôi, không Thiên lại chờ

**

Đến nhà hàng, Phong quay ra hỏi

- Em có biết chúng ta đến nhà hàng nào không ?

- Sao ?

- Royal Restaurant. Còn nhớ không ?

Trong đầu cô hiện lên hình ảnh một chàng trai quỳ xuống trước một cô gái, nói bọn họ sẽ bên nhau cả đời. Hình ảnh đẹp như vậy cô làm sao mà quên được chứ.

- Nhớ, tất nhiên là nhớ, khi đó anh nói sẽ bên em cả đời

- Tốt, vẫn nhớ. – Rồi anh dắt tay cô đi về phía bàn ăn. Thiên và Nhã Linh đã đến

- Anh Phong – một giọng nói tình nghịch vang lên, một cô gái đáng yêu, đầy nét trẻ con đứng lên cười với anh. Cô giơ tay vẫy vẫy. Trên người mặc một chiếc váy hồng, trông như một cô công chúa.

- Chào mừng em về nước – Phong ôm cô như một phương thức xã giao thông thường

- Anh trông càng ngày càng đẹp trai ra đó. Còn người này là ? – Liếc thấy Nhi, Linh hỏi

- Nhi, người yêu anh – Anh nắm tay Nhi, giới thiệu với Linh – Nhi, đây là Nhã Linh anh đã từng nói với em.

- Xin chào, tôi tên là Mẫn Nhi. Rất vui được làm quen

- Chào chị, hóa ra chị là người yêu của anh Phong, chả trách nào. – Rồi cô quay sang gắt với Phong – Sao anh không nói gì với em ?

- Không liên lạc được thì sao nói được. Không sao, giờ ăn mừng cũng chưa muộn

Cả buổi tối đó họ ngồi nói chuyện với nhau về cuộc sống của Nhã Linh ở nước ngoài, xem cái gì, học được cái gì. Nhi cảm thấy đó là một cô gái tốt. Cô ấy rất năng động, trẻ trung. Cô đoán người này hẳn sẽ rất xinh, dựa theo khuôn mặt của Thiên, cô thử tưởng tượng ra khuôn mặt của Nhã Linh.

Mãi đến gần 10h, họ mới kết thúc bữa tối. Phong đưa Nhi về nhà. Cô hôm nay có điểm mệt mỏi nên anh bảo cô đi ngủ sớm.

Nhi kéo anh nằm xuống giường, Nhi nhẹ nhàng nói

- Phong, dạo này em cảm thấy mắt em tốt hơn.

- Thật vậy sao ? – Phong vui sướng, anh nắm lấy tay cô hỏi

- Không phải là đã nhìn thấy rõ mọi thứ được nhưng em cảm nhận được rõ hơn trước. Anh nói xem, có phải em sắp thấy lại được rồi không ?

- Tất nhiên, không phải anh đã nói với em sao ? Em sẽ nhìn thấy được, mai anh đưa em đi kiểm tra. Có lẽ không lâu nữa em sẽ lại thấy được anh. – Tâm tình vui sướng, anh ôm cô vào lòng.

Mẫn Nhi giơ tay lên, sờ vuốt gương mặt anh.

- Em sắp được nhìn thấy lại gương mặt anh rồi.

- Đúng vậy. Còn giờ thì mau ngủ đi, mai chúng ta đến bệnh viện sớm.

Cô nằm trong lòng anh, yên lành ngủ.

Đêm dài, tĩnh lặng nhưng lại có chút gì đó như cái gọi là hạnh phúc đang chờ họ.

40. Chương 41

Hôm sau hai người đến bệnh viện, bác sỹ nói

- Mắt cô không nhìn thấy được là vì giác mạc đã bị hư. Lý do cô cảm nhận được ánh sáng có thể là vì đã quen rồi, đây là trường hợp lạ, tôi chưa từng gặp qua bao giờ. Do không có bản theo dõi từ khi cô bị tai nạn, nên chúng tôi không thể trả lời hoàn toàn được. Khoảng 2 tuần sau cô quay trở lại, đến lúc đó chúng tôi sẽ làm xét nghiệm và kiểm tra lại cho cô.

- Vậy cô ấy có thể nhìn lại được không ? – Phong gấp gấp hỏi

- Điều này còn phụ thuộc vào giác mạc. Theo tôi thấy nếu có người hiến giác mạc có lẽ mắt cô ấy sẽ phục hồi

- Cảm ơn

Hai người rời khỏi bệnh viện, nhưng trong họ vẫn không ngừng mong đợi, đấu tranh.

- Em sẽ thấy lại, nếu như ở Việt Nam không chữa được thì chúng ta sẽ đến Mỹ, Anh. Những nơi đó đều có công nghệ tiên tiến, chắc chắn sẽ chữa được cho em.

- Anh không nghe thấy bác sỹ nói là do giác mạc bị hư tổn sao ? Yên tâm đi, em tin tưởng mình sẽ nhìn lại được – Cô tự tin nói, đúng vậy, cô muốn nhìn lại, cô muốn lại nhìn thấy khung cảnh Hà Nội, được thấy lại ánh nắng mặt trời, và còn cả Phong nữa.

Anh thâm tình nắm lấy tay cô, hôn lên mu bàn tay.

**

Cuối tuần, Phong đưa Nhi đến bữa tiệc sinh nhật của Minh. Khi họ đến thì đã có rất nhiều vị khách tới. Có những vị Chủ tịch, Tổng giám đốc cũng đến chúc mừng sinh nhật vị thiếu gia này.

- Sao hai người tới muộn vậy ? – Nhã Linh tiến đến nói với họ -Em và anh trai đã đến được nửa tiếng rồi đây

- Còn không phải vì em đòi hay sao ? Còn tận 15 phút nữa mới tới giờ mà em vội cái gì chứ ? – Thiên tiến đến, quở trách

- Có sao đâu, chúng ta đến xem vui là chính mà. Em cũng muốn nhìn họ trang trí ra sao. – Linh lè lưỡi với anh trai - Nhi, chị thấy em nói đúng chứ ?

- Ha, cũng đúng – Nhi không biết nên trả lời thế nào, đành nói

- Nhi, anh nghe nói mắt em bây giờ có thể cảm nhận được ánh sáng rõ hơn ? – Thiên lên tiếng hỏi

- Đúng vậy, bác sỹ nói có lẽ không lâu nữa sẽ nhìn lại được

- Thật tốt quá. Chúc mừng em – Thiên vỗ vỗ đầu cô

- Cảm ơn anh. – Nhi nói, rồi đột nhiên thấy thiếu thiếu, cô hỏi – Minh đâu ? Sao không thấy anh ấy ?

- Nhân vật chính còn đang ở trong phòng, chắc là đang đợi bạn gái đến đây mà

- Chi chưa đến sao ?

- Chưa, chắc cậu ấy đang sốt ruột – Thiên đang nói thì một giọng nữ xen vào

- Ai sốt ruột thế ? – Chi tiến tới, cô lúc này mặc một bộ váy đến đầu gối, hờ hai bên vai màu xanh nhạt.

- Chi, sao giờ này mới tới vậy ? – Nhi vội hỏi

- Lo gì, đúng giờ đến mới thích chứ. Mình còn định đến muộn cơ, câu không biết có câu “The party won’t start till I walk in” sao ? – Nói rồi cô cười ngặt nghẽo

- Sao giờ này mới tới ? – Minh tiến lên, nóng nảy hỏi

- Anh buồn cười nhỉ, em đến đúng giờ còn gì ? – Chi lè lưỡi

- Sao tiệc lại bắt đầu khi em chưa đến rồi ? – Trang tiến tới, trong tay cầm một ly rượu vang
 - Làm sao quên được em chứ - Minh cười cười
 - Nhi, cô gái này là em gái anh, còn nhớ không ? – Phong hỏi
 - Nhi đây sao ? Anh mình tìm được cậu khi nào vậy ? Sao anh không nói với em gì hết ? – Lâm Trang quay ra chất vấn anh trai
 - Sao lại phải nói cho em chứ ? Người yêu anh chứ có phải người yêu em đâu ? – Phong nhàn nhạt nói
 - Anh...
 - Đừng như vậy, Phong – Nhi kéo tay áo anh rồi quay về phía Trang nói – Lâu rồi không gặp bạn.
 - Cậu quay về là tốt rồi, từ giờ có người quản anh mình. – Trang cười, nói với Nhi.
- Minh lúc này mặc bộ đồ vest màu trắng, trông càng đẹp trai hơn. 7 người bọn họ đứng đấy, tươi cười nói chuyện. Rồi một người đàn ông trung niên tiến đến chào
- Đây không phải là cậu Phong, con chủ tịch tập đoàn Nguyễn Lâm sao ?
 - Chào các bác – Phong lễ phép chào hỏi
 - Đây có phải là cô công chúa của ngài chủ tịch hay không ? – Người đàn ông quay về phía Lâm Trang hỏi
 - Chào bác – Trang cũng lễ phép đáp lại
- Bọn họ nói chuyện với nhau, còn Nhi và Chi thì lè loi trong cái thế giới không thuộc về họ. Hai người rời khỏi đó, tiến đến một bàn ăn, ngồi xuống. Bàn ăn này ở một chỗ khuất, khó có thể nhìn ra
- Này, có thấy cô gái đi cùng Phong không ? – Một giọng nói chua ngoa vang lên gần bàn của họ
 - Sao vậy ? – Một giọng nói nữa khác vang lên
 - Cậu không thấy cô ta bị mù sao ? – Cô nàng này không chút kiêng kị, nói với người bạn
 - Sao ? Phong lại đi cặp với một con bé bị mù sao ?
 - Mình cũng chả hiểu nổi anh ấy nghĩ gì nữa. Trước đây, anh ấy thường chọn những cô gái xinh đẹp, gia thế. Con bé này, theo mình thấy, sắc đẹp chả có, mà gia thế có khi cũng không. Phong nhìn thấy gì ở nó cơ chứ
- Những lời này vào tai Nhi cũng đã thành thói quen, cô biết mình không xinh đẹp, cũng không có thể lực như người khác. Cô cũng biết bản thân mình đứng bên cạnh Phong có bao nhiêu chênh lệch. Cô cứ nghĩ khi nghe những lời này, cô sẽ không cảm thấy gì, cô không ngờ lại đau đến vậy, cảm giác như không thở nổi
- Thật là quá đáng mà – Chi tức giận lên tiếng, đang muốn qua bên kia ch*ị mấy người kia một trận thì Nhi giữ cô lại – Cậu sao lại giữ mình lại ? Cậu có biết là họ nói về cậu không vậy ? Cậu đâu phải mù ? Chỉ là thị lực hơi kém mà thôi, mấy con mụ này không biết hay sao ?
 - Mình không sao ? Mình đã nghe quen rồi, cũng không sao hết. Mình biết mình không bằng họ, nhưng không phải Phong vẫn chọn mình hay sao ? Đó là điều họ không có – Nhi nhẹ nhàng nói
 - Mình chưa thấy ai ngốc như cậu đâu, bị nói như vậy mà còn bình thản được. Nếu có thể, mình chỉ muốn mổ đầu cậu ra xem bên trong đó chứa gì
 - Haha, đừng nói với Phong nhé, mình không muốn anh ấy lo lắng
 - Không nói gì với Phong vậy ? – Thiên không biết từ đâu, bước tới
 - Không, không có gì – Nhi chột dạ, mau nói – Phong đâu anh ?
 - Đang còn nói chuyện với mấy vị khách.
 - Anh không nên nói chuyện với họ sao ?
 - Nhàm chán, anh không thích kiểu nịnh nọt đó

- Vậy ngồi xuống nói chuyện với bọn em đi.
- Hai người vừa nói gì mà có vẻ lắp lững vậy ? – Thiên vẫn chưa từ bỏ, hỏi tiếp
- Không có gì, không có gì – Cô đẩy đẩy anh – Anh ra chỗ khác đi, bọn em nói chuyện con gái – Cô lè lưỡi
- Thiên không còn cách khác, đành rời đi. Ngay khi anh vừa bước đi, thì một người con trai khác bước đến bàn của họ
- Cô gái, thật là trùng hợp, lại gặp cô.
- Anh là... ? – Nhi không nhận ra được giọng nói này, hỏi lại
- Trước cửa quán cafe – Thiên Hải nhắc khéo cô
- A, ra là anh. Thật trùng hợp đó – Nhi cười cười.
- Đúng vậy. Cô là gì của Minh ? – Anh ngồi xuống cùng bàn với họ hỏi
- Chúng tôi chỉ là bạn bè. Vậy còn anh ?
- Cứ coi như chúng tôi là đối thủ của nhau đi.
- Đối thủ ? – Nhi hỏi lại
- Trên thương trường, chúng tôi có thể tính là đối thủ.

Hai người trầm mặc một hồi, không ai nói gì. Nhi không biết nên tiếp tục chủ đề gì nữa, vì họ mới quen nhau

còn chưa đến hơn 1 tiếng. Đúng lúc đó, Nhã Linh đi đến bên cạnh cô, gọi cô đi cùng Linh. Cô lấy cớ đó thoát khỏi sự trầm mặc này.

- Chào anh, gặp lại sau
- Gặp lại sau
- Đi được một lúc, Chi hỏi Nhi
- Người vừa rồi là ai vậy ?
- Mình cũng không biết nữa, anh ta là người mà mình va phải ngày hôm trước đó.
- Ra là anh ta sao ? Anh ta nhìn có vẻ thân quen với cậu
- Bọn mình còn chưa quen nhau được 1 tiếng nhé
- Nhưng mình cứ thấy hần ta nguy hiểm kiểu gì ý – Chi ngẫm nghĩ
- Sao lại vậy ?
- Lúc hần nhìn cậu, không giống như Phong, Thiên hay Minh nhìn cậu, mà ánh mắt hần như là kẻ săn tìm được con mồi vậy. Tránh xa hần ta ra, mình lo cậu sẽ gặp nguy hiểm lắm
- Yên tâm đi, có Phong ở bên cạnh rồi, cậu lo gì ình nữa chứ.
- Nhưng không phải lúc nào Phong cũng có thể bên cạnh cậu được
- Được rồi, được rồi, mình sẽ tránh xa anh ta, vậy được chưa ?
- Mình cũng chỉ là lo cho cậu mà thôi
- Mình biết – Nhi cười

Bữa tiệc kết thúc muộn, Phong đưa Nhi về nhà. Có lẽ do cô quá mệt mỏi, lên xe được một lúc, cô đã dựa vào ghế mà ngủ. Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, ánh mắt nhắm chặt, môi hồng hơi giương lên nét cười, anh cảm thấy hạnh phúc. Anh mỉm cười, giơ tay ra sờ sờ má cô. Cô gầy hơn trước nên dạo này anh bồi bổ cho cô, cô cũng có thêm chút thịt, giờ sờ sờ má cô, anh đã thấy khuôn mặt cô tròn hơn trước. Nhi vẫn ngủ ngon lành mà không biết có người đang làm trò với đôi má của mình.

**

Trong một căn phòng tối, một giọng nói lạnh lùng vang lên :

- Đã tìm hiểu được chưa ? – Một bóng đèn dưới ánh sáng của trăng hắt lên tường. Người con trai này cao lớn nhưng ở hẳn lại toát lên loại khí lạnh lùng và khiến người khác run sợ.

- Dạ rồi – Một người đàn ông đứng bên cạnh báo cáo

- Quan hệ của cô ta với tên đó là như thế nào ?

- Dạ, thưa cậu chủ, họ đã từng là người yêu của nhau 4 năm trước, sau đó vì lí do gì đó mà hai người chia tay nhau. Cô gái này bỏ đi, vừa mới quay về nước mấy tháng. Bây giờ hai người họ đang sống chung với nhau.

- Hai người đó luôn bên cạnh nhau ?

- Dạ, khi hẳn ta đến công ty cũng đưa người con gái này đến.

- Vậy được rồi, cứ tiếp tục quan sát rồi báo cáo lại với tôi.

- Dạ.

Sau khi người kia lui đi, trong phòng chỉ còn lại con người đáng sợ kia, hẳn ta nhếch mép, lộ ra nụ cười lạnh

- Nguyễn Lâm Phong, mày cứ đợi đấy. Tao sẽ trả lại ày tất cả những gì mày đã đưa đến cho tao.

41. Chương 42

-Dạo này bên SRS có hành động gì không ?

Trong văn phòng Tổng giám đốc, Lâm Phong cùng giám đốc kinh doanh Tuấn đang bàn bạc

-Bên đó dạo này tung ra một lượng cổ phiếu khá lớn, nhưng hiện giờ vẫn chưa tra ra là số cổ phiếu đó dùng làm gì. Có một điều lạ là lượng cổ phiếu đó bán ra với giá trị khá thấp.

-Vậy sao ? – Phong nghiêng ngẫm suy nghĩ – Hẳn ta lại định làm gì đây ?

-Cứ đợi xem hẳn ta tiếp theo có hành động gì đã, hãy quan sát tất cả các giám đốc và trưởng phòng trong thời gian này, có khả năng hẳn ta sẽ hành động với họ, tốt nhất là vẫn cẩn thận thì hơn

-Tôi sẽ chú ý điều này.

-Còn chuyện gì nữa không ?

-Dạ không.

-Được rồi, vậy cậu về làm việc đi. – Phong gật gù đầu, Tuấn rời khỏi phòng.

Trong lòng anh không biết vì sao có một dự cảm không tốt. Có lẽ dạo này làm việc quá nhiều nên mới vậy. Anh cầm điện thoại lên, đang định gọi cho Nhi thì chuông điện thoại vang lên

-Alo, có chuyện gì vậy ? – Anh trả lời

-Anh trai, chiều nay anh về nhà nhé, bố mẹ muốn cả nhà cùng ăn cơm.

-Có chuyện gì gấp hay sao mà lại về ? – Anh ngạc nhiên, rất ít khi anh về căn nhà đó chứ đừng nói gì đến việc ăn cơm cùng nhau cả

-Em không biết, vừa rồi mẹ gọi điện bảo chúng ta về nhà, nhưng không gọi được cho anh nên bảo em nhắn lại – Trang cũng ngạc nhiên với việc này, nhưng cô không buồn hỏi, chỉ là về ăn cơm mà thôi, dù gì ở kí túc xá hôm nay cũng không có ai cả, ăn một mình cũng cảm thấy buồn

-Mấy giờ ? – Anh lạnh nhạt hỏi

-6h

-Được rồi, anh biết rồi.

-Vậy nhé, bai bai – Nói rồi cô cúp máy luôn

Phong buồn bực, từ sau khi ở với Nhi, anh chưa từng để cô ăn cơm một mình vì anh cảm thấy sẽ bất tiện cho cô. Nhưng hôm nay mẹ bảo anh về, cũng rất lâu rồi anh chưa về nhà, có lẽ hôm nay nên về một chuyến xem sao. Anh gọi điện cho Nhi

-Alo ? – Bên kia truyền đến giọng nữ nhẹ nhàng

-Nhi à ? Buổi tối nay anh không về được, em ở nhà một mình không sao chứ ?

-Không sao. Buổi tối anh phải đi dự tiệc à ? – Cô hỏi, cô biết những người như anh thường xuyên phải đi dự tiệc này nọ, nhưng hình như cô chưa thấy anh tham gia lần nào

-Không phải, anh về nhà. Mẹ anh bảo anh về - Anh thành thực trả lời, anh không muốn nói dối cô nữa

-Vậy sao ? – Cô ngập ngừng, cô vẫn nhớ chuyện khi xưa của cha mẹ hai người.

-Hay để anh gọi cho Chi đến với em ? Anh không yên tâm để em ở nhà một mình – Phong chuyển sang đề tài khác, anh biết đây là vấn đề trong lòng cô, nhiều khi cô vẫn ngập ngừng khi nói chuyện về bố mẹ anh

-Không cần đâu mà, em quen rồi – Cô không muốn làm phiền người khác quá nhiều

-Không được, anh gọi điện cho Chi đến. Được rồi, không bàn cãi gì nữa. Buổi tối nếu em cứ ngủ trước đi, không cần phải đợi anh đâu.

-Vâng.

-Vậy nhé, anh cúp máy đây

-Vâng

-Tút tut – Nghe thấy đầu dây bên kia vang lên tiếng tut tut, Nhi gấp máy lại. Lâu lắm rồi cô chưa nghe thấy anh nói về bố mẹ mình. Cô không biết cảm xúc của mình lúc này là thế nào nữa, cũng không biết nếu mẹ của Phong biết anh đang ở cùng mình thì sẽ ra sao.

**

Đúng 6h chiều, Phong có mặt ở nhà. Trong bếp bà Mai đã chuẩn bị mọi thức ăn, đồ ăn được bày đẹp đẽ trên bàn. Bốn người họ ngồi xuống bàn ăn, không một tiếng động. Phong biết hôm nay bố mẹ gọi mình về chắc chắn là có chuyện gì đó, nhưng anh cũng không hỏi, tốt nhất là họ đừng có nói gì nữa.

-Dạo này ở công ty có bận lắm không ? – Đang yên lặng, ông Thành lên tiếng hỏi Phong

-Vẫn rất ổn ạ, tiến độ công trình và doanh thu cũng tăng lên – Phong đáp

-Tốt lắm, ta cũng yên tâm – Ông Thành lại lưỡng lự, xem có nên nói không, Phong nhận thấy điều đó, hỏi lại ông

-Cha có chuyện gì muốn nói với con sao ?

-Ta nghe nói dạo này con đang đi lại với một cô gái ? – Sau một tiếng thở dài, ông hỏi người con trai của mình – Ta còn nghe nói cô bé đó bị mù ?

Cả Trang và Phong đều không ngạc nhiên với câu hỏi này của ông Thành, họ biết chắc chắn ông sẽ biết điều này, họ chỉ không biết khi nào ông mới hỏi đến

-Đúng là con đang ở với một cô gái, nhưng cô ấy không mù mà là thị lực kém

-Phong, tội gì con phải đi yêu một con bé mù như thế ? Con xem, như Nhã Linh không phải là tốt sao ? Có học thức, có gia thế, lại xinh đẹp, con bé đó cũng có tình cảm với con. Sao con không ở chung với nó ?

- Bà Mai nói. Trong thâm tâm bà, chỉ có những người như Nhã Linh mới xứng đáng với con bà. Còn cô gái mù kia, tuy bà chưa thấy mặt nhưng chỉ cần biết cô ta không thấy gì đã là không xứng với con trai bà rồi.

-Mẹ, cô ấy là người tốt. Xứng hay không xứng con mới là người hiểu rõ nhất – Phong bình tĩnh đáp

-Con không hiểu, một người như vậy sẽ là gánh nặng cho con, con làm sao có thể làm việc tốt được. Dâu như Nhã Linh, con bé sẽ giúp con trong công việc, nó tuy hơi nghịch ngợm, nhưng mẹ rất thích có một đứa con dâu như vậy. Nhà họ Đặng cùng nhà chúng ta cũng có mối thân quen, nếu con và Nhã Linh thành đôi, không phải thân càng thêm thân sao ? Không thì như con bé Bảo Châu làm thư ký cho con đó cũng được, con bé ấy cũng nhanh nhẹn, đối đáp giỏi giang, có thể trợ giúp cho con nhiều việc hơn, mẹ thấy

-Mẹ, con nói lại lần nữa, con không thích Nhã Linh, cô ấy chỉ như Trang mà thôi, cũng là một đứa em gái của con. Còn Trần Bảo Châu, con không yêu cô ấy, cô ấy là cấp dưới của con.

-Con... - Bà Mai đang định nói gì thì ông Thành chặn lại

-Bà trật tự chút đi – Rồi ông quay sang phía Phong hỏi – Ta tuy không phản đối việc con yêu ai, nhưng cô gái này bị mù, sẽ có thể là một cản trở trong công việc của con. Con nên biết, con là một Tổng giám đốc, con có nhiều kẻ thù trên thương trường, cho nên con không thể có nhược điểm. Đừng để cô ấy thành nhược điểm của con.

-Cha, con hiểu điều này, nhưng con muốn nói rõ rằng, con không thể xa cô ấy được

-Ông nói cái gì vậy ? Ông sao lại không phản đối ? Một đứa mù như vậy không xứng làm con dâu nhà họ Nguyễn.

-Bà im miệng lại – Ông Thành gắt lên – Xứng hay không xứng, tôi sẽ quyết định

-Mẹ, cô ấy tuyệt đối xứng làm con dâu nhà này – Phong lên tiếng – bởi vì cô ấy yêu con

-Yêu ? Con nghĩ cái yêu đó có thể giúp con được sao ? – Bà Mai nói mỉa

-Con không cần cô ấy giúp cái gì cả, con chỉ cần cô ấy ở bên cạnh con để con chăm sóc, bảo vệ cô ấy, như vậy là đủ rồi.

Không khí đột nhiên trầm xuống, Lâm Trang thấy không ổn, bèn cười cười nói

- Mau ăn đi. Hiếm khi nhà mình mới tụ họp đông đủ như vậy, mau ăn đi kéo nguội mắt. Mẹ, món ăn mẹ làm càng ngày càng ngon nhé – Trang nhìn nọt người mẹ đang tức giận của mình

- Con ý, chỉ được cái dẻo miệng thôi – Bà Mai tâm tình cũng dịu xuống, chuyển sang nói chuyện với con gái.

Phong và ông Thành im lặng ăn cơm. Hai người họ thực ra rất giống nhau, đến lúc ăn cơm cũng đều im lặng, không nói chuyện.

Bữa cơm diễn ra trong sự trầm lặng của hai người họ, không khí lúc đầu cũng không còn nữa.

Sau khi ăn cơm xong ông Thành gọi Phong vào trong phòng làm việc

- Cha, có chuyện gì ạ ?

- Ta không phản đối chuyện yêu đương của con, nhưng lần này ta không đồng ý – Ông Thành kiên định nói – Có lẽ con nghĩ ta vô tâm, nhưng ta cũng đã từng yêu nên ta hiểu. Thế nhưng, đôi khi con bắt buộc phải bỏ qua những gì con muốn, con thích vì lợi ích của bản thân.

- Cha, mọi người đều nói con và cha rất giống nhau, đều rất kiên định. Có lẽ vậy nhưng ở phương diện này chúng ta lại khác. Con sẽ không giống cha, bỏ qua người mình yêu vì chính bản thân mình.

- Con nói đúng, ta khi xưa không nên làm vậy, ta cũng từng hối hận như đó là vì hoàn cảnh

- Còn con không muốn hối hận. Nếu như con thành công mà bên cạnh không có cô ấy, vậy thành công đó là dành cho ai ? Cho con sao ? Thành công mà không đi liền với hạnh phúc thì đó chỉ là sự thành đạt giả tạo mà thôi – Phong nhìn thẳng mắt cha mình nói – Con còn quên chưa nói với cha một điều, cô gái con bên cạnh con bây giờ là Mẫn Nhi. Chắc cha còn nhớ chứ ?

Ông Thành khi nghe thấy cái tên này thì ánh mắt ngạc nhiên, thân hình khựng lại nhìn Phong. Ở trong ánh mắt anh không có chút đùa cợt, mà chỉ có sự nghiêm túc. Ông Thành không nói được gì, chỉ có thể thốt lên :

- Không thể nào, không thể nào... Con bé vì sao lại bị như vậy ?
- Tai nạn giao thông, 2 năm trước đây. Nhưng giờ mắt đã tốt hơn nhiều, đã có thể cảm nhận được ánh sáng rõ hơn. Một phần là vì con đã để mắt cô ấy 4 năm trước, nhưng giờ sẽ không. Con sẽ không để mắt cô ấy lần nữa đâu.
- Cha biết con hận cha việc đó, nhưng ta mong con thông cảm cho ta, ta không được kiên định như con. Con phải chăm sóc con bé thật tốt đó.
- Con biết – Biết ông Thành đã đồng ý chuyện 2 người, anh cúi đầu – Con cảm ơn – Nói rồi anh xoay người rời khỏi phòng

Trong phòng lúc này chỉ còn một mình ông Thành. Từ dưới ngăn kéo bàn làm việc, ông lấy ra một tấm ảnh đã cũ nát, bức ảnh đã ủa vàng theo năm tháng. Trong bức ảnh là một người con gái xinh đẹp, nụ cười tươi rộ trên môi. Ông khẽ vuốt khuôn mặt trong bức ảnh, rồi thì thầm :

- Phương, con gái em thật sự rất giống em. Hãy để con trai anh chăm sóc cho nó. Coi như là anh trả lại món nợ em ngày trước đi.

Khuôn mặt ông buồn rầu, trên mái tóc đã có nhiều sợi tóc bạc. Thời gian trôi thật nhanh, thoáng cái mà đã gần 30 năm rồi. Nếu như có thể, có lẽ lúc đó ông sẽ lấy hết dũng khí của mình để ở bên người con gái này, không rời xa. Nhưng thời gian một khi đã trôi qua thì không thể quay trở lại được, những gì ông đã làm, cũng không thể thay đổi được nữa.

Thấy Phong rời khỏi phòng làm việc, bà Mai nói

- Hai cha con nói chuyện gì mà lâu vậy ?
- Chuyện công ty thôi mà mẹ. Con về đây – Phong bước về phía cửa, thấy con trai mình sắp rời đi, bà Mai vội vàng
- Con dạo này ít khi về nhà, thỉnh thoảng về được không ?
- Nếu như công ty không có việc gì. Dạo này công việc nhiều, con rất bận
- Bận gì thì bận cũng phải về nhà, cứ suốt ngày ở công ty làm việc sao được
- Mẹ, mẹ cứ anh ấy đi, cùng lắm thỉnh thoảng con về với mẹ là được chứ gì ? – Nghe thấy mẹ lại càu nhàu, Trang đành đỡ lời hộ anh trai
- Cả con nữa, tội gì phải ở kí túc xá, có nhà thì không ở. Mẹ thật không hiểu nổi hai anh em con nữa – Bà thở dài, rồi nghe thấy Phong nói
- Mẹ đã bao giờ hiểu mà đúng hơn là chịu hiểu bọn con đâu – Nghe thấy anh nhàn nhạt nói vậy, bà Mai sững người, như không ngờ con trai của mình sẽ nói vậy – Đã muộn rồi, con về đây.

Anh rời khỏi nhà trong tâm trạng uể oải, anh biết về nhà kiểu gì cũng sẽ như vậy, anh thật chỉ muốn ở nhà với Nhi. Nghĩ đến cô, anh lại cảm thấy thoải mái, lái xe về nhà

**

Về đến nhà, khi mở cửa vào bên trong không như anh nghĩ một màn tối om. Bên trong phòng khách lúc này sáng rực, Nhi đang ngồi trên ghế nghe nhạc, thấy có tiếng mở cửa, cô quay lại hướng cửa hỏi :

- Anh về rồi đấy à, Phong ?
- Sao lại ngồi đây ? Không phải anh bảo em đừng chờ anh sao ? – Bây giờ cũng đã gần 11h rồi, sau khi ăn cơm xong, hai cha con anh ngồi trong phòng làm việc bàn việc nên tốn khá nhiều thời gian, lại thêm cuộc nói chuyện kia nữa. Anh ôm cô vào lòng, nhẹ giọng hỏi
- Em không mệt, đợi anh về cũng có sao đâu – Cô vùi vào lòng anh

- Từ sau không cần phải đợi anh, nghe chưa ?

- Biết rồi

- Thôi được rồi, đi ngủ thôi – Em muốn ôm cô lên phòng thì bị cô ghì lại – Sao vậy ?

- Em có chuyện muốn nói – Em cười cười một cách ngây ngốc – Anh đoán xem, là tin tốt

- Tin tốt ? Em thì có tin tốt gì ? – Anh ngẫm nghĩ một hồi thì như nhận ra điều gì, nhìn cô rồi chuyển xuống nhìn bụng cô – Em có ?

- Có cái gì ? – Lần này đến Nhi phát ngốc

- Em bé ?

- Em bé nào ? – Nhi hỏi lại, rồi thấy mình hỏi một câu ngốc nghếch – Không phải, không phải điều này – Mặt cô đỏ ửng, đầu khể cúi xuống

- Vậy thì là gì ? – Anh thực sự không biết nữa

- Hôm nay Thiên nói với em.... – Chưa để cô nói hết, anh đã ngắt lời

Cô ấy bảo là Thiên nói ? Thiên gặp Nhi lúc nào ? Cả ngày cô ấy ở nhà, buổi tối anh về bên nhà nhưng lúc đó Chi ở cùng với Nhi mà ?

- Em nói Thiên ? Em gặp cậu ấy lúc nào ? – Anh cố tỏ vẻ bình tĩnh hỏi

- Buổi tối nay, Thiên đến chơi mà

- Chi đâu ?

- Cô ấy có việc nên nhờ Thiên đến giúp em – Nhận ra sự khác lạ của anh, cô hỏi – Anh sao vậy ?

- Cậu ấy đến làm gì ? – Anh không trả lời mà tiếp tục hỏi cô

- Anh ấy chỉ đến gọi đồ ăn cho em, rồi thì ngồi nói chuyện phiếm mà thôi. Cũng nhờ có anh ấy giúp đỡ..

- Không được ở một mình với người đàn ông khác, nghe chưa ? – Anh ôm cô vào lòng, cầm đặt trên hõm vai cô, lại lần nữa ngắt lời cô

- Nhưng Thiên là bạn anh, anh ấy rất tốt với em – Nhi không hiểu

- Ngoài anh ra, anh không cho phép em ở riêng với người đàn ông khác. Không thì cũng phải có anh bên cạnh – Chỉ có cô mới không nhận ra, còn anh, anh nhận ra tình cảm của Thiên đối với cô từ 5 năm trước rồi.

- Không thể được. Thiên rất tốt với em, anh ấy như anh trai em vậy.

- Tốt ? Chẳng lẽ anh không tốt với em sao ? Anh đã nói vậy là như vậy. Còn giờ thì em mau đi ngủ cho anh – Anh không cho phép cô phản bác, nhanh chóng ra lệnh

- Anh là đồ không phân biệt tốt xấu – Cô bĩu môi, chu miệng nói. Những lúc không có anh bên cạnh, cô thực sự rất buồn chán. Minh thì sẽ không nghe tâm sự của cô rồi, Chi thì cũng đi làm rồi nên khá bận rộn, không thể suốt ngày tâm sự với cô như thời đại học được nữa. Cũng chỉ có Thiên mới ở bên cạnh cô những lúc như vậy thôi.

- Mau đi lên phòng ngủ - Anh lại ra lệnh cho cô. Có khi, anh phải nhanh chóng cho ra một cậu Phong nhỏ hoặc là một Nhi phiên bản nhỏ thôi.

- Ai, được rồi, được rồi đây. Vậy còn anh thì sao ? – Nhi quay lại hỏi

- Anh đi tắm xong rồi sẽ lên. Mau, đi ngủ đi – Anh vỗ vỗ đầu cô, đợi cô đi lên phòng thì anh xoay người vào trong nhà tắm.

Thế là cuối cùng họ cũng quên mất chủ đề chính, vứt cái « tin vui » mà Nhi nhắc đến lên chín tầng mây.

42. Chương 43

- Alo ? – Đang ngồi trong phòng làm việc của Phong, điện thoại của Nhi vang lên

- Xin hỏi đây có phải là số của cô Lâm Mẫn Nhi không ? – Một giọng nam trầm nhưng lại không hề ảm áp, giọng nói này có toát ra chút lạnh lẽo

- Đúng vậy, xin hỏi anh là ai ? – Nhi vừa hỏi vừa liếc nhìn Phong

Phong nghe thấy câu hỏi này thì trừng mắt nhìn cô. Từ khi nào thì cô có một người bạn là nam mà anh không biết ? Anh tiến về phía cô. Nhi ngáp ngừng một chút tuy cô không nhìn thấy rõ lắm nhưng mà cô có thể cảm nhận được sự tức giận từ anh.

- Tôi là Thiên Hải, người lần trước đụng phải cô đó.

Cô còn đang mải nghĩ đến sự tức giận của Phong và nhìn về bóng mập mờ của anh đang tiến lại gần nên không nghe thấy người kia xưng tên mà chỉ biết rằng người này là người mình đụng phải lần đó

- Ra vậy, có chuyện gì không ?

- Tôi chỉ muốn hỏi cô có rảnh không, tôi muốn mời cô một bữa cơm

Phong ghé tai nghe, nghe thấy lời mời này, mắt lại trừng Nhi. Cô hướng về phía anh đầy bất lực

- Tôi hôm nay bận, xin lỗi

- Không sao, không sao, dù sao cũng là tôi gọi điện đột ngột. Vậy khi khác tôi gọi lại. Chào cô

- Chào anh.

Cô vừa gấp máy thì một bàn tay xoay người cô lại, đối diện cô là ánh mắt tràn đầy tức giận

- Hấn là ai ?

- Em va phải anh ta một lần ở quán cafe. Tên là gì ý, em không nhớ - Cô nhỏ giọng trả lời

- Sao hấn ta biết số điện thoại của em ? – Anh lạnh lùng hỏi tiếp

- Làm sao em biết được ? Em đâu có cho anh ta số điện thoại của em – Cô cũng lấy làm lạ, cô nhớ là mình không cho người này số điện thoại của cô mà

- Hấn ta mời em đi ăn cơm làm gì ?

- Em không biết, nhưng chẳng phải là em đã từ chối rồi sao ? – Cô bĩu môi – Anh làm gì mà như cảnh sát lấy cung vậy. Em chưa làm gì sai nhé

- Từ sau không được nghe điện thoại của hấn ta, nếu hấn có mời em thì em cũng phải từ chối – Anh ôm lấy hai má cô ra lệnh. Anh thực sự không thích cô nghe điện thoại của người đàn ông khác như vậy, huống chi người này còn có ý định tiếp cận với Nhi

- Em biết rồi, biết rồi, anh thật là.

- Sao ? Có ý kiến gì sao ? – Anh híp mắt lại, nhìn cô

- Không có – Cô ỉu xiu trả lời, cô cũng không dám phản bác lại anh đâu, ai biết được sau khi phản bác anh, cô sẽ nhận sự trừng phạt gì từ anh chứ ? Ai, đầu óc cô lại suy nghĩ lung tung rồi. Cô lắc lắc đầu, Phong thấy vậy thì cười. Cô ấy vẫn cứ ngốc nghếch như vậy. Đến khi nào mới có thể thay đổi sự ngốc nghếch này của cô đây ?

**

- Này, nghe nói hôm nay Phụ nhân Chủ tịch đến công ty đấy – Lúc này một đám nhân viên đang bàn tán xôn xao việc bà Mai đến công ty

- Bà ấy đến có chuyện gì vậy ?

- Làm sao mà biết được chứ ? Hay là kiểm tra thái độ và tốc độ làm việc của nhân viên ?

- Chết mình rồi, bản báo cáo trưởng phòng giao mình còn chưa làm xong – Một cô nhân viên sợ hãi nói
 - Cậu nói thử xem, phu nhân chủ tịch có đáng sợ như Tổng giám đốc không ?
 - Hai mẹ con, nên chắc sẽ giống
 - Mình nghe nói Chủ tịch tuy nhìn nghiêm nghị nhưng không « độc ác » như Tổng giám đốc đâu nhưng mà phu nhân chủ tịch thì ngược lại, bà ấy rất dữ
 - Ai mà biết được, lời đồn mãi chỉ là lời đồn mà thôi
 - Thôi đi, ngài ấy sắp đến rồi, chúng ta mà cứ tụ tập kiểu này chắc là bị sa thải cả lượt mất
- Mọi người đang chuẩn bị rời đi thì một cô gái chạy đến, thở hổn hển nói
- Phu nhân...Chủ... Chủ tịch... đến... đến rồi
- Cô gái nói xong, mọi người lập tức trợn tròn mắt, chạy toán loạn về làm việc

**

Bà Mai đến công ty rất bất ngờ, không báo trước cho ai biết. Bà đến đây hôm nay là để xem người đã ở bên con trai bà thời gian qua như thế nào. Bà không báo trước là vì không muốn con trai có sự phòng bị. Vừa vào trong công ty, bà đã thấy mọi người đang làm việc nhưng cũng có nhóm đang tụm năm tụm ba bàn tán. Bà liếc mắt nhìn khiến mọi người đều hoảng sợ nhưng bà lại không nói gì mà đi tiếp. Bà trực tiếp lên thẳng phòng Tổng giám đốc.

Mọi người thấy bà vào thang máy rồi mới thở phào nhẹ nhõm, không khí lạnh rét vừa rồi khi bà bước vào khiến mọi người không dám thở mạnh, chỉ sợ sẽ bị bà trách.

Đến tầng của Tổng giám đốc, bà Mai tiến về phía cửa phòng thì bị một giọng nữ ngọt ngào giữ lại

- Phu nhân, sao hôm nay ngài lại đến đây vậy ?
- Bảo Châu, cháu cứ gọi ta là bác gái là được rồi, đừng có nói phu nhân này, phu nhân nọ nữa – Bà Mai cười nhẹ với Châu, tiến về phía bàn làm việc của cô
- Bác gái, sao bác đến mà không nói trước để cháu và Tổng giám đốc xuống đón ? – Cô nở nụ cười hiền lành với bà Mai rồi hỏi thăm đủ kiểu
- Ta đến bất ngờ mới bắt được cái đứa con gái ở trong kia – Bà thấy Châu ngạc nhiên thì hỏi – Sao vậy ? Bảo Châu ? Con bé đó ở trong kia đúng không ?
- Dạ... dạ đúng ạ - Cô ta giả bộ ấp úng, một dáng vẻ khiến người ta không nở bắt ép
- Cháu sao ấp úng vậy ? Hai đứa chúng nó đang làm gì ? – Bà Mai vội hỏi
- Cháu không dám nói, Tổng giám đốc sẽ trách phạt ạ. Bác cứ tự vào xem, cháu không dám nói – Cô ta mềm yếu nói khiến bà Mai lại càng tức giận hơn

Nhìn theo bà Mai mở cửa phòng bước vào, môi cô ta khẽ nhếch lên nụ cười gian

Đang ngồi nói chuyện trong phòng, chốt cửa phòng mở ra. Phong bực mình vì có người quấy rầy thời gian của họ, đang định lên tiếng trách mắng thì chốt khựng lại. Khi nhìn thấy rõ người vào là ai, anh không nói gì cả, chỉ lạnh lùng nhìn người phía sau.

Bảo Châu bị anh nhìn cũng có chút chốt dạ, bèn lên tiếng nói

- Xin lỗi Tổng giám đốc, là tôi sơ suất
- Không phải lỗi của con bé, là mẹ tự vào – bà Mai nói thay cho Châu

Nghe thấy giọng nói này, Nhi đứng bật dậy, cúi đầu chào bà Mai

- Cháu chào bác
- Đừng gọi tôi bằng bác, gọi tôi là phu nhân.

- Dạ, phu nhân – Rồi cô ngẩng đầu lên

Khi nhìn thấy khuôn mặt này, bà Mai giật mình rồi chỉ tay vào mặt cô nói

- Sao cô lại ở đây ? Ai cho cô ta vào trong công ty này ?

- Là con. Con cho phép. Cô ấy là người yêu con – Phong bình thần trả lời, tay nắm lấy tay Nhi. Anh có thể cảm nhận được bàn tay cô đang run rẩy, anh nắm chặt, như muốn biểu lộ anh đang tiếp sức mạnh cho cô

- 4 năm trước, tôi đã bảo cô cắt ra xa con trai tôi, hình như cô nghe không hiểu – bà Mai cố gắng kiềm chế sự tức giận, mĩa mai cô

- Mẹ, mẹ nên nhớ đây là công ty, không nên to tiếng

- Con vẫn còn nhớ đây là công ty ? Vậy tại sao lại đưa cô ta đến đây rồi chơi đùa trong phòng làm việc ? Đây là cái con gọi là làm việc sao ?

- Thưa phu nhân...- Nhi đang định lên tiếng thì bị bà Mai gạt

- Cô im miệng lại cho tôi. Mẹ cô cướp chồng tôi, tôi còn chưa tính sổ, cô lại còn muốn cướp con tôi. Mẹ con hai người không biết liêm sỉ là gì nữa sao ?

Nghe thấy bà nói về mẹ mình như vậy, Nhi cảm thấy tức giận, tay cô run lên. Đôi mắt đỏ lên, nước mắt như chực rơi ra nhưng lại bị cô ép trở về

-Phu nhân, cháu không muốn cướp Phong từ tay phu nhân, vì anh ấy không phải là một đồ vật để cướp đi cướp lại.

Thấy mẹ mình nói quá đáng, Phong lạnh lùng lên tiếng

- Mẹ, ở công ty nên chú ý lời nói của mình. Chuyện của đời trước, mẹ đừng ép buộc lên đời sau chúng con như vậy

- Con thì biết cái gì, trong lòng bố con chỉ có mẹ nó, chưa từng có gia đình chúng ta. Chính mẹ nó đã cướp đi tất cả, con biết không ? Nếu như không phải mẹ nó xuất hiện thì gia đình chúng ta đã hạnh phúc

- Phu nhân...

- Im miệng, tôi không cho phép cô nói, ở đây là đâu mà cô được lên tiếng ?

- Cháu chỉ xin phu nhân đừng nói về mẹ cháu như vậy, cháu không hiểu chuyện khi xưa của mọi người nhưng cháu tin tưởng bố mẹ cháu thực sự yêu nhau.

- Yêu nhau ? yêu mà còn đi cướp chồng người khác sao ? Đã có chồng mà còn đi quyến rũ người đàn ông đã có gia đình, đó gọi là gì ? Đúng là vô liêm sỉ.

- Mẹ, hôm nay mẹ đến đây chỉ để nói vậy ? Chỉ để mắng ***** người khác sao ? nếu như vậy, mẹ về nhà đi.

- Phong lên tiếng, anh không muốn thấy Nhi yếu ớt, đau khổ như vậy

- Con dám đuổi mẹ ? Con vì một đứa con gái mù mà dám đuổi mẹ ?

- Con không đuổi mẹ về, nhưng nếu mẹ muốn mắng ***** Nhi, thì con mong mẹ về nhà, con không cho phép người khác tổn thương cô ấy nữa. Hơn nữa, con đã nói cô ấy không mù, mắt cô ấy rất tốt

Nhi nghe thấy lời anh nói thì cảm động, cô nắm lấy tay anh, cô biết anh đang muốn bảo vệ cho cô nhưng cô cũng không muốn vì cô mà anh có tranh cãi với gia đình mình

Bà Mai nghe thấy vậy thì sững sờ, bà không dám tin vào mắt mình đứa con trai bà tin tưởng lúc này lại cãi lại bà chỉ để bảo vệ một đứa con gái. Bà nhìn Nhi, ánh mắt đầy sự tức giận rồi quay người rời khỏi phòng làm việc của Phong. Cháu đi theo bà, trước khi cánh cửa được đóng lại cô nghe thấy Phong nói

- Nếu như cô không muốn làm việc ở đây nữa, có thể nộp đơn từ chức ngày hôm nay cho tôi.

Bàn tay cầm trên nắm cửa dừng lại vài giây rồi cô quay lại nói

- Xin lỗi Tổng giám đốc

Trả lời cô là sự im lặng, Phong lúc này đang ôm lấy Nhi, ánh mắt lạnh lùng liếc qua cô, rồi khi nhìn về phía Nhi thì đầy tình cảm. Ánh mắt lạnh lùng đã không còn nữa mà chỉ còn sự yêu thương, an ủi.

Bảo Châu tự biết lui đi, cô cũng không có can đảm đứng ở đây đối diện với sự lạnh lẽo này nữa.

Đợi cho khi bà Mai và Châu đã rời khỏi, Phong nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cô :

- Anh xin lỗi
- Không phải lỗi của anh, em biết mẹ anh giận là lẽ đương nhiên
- Sau này sẽ không có chuyện như vậy nữa. Anh cam đoan
- Không sao, em không giận anh – Cô nhẹ giọng nói, những nỗi khổ trong lòng vẫn chưa được vơi đi, nước mắt cô dần dần rơi xuống, ướt đầm trước ngực anh
- Không sao hết, có anh bên cạnh rồi – Anh vuốt vuốt lưng cô, khi cảm nhận được những giọt nước mắt của cô đang thấm ướt áo anh, anh thấy thật đau lòng. Anh không ngờ mẹ anh lại đến công ty đột ngột như vậy. Nhưng như vậy cũng tốt, dù sao cũng để bà biết trước được người bên cạnh anh là ai. Anh chỉ không muốn thấy cô đau lòng như vậy.
- Đáng lẽ anh không nên đưa em đến công ty hôm nay – Anh tự trách nói
- .. – đáp lại anh chỉ có tiếng nức nở - Mẹ em thực yêu bố em mà, em có thể cảm nhận được điều đó.

Nghe cô nói vậy anh cũng cảm thấy chuyện xưa của cha mẹ mình lạ. Có lẽ anh nên hỏi kĩ chuyện này mới được, anh không muốn mẹ mình luôn có nhận định sai về Nhi. Có thể mẹ cô đã cướp đi trái tim của bố anh, nhưng cô không có lỗi, những trách mắng, lỗi lầm không nên đổ lên đầu cô như vậy.

43. Chương 44

- Hôm nay em ở nhà, buổi chiều anh có việc. Nhớ phải cẩn thận đấy – Trước khi đi làm, Phong dặn lại Nhi
 - Anh nói câu này đến hơn chục lần rồi, yên tâm đi, em sẽ cẩn thận mà – Anh lúc nào cũng quan tâm đến cô, cô tự lo cho bản thân được mà
 - Được rồi, anh không nói nữa. Anh đi làm đây
 - Ừm, bye bye – Cô vẫy vẫy tay với anh
- Anh đi được ra khỏi cửa một lúc rồi lại quay lại, ôm lấy Nhi khiến cô giật mình
- Sao vậy ? Anh quên gì sao ?
 - Anh không quên, nhưng mà em quên
 - Em ? Em không có quên cái gì hết – Nhi tỏ vẻ ngạc nhiên với anh
 - Em quên không hôn chào anh – Nói rồi anh hôn lên môi cô, sau đó mới dứt khoát đi làm.

**

Trong nhà hàng, Nhi đang ngồi đối diện với bà Mai. Bà mặc một bộ đồ màu đen nhìn trông rất quý phái và sang trọng. Thực ra hôm nay Nhi đến gặp bà Mai nhưng không nói cho Phong biết, cô sợ anh sẽ lo lắng hoặc không cho cô đi. Cô cũng muốn biết bà Mai sẽ làm gì

- Chắc cô cũng biết hôm nay tôi gọi cô đến là có chuyện gì ? – Bà Mai lạnh lùng nhìn cô nói
- Bác có gì cứ nói
- Tôi cũng không muốn nói dài dòng, không bằng chúng ta vào luôn chủ đề chính đi. Cô cũng biết tôi không ưa gì cô không phải chỉ vì chuyện của mẹ cô và chồng tôi mà còn vì gia cảnh của cô. Cô không hợp với

thằng Phong. Cô cứ thử nhìn lại xem, cô chỉ là một đứa con gái nghèo, không gia thế, không có chỗ dựa vững chắc. Cô nghĩ là cô có thể giúp gì cho nó chứ ? Ngay đến chính bản thân mình cũng không chăm sóc nổi thì sao lo được cho thằng Phong ? Cô thử nhìn Bảo Châu hay Nhã Linh mà xem, chúng nó có thể giúp đỡ cho Phong trên nhiều mặt. Nhã Linh nó có đủ tất cả nhưng thằng Phong lại chỉ xem như đứa em gái. Tuy Bảo Châu không có gia thế như Nhã Linh nhưng ít nhất nó làm việc bên người thằng Phong, có thể giúp sức cho nó trong công việc. Còn cô thì sao ? Cô làm gì được cho nó ? – Rồi bà như chợt nhớ ra điều gì, nói tiếp – Tôi quên mất, cô không nhìn thấy gì, thì làm sao mà biết được.

Những lời này như dao cứa vào tim cô. Cô biết bản thân mình không thể làm gì giúp được cho anh, nhưng cô luôn nghĩ rằng chỉ cần họ bên nhau là đủ rồi, không ngờ mong muốn của cô lại gặp nhiều trở ngại như vậy. Cô cũng biết Phong chỉ cần cô ở bên cạnh nhưng những lời bà Mai nói hôm nay làm cô lại lẩn thẩn nghĩ lại. Có lẽ cô thực sự không xứng với anh.

- Tôi biết cô yêu con trai tôi nhưng tình yêu của cô làm được cái gì ? Có thể giúp nó trong lúc công ty gặp khó khăn hay lúc nó cảm thấy vướng mắc trong công việc ? Nếu như yêu Phong, cô nên rời xa nó, nên để nó đến với người xứng đáng với nó, giúp nó tiến tới thành công mà không phải là trở ngại trên con đường nó đi. Cô hiểu ý tôi không ?

Nhi không biết nói gì, cô vẫn đang chìm đắm trong sự suy nghĩ đau đớn này, mãi một lúc sau cô mới tìm được giọng nói

- Bác nói đúng, cháu không làm gì được cho anh ấy, anh ấy xứng đáng có được người như Nhã Linh hay Bảo Châu bên cạnh. Cháu cũng biết gia cảnh của cháu là điều khiến bác không thích và chuyện của mẹ cháu cũng là một nguyên nhân. Bác nói đúng, cháu nên rời xa khỏi anh ấy, không thành trở ngại của anh ấy bởi vì cháu yêu anh ấy – Trong lúc bà Mai đang vui mừng vì nghĩ cô đã hiểu ra mọi chuyện thì nghe thấy cô nói tiếp – Nhưng anh ấy yêu cháu, anh ấy chỉ cần cháu ở bên cạnh mà không giúp gì cả. Cháu có lẽ chỉ có thể giúp anh ấy khi anh ấy mệt mỏi sau công việc nhưng trừ phi chính miệng Phong nói cháu là trở ngại ngáng đường thành công của anh ấy, cháu sẽ không rời xa. Cháu và Phong đã bỏ lỡ nhau 4 năm rồi, cháu không muốn lại bỏ lỡ lần nữa, đó sẽ là tiếc nuối lớn nhất cuộc đời cháu.

- Cô... cô... tôi không ngờ cô lại giống mẹ cô đến vậy. Cả hai người đều là người vô liêm sỉ, chỉ biết nghĩ đến bản thân mà không suy nghĩ cho người khác. Tôi đã từng để mất chồng một lần nhưng sẽ không để mất con lần này đâu. – Bà Mai cố gắng đè nén giọng nói giận dữ của mình, đôi mắt tức giận nhìn Nhi

- Bác có thể mắng cháu như thế nào cũng được, chỉ xin bác đừng mắng ***** mẹ cháu. Người đã mất, bác không thấy nói như vậy là quá đáng sao ? – Nhi xúc động nói.

Cô có thể là một người yếu đuối trong cái xã hội bất công này, nhưng cô không cho phép người khác nói xấu hay mắng ***** người thân của mình, đặc biệt là bố mẹ cô.

- Cô có tư cách gì nói câu đó với tôi ? Cô nghĩ mình là ai cơ chứ ? Tôi nói lại lần nữa, cô có rời xa Phong không ?

- Trừ phi chính miệng anh ấy nói ra không cần cháu nữa

- Được lắm, tôi sẽ xem cô còn nói được như vậy đến bao giờ nữa – Bà Mai tức giận đứng dậy rồi bỏ đi, để mặc Nhi ngồi im lặng ở đó

Cô cũng không biết mình làm sao về được nhà, trong đầu cô chỉ còn lại những câu nói của bà Mai. Cô thực sự không xứng với anh sao ? Có thực như vậy không ?

Nhi vào nhà, đón chào cô là một chuỗi câu hỏi lo lắng

- Em về rồi sao ? Em vừa đi đâu vậy ? Có biết là anh lo lắng không ? – Phong nhìn thấy cô thì lập tức thở phào nhẹ nhõm rồi ôm lấy cô

- Phong ? Sao anh lại ở nhà lúc này ? Bây giờ vẫn còn là buổi sáng mà

- Anh ở công ty gọi điện về nhà cho em thì lại không ai nghe máy, gọi vào di động cho em cũng vậy, rốt cuộc là em vừa đi đâu về ?

- Em xin lỗi, chắc là do em không để ý điện thoại kêu – Nhi khàn khàn nói

Nghe thấy giọng cô khàn khàn, anh ôm lấy mặt cô, để cô ngẩng mặt lên đối diện với anh

- Sao vậy ? Sao lại khóc ? – Nhìn thấy ở khóe mắt cô còn ướt ướt, anh nhẹ nhàng hỏi

- Không có việc gì, em không sao – Nhi cố gắng dấu điếm

- Đừng nói dối anh, không thể nào em tự đứng lại khóc như vậy cả

- Có lẽ do em suy nghĩ vớ vẩn thôi, em không sao

- Suy nghĩ chuyện gì vậy ? Chuyện gì mà lại khiến em khóc đến như vậy ? – Phong vẫn rất nhẹ nhàng hỏi cô

- Phong, tại sao lại yêu em ? – Nhi đột ngột hỏi

- Em nói cái gì thế ? – Phong lúc đầu ngạc nhiên, sau đó nhìn cô đầy yêu thương – Chỉ vì em là em, không có lý do gì hết

- Nếu như có một ngày anh cảm thấy em là một vật cản trên con đường thành công của anh, anh có hối hận không ? – Cô lo lắng hỏi

- Em nói lung tung cái gì thế ? Vật cản nào? Có em bên cạnh anh mới thấy con đường thành công của mình bằng phẳng – Anh nhíu mày, nhìn cô. Anh không biết cô hôm nay đi gặp ai nhưng anh dám khẳng định đã có người nói gì đó với cô – Tại sao lại hỏi anh như vậy? Hôm nay em gặp ai?

- Không. Em chỉ hỏi thôi. – Cô cười cười cho qua

Nhìn khuôn mặt cô, nhìn sự trốn tránh của cô rồi lại nghĩ đến những lời cô vừa nói anh đoán chắc chắn mẹ anh đã nói gì với cô.

- Em đừng suy nghĩ nhiều, anh cam đoan chúng ta sẽ không rời xa nhau một lần nào nữa, yên tâm đi. Có anh ở đây, mọi chuyện sẽ ổn – Anh ôm cô vào lòng, để cho những giọt nước mắt của cô thấm ướt vạt áo

- Em biết, chúng ta sẽ mãi bên nhau.

**

- Hôm nay sao lại gọi anh ra ngoài thế này? – Thiên vừa ngồi xuống vừa hỏi Nhi, rất ít khi cô chủ động hẹn anh như hôm nay

- Chẳng lẽ đứa em gái này không thể rủ anh ra ngoài sao? – Nhi bĩu môi, tuy vậy cũng không làm tan sự buồn bã trên gương mặt cô

- Sao vậy? Em có chuyện gì sao? – Anh nhìn thấy cô như vậy biết chắc cô có chuyện gì buồn

- Thiên, anh thấy em có phải là không hợp với Phong không?

Thiên nghe thấy câu hỏi của cô thì cũng sợ rồi sau đó lại như hiểu được chuyện khiến cô buồn. Tất cả những chuyện khiến cô buồn, vui đều liên quan đến một người mà người đó chưa bao giờ là anh

- Nói thật, lúc đầu anh thấy hai đứa không hợp nhau chút nào. Em thì hồn nhiên còn Phong, nó là một đứa quyết đoán, lạnh lùng. Anh đã từng nghĩ em sẽ bị tổn thương vì nó. Nhưng sau này, khi hai đứa yêu nhau anh lại nghĩ có lẽ chính sự đối lập giữa em và Phong khiến hai người đến với nhau. Nó thực sự rất yêu em nên chưa từng nghĩ đến chuyện em với hợp hay thậm chí xứng với nó hay không mà nó chỉ nghĩ liệu nó có “xứng” với một cô gái như em hay không mà thôi. Em phải biết từ bé Phong không có được một gia đình trọn vẹn đủ yêu thương nên trong lòng nó, tình yêu của em là điều lấp đầy chỗ trống đó. Em có hợp với nó hay không chỉ có chính em biết nhưng trong lòng nó em là người con gái tuyệt vời nhất, là người hợp với nó hơn tất cả ai khác.

- Anh có biết hôm qua em gặp ai không? – Nhi nghe Thiên nói cũng cảm thấy kinh ngạc

- Có phải mẹ của Phong không? – Anh không ngạc nhiên về điều này, anh biết nếu để bà Mai biết chuyện của hai người thì kiểu gì bà ta cũng sẽ đến tìm Nhi

- Sao anh biết?
 - Đừng quên anh với Phong chơi với nhau từ bé. Anh biết mẹ nó là người như thế nào. Anh cũng nghe nói bà ấy từng tới công ty nhìn thấy em. Nên anh có thể đoán bà ấy sẽ tìm em. Sao vậy? Mẹ Phong nói gì với em sao?
 - Bác ấy nói em là vật cản đường của Phong, em không thể giúp anh ấy việc gì cả, ngay đến cả chính bản thân mình còn không chăm sóc nổi thì sao có thể làm gì cho Phong. Em cũng đâu muốn mình vô dụng như vậy, em cũng muốn mắt mình hồi phục nhanh chóng lắm chứ, anh bảo em phải như thế nào bây giờ? – Nhi vừa nói vừa khóc. Cô không dám khóc trước mặt Phong vì không muốn khiến anh buồn, lo nghĩ.
 - Em ngốc hay sao vậy? Có phải vật cản đường hay không em làm sao có thể biết. Chỉ có Phong mới biết rõ nó cần gì trên con đường của nó. Điều nó cần là em vui vẻ, điều nó muốn là có em ở bên cạnh nó. Nếu để Phong biết em suy nghĩ lung tung như vậy, cẩn thận nó sẽ đánh đòn em đấy – Thiên nói đùa, hơn ai hết, anh cũng chỉ muốn nhìn thấy nụ cười của Nhi mà thôi. Nhưng anh thà rằng là một người yêu thầm lặng, là một người lắng nghe tâm sự của cô, còn hơn là người phá vỡ hạnh phúc nhỏ bé này của cô, của bạn thân mình.
 - Ha ha, em hôm qua hỏi anh ấy như vậy, anh ấy bảo em suy nghĩ lung tung. Hai người đúng là bạn thân, đến nói chuyện cũng giống nhau như vậy
 - Em còn dám nói sao? Thế nào? Đã nghĩ thông chưa? – Anh vuốt vuốt tóc cô
 - Thiên, anh thực sự là một người anh trai tốt. Em cảm thấy thật ghen tị với Nhã Linh. Ở nhà em là con một, không có anh chị em gì hết nên chưa từng biết có một người anh trai lại tuyệt vời đến vậy.
 - Vậy em đến đổi chỗ cho Nhã Linh đi. Cái con bé nghịch ngợm đó, anh chỉ muốn sớm tống nó ra khỏi nhà thôi – Anh nhìn cô, giọng nói nửa thật nửa đùa
 - Anh đùa em sao? – Cô cười nói – Thiên, cảm ơn anh
 - Sao lại nói cảm ơn anh?
 - Cảm ơn anh đã lắng nghe tâm sự của em
 - Không phải anh đã nói nếu có chuyện buồn thì cứ đến nói với anh sao? Đây là điều một người anh trai như anh nên làm – Anh nở một nụ cười đầy chua xót. Có lẽ cô sẽ mãi mãi không biết còn có một người yêu cô rất nhiều như anh đâu.
 - Anh là một người anh trai tốt.
- Anh trai tốt thì có làm được gì ? Anh trai tốt nhưng cũng đâu chiếm được trái tim người con gái mình yêu ? Anh chỉ có thể đứng bên cạnh cô với tư cách một người anh trai mà thôi. Có lẽ nên anh vượt quá ranh giới đó, mối dây liên hệ giữa họ cũng sẽ đứt. Chính thế nên anh không dám thổ lộ với cô, chỉ có thể dùng hành động để quan tâm cô mà thôi.
- Em gái, anh thực sự rất mong em được hạnh phúc, có như vậy, tình yêu thầm lặng này của anh mới có ý nghĩa.

44. Chương 45

- Phong, mẹ cậu đến tìm Nhi – Trong phòng làm việc, Thiên nói với Phong
- Mình biết, mình chỉ không biết mẹ mình đã nói những gì – Phong cũng không ngạc nhiên với điều này, anh biết mẹ mình sẽ dùng mọi cách để đối phó với Nhi
- Bác gái nói Nhi là vật cản trên con đường thành danh của cậu, và khuyên cô ấy nên rời xa cậu – Thiên nói tóm gọn nhưng bao hàm hết chủ đề chính của cuộc nói chuyện giữa Nhi và bà Mai.

- Sao cậu lại biết ? – Phong nghĩ, chẳng trách nào hôm trước cô tự dưng hỏi anh vấn đề như vậy, cái gì mà vật cản chứ, hóa ra đều là từ mẹ anh mà ra
- Cô ấy có nói với mình – Nhìn ra bạn mình không vui, Thiên nói – Yên tâm, với tư cách anh trai, mình chỉ đưa ra lời khuyên cho em gái mà thôi. Cậu biết Nhi yêu cậu, nên cô ấy sẽ không nói với cậu vì không muốn cậu phiền lòng hay suy nghĩ. Cô ấy tự nhận những đau khổ về mình chứ không muốn thấy gia đình cậu chia rẽ.
- Vậy cô ấy nói gì ? – Phong hỏi
- Mình có thể đoán, chắc là Nhi sẽ nói trừ phi nghe chính cậu nói ra, không thì cô ấy sẽ không bao giờ rời khỏi cậu
- Sao cậu lại biết rõ như vậy ? – Phong nhíu mày nhìn Thiên
- Này này, mình là anh trai cô ấy, hiểu em gái mình là chuyện bình thường – Thiên nhún nhún vai
- Vớ vẩn – Phong buông ra lời nói
- Vậy cậu định thế nào? – Thiên hỏi lại chủ đề chính
- Còn thế nào nữa, đến đâu hay đến đấy nhưng mình sẽ không để cho Nhi rời khỏi mình một lần nữa.
- Cậu cũng biết rõ tính tình mẹ cậu. Mình đảm bảo bà ấy sẽ gây khó khăn cho Nhi
- Mình sẽ làm mọi cách, yên tâm đi, mình sẽ không để Nhi chịu tổn thương gì nữa đâu.
- Được rồi, mình tin tưởng cậu. Có chuyện gì cứ nói với mình và Minh, đừng quên bọn mình là bạn bè.
- Đương nhiên rồi, các cậu cũng phải giúp mình nhiều chuyện đấy – Phong nhìn Thiên, tình cảm anh em giữa bọn họ còn hơn cả anh em ruột.

**

Nhi cảm thấy ngạc nhiên vì dạo này rất hay gặp người tên Thiên Hải kia. Ví dụ như lúc này đây, họ lại một lần nữa gặp nhau. Qua mấy lần giao tiếp, Nhi cảm thấy người này là một người tốt, nói chuyện với cô cũng rất giữ ý tứ. Tuy vậy cô vẫn không thể nào hiểu nổi vì sao ở trên người anh cô lại cảm nhận được một loại cảm giác đáng sợ toát ra. Có lẽ là vì cô suy nghĩ quá nhiều? Trước nay cô đều có thể biết người nào tốt, người nào không nên dính dáng tới, nhưng lúc này, cô lại không thể nào hiểu nổi con người của Thiên Hải

- Em đi đâu vậy? - Thiên Hải thân thiện hỏi cô
- Có chút việc thôi. Thật trùng hợp, chúng ta lại gặp nhau
- Đúng vậy, thật trùng hợp. Khi nào có dịp thì nhớ để tôi mời em bữa cơm đấy. Dù sao chúng ta cũng đã quen nhau được một thời gian, tôi cũng nên mời em một bữa cơm bạn bè.
- Được thôi. Em có việc bận, đi trước – Nhi cố gắng thoát khỏi người này
- Tôi cũng có việc ở công ty, gặp lại sau
- Chào anh – Nói rồi cô nhanh chóng lên xe taxi rời đi.

Cùng lúc đó ở trong phòng làm việc của Phong, khi anh đang làm việc thì có điện thoại từ bệnh viện gọi tới

- Alo? – Phong trả lời
- Xin hỏi đó có phải là Nguyễn Lâm Phong không?
- Đúng rồi, tôi đang nghe. Xin hỏi ai vậy?
- Xin chào anh, chúng tôi đến từ bệnh viện X, chúng tôi đã tìm thấy giác mạc phù hợp với vợ của anh, cô Lâm Mẫn Nhi
- Vậy sao? – Phong nghe thấy vậy, vui mừng hỏi

- Đúng vậy, đã có người hiến tặng và qua kiểm tra, giác mạc này rất phù hợp với cô Nhi. Nếu có thể, chúng tôi mong anh đưa cô ấy đến bệnh viện để làm một số kiểm tra và phẫu thuật nếu anh đồng ý
- Tất nhiên rồi, tôi có thể hỏi ai là người đã hiến giác mạc được không?
- Xin lỗi, chúng tôi không thể nói vì người này nói muốn giữ im lặng.
- Vậy sao? Vậy thì mong anh chuyển lời cảm ơn của tôi đến người này.
- Không có việc gì. Vậy thì mong gặp lại anh sớm.
- Được rồi, cảm ơn anh.

Sau khi cúp máy, Phong vui mừng không thôi. Anh không cho Nhi biết thực ra từ sau lần khám lần trước, anh đã lên nói chuyện với bác sĩ để tìm giác mạc cho cô. Anh biết cô luôn phiền não về vấn đề này, nên anh muốn giúp cô. Giờ đã tìm thấy giác mạc rồi, nên Nhi của anh cũng sắp có thể nhìn thấy thế giới lại lần nữa rồi. Anh bây giờ chỉ muốn mau chóng về nhà nói tin tốt này với cô mà thôi.

Sau bữa tối, Phong ôm Nhi tiến về phía phòng ngủ, Nhi thấy anh hôm nay là lạ, bèn hỏi

- Anh làm sao vậy? có chuyện gì vui sao?
- Vui, tất nhiên là vui. Em có muốn biết là chuyện gì không ? – Mũi anh kề sát mũi cô làm cô có thể cảm nhận hơi thở nóng hổi của anh phả vào mặt. Nhi ngượng ngùng, mặt đỏ ửng, muốn quay về hướng khác nhưng anh cho phép – Nhìn về phía anh, không cho phép quay đi
- Anh có chuyện gì vậy ? – Cô đổi chủ đề
- Muốn biết sao ? – Anh đùa giỡn cô, hỏi
- Ừm, chuyện gì vậy ?
- Muốn biết thì phải cho anh cái gì đã chứ - Vừa nói anh vừa mở cúc áo của cô. Trong lúc cô chưa kịp nói cái

gì, anh đã hôn lên môi cô.

Nhi có thể cảm nhận được, nụ hôn lần này khác với mọi khi, tuy có sự ngọt ngào nhưng nhiều phần là nồng nhiệt. Cô cũng để mặc anh muốn làm gì thì làm. Tay anh theo sự cho phép của cô tiến đến những nơi cấm của cô, một tay vuốt ve tấm lưng trần. Nhiệt độ xung quanh thoáng chốc đã tăng lên khiến cả hai đều cảm thấy thật nóng.

Sau một hồi bị anh tra tấn và thỏa mãn, Nhi thở hổn hển gục lên vai anh, tay choàng qua eo anh ôm lấy. Phong xoay người, nhìn cô rồi nói

- Nếu anh nói em sắp nhìn thấy anh thì em tin không ?
 - Ý anh là sao ? – Cô còn đang mơ màng nên không hiểu anh nói gì
 - Có người hiến giác mạc cho em
 - ...- Mãi lúc này lý trí mới quay lại với cô, Nhi bình tĩnh, mặt không giấu nổi sự ngạc nhiên và vui mừng
 - Ngốc ă, em sắp nhìn lại được rồi – Anh nhéo nhéo chóp mũi cô, yêu thương hôn lên miệng cô
 - Thật vậy sao ? Có thật thế không ? – Nhi vội vàng hỏi
 - Ngày mai anh sẽ đưa em đến bệnh viện làm vài kiểm tra, sau đó sẽ sắp xếp lịch cho em làm phẫu thuật cấy giác mạc. Sao ? Vui không ?
 - Vui, tất nhiên là vui rồi. Em sắp nhìn thấy lại mọi thứ sao có thể không vui cơ chứ - Cô ngây ngốc cười làm Phong nhìn thấy cũng không kìm nổi, khiến anh lại nữa muốn cô. Nhưng ngày mai họ còn phải đến bệnh viện, anh đành kìm nén mong muốn này lại, ôm cô vào trong lòng, nhẹ giọng nói bên tai cô : - Ngủ đi.
- Nhi nằm trong lồng ngực ấm áp của Phong, hạnh phúc ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau Phong đưa Nhi đến bệnh viện, sau khi làm xong vài cái kiểm tra thì cô được đưa đến phòng bệnh chờ đợi làm phẫu thuật. Ngay sau khi được đưa vào phòng bệnh thì mọi người ồ ạt đến thăm cô. Thiên, Minh và Chi đến đầu tiên.

- Em gái nhỏ, cuối cùng em cũng sắp được nhìn thấy anh trai rồi, có vui không ? – Minh vui vẻ hỏi

- Này này, cậu ấy nhìn thấy đầu tiên không phải là anh, mà là anh Phong kia kìa, nói lung tung – Chi dúi cho anh một gáo nước lạnh

- Em gái nhỏ, em xem bạn tốt của em đi, em nói xem, có phải được nhìn thấy anh sẽ rất vui không ?

Nhi không nói được gì mà chỉ cười ra tiếng

- Nhi, mai làm phẫu thuật, không cần phải lo lắng, nghe chưa. Phẫu thuật sẽ thành công – Thiên nhẹ giọng trấn an cô.

- Em biết rồi mà – Nhi cười cười với anh

- Được rồi, em gái, cảm nhận bây giờ thế nào ?

- Hồi hộp, vui mừng – Nhi nói

- Em gái nhỏ, em đang vui mừng vì sắp thấy anh đúng không ? Anh biết chắc mà – Minh lại lần nữa cao ngạo nói

- Anh điên ít thôi, cậu ấy nhìn thấy anh làm gì ?- Chi lại lần nữa nhảy vào nói

- Này, em đừng có nhảy vào như vậy có được không ? Tại sao cứ mỗi lần anh đang định nói gì thì em lại nói chen vào thế ? – Minh tỏ vẻ kháng nghị

- Sao vậy ? Anh có ý kiến gì sao ?

- Tất nhiên là... không – Minh nói nhỏ

- Phong đi đâu rồi ? – Thiên nhìn xung quanh không thấy Phong đâu thì hỏi

- Anh ấy bảo là đi gặp bác sĩ hỏi về ca phẫu thuật ngày mai, chắc là quay lại ngay thôi

- Mấy người có việc bận sao ? Không sao, cứ về đi, em ở trong này không sao đâu – Nhi hỏi

- Thật không sao chứ ?

- Thật mà

- Được rồi, bọn anh về trước, mai sẽ lại đến. Nói với Phong hộ anh như vậy

- Vâng.

3 người họ đi ra được vài giây thì cửa lại lần nữa mở ra, Nhi tưởng họ quên gì thì hỏi

- Sao lại quay lại ? Mấy người quên gì à ?

- Là tôi.

- Thiên Hải ? Sao anh biết em ở trong này ? – Nhi ngạc nhiên hỏi, cô nhớ là cô chưa nói gì với anh ta về việc cô nằm viện cả

- Tình cờ đi thăm người bạn, đi qua thấy em trong này nên vào xem em thế nào thôi. Sao lại nằm viện vậy ?

- Anh ta hỏi

- Mai em làm phẫu thuật cấy ghép giác mạc. Cảm ơn anh đã đến thăm

- Vậy sao ? sắp nhìn thấy mọi thứ rồi à, vậy cũng tốt – Thiên Hải nói

- Sao ? – Cô không hiểu ý anh ta

- Không có gì, tôi tưởng em bị bệnh cần nằm viện, vậy thôi, tôi cũng nên rời đi. Tôi cũng đang bận. Chúc em phẫu thuật thành công

- Cảm ơn anh. – Nhi vui vẻ đáp lại

Phong từ phòng bác sĩ đi ra, anh nghe bác sĩ nói ca phẫu thuật ngày mai chắc chắn sẽ không vấn đề gì, qua xét nghiệm cho thấy tình trạng của Nhi hoàn toàn bình thường. Anh tiến về phía phòng của Nhi. Có lẽ do tâm tình vui sướng nên anh không để ý thấy ở phía cuối hành lang có một đôi mắt đang nhìn anh đầy gian xảo.

- Bọn Thiên, Minh đâu rồi ? – Phong vào phòng thì chỉ thấy Nhi nên hỏi

- Họ có việc nên về rồi. Anh đi gặp bác sĩ thế nào rồi ?

- Mọi thứ tốt lắm, mai em sẽ làm cấy giác mạc. Vui vẻ không ? – Anh ôm cô hỏi

- Vui.

- Không cần lo lắng, nghe chưa ?

- Vâng.

- Tốt rồi, hôm nay anh ở lại với em.

- Thế còn công ty thì sao ?

- Em quan trọng hơn.

Cô nghe vậy, lòng cảm thấy thật ngọt ngào

Sáng hôm sau, Thiên, Minh và Chi đều đã ở trong phòng bệnh của cô. Sau gần 2 tiếng cấy ghép giác mạc vừa rồi, bác sĩ nói mai mới có thể tháo băng. Bây giờ trên khuôn mặt cô là một tấm vải trắng băng ở mắt.

- Mọi người làm sao vậy ? Không cần quá lo lắng như vậy đâu

- Mai mới tháo băng sao ? Sao em thấy trên TV thường tháo băng ngay cơ mà ? – Chi lên tiếng hỏi, cô giờ đang rất sốt ruột

- Quý cô của tôi ơi, có ai người ta chiếu từng giây từng phút cho em xem trên TV không ? – Minh tỏ vẻ cú ỉn nói

- Cũng đúng, vậy...

- Mọi người về đi, có mình ở đây rồi.

- Vậy cũng được, mai bọn mình lại đến – Thiên kéo hai người kia ra

- Em mệt mỏi rồi, mau ngủ đi, mai dậy là sẽ tháo băng luôn – Phong đỡ Nhi nằm xuống

- Em vừa ngủ 2 tiếng liền trong phòng mổ rồi, giờ lại ngủ nữa, anh tính biến em thành con heo sao ? – Nhi bĩu môi

- Heo luôn cũng tốt, lúc đó anh sẽ nuôi em là được chứ gì ?

- Hừ, đến lúc đó anh đừng có mà hối hận đấy

- Được rồi, em nói gì anh cũng nghe theo, còn giờ thì ngủ đi

Có lẽ do tác dụng của thuốc gây mê, mới nói được vài câu thì Nhi đã ngủ thiếp đi, trong mơ cô thấy khuôn mặt của Phong, thấy mọi người ở bên cạnh cô. Một giấc mơ ngọt ngào.

Hôm sau, mọi người nín thở nhìn bác sĩ đang tháo băng trên mặt Nhi.

- Được rồi, bây giờ cô thử mở mắt ra xem nào. Từ từ thôi. Do đã lâu chưa nhìn thấy gì nên bây giờ mắt cô sẽ có phản ứng mạnh với ánh sáng mạnh như vậy nên từ từ mở mắt ra

Nhi làm theo lời bác sĩ, cô từ từ mở mắt. Ánh sáng mạnh trong phòng bệnh khiến cô nhúm mày rồi nhắm mắt lại.

- Cô ấy làm sao vậy ? – Phong thấy vậy vội vàng hỏi

- Không có gì, đó là phản ứng bình thường của người vừa cấy ghép giác mạc – Bác sĩ từ từ giải thích – Rồi, bây giờ cô thử mở mắt lại xem nào

Nhi lần nữa làm theo lời của bác sĩ, cô chậm chạp mở đôi mắt. Xung quanh cô mọi thứ đều mờ ảo, nhạt nhòe. Cô nhắm mắt lại rồi lại mở ra, lần này mọi thứ đã rõ hơn trước, cô có thể nhìn thấy bác sĩ đứng đó. Đó là một người đàn ông trẻ tuổi, chắc mới khoảng 30 tuổi, trên người khác chiếc áo blouse trắng. Rồi quay sang phải là khuôn mặt Phong đang nhìn lại vì lo lắng

- Phong.

Phong thấy Nhi nhìn về mình rồi nói thì vô cùng vui mừng

- Anh ở đây – Anh cầm lấy tay cô

- Bây giờ cô thấy thế nào ? – Bác sĩ vừa hỏi vừa giở sổ ghi chép ra

- Hơi chói mắt

- Đó là phản ứng bình thường mà thôi. Bây giờ cô nhìn thấy số mấy ? – Bác sĩ vừa nói vừa giơ 2 ngón tay ra

- 2

- Còn đây ?

- Số 3

- Tốt lắm, xem như ca cấy ghép thành công. Chúng tôi yêu cầu cô ở lại đây để kiểm tra lại, nếu không có vấn đề gì thì mai cô có thể xuất viện – Nói rồi bác sĩ quay sang nói với Phong – Nhớ đừng để cô ấy xúc động hay khóc, do mới cấy giác mạc nên rất dễ bị tổn thương, phải tránh những ánh sáng mạnh gây ảnh hưởng đến mắt, cũng nên tránh để cô ấy khóc, nước mắt có chứa muối sẽ gây ảnh hưởng đến giác mạc.

- Được rồi, còn gì cần phải chú ý nữa không ?

- Chỉ có vậy thôi, nếu có vấn đề gì cứ gọi tôi

- Cảm ơn

- Không có gì.

Sau khi bác sĩ rời đi, Chi chạy đến bên cạnh Nhi

- Cảm ơn trời, cuối cùng cậu cũng nhìn thấy được.

- Đúng vậy, cuối cùng cũng đã nhìn thấy được – Nhi nhìn về phía Phong nói – Cuối cùng em cũng nhìn thấy anh – Vừa nói nước mắt cô vừa rơi

- Không được khóc, em không nghe thấy bác sĩ nói gì sao ? Nước mắt có ảnh hưởng đến giác mạc, không được khóc – Phong cười cười, tay lau nước mắt trên mặt cô

- Đúng vậy đúng vậy, em gái nhỏ, không được khóc, không được khóc – Minh bên cạnh cũng phụ họa

- Nhi, nhìn thấy rồi, em phải vui vẻ chứ, khóc như vậy người ta lại tưởng bọn anh bắt nạt em thì sao ? – Thiên cũng nhắc nhở cô

- Không khóc, không khóc – Nhi cười nói, cô thật sự bây giờ vui đến phát điên rồi

- Nhi, em là Nhã Linh. Chị còn nhớ không ? – Nhã Linh hôm nay cũng đến, bị mọi người bỏ quên này giờ, cô không chịu được, tiến đến trước mặt Nhi hỏi

- Cô là Nhã Linh ? Cô rất giống những gì tôi đã tưởng tượng. Cô rất xinh – Nhi thật thà khen

- Cảm ơn chị, không ngờ trong tưởng tượng của chị em lại xinh như vậy đấy, dù sao em cũng biết điều này từ trước rồi. – Linh cao ngạo cười nói

Mọi người đều bị cô chọc cho cười thành tiếng

Buổi tối hôm đó, ở trong phòng bệnh của Nhi, Phong ngồi bên cạnh cô còn Nhi nằm trên giường. Cô vươn tay sờ khuôn mặt anh nói

- Anh chẳng thay đổi gì cả. Giống hệt trong trí nhớ của em hồi anh 22 tuổi.
- Sao vậy ? Em không thấy anh đẹp trai hơn sao ? – Phong cầm tay cô hỏi
- Anh già đi rồi – Nhi cười cười. Thực ra anh không thay đổi gì nhiều, nếu có cái thay đổi thì chính là khí phách mà thôi, giờ anh trông trầm ổn hơn trước, không còn là một cậu thiếu niên, sinh viên đại học nữa mà là sự trầm tĩnh, lạnh lùng của một Tổng giám đốc.
- Anh mới 26 tuổi mà em đã chê anh già sao ?
- Anh mà không giữ em chắc, là em đi tìm những anh chàng trẻ tuổi hơn đó
- Em muốn chết hay sao ? – Anh trừng mắt nhìn cô – Em cứ thử xem, đến lúc đó anh sẽ đánh đòn em đó
- Hừ hừ, bên cạnh anh thiếu gì những cô nàng trẻ đẹp chứ, em có đánh đòn anh đâu ?
- Hóa ra là em ghen sao ? – Phong híp mắt lại
- Có mà anh ghen ị. Lung tung
- Được, lung tung. Còn giờ thì... em mau đi ngủ cho anh – Anh nghiêm giọng nói – Em cần nghỉ ngơi, không đúng hơn là mắt em cần nghỉ ngơi
- Ngủ ngủ, lúc nào anh cũng chỉ bắt em ngủ thôi
- Mau đi ngủ - Anh đắp chăn cho cô, trừng mắt nhìn cô
- Được lắm, cô cũng trừng lại, xem mắt ai to hơn?
- Mau, đi, ngủ - Anh chậm rãi nhả ra từng chữ
- Hừ - Cô chịu thua, bèn nhắm mắt lại. Chưa được vài giây lại mở ra xem anh đã ngủ chưa
- Nhắm mắt lại – Anh vẫn đang trừng mắt nhìn cô, đến lúc thấy cô thực sự nhắm mắt lại, ngủ thiếp đi mới yên tâm đi ngủ

**

- Được rồi, giờ em nằm yên đây cho anh, anh đi gặp bác sĩ, tí nữa sẽ quay lại – Phong ra lệnh, trước khi rời khỏi phòng anh còn quay lại nói với cô – Nhớ không được đi đâu

Cô là cây ghép giác mạc chứ không phải là bị liệt mà không được đi đâu, nhưng mà cô sợ nếu Phong biết cô không nghe lời anh thì sẽ giận nên đành nằm im trên giường

Một lúc sau cô thấy một chàng trai tiến vào, tay cầm theo bó hoa

- Chúc mừng em đã khỏi
- Anh là? – Nhi nhìn người này
- Không nhận ra tôi sao? Tôi là Thiên Hải.
- Ra là anh sao? Sao anh biết em xuất viện hôm nay vậy?
- Em xuất viện hôm nay sao? Tôi không biết điều đó, tôi mới biết là em mới tháo băng hôm qua, đã hoàn toàn hồi phục. Chúc mừng
- Cảm ơn anh. – Cô vừa nói vừa tiếp bó hoa anh đưa
- Không có gì, dù sao tôi cũng chỉ đến hỏi thăm vài câu mà thôi, tôi cũng phải đi thăm người bạn đã. Nếu em đã hồi phục thì tôi không lo gì nữa.
- Cảm ơn anh đã đến thăm
- Chuyện nên làm. Vậy tôi đi đây

- Chào anh

Thiên Hải vừa rời khỏi thì Phong tiến vào, anh nhìn thấy bó hoa trên tay cô thì cau mày lại hỏi

- Vừa có người đến sao?

- Đúng vậy, một người bạn – Nhi cười

- Bạn nào vậy? Anh không biết em cũng có bạn ngoài Chi ra đấy

- Một người bạn mới quen, anh không biết

- Em cẩn thận chút đi, xã hội bây giờ không ai biết được điều gì đâu

- Em biết rồi, anh làm như em là đứa trẻ lên 3 ý

- Được rồi, chúng ta đi thôi. Anh đã hỏi bác sĩ, anh ta nói em có thể xuất viện rồi.

- Ừm, chúng ta mau về nhà thôi.

Nghĩ đến ngôi nhà của họ, cô lại cảm thấy hạnh phúc. Nhi không biết rằng đón chào cô ở nhà là một bất ngờ đặc biệt, dành riêng cho cô.

45. Chương 46

Ngồi trên xe của Phong, điện thoại của cô rung lên

- Alo ?

- Cái đồ nhìn thấy trai là quên bạn bè kia, cậu có còn nhớ tới người bạn là mình hay không ? – Bên kia một giọng nữ đang gào lên

- An ?

- Cậu còn nhớ tới mình hay sao ? Mất đã hồi phục mà cũng không nói năng gì với mình

- Mình hôm nay mới xuất viện mà

- Nhưng cậu cũng quên mất mình đúng không ? Nếu mình không gọi điện thì chắc cậu cũng chẳng nhớ mà gọi ỉnh đâu

Phong nghe thấy tiếng gào từ bên kia thì nhú mày lại.

- Xin lỗi mà, cậu ở bên đó thế nào ?

- Ai, cậu không biết mình khổ thế nào đâu. Sau khi cậu thôi việc, mọi thứ đều rơi lên đầu mình, đến việc pha cà phê buổi sáng cho sếp cũng làm mình làm. Tại sao mình lại khổ thế chứ ?

- Cái gì ? Mình thôi việc ? Lúc nào ? – Nhi ngạc nhiên, cô nhớ là cô chưa xin phép thôi việc mà, rồi cô quay sang nhìn Phong, người vẫn đang tỏ vẻ không liên quan đến mình

- Không phải cậu xin nghỉ việc ngay sau khi ở Hà Nội sao ? Sau khi mình về được khoảng 1 tháng thì cậu xin phép mà. Không phải sao ?

- Vậy sao ? Mình không nhớ - Nhi cười hì hì cho qua, rồi cô lườm người ngồi bên ghế lái xe

- Ai, dù sao cũng chúc mừng cậu đã hồi phục, có dịp quay lại đây, chúng ta đi chơi

- Được thôi – Định nói tiếp thì cô nghe thấy bên kia có tiếng gào : « An, what ya doing ? Come here »

- Sếp gọi, mình đi đây, vậy nhé, lúc khác mình gọi lại cho cậu

- Ừm, bye bye

Sau khi cúp máy thì cô quay sang nhìn Phong

- Em xin nghỉ việc lúc nào mà chính em cũng không biết ?

- Không phải trước đó em nói là muốn xin nghỉ việc để anh nuôi em sao ? – Phong vẫn bình thản trả lời
Cô nhớ lại lúc đó, đúng là mình có nói vậy nhưng mà...

- Anh chỉ là làm hộ em thôi, anh xin thì sẽ nhanh chóng hơn, em cũng không cần quay về Mỹ làm thủ tục nữa. Không phải tiện sao ?

- Tiện cái đầu anh ý. – Cô liếc anh

- Không giận, không giận. Dù sao anh cũng làm đúng việc – Phong vẫn làm ra vẻ mình đúng, người sai

- Anh...

- Đã về đến nhà, xuống thôi – Nhìn thấy đã về đến nhà, Nhi cũng không nói gì nữa, xuống xe

Cô vừa mở cửa ra thì một tràng pháo giấy bắn ra, giấy màu, giấy nhũ bay khắp nơi. Nhi giật mình nhìn thấy Chi và Minh mỗi người cầm một cây pháo bắn ra. Thiên thì cầm bó hoa tặng cô.

- Mấy người làm gì thế này ? – Vẫn chưa hết ngạc nhiên, Nhi nhìn họ rồi lại nhìn sang Phong, cô chắc chắn anh biết họ sẽ làm như vậy

- Đừng nhìn anh, anh không biết gì hết – Phong vẫn vẻ mặt vô tội

- Nếu không sao họ lại có chìa khóa nhà để vào ? – Nhi chất vấn

- Thôi thôi, được rồi, hôm nay là ngày vui, mau vào nhà đi – Thiên đứng ra giải vây, kéo hai người vào nhà.

Vào đến phòng khách, Nhi sững sờ khi thấy bóng bay chằng khắp nơi, trên tường còn có ảnh của cô và Phong được dính lung tung, rồi trên bàn trong phòng khách còn có một chiếc bánh ga-to nữa. Mọi thứ đều quá đẹp khiến Nhi không khỏi xúc động.

Cô chạy lại ôm lấy Chi, cố gắng để chính bản thân mình không khóc. Cô vùi vào trong cái ôm của người bạn thân, khẽ nói với Chi

- Cảm ơn mọi người, thực sự rất cảm ơn mọi người

- Bạn bè với nhau, cậu đừng nói như vậy. Minh và Minh chỉ trang trí thôi, còn ý tưởng là của Thiên. Cậu thích không ?

- Thích, thực sự rất tuyệt vời. Cảm ơn anh, Thiên – Nhi quay về phía Thiên, mỉm cười với anh.

Đối với Thiên, chỉ cần nụ cười này trên gương mặt cô là anh đã cảm thấy rất hạnh phúc rồi.

Hôm đó 4 người bạn họ tổ chức một bữa tiệc thật to, mọi người đều uống rượu say khướt rồi ở lại nhà của Phong. Duy nhất chỉ có Phong và Nhi là vẫn tỉnh táo vì Nhi không biết uống rượu và không thích uống rượu. Phong giúp đỡ 3 người kia lên trên giường khi anh đang muốn đỡ Thiên thì thấy anh mở mắt ra, trong đôi mắt không có chút gì là say cả.

- Không cần đỡ mình, lên với Nhi đi. Minh ngủ ở phòng khách cũng được. Dù sao trên kia Minh và Chi cũng đang ngủ

- Cậu không sao chứ ?

- Có vài ly thôi, không đáng kể. Lên với cô ấy đi

- Được rồi. – Nói rồi anh quay đi, tiến về phía phòng ngủ của mình.

Trong phòng khách lúc này tối om, chỉ còn lại ánh đèn đường từ bên ngoài hắt lên bóng dáng cao lớn của Thiên đang ngồi đó. Chìm trong bóng tối, dáng vẻ của anh lại càng cô đơn hơn. Nhưng cũng không ai hiểu được nỗi cô đơn tột cùng trong trái tim anh lúc này. Một nụ cười khổ hiện lên trên khóe miệng.

Cười, nhưng không có nghĩa là vui, hạnh phúc. Đôi khi có nụ cười chứa đầy chua xót, có nụ cười lại là để che lấp đi nỗi đau, nỗi cô đơn trong lòng.

**

Sau khi mất Nhi hồi phục, cô thường xuyên đến công ty Phong giúp anh việc vặt. Có lẽ cô không giúp được anh trong việc làm ăn, nhưng chút việc vặt như lau dọn hay là pha cà phê thì cô làm được. Chỉ cần giúp được anh một chút thôi cô cũng cảm thấy vui vẻ rồi.

- Không phải anh đã nói em không cần làm những việc này hay sao ? – Phong nhìn Nhi như con thoi đi qua đi lại dọn dẹp phòng anh

- Chút việc, không sao. Dù sao không có gì làm cũng buồn chán. Anh làm việc của anh đi

- Lâm, Mẫn, Nhi – Phong gần từng chữ

- Anh xem, bức ảnh của em bị bụi rồi, nếu không lau sẽ mờ đi, không nhìn thấy gì nữa – Cô nghe thấy giọng anh thì đổi chủ đề, quay sang bức ảnh của mình treo trong phòng vừa lau vừa nói

Phong biết cô nhìn lại được trong lòng cô rất vui nhưng anh không thích nhìn thấy cô như người giúp việc của anh như vậy, anh chỉ cần cô ngồi yên một chỗ, ở bên cạnh anh là được. Anh không muốn cô mệt mỏi như vậy nữa.

- Em đừng có đổi chủ đề, mau ngồi yên cho anh

Cô bĩu môi, không cam lòng ngồi xuống, nhưng đầu vẫn ngó nghiêng khắp nơi.

- Phòng làm việc của anh chả khác xưa là bao, nhưng hơi ít vật trang trí

- Đây là phòng làm việc quý cô của tôi ơ – Phong tỏ vẻ bất lực nói

- Phòng làm việc mới cần trang trí cho bớt căng thẳng chứ, anh không thấy vậy sao ? – Nhi nhìn anh

- Không – Anh cương quyết nói không, anh không muốn trong phòng làm việc của mình xuất hiện vài món đồ không cần thiết

- Hôm qua em gặp Chi, hình như cô ấy không vui – Nhi nhớ lại hôm qua gặp Chi mà cô ấy cứ thất thần, không tập trung gì cả

- Chi, cậu sao vậy ? Không khỏe sao ? – Nhi thấy Chi thất thần, không nói năng gì cả thì lo lắng hỏi

- Mình không sao – Phát hiện ra sự lơ đãng của mình, Chi mỉm cười – Cậu dạo này thế nào ? Đã làm quen được với ánh sáng bình thường chưa ?

- Mọi thứ đều tốt, hôm trước Phong đã đưa mình đi khám lại rồi, bác sĩ nói rất tốt – Cô thấy Chi lại lơ đãng thì hỏi – Chi, cậu chắc cậu không sao chứ ? Cậu có chuyện gì đúng không ? Có chuyện không vui hay là không khỏe ?

- Mình rất khỏe mà, chỉ là mới trở thành thất nghiệp nên tâm tình có chút không vui thôi

- Thất nghiệp ? Sao lại vậy ? Không phải cậu đang làm việc ở một tòa soạn sao ?

- Ừm, nhưng mới đây bị sếp cho thôi việc rồi.

- Vì sao ? – Nhi ngạc nhiên, Chi là một người có tài, lại chăm chỉ, sao có thể bị đuổi việc như vậy ?

- Giảm biên chế. Tổng biên tập nói vì kinh tế sa sút, nên cần giảm biên chế, công ty mình chỉ là công ty nhỏ nên không có đủ khả năng chi trả tiền lương ọi người được.

- Vậy có bao nhiêu người tất cả ?

- Một – Chi bình thản trả lời

- Một ? Là cậu ?

- Phải

- Làm gì có chuyện vô lý như thế được – Chi là một người tài năng, Tổng biên tập sao có thể đuổi cô ấy chứ chỉ với lý do giảm biên chế chứ ?

- Minh cũng không hiểu lắm, nhưng có lẽ do mình đắc tội với anh ta đi – Chi cũng rất ngạc nhiên khi biết cả công ty giảm biên chế nhưng lại chỉ có duy nhất cô bị cho thôi việc. Cô nhớ mình chưa từng đắc tội với Tổng biên tập bao giờ cả mà
 - Vậy cậu tính làm sao ?
 - Thì xin việc chứ làm sao ? Dù sao cũng được nghỉ ngơi vài hôm, vậy cũng tốt
 - Minh biết chuyện không ?
 - Minh không nói cho anh ấy biết, nếu không chắc chắn anh ấy sẽ bố trí ỉnh một việc làm, mà mình muốn tìm một công việc đúng khả năng chứ không phải đi đường vòng để có được một công việc ổn định.
 - Chắc lại cãi nhau với Minh chứ gì ? – Phong đoán
 - Không, cô ấy thất nghiệp, bị cho thôi việc. Giờ vẫn đang đi tìm việc làm, không biết sao rồi
 - Cho thôi việc ? Người nào mà lại to gan như vậy, cho thôi việc một quả bom như cô ấy ? – Phong chế giễu nói
 - Anh đừng đùa nữa, cậu ấy rất có tài năng đó. Nhưng mà cả công ty lại chỉ giảm biên chế có duy nhất cậu ấy, không phải là rất lạ sao ? – Cô nói ra thắc mắc của mình với Phong
 - Một mình cô ấy ? – Phong cũng ngạc nhiên với điều Nhi vừa nói – Đây là lần đầu tiên anh thấy một công ty giảm biên chế 1 người thôi đấy
 - Em cũng thấy lạ, Chi nói có lẽ cô ấy đắc tội sếp nên mới vậy
 - Cũng có thể lắm chứ, mà em quan tâm nhiều làm gì. Yên tâm đi, cô ấy sẽ tìm được việc lại thôi. Không làm ở tòa soạn này thì sang tòa soạn khác làm việc. Ở cái đất Hà Nội này thiếu gì tòa soạn cơ chứ
 - Anh thật là, đó là bạn em, đương nhiên là em lo rồi.
- Phong tiến về phía cô, tay nhéo chóp mũi cô
- Em lo cho chính mình trước đi.
- “Reng... reng”. Chuông điện thoại của Nhi vang lên khi hai người họ đang nói chuyện.
- Alo?
 - Chi có ở chỗ của em không? – Minh gấp gáp hỏi
 - Không. Sao vậy? – Nhi có dự cảm không tốt lắm
 - Anh không liên lạc được với cô ấy, nếu cô ấy có gọi cho em thì báo lại với anh nhé – Minh vội vàng nói rồi cúp máy luôn
 - Sao vậy? – Phong hỏi khi thấy trên khuôn mặt cô là sự lo lắng
 - Chi không thấy đâu cả, Minh không liên lạc được với cậu ấy
 - Em gọi thử đi, có khi 2 đứa nó cãi nhau nên Chi mới không muốn nghe điện thoại.
- Nhi thử gọi điện, trong điện thoại tiếng “tút... tut” vang lên chục tiếng. Đến khi cô nghĩ sẽ không có ai nghe điện thoại thì có người nhắc máy, bên kia vang lên giọng nói đầy mệt mỏi
- Chi? Cậu đang ở đâu vậy? Có biết Minh đang rất lo cho cậu không?
 - Nhi à? – Chi không nói gì mà chỉ hỏi vậy
 - Cậu sao vậy? Bây giờ cậu đang ở đâu?
 - Bar New Club
 - Cậu ngồi yên ở đấy, đợi mình đến, nghe chưa? Đừng có đi đâu đấy

Nói rồi Nhi cúp máy, chạy lên thay quần áo rồi nhanh chóng xuống nhà. Thấy Nhi vội vàng ra ngoài như vậy, Phong không yên tâm hỏi

- Em đi đâu vậy? Chi làm sao?
- Em đi bar New Club. Em nghĩ chắc Chi có chuyện gì đó xảy ra
- Anh đưa em đi.

Nhi cũng không tranh cãi gì nhiều, bây giờ trong đầu cô chỉ còn sự lo lắng cho Chi mà thôi.

- Có cần anh chờ em không? – Khi tới cửa quán bar, Phong hỏi
- Không cần đâu, em bắt taxi về cũng được mà. Có lẽ sẽ về hơi muộn, anh cứ về nhà trước đi
- Em chắc không? – Phong vẫn lo lắng cho cô, hỏi
- Anh yên tâm đi, dù sao em cũng đi với Chi, sẽ không sao đâu
- Được rồi, có gì thì phải gọi điện cho anh ngay đó.

**

Khi cô bước vào quán bar, đập vào mắt cô là hình ảnh những cặp đôi nam nữ đứng quần quýt bên cạnh nhau, tay họ sờ soạn khắp nơi trên người đối phương. Có đôi thì đang hôn nhau nồng cháy không rời, cũng có những người đi một mình nhưng đa phần là con trai. Nhi nhìn quanh quán, mãi sau cô mới thấy một bóng người ngồi trong góc phòng đang nhâm nhi ly rượu.

Nhi cố gắng chen chúc, len qua từng người đang nhảy nhót trên sàn nhảy kia để đến phía bàn của Chi

- Cậu sao vậy? – Khi đến bàn, cô ngồi xuống, lo lắng hỏi bạn thân
- Cậu có biết là mình rất ghen tị với cậu không? – Chi đã nhập nhoàng say, cô chỉ biết bộc lộ, phát tiết hết những suy nghĩ của mình ra – Cậu tuy mất bố mẹ, nhưng cậu có những người xung quanh rất yêu cậu như Phong chẳng hạn. Cậu cũng học hành giỏi giang, công việc không cần phải lo. Còn mình thì bố mẹ đầy đủ nhưng cuộc sống lại nghèo túng, mình không có bạn bè gì hết ngoài cậu. Đi đâu họ cũng chỉ biết tới mình như một cô nàng nóng nảy, xốc nổi chứ không ngoan hiền như cậu. Đến cả mất việc, mình cũng không dám nói cho Minh biết, vì mình sợ anh ấy sẽ khinh thường mình, mình sợ gia đình anh ấy sẽ không thích mình. Mình biết mình không xứng với anh ấy nhưng mà đã rất lâu rồi, mình mới lại có cái cảm giác này như ngày xưa. Ở bên anh ấy, mình cảm thấy rất vui, rất thoải, mình có thể là chính bản thân mình mà không cần suy nghĩ người ngoài nghĩ ra sao – Chi nói năng không ăn nhập gì với nhau nhưng Nhi cũng không ngăn, cô biết bạn mình bây giờ đang cần một người lắng nghe tâm sự của mình
- Nhi à, mình thực sự rất rất ghen tị với cậu. Nào, uống – Chi giơ một ly rượu lên, hướng Nhi
- Cậu thực sự nghĩ như vậy sao? Mình trước giờ không biết cậu lại có những suy nghĩ đó, có phải là mình đã không quan tâm đến cảm nhận của cậu hay không? – Nhi chiều theo bạn thân, cũng uống ly rượu được đưa. Khi những giọt rượu thấm vào cổ họng, cô chỉ cảm thấy khô rát, nóng cháy như thiêu đốt cổ họng vậy.
- Mình thất nghiệp thì không sao, nhưng sao đến cả bố mẹ mình cũng như vậy? – Chi vừa nói vừa khóc – Họ chỉ sống nhờ vào mấy đồng lương công kia thôi, nhưng giờ đến cả việc làm cũng không kiếm được thì họ sống vào cái gì. Mình có thể chịu khổ, nhưng họ thì đã già rồi, sao có thể chịu khổ nữa được chứ?
- Nhi rót cuộc cũng hiểu lý do Chi như vậy. Nhưng tại sao lại cả nhà Chi bị sa thải cơ chứ? Chẳng lẽ lại trùng hợp đến vậy?
- Mình nên làm gì bây giờ? Hôm nay đi phỏng vấn, bọn họ chỉ nghe đến mình tên là Trần Linh Chi thì đã nói không cần phỏng vấn nữa, họ đã có đủ người rồi. Tại sao lại vô lý như thế trong khi sau khi mình rời khỏi đó thì lại gọi người khác vào phỏng vấn? Mình không hiểu, thực sự không hiểu, sao lại có thể bất công đến như vậy?
- Cậu bảo sao? Đủ người rồi? Không thể như vậy được – Nhi không thể tin được, hỏi lại

- Chính họ nói thế đó – Chi nở nụ cười chế giễu – Cái xã hội này ý, bây giờ không có tiền thì không thể làm được gì. Họ thấy mình chỉ là một đứa con nhà công nhân bình thường, không biết xu nịnh bọn họ nên có lẽ họ không thích. Thật hay cho cái gọi là xã hội tiên tiến – Chi càng nói thì càng tức, lại càng uống nhiều rượu

Đúng lúc này có người tiến đến bàn của bọn họ

- Hai em, sao lại ngồi một mình vậy? Cần bọn anh ngồi cho vui không?

Đằng sau câu đó là một tràng cười vui vẻ

- Đúng đấy, hai em ngồi một mình như vậy sẽ buồn lắm, để bọn anh tiếp hai em

Nói rồi một thằng con trai cao gầy, gương mặt không quá điển trai cũng không quá xấu hiện đầy nét gian tà, ngồi xuống bên cạnh Nhi.

- Cô em, tiếp anh một ly rượu đi

Nhi cố giãy ra khỏi người này:

- Xin lỗi, làm ơn tránh ra, chúng tôi còn có bạn

- Em nói gì vậy? Bọn này ngồi này giờ có thấy ai nữa đâu. Cô em kia thì ngồi một mình, mãi sau mới thêm em tới – Nói rồi anh ta héch mặt về phía Chi

- Chúng mày cút đi, hôm nay bà đây tâm tình không tốt – Chi có phần say nhưng nhìn thấy Nhi bị tên kia trêu đùa thì lại tỉnh táo lên vài phân

- Cô em này cũng mạnh miệng gớm. Không sao, anh thích là được – Một thằng con trai khác ngồi xuống bên cạnh Chi.

- Anh bỏ tay ra, bỏ tôi ra – Nhi cố gắng rút tay ra khỏi tay người con trai kia. Trong lúc cô dẩy dụa thì một giọng nói lạnh lùng vang lên

- Chúng mày bỏ bàn tay của chúng mày ra

- Việc gì đến mày? Muốn chơi với hai em này thì đợi sau khi anh đây chơi xong đi đã – Tên con trai kia khinh khỉnh nói

- Tao nói mày bỏ bàn tay dơ bẩn của mày ra – Thiên Hải lạnh lùng lập lại. Ánh mắt anh tỏa ra sự lãnh lẽo khiến những người xung quanh cảm thấy sợ sệt. Anh nhìn chăm chăm vào bàn tay đang cầm tay Nhi, lại nhìn đến tên con trai kia, nở nụ cười lạnh

- Mày nghĩ mày là ai cơ chứ? Theo quy luật chút đi, anh mày không thích những người “chen hàng” như mày đâu – Chưa kịp nói hết thì một cú đấm đấm thẳng đến mặt hắn

“Bốp”

-Tao đã nói bỏ tay mày ra – Thiên Hải vặn cổ tay của tên này, xoay ra đằng sau lưng, nhìn bọn đàn em của hắn nói – Hoặc chúng mày muốn hội “Phong Thiên Minh” đập nát chúng mày, hoặc chúng mày cút khỏi đây. Chọn đi.

Bọn chúng nghe thấy tên “Phong Thiên Minh” thì sợ hãi, run rẩy. Ở đây có ai là không biết đến nhóm “Phong Thiên Minh” này cơ chứ, bọn họ từng một thời làm chủ thế giới ngầm trong các quán bar, club. Tuy bây giờ đã rút khỏi thế giới “đen” này, nhưng chỉ cần là người hay đi bar, club thì khi nghe thấy cái tên này, ít nhiều cũng kiêng dè, sợ hãi.

Sau đó bọn chúng chạy khỏi quán bar, không dám quay đầu lại nhìn. Thiên Hải tiến đến bên cạnh cô hỏi:

- Em không sao chứ? Sao lại đi đến những nơi như vậy?

- Cảm ơn anh, em đi cùng bạn – Cô chỉ chỉ sang Chi

- Nhưng cũng không nên đi một mình như vậy. Nếu chẳng may không có tôi ở đây thì làm sao? – Thiên Hải nhún mày hỏi

- Dù sao cũng cảm ơn anh. Em có lẽ nên đưa bạn em về rồi. Cô ấy say quá rồi – Nhi nói nhìn sang Chi đang say khướt

- Để tôi đưa em về, đi taxi giờ này cũng nguy hiểm

- Vậy cũng được.

Nhi phải mất một khoảng thời gian để đưa Chi lên được phòng, rồi thay quần áo cho cô. Thấy Chi đã ngủ say, cô mới yên tâm rời đi. Còn Thiên Hải thì ở bên ngoài đợi cô.

- Sao anh vẫn chưa về? – Nhi ngạc nhiên

- Tôi đưa em về luôn

- Không cần như vậy đâu – Nhi từ chối

- Trời cũng đã khuya rồi, để một cô gái về nhà một mình như vậy, tôi không yên tâm, mau lên xe đi

- Vậy thì làm phiền anh – Nhi miễn cưỡng lên xe

Trên xe, họ cũng không nói chuyện gì nhiều, vì cũng đã khuya, Nhi lại rất mệt mỏi nên cũng không nói chuyện với Thiên Hải. Trong khi đó, Phong ở nhà rất lo lắng cho cô, anh gọi điện

- Em đang ở đâu vậy?

- Em đang trên đường về rồi. Anh cứ ngủ trước đi – Nghe thấy giọng nói lo lắng của anh, cô vội nói

- Anh đợi em về. – Anh nói xong cúp máy luôn

- Người yêu à? – Thiên Hải đang lái xe, quay sang hỏi cô

- Dạ - Nhi cười

- Cậu ta hẳn rất yêu em? – Anh làm như vô tình hỏi

- Đúng vậy – Nhi cười hạnh phúc – Anh rẽ đoạn kia là đến nhà em rồi.

Thiên Hải làm theo lời cô, đập vào mắt anh là ngôi nhà hai tầng nhỏ, không quá rộng lớn, nhưng nhìn lại rất nhẹ nhàng, ấm áp. Nhi xuống xe, quay đầu lại chào anh, sau đó mới bước vào nhà mà không biết hình ảnh này đập vào mắt ai đó trên tầng 2.

46. Chương 47

Khi Nhi vừa mở cửa bước vào nhà thì đã thấy Phong ngồi trong phòng khách, đèn bật sáng trưng. Điều này làm cô giật mình

- Anh sao lại chưa ngủ?

- Em vừa đi với ai? – Phong lạnh nhạt hỏi

- Em đi với Chi

- Ai đưa em về?

- À, bọn em ở quán bar gặp người quen của em, rồi sau đó Chi say quá, nên anh ta mới có ý đưa bọn em về. Anh sao vậy?

- Đưa về thôi, có nhất thiết phải chào hỏi ân cần như vậy không? – Anh đứng dậy, quay lại nhìn về phía cô

- Ý anh là sao? – Cô không hiểu ý anh là gì

- Em nên nhớ, em đã có người yêu, không nên quá thân thiết với người con trai khác như vậy

- Ý anh là em nên tránh xa tất cả mọi người con trai ngoại trừ anh? Anh không thấy vô lý sao? Đó là bạn em.

- Anh không quan tâm

- Anh không nhưng em thì có. Em đã bao giờ ngăn cấm anh không được tiếp xúc với những cô gái xung quanh anh chưa? Sao anh có thể bắt ép em thế này thế kia được?

- Bắt ép? – Anh nghĩ đến cô đúng là chưa bao giờ ngăn cấm anh tiếp xúc với những người con gái xung quanh anh, nhưng lại nghe thấy cô nói hai chữ “bắt ép”, cơn giận lại tăng lên – Em nói đó là bắt ép sao? Chẳng lẽ anh muốn người yêu mình chỉ có duy nhất mình là sai sao?

- Không sai, nhưng đó là bạn của em, anh không thể ngăn cản em tiếp xúc, nói chuyện với họ được – Nhi cũng tức giận với anh, lần đầu tiên cô quát lên với anh

- Em không biết lo lắng cho bản thân mình hay sao? Em có biết người bạn kia của em là tốt hay xấu sao?
– Anh chỉ về phía ngoài nói - Em muốn làm gì thì làm – Phong tức giận bỏ đi lên phòng làm việc.

Nhi nhìn theo bóng anh, đây là lần đầu tiên họ cãi nhau như vậy. Cô tức giận, nước mắt chảy xuống, cô bỏ vào phòng ngủ. Nằm trên giường, cô nghĩ đến những lời anh nói

“Em không biết lo lắng cho bản thân hay sao?”

Chẳng nhẽ anh luôn nghĩ cô là một người không biết chăm sóc cho chính mình sao? Anh nói vậy là có ý gì?

Cứ nghĩ mãi, Nhi ngủ thiếp đi từ lúc nào không hay. Khi Phong vào phòng thì đã thấy Nhi ngủ rồi, nhưng trên khóe mắt vẫn còn vương giọt nước mắt, anh cúi đầu, hôn lên mắt cô

- Anh xin lỗi, anh không nên làm em khóc. Xin lỗi, Nhi.

Nhi vẫn ngủ say, không hay biết.

Sáng hôm sau, khi cô ngủ dậy đã là 10h, thấy bên cạnh mình đã trống không, trong lòng cảm thấy có chút thất vọng.

Xuống dưới tầng, cô tiên vào phòng bếp, thấy trên bàn có một tờ giấy nhắn: “Anh đi trước ở công ty có việc, không muốn đánh thức em dậy. Đồ ăn sáng anh để trên bàn, nhớ phải ăn đấy.”

Cô nhìn trên bàn đồ ăn toàn những thứ cô thích, nhưng cô lại không có tâm tình để thưởng thức những món này. Trong lúc cô thất thần thì điện thoại reo

- Alo? – Nhi trả lời

- Tôi là mẹ Phong. Hôm nay cô có bận không?

- Bác? Cháu không bận ạ, bác có chuyện gì cần tìm cháu sao? – Nhi ngạc nhiên khi thấy mẹ Phong gọi điện ình

- Cô không lo gì cho bạn mình sao? – Bà Mai không trả lời câu hỏi của cô mà hỏi lại

- Ý bác là sao ạ? – Nhi không hiểu, sao bà Mai lại biết chuyện của Chi. Chẳng lẽ, tất cả những chuyện đó đều do bà ấy sắp xếp sao?

- Tôi chỉ rảnh lúc 3h chiều nay, ở chỗ lần trước chúng ta gặp. – Nói xong bà Mai cúp máy, không quan tâm Nhi muốn nói gì.

Buổi chiều, đúng 3h, Nhi tới chỗ hẹn gặp bà Mai, khi cô tới bà Mai đã ngồi ở đó

- Để người lớn phải chờ là một hành vi thiếu lễ phép – bà Mai lạnh lùng nói với Nhi

- Cháu xin lỗi – Nhi biết bà Mai muốn làm khó dễ mình, vì bây giờ mới là 3h, bà Mai đã đến sớm hơn thời gian hẹn

- Cô ngồi xuống đi – bà Mai ra lệnh

- Dạ , cảm ơn bác

- Chắc cô biết tôi muốn nói gì rồi chứ ? – bà Mai nhìn Nhi – Bạn cô sao rồi ? Đã tìm được việc chưa ?

- Ý bác là sao ạ ?

- Để tìm được một công việc, đối với tôi không khó, tôi có thể dễ dàng bố trí cho bạn cô một công việc phù hợp
- Và điều kiện của bác là cháu và Phong chia tay ?
- Xem ra cô cũng khá thông minh – bà Mai cười hài lòng – Cô có thể nói ta dùng thủ đoạn, chỉ cần bảo vệ được con trai, ta không quan tâm
- Cháu rất cảm ơn bác đã đề nghị giúp đỡ, nhưng cháu nghĩ bạn mình có thể tự tìm được việc
- Vậy nếu không công ty nào chịu nhận cô ta ?
- Bác ? – Nhi không thể tin nhìn vào bà Mai
- Nhìn chằm chằm vào người lớn là bất lịch sự, cô không được giáo dục tử tế sao ? Chỉ cần tôi nói một câu, cô ta có thể mất việc, cũng có thể mãi mãi không tìm được việc. Cô có nghĩ cho bạn mình không ? Chẳng lẽ cô lại ích kỷ đến mức bỏ mặc bạn mình chỉ vì tình yêu ? – bà Mai chế giễu nói
- Bác có thực sự yêu con trai mình không ? – Nhi nghiêm túc hỏi
- Cô nói vậy là sao ? Tôi tất nhiên là yêu con trai mình
- Nếu yêu anh ấy, sao bác lại cấm đoán tình cảm của bọn cháu ? Nếu bác yêu anh ấy thì sẽ ủng hộ anh ấy chứ không phải chia rẽ chúng cháu như vậy

« Chát »

Một tiếng chát vang lên, thu hút sự chú ý của mọi người trong nhà hàng. Bà Mai giáng một cái tát lên mặt Nhi, nửa bên mặt phải của cô hằn đỏ dấu tay. Cô vẫn không sợ sệt mà nhìn thẳng vào mắt bà nói tiếp :

- Cháu yêu anh ấy, thực sự rất yêu anh ấy.
- Nếu như yêu nó thì hãy tránh xa nó ra, đừng tiếp tục là một vật cản trên con đường của nó nữa.
- Cháu không hiểu, thực sự không hiểu, vì sao bác lại không tán thành chuyện của chúng cháu ? Anh ấy là con trai bác mà ? Chẳng nhẽ bác không mong muốn anh ấy hạnh phúc sao ?
- Hạnh phúc của nó là bên cạnh những người như Nhã Linh hay Bảo Châu chứ không phải là bên cô. Tôi mong cô sẽ hiểu, cô cứ suy nghĩ, hoặc tình bạn, hoặc tình yêu. Tôi cho cô 3 ngày thời gian lựa chọn – Nói rồi bà không thèm nhìn Nhi, quay người rời khỏi quán.

Nhi ngồi lặng im chỗ đó. Cô không nghĩ tới bà Mai lại là một người phụ nữ sắc sảo, lạnh lùng đến vậy. Ở bà có một vẻ đẹp kiêu diễm, tuy năm tháng trôi qua, nhưng sự sắc sảo và vẻ đẹp vẫn còn hiện rõ trên khuôn mặt bà. Cô suy nghĩ về những gì bà đã nói, giữa tình yêu và tình bạn, cô nên chọn cái gì ? Cả 2, cô đều không thể bỏ.

Linh Chi là bạn tốt của cô từ bé, hai người chơi với nhau từ khi họ còn nhỏ. Cô không muốn nhìn thấy cảnh bạn mình gặp khó khăn mà không giúp đỡ. Nhưng cô và Lâm Phong cũng đã bỏ lỡ nhau 4 năm thời gian rồi. Đời người làm gì có mấy cái 4 năm như vậy nữa, cô cũng không muốn bỏ lỡ anh một lần nữa.

Rồi cô lại đứng giữa mâu thuẫn rời khỏi anh hay là không. Cô ở bên anh cũng không giúp được gì, mà có khi còn cản trở con đường thành công của anh. Có lẽ nếu cô rời khỏi anh, Chi vừa được giúp mà anh cũng sẽ được giải thoát. Có lẽ suy nghĩ của cô là vớ vẩn, ngốc nghếch nhưng khi đối mặt với tương lai của người mình yêu, có mấy ai còn đủ lý trí để suy nghĩ nữa ? Có lẽ là không vì với họ không gì sánh bằng người mình yêu cả.

3 ngày này đối với Nhi trôi qua rất vất vả và khó khăn. Mỗi khi đối mặt với sự yêu thương, chăm sóc của Phong, cô lại cảm thấy không nỡ rời xa anh. Nhưng nghĩ đến Chi, cô lại không biết phải làm thế nào. Có lẽ Phong cũng nhận ra sự khác thường của cô, anh để ý dạo này cô rất hay thất thần

- Nhi, em làm sao vậy ? Có chuyện không vui sao?

- Không sao, em không sao. Đạo này anh có chuyện gì bận sao? – Nhi cũng thấy đạo này Phong về muộn hơn mọi khi. Nhưng do tính tình của cô không thích xen vào chuyện của anh nên cô cũng không hỏi nhiều, nhưng anh càng ngày càng về muộn, cô không khỏi tò mò

- Anh.. – Phong hơi lưỡng lự một chút. Anh không biết có nên nói cho cô không, nhưng anh cũng không muốn làm cô lo lắng nên lựa chọn nói dối – Công ty đạo này rất bận, bọn anh có hợp đồng mới, lại thêm các công trình nữa, nên đạo này thường về muộn. Xin lỗi, đạo này anh không ở nhà với em – Anh ôm cô, nhìn thấy sự lo lắng trong mắt cô, anh không khỏi cảm thấy áy náy

- Không sao, em bây giờ đã hoàn toàn hồi phục rồi, anh cũng không cần phải lo mãi cho em như vậy đâu – Cô vòng tay ôm lấy thắt lưng anh

- Hay mai em đi đạo với Chi cho vui đi. Chỉ vài ngày nữa thôi, anh thu xếp xong mọi việc rồi chúng ta đi Úc nhé?

- Úc? – Nhi ngạc nhiên. Trước đây cô từng mơ ước nếu có tiền, cô sẽ đi vòng quanh nước Úc, đến Canberra, Sydney và cả Melbourne nữa. Đó đều là những thành phố đẹp nhất nước Úc, cô từng được thấy trên TV, tạp chí.

- Đúng vậy. Đến đó chúng ta sẽ đi tới nhà hát Opera, cầu Sydney rồi cả Thư viện của bang ở Sydney và Melbourne nữa. Anh chắc chắn em sẽ rất thích

- Được, chúng ta cùng nhau đến đó – Nói rồi, trong mắt cô ánh lên vẻ buồn bã.

Còn Phong lúc này thì đang nghĩ đến một bất ngờ dành riêng cho cô. Ở đó, anh sẽ tạo ra một bất ngờ mà cả đời này cô sẽ mãi mãi không thể nào quên được.

**

Trong quán café, Nhi và Chi ngồi đối diện nhau, hai người gọi cốc nước hoa quả

- Sao hôm nay lại gọi mình ra đây vậy? – Chi tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi

- Chi, cậu tìm việc thế nào rồi?

- Vẫn vậy, hiện tại mình vẫn đang trong giai đoạn thất nghiệp. Nhưng như vậy cũng tốt, có thời gian để nghỉ ngơi

- Chuyện lần trước, Minh có hỏi gì không?

- Có chứ, anh ấy hỏi rất nhiều, nhưng mình chỉ nói là bố mẹ có chuyện thôi – Chi bình tĩnh trả lời. Đây luôn là phong cách của cô ấy, bình tĩnh đón nhận mọi việc, không hoang mang mà rất quyết đoán. Đó là điều mà cô luôn cảm thấy ghen tị với Chi.

- Vậy anh ấy không hỏi hay nói gì nữa sao?

- Không, anh ấy không biết chuyện này cũng tốt, nếu không lại anh ấy lại làm ầm hết mọi chuyện lên

- Mình xin lỗi, Chi, tất cả đều do mình – Nhi áy náy nhìn Chi

- Cậu nói cái gì vậy? Cái gì mà xin lỗi? – Chi cười cười, tỏ vẻ không biết gì

- Tất cả đều là mẹ Phong làm, đều là bà ấy gây nên để mình rời khỏi Phong. Chỉ vì mình mà liên lụy đến cậu. Chi, xin lỗi cậu

Cuối cùng cô ấy cũng biết, Chi thở dài một hơi

- Mình biết, mình biết từ trước rồi. Muốn biết vì sao mình lại biết chuyện này đúng không? – Chi cười nhìn Nhi đang ngạc nhiên – Khi mình đi phỏng vấn, họ đã nói là Tập đoàn Nguyễn Lâm không cho phép họ tuyển mình

- Tại sao lại không phỏng vấn tôi? Không phải mấy người kia vẫn được phỏng vấn sao? – Chi vừa hét vừa chỉ

về phía những người đang đợi vào phỏng vấn

- Cô Linh Chi, chúng tôi cũng không muốn dẫu cô, việc này là do Phu nhân chủ tịch của tập đoàn Nguyễn Lâm yêu cầu, cô cũng biết cái tòa soạn này chỉ là một công ty nhỏ mà thôi, chúng tôi không thể không nghe theo lời của bà ấy

- Phu nhân chủ tịch Tập đoàn Nguyễn Lâm? – Chi ngạc nhiên, bà ta và cô không thù không oán, họ còn chưa từng gặp nhau, sao bà ta có thể làm thế được?

Ngạc nhiên một lúc, Chi như nghĩ tới điều gì

- Chẳng lẽ, cả việc mình bị sa thải và cả chuyện của bố mẹ cũng là do bà ta làm?

- Cậu đã biết mọi chuyện, sao không nói ỉn? – Nhi nghe Chi kể mà cảm thấy vừa tức vừa buồn

- Nói ra cũng đâu giải quyết được gì? Cậu có thể chống đối lại với bà ta sao? – Chi hỏi – Vậy rốt cuộc bà ấy làm vậy với mục đích gì? Đừng nói với mình là muốn cậu và Phong chia tay

- Đúng vậy – Nhi uể oải đáp

- Vậy cậu tính sao? – Chi nghiêm túc hỏi

- Nếu mình làm vậy thì cậu và gia đình sẽ thoát khỏi khó khăn. Mình làm vậy không chỉ vì cậu mà còn vì mình và Phong nữa. Có lẽ bà ấy nói đúng, mình chỉ là một vật cản trên con đường của Phong. Nếu vì mình mà anh ấy và gia đình có tranh cãi, mình cũng không vui vẻ gì

- Cậu đang nói cái quái gì vậy? Vậy cậu nghĩ nếu cậu và anh ấy chia tay nhau thì anh ấy sẽ cảm ơn cậu sao, mình sẽ cảm ơn cậu sao? Mình thì không sao, chỉ là một việc làm mà thôi. Nhưng Phong thì không. Không có cậu, anh ấy không còn là một người đúng nghĩa nữa. Mất đi một nửa của mình thì sao anh ấy có thể sống tốt được. 4 năm trước, cậu tra tấn anh ấy đủ rồi, giờ cậu còn muốn tra tấn anh ấy thêm nữa sao? Cậu không thấy mình quá tàn nhẫn à? Cậu có thử nghĩ cho anh ấy không?

- Chi?

- Mình biết, mình có thể hiểu suy nghĩ của cậu nhưng hãy nghĩ cho cả Phong nữa. Cậu phải suy nghĩ kỹ mọi chuyện. Dù chuyện gì, mình cũng đứng về phía cậu

- Cảm ơn cậu, Chi

- Cảm ơn cái gì, chẳng lẽ chúng ta không phải bạn bè sao? – Chi hí hóp mắt, liếc nhìn Nhi

- Bạn bè, bạn bè tốt. Haha

- Có vậy chứ.

**

Hôm nay Nhi đến công ty của Phong mà không báo trước. Khi cô bước vào mọi người đều nhìn cô rất lạ. Cô cảm nhận được đó là sự thương tiếc, là sự cảm thông. Nhưng họ thông cảm gì với cô chứ? Mất cô cũng đã hồi phục rồi mà.

- Nhi, lâu lắm mới thấy cô. Nghe nói mắt cô đã hồi phục rồi, chúc mừng cô – Một cô lễ tân bước đến bên cạnh Nhi, đó cũng là người đã giúp cô trước đây khi mắt cô còn kém

- Cảm ơn. Tôi lên tìm Phong

- Tổng giám đốc... anh ấy – cô lễ tân muốn nói lại thôi

- Cô sao vậy? – Nhi không hiểu mọi người hôm nay làm sao vậy?

- Hôm nay anh ấy đến công ty với một cô gái – Cô lễ tân ghé sát vào tai Nhi, nói nhỏ

- Sao? – Nhi ngây ra trước câu nói của cô gái – Vậy sao, cảm ơn cô đã nói cho tôi, chắc đó chỉ là bạn của anh ấy mà thôi – Rồi cô không để ý đến ánh mắt khác lạ của cô lễ tân, tiến về phía thang máy

Lên đến tầng 13, khi cô đến trước cửa phòng của Phong thì bị Bảo Châu giữ lại

- Ai đến thế này? Hôm nay Tổng giám đốc có việc, không tiện tiếp cô đâu – Bảo Châu giọng nói chua chát

- Anh ấy bận việc gì vậy? Đang họp sao? – Nhi cố không quan tâm đến giọng điệu của Châu
- Hợp? Anh ấy họp với một cô gái ở trong đó. Nếu cô muốn biết quan hệ của họ là gì thì cứ việc tiến vào. Dù sao anh ấy đi với cô ta cũng được hơn tuần rồi
- Được hơn tuần? Từ lúc nào? Trong đầu Nhi bao nhiêu câu hỏi được đặt ra, nhưng cô sẽ không tin trừ phi chính mắt mình nhìn thấy hoặc chính tai nghe thấy
- Nhưng khi cô mở cửa phòng của Phong, không phải là những gì cô nghĩ như hai người họ ngồi đối diện bàn bạc công việc mà là đôi môi Phong đang dán chặt vào môi của cô gái kia. Cô nhìn cô gái đó, cảm thấy bóng dáng có chút quen thuộc. Tay anh còn quàng qua eo cô
- Phong thấy Nhi bước vào, vội vàng đẩy cô gái ra
- Nhi.
- Anh Phong, em xin lỗi, em xin lỗi, em không cố ý – Cô gái kia đầy hối lỗi nói, rồi từ từ quay người lại
- Nhi nhìn người con gái kia, đó chẳng phải là Nhã Linh sao? Cô ấy và Phong sao lại như vậy? Nghĩ đến những gì Bảo Châu vừa nói, họ ở bên nhau đã được hơn tuần, trong lòng cô lại cảm thấy thật đau
- Nhi, nghe anh nói
- Nhi, chị nghe em nói
- Cả hai người như đồng thanh cùng một lúc, muốn nói lời giải thích thì đã thấy Nhi chạy đi. Phong vội vàng, luống cuống chạy theo thì cô đã vào thang máy.

47. Chương 48

- Nhi đứng trong thang máy, nước mắt chảy xuống. Cô khóc không phải vì hành động vừa rồi của Phong mà là vì anh lần nữa nói dối cô. Khi cô hỏi anh bận gì, anh chỉ nói là bận việc. Có lẽ nào anh về muộn là vì ở bên cạnh Nhã Linh? Lại nghĩ đến những gì bà Mai nói, Phong chỉ hợp với người như Nhã Linh, tìm cô lại như bị ai đó bóp chặt lại. Đau, cô thực sự rất đau. Nhi bước nhanh ra khỏi công ty Nguyễn Lâm, bước đi trên đường mà không biết mình nên đi về phía nào. Mãi đi mà không để ý, cô va phải một người
- Nhi? Em làm sao vậy?
 - Thiên Hải? – Nhi ngược nhìn người trước mặt – Sao anh lại ở đây?
 - Tôi có việc nên đi qua đây. Em làm sao vậy? Có muốn nói với tôi không? – Thiên Hải ân cần hỏi
 - Thấy cô không nói gì, anh dìu cô vào một quán café gần đó – Lại đây, nói tôi nghe có chuyện gì. Nếu có thể, tôi sẽ giúp
 - Anh nói xem, có phải đàn ông trên thế giới này đều chỉ biết nói dối hay không?
 - Sao lại nói vậy? – Thiên Hải có chút chột dạ nhìn cô
 - Em đau lòng không phải vì anh ấy có người khác mà là vì anh ấy nói dối em, tại sao, tại sao lại nói dối em lần nữa chứ? – Nhi lắp bắp
 - Tôi không hiểu chuyện của em lắm, nhưng tôi nghĩ mỗi người, khi họ nói dối đều vì một nguyên nhân gì đấy. Em cũng đã từng nói dối, không phải sao? Cho nên, dù đúng dù sai, đằng sau mỗi lời nói dối đều là một nguyên nhân. Có thể cậu ta nói dối em là vì muốn tốt cho em, cũng có thể là chỉ đơn giản để che lấp sai lầm của mình. Em hãy gặp và nói chuyện với cậu ta.
 - Vậy sao? Anh cũng đã từng nói dối?
 - Đã từng. Một lỗi rất lớn – Thiên Hải nói
 - Cảm ơn anh. Có lẽ anh đúng, bọn em cần phải thẳng thắn nói chuyện với nhau – Nhi gượng cười
 - Không cần gượng cười như vậy, trông rất khó coi

- Vậy sao? Cảm ơn lời khuyên của anh

- Tôi rất vui có thể giúp em – Ít nhất nó làm tôi giảm bớt sự áy náy trong lòng. Những lời này anh giấu trong lòng, không nói với cô

Phong đi tìm Nhi khắp nơi, anh thật sự rất lo lắng. Cái cảm giác này, cái cảm giác này lại quay về lần nữa. Bốn năm trước anh đã từng trải qua, đó là sự sợ hãi mất đi cô. Anh cảm giác lần này cô sẽ lại lần nữa tuột khỏi tay anh. Anh không thể chịu đựng được điều này lần nữa. Phong tìm cô khắp nơi nhưng không thấy. Rồi anh chạy về nhà, cũng không có ai. Anh gọi điện, cô cũng không trả lời.

- Nhi, em đang ở đâu? Mau trả lời điện thoại của anh

- Nhi, em phải nghe anh giải thích, mọi chuyện không như những gì em nhìn thấy đâu

- Nhi....

Trong điện thoại của cô đã có không biết bao là tin nhắn và tin nhắn âm thanh từ Phong. Nhi quay về nhà, cô thật sự cảm thấy mệt mỏi. Có lẽ đây lại là lý do tốt nhất để cô rời khỏi anh đúng như ý của bà Mai.

Khi Phong về đến nhà thì thấy Nhi đang ngồi ở phòng khách, cô ngồi đó, hai tay ôm lấy chân. Một dáng vẻ rất cô đơn.

Nhi nghe thấy tiếng Phong về, quay lại nhìn anh. Cô nở một nụ cười nhẹ, nói với anh

- Phong, em có chuyện cần nói với anh

- Nhi, nghe anh nói đã – Phong ngăn cản, anh không muốn nghe, anh không muốn nghe cái điều chết tiệt mà cô sắp nói ra

- Phong, chúng ta chia tay đi

- Anh nói là anh không nghe, em nghe anh nói đã, Nhi. Hôm nay là do Linh ngã, anh muốn đỡ lấy cô ấy nhưng anh cũng không biết tại sao nữa, bọn anh trượt chân nên mới thành ra hôn nhau như vậy. Không, không đúng, đó không tính là hôn nhau, đó chẳng qua là va chạm mà thôi. Nhi, đừng rời khỏi anh – Phong như van nài cô, như giải thích với cô

- Phong, em quá mệt mỏi rồi. Anh biết là mẹ anh cũng không thích gì em, bà ấy chèn ép bạn tốt của em, nhục mạ em. Em chịu hết nổi rồi, chúng ta có lẽ tốt nhất nên rời khỏi nhau, như vậy mới là tốt nhất cho cả anh và em

- Em im miệng lại cho anh. Là vì mẹ anh phải không? Nếu là vì mẹ anh thì anh có thể giải quyết. Em không cần phải chia tay với anh – Phong quát lên

- Không phải chỉ vì mẹ anh, mà là khoảng cách giữa chúng ta. Người bên cạnh anh nên là người như Nhã Linh hoặc Bảo Châu, em không thể làm gì cho anh cả

- Em nghe ai nói? Lại mẹ anh đúng không? Chết tiệt, em vứt ngay cái suy nghĩ đó cho anh. Anh không quan tâm đến cái lý do đó của em

- Phong, anh đã nói sẽ không nói dối em lần nữa, nhưng bây giờ thì sao? Rõ ràng là anh ở cùng với Linh, nhưng anh lại nói với em là bận việc. Anh không thể nào thành thật với em được sao?

Phong bị lời nói của cô làm cho sững sờ không nói được gì, lát sau anh mới tiên lại gần cô, ôm lấy cô

- Vì anh không thành thật sao? Vậy sau này anh sẽ không như thế nữa, chỉ xin em đừng rời khỏi anh lần nữa, được không?

- Phong, chúng ta..

- Anh không cho phép, anh không cho phép em lại lần nữa rời khỏi anh – Anh nói xong thì hôn lên môi cô.

Không còn sự nồng nhiệt hay dịu dàng như trước mà là chiếm đoạt. Anh không cho phép cô rời đi. Anh điên cuồng chiếm lấy cô, không cho cô có hơi để nói, không cho cô thời gian để kịp phản kháng. Sự điên cuồng trong đêm tối đó khiến tim cô càng đau hơn.

- Không cho phép em rời khỏi anh
- Nhi, Nhi
- Anh yêu em

Trong buổi tối đó, anh liên tục nói bên tai cô những lời này, liên tục chiếm lấy cô khiến cô không còn sức lực

Ngày hôm sau khi cô tỉnh dậy thì anh đã không còn ở trên giường. Cô muốn bước xuống nhưng cả người đau nhức khiến cô không thể cử động nổi. Nhớ lại tối hôm qua, trong cô không còn sự xấu hổ hay hạnh phúc nữa mà là đau đớn. Cô nhắm mắt lại, cố quên đi hình ảnh ngày hôm qua nhưng sự thực vẫn là sự thực, cô không thể quên được. Trong lúc cô đang cố ném mọi thứ ra khỏi đầu thì cửa mở ra.

Phong đứng dựa vào tường, nhìn cô nhắm mắt lại, long màu chau lại anh cũng không vui vẻ gì. Nhớ đến ngày hôm qua mình tra tấn cô như thế nào, lòng anh lại cảm thấy đau đớn. Anh cũng không muốn cô như vậy, nhưng lại nghĩ đến những gì cô nói hôm qua anh lại cảm thấy tức giận. Anh đã từng bỏ lỡ cô một lần, sẽ không có lần thứ 2 nữa.

Anh tiến đến ôm lấy cô

- Tỉnh dậy rồi sao?

Nhi giật mình, muốn tránh khỏi anh thì nghe thấy anh nói

- Anh không hối hận chuyện ngày hôm qua, cũng như mãi mãi sẽ không chia tay em. Em nên nhớ em là người của anh, không ai chia rẽ chúng ta được, kể cả đó có là mẹ anh. Đừng nghĩ lại một lần nữa rồi anh đi, đến lúc đó, anh thề với trời, anh sẽ giết chết em – Anh càng nói càng lạnh lùng, khiến cô không khỏi cảm thấy sợ hãi. Cô chưa từng biết một Lâm Phong như vậy, Lâm Phong mà cô biết là người luôn đối với cô đầy yêu thương, dịu dàng.

- Hôm nay em ngoan ngoãn ở nhà cho anh, đừng làm cho anh giận – Anh lại như thường lệ, nhẹ nhàng hôn lên trán cô, nhưng trong cô lúc này chỉ còn lại sự sợ hãi đối với anh

Phong cũng vờ như không nhìn thấy sự sợ hãi của cô, anh quay người rời khỏi phòng nhưng chỉ có anh mới biết trong thâm tâm mình đau đến cỡ nào. Khi thấy cô sợ hãi anh như vậy, anh chỉ muốn chạy khỏi đó thật xa, anh không muốn nhìn cô sợ mình, nó như một con dao găm thẳng vào tim anh.

Mọi người trong công ty nhìn đều biết Tổng giám đốc của họ hôm nay rất không vui. Chỉ cần một người có sai lầm thì anh đều quát mắng, thậm chí có người còn bị anh đuổi khỏi công ty. Họ biết anh lạnh lùng nhưng chưa từng thấy anh như vậy, thực sự khiến người khác cảm thấy vừa sợ vừa ngạc nhiên. Mọi người đều biết tránh nặng tìm nhẹ, tránh xa anh trong lúc này.

Trong phòng Tổng giám đốc lúc này

- Mẹ làm cái quái gì vậy? Mẹ tìm Nhi có chuyện gì sao? – Phong lạnh lùng hỏi bà Mai
- Nó nói cho con biết sao? Đúng là, trước mặt mẹ thì nói là không thể xa con, sau lưng thì âm thầm mách chuyện với con. Đúng là đứa thiếu giáo dục – bà Mai không ngại, thẳng thừng mắng Nhi
- Mẹ đừng nói lung tung, cô ấy không nói gì với con hết, tự con tìm hiểu. Mẹ làm cái gì chẳng nhẽ con lại không biết. Con không nói không có nghĩa là con không biết mà là con bỏ qua, vì Nhi không muốn giữa mẹ và con có xích mích
- Nếu như nó muốn vậy thì ngay từ đầu đừng nên nói chuyện yêu đương với con. Nó nên biết mẹ sẽ không cho phép nó bước vào cái nhà này – bà Mai lạnh lùng nói
- Người cưới cô ấy là con, không phải mẹ
- Lại còn tính đến chuyện hôn nhân rồi sao? – bà Mai tức giận nói – Đừng có mơ, mẹ không cho phép là không cho phép
- Con chỉ muốn nói, mẹ đừng có áp buộc chuyện giữa mẹ và mẹ cô ấy lên người bọn con. Và mẹ cũng đừng ngay cái việc mẹ đang làm với Chi đi. Nếu Minh biết, đây cũng không phải là chuyện hay. Mẹ nên biết thể lực nhà họ cũng không nhỏ - Phong lạnh giọng nhắc nhở mẹ mình

- Con đang uy hiếp mẹ sao?

- Không, chỉ là nhắc nhở mẹ thôi. Con cúp máy đây – Nói xong không đợi bà Mai quát mắng, anh cúp máy, nhắm mắt mệt mỏi.

Bây giờ cô ấy đang làm gì? Có ở nhà không? Anh thực sự đang rất nhớ giọng nói của cô. Nghĩ là làm, Phong nhấn điện thoại gọi cho cô

“Tút... TUT... TUT”

Đầu dây bên kia vẫn vang lên những tiếng TUT TUT dài dài. Không ai nghe máy. Điều này làm Phong hoảng loạn. Một ý nghĩ nảy lên trong đầu anh, cô bỏ đi. Cô lại lần nữa bỏ anh đi mà không để lại gì cả. Phong chạy như bay ra khỏi công ty, mọi người khi nhìn vị Tổng giám đốc mới lúc này còn tàn ác, giờ đã hoảng loạn, lo lắng chạy ra khỏi công ty đều lấy làm ngạc nhiên. Chẳng nhẽ sếp của bọn họ lại là người đa tính cách sao?

Bảo Châu nhìn thấy Phong như vậy cũng rất ngạc nhiên, cô đang định hỏi anh đi đâu rồi nhắc anh sắp có buổi họp thì anh đã chạy đi mất. Nhưng cô cũng không phải người ngu ngốc, trên đời này, người duy nhất có thể khiến anh mất tự chủ như vậy chỉ có một. Lâm Mẫn Nhi.

Trên đường về nhà, Phong vẫn luôn gọi điện cho Nhi, nhưng không ai nghe máy. Anh điên cuồng phóng xe, vượt qua từng chiếc xe một, nhưng cũng không làm nguôi được sự lo lắng trong anh.

Khi Phong về đến nhà, bên trong tối om, trong phòng khách không có ai. Anh nhẹ nhàng bước về phía phòng ngủ, tay nắm nắm cửa, run run mở ra nhưng bên trong cũng không có ai. Phong nhìn về phía giường giờ này đã không còn người nằm đó. Anh tiến đến, độ ấm trên giường cũng không còn. Không có tiếng nước trong phòng tắm, cô cũng không ở đó. Phong như điên cuồng, anh thì thầm:

- Tại sao? Tại sao lại lần nữa rời khỏi anh? Không phải đã nói chúng ta mãi mãi bên nhau sao? Tại sao lại nói dối anh? Tại sao?

Đôi mắt anh đỏ ngầu. Cô không ở trong phòng ngủ, phòng khách cũng tối om, rốt cuộc cô đang ở đâu cơ chứ.

Anh bước về phía phòng làm việc. Khi đến trước cửa, anh chần chừ, không dám mở. Anh sợ trong đó lại là một sự trống rỗng, anh sợ anh lại lần nữa không nhìn thấy cô. Anh sợ, anh sợ rất nhiều điều. Rồi Phong tự cười giễu bản thân, từ khi nào, một người đàn ông lạnh lùng như anh lại có thể sợ nhiều thứ đến vậy?

Hít một hơi thật sâu, anh mới vịn tay nắm cửa, bước vào trong phòng. Trong phòng làm việc là một sự yên tĩnh, yên tĩnh đến đáng sợ. Tuy bây giờ thời tiết đã vào đông, điều này cũng không cản trở được sự ấm áp của ánh mặt trời. Ánh nắng từ bên ngoài chiếu vào, qua tấm kính trong phòng, chiếu lên sàn nhà. Ánh nắng chói mắt đó làm một người trong phòng nhủu mày lại.

Nhưng cảnh này đối với Phong lại là điều đẹp đẽ nhất trên thế giới, cuối cùng cô cũng không có rời khỏi anh. Phong nhẹ nhàng tiến đến bên cạnh cô, đưa tay vuốt mấy sợi tóc rơi trên trán. Nhìn đến đôi môi cô hé nụ cười, có lẽ trong giấc mơ, cô mới thực sự có được hạnh phúc, anh không kìm được, hôn lên đó.

Dần dần, tự sự nhẹ nhàng chuyển sang cuồng nhiệt, anh như hút lấy cô, hai đôi môi quấn quýt lấy nhau không rời. Bị nụ hôn của anh đánh thức, Nhi tỉnh dậy, thấy khuôn mặt anh phóng to, gần sát mặt mình, cô tròn tròn mắt, trên gương mặt phủ một lớp hồng nhạt

- Anh.. sao anh lại ở đây?

- Em không có đi, thật tốt quá, em cuối cùng cũng không có rời đi – Anh không trả lời cô mà một mực ôm cô vào lòng

- Đi đâu? – Vẫn chưa thực sự tỉnh ngủ, cô để mặc anh ôm mình vào lòng, mà cô cũng chẳng còn sức đâu để đẩy anh ra nữa

- Tại sao anh gọi điện em không nghe máy? Có biết anh lo thế nào không?

- Em ngủ, sao biết được

- Sao lại ngủ ở đây? Sao không vào phòng mà ngủ? – Anh lại hỏi

Lần này trả lời anh là sự im lặng, cô không trả lời anh mà chỉ nhìn ra ngoài bầu trời. Nhìn dáng vẻ của cô như vậy, anh mặc dù không đành lòng nhưng vẫn làm như không thấy, ôm ngang cô bước về phía phòng ngủ.

Cứ như vậy, 3 ngày qua của họ trôi qua trong sự im lặng và dục vọng. Buổi sáng, Nhi mệt đến không thể dậy nổi, đến lúc cô tỉnh thì đã là buổi trưa, Phong đã đi làm từ sớm. Đến tối, cô lại đối mặt với dục vọng của anh. Khi họ gặp nhau, rất ít nói chuyện. Tuy không ai nói gì, nhưng trong tim Nhi và Phong đều biết, đã có một thứ gì đó xuất hiện giữa bọn họ. Thứ gắn kết hai người bây giờ chỉ là ham muốn lúc buổi tối của Phong mà thôi, cùng nằm trên một giường, sống dưới cùng một mái nhà.

48. Chương 49

- Em định đi đâu vậy? – Thấy Nhi thay quần áo, tính ra ngoài, Phong vội hỏi

- Em muốn đi dạo, được chứ? – Nhi nhẹ giọng nói

- Em muốn đi đâu? Anh có thể đưa em đi

- Không cần phiền phức như vậy, em có thể tự đi, anh cũng còn công việc của mình

- Vậy khi nào về thì gọi điện, anh sẽ đến đón em.

- Được

Phong nhìn cô bước ra khỏi nhà, trong lòng không khỏi thở dài, rốt cuộc là điều gì đã xảy ra giữa bọn họ cơ chứ. Chính Phong và Nhi đều không biết, chính ngày hôm nay suýt chút nữa đã thực sự chia đôi bọn họ hai nơi.

Nhi lang thang trên đường, nhìn mọi thứ xung quanh, nhìn dòng xe đi lại trên đường, cô cảm thấy ngạc nhiên về độ bận rộn của thành phố này. Cô trước đây không hề nhận ra rằng Hà Nội lại đông đến như vậy, tất cả những người cô thấy đều lạ, cô không hề quen biết họ. Rồi cô vô tình nhìn thấy một dáng người bên kia đường đang nhìn chăm chăm cô. Nhi không thích cái kiểu nhìn đó của người này, nhưng do người đó đứng cách cô một khoảng, cô không nhìn rõ bộ dạng của anh ta, cô chỉ biết đó là một người con trai. Người đàn ông đó bước về phía cô, Nhi ngạc nhiên. Càng đến gần, cô càng ngạc nhiên hơn. Dĩ nhiên ở nơi này cũng có thể nhìn thấy anh ta?

- Em đi đâu vậy?

- Thiên Hải? Sao anh lại ở đây? – Nhi kêu lên

- Tôi chỉ là tiện đường thôi. Có vẻ chúng ta rất hay vô tình gặp nhau

- Đúng vậy. Anh đi đâu vậy?

- Tôi đến công ty, trên đường này

- Anh làm ở SRS? Nếu em nhớ không nhầm thì công ty đó cũng nằm trên đường này

- Đúng vậy, em đoán không sai – Thiên Hải dừng lại chút rồi hỏi cô – Em có rảnh không? Tôi có chuyện muốn nói với em

- Với em? – Nhi vừa hỏi vừa chỉ vào mình – Có chuyện gì vậy?

- Lại kia rồi nói tiếp – Thiên Hải chỉ về phía một quán café nhỏ bên đường

Hai người bước vào quán café, không gian yên lặng, tuy cũng có vài người nhưng không quá đông đúc. Nhi và Hải ngồi xuống một bàn đôi bên trong góc

- Có chuyện gì muốn nói với em vậy?
- Có muốn nghe một câu chuyện xưa không? – Thiên Hải hỏi, khơi dậy trí tò mò của cô
- Chuyện xưa?
- Đúng vậy, một câu chuyện xưa – Rồi anh nhìn cốc nước trước mặt cô, không khỏi mỉm cười – Uống nước trước đi rồi tôi sẽ kể cho

Nhi ngây ngốc nghe theo rồi lắng nghe câu chuyện của anh

- Có một cô gái rất yêu một chàng trai. Nhưng chỉ tiếc chàng trai đó lại là kẻ quá mức đào hoa, xung quanh cậu ta luôn luôn có một đám con gái bên cạnh. Cô gái tuy trên danh nghĩa là bạn gái của cậu ta nhưng thực tế lại như một cô tình nhân nhỏ bên người cậu ta mà thôi. Ngoài cô ra, cậu ta cũng có khá nhiều bạn gái khác. Cô gái không thể làm gì vì cô biết cậu ta không yêu mình thật lòng nhưng người con trai này lại luôn tạo ra những ảo tưởng không có thật để rồi khiến cô chìm đắm trong sự tưởng tượng của mình. Rồi có một ngày, cô gái chạy đến bên cạnh anh nói: “Em yêu anh”, câu nói mà trước đây cô chưa bao giờ có can đảm nói ra cả thì cũng là lúc cậu con trai kia tàn nhẫn nói lời chia tay.

- Em có biết cậu ta nói gì không? – Thấy Nhi lắc lắc đầu, anh kể tiếp – Cậu ta nói là: “Trò chơi đến đây là kết thúc rồi, tôi cảm thấy chán rồi.” Cô gái lúc này vẫn chìm trong mộng tưởng của riêng mình, nghĩ rằng anh đã yêu mình. Cô khóc lóc, van xin anh ta chỉ đổi lấy một cái nhìn khinh bỉ của anh ta và những lời bàn tán của mọi người xung quanh. Nhưng cô không để ý, cô chỉ biết níu kéo lấy cuộc tình này. Cậu ta lại giáng một cú đánh trí mạng, đưa đến trước mặt cô một cô người yêu mới. Rồi dần dần cô xa lánh mọi người, ngay cả người nhà của mình. Cô khép kín mình trong cái vỏ bọc của một con ốc sên, cô không nghe ai nói cũng không chịu nói gì với ai. Một ngày, anh trai cô ấy tìm thấy cô nằm trong bồn tắm, nước trong đó chỉ một màu đỏ. Sao vậy? Đoán ra chứ? Đúng vậy, cô ấy tự sát. Đau buồn phải không? Vậy mà cậu ta không thềm đến thăm cô ấy, không thềm để ý đến sự việc này. Đúng hơn là gia đình nhà cậu ta đã phong tỏa tin tức, không muốn để mọi người biết và người duy nhất họ báo cho chính là anh chàng này, vậy mà cậu ta có thềm để ý đến đâu. Haha, muốn biết tên người này không? – Anh ta hí hóp lại hỏi – Thực ra em rất quen thuộc với người này đấy

Lúc này Nhi càng ngày càng mơ hồ, ánh mắt thật mệt mỏi, ngày càng nặng trĩu. Trước khi cô lâm vào một màn đêm buổi sáng thì nghe thấy giọng của Thiên Hải

- Cậu trai đó chính là Nguyễn Lâm Phong, người yêu của em đó còn cô gái ngốc nghếch kia tên là Thiên Bảo, em gái tôi.

Sau đó cô hoàn toàn lâm vào bóng đêm, không biết chuyện gì nữa. Tại sao mọi người luôn muốn lừa dối cô? Chẳng lẽ cô ngốc nghếch đến như vậy sao? Tại sao chứ? Trong màn đêm này, cô không ngừng gào thét, hỏi tại sao.

Cùng lúc đó, Phong nhận được điện thoại lạ

- Alo?
- Nguyễn Lâm Phong, lâu rồi không gặp
- Anh là ai? – Phong đề phòng hỏi, giọng nói lạnh lẽo
- Không nhận ra tôi sao? Đối thủ của mình mà cũng không biết thì cậu xứng đáng ở vị trí đó sao?
- Thiên Hải? Tổng giám đốc SRS?
- Xem ra cậu còn chưa quá ngu. Những gì cậu đã gây ra cho gia đình tôi, tôi sẽ trả lại toàn bộ. Cô người yêu bé nhỏ của cậu cũng phải chịu đựng những gì mà em gái tôi đã phải trải qua. Đó là cái giá cho việc cậu làm với em tôi
- Anh nói vậy là sao? Em gái anh ? Còn nữa, anh làm gì Nhi rồi ? – Phong khẽ quát, nếu hắn ta dám làm gì Nhi của anh, anh thề anh sẽ xé xác hắn
- Làm gì thì tôi chưa biết, nhưng yên tâm, tôi sẽ khiến cậu mãi mãi không quên được ngày này. – Nói rồi hắn cúp máy

- Alo, alo – Phong hét lên, anh hối hận, sáng nay đáng ra anh không nên để cô ra ngoài. Anh cầm máy lên, gọi cho Thiên và Minh

- Hai cậu đến công ty mình ngay, đồng thời cho người đi tìm Nhi

- Có chuyện gì vậy ? – Thiên lo lắng hỏi

- Cứ làm theo mình bảo đi, đến rồi sẽ nói

- Được rồi

Thiên và Minh làm theo những gì Phong nói. Hai người bằng tốc độ nhanh nhất chạy đến tập đoàn Nguyễn Lâm

- Rốt cuộc là có chuyện gì ? – Thiên vội vàng hỏi

- Là SRS – Phong lạnh lùng đáp

- Tại sao hẳn ta lại bắt Nhi ? Chẳng lẽ là muốn bức cậu giao cho hẳn mảnh đất kia ? – Minh hỏi

- Mình cũng nghĩ là vậy nhưng mình có cảm giác, không chỉ đơn giản như vậy, mà sự việc còn liên quan đến điều gì khác nữa. Hẳn ta nói mình đã làm chuyện gì đó với gia đình hẳn, nhưng mà mình đâu có làm gì với gia đình hẳn ta đâu ?

- Rốt cuộc là cậu chăm sóc cô ấy cái kiểu gì vậy ? Không phải mình đã nói là cậu phải chăm sóc cho cô ấy thật tốt sao ? – Thiên bức bối, túm cổ áo Phong

- Thiên, cậu làm cái gì vậy ? Bỏ Phong ra, bây giờ cậu phải bình tĩnh, cậu mau nghĩ gì đi, chẳng phải mọi khi cậu là cái đầu của bọn mình sao ?

- Nhi và cậu trong thời gian có chuyện phải không ? Nếu không cô ấy sẽ không đời nào rời khỏi nhà một mình – Thiên hỏi

Minh thấy Thiên thường ngày bình tĩnh giờ lại nông nổi, cảm thấy rất ngạc nhiên. Anh nhìn chằm chằm vào người bạn tốt này, giờ mới thấy được sự lo lắng trong mắt Thiên

- Thiên, cậu thích Nhi sao ?

Câu hỏi bất ngờ của Minh khiến mọi người đều hoảng sợ. Thiên thì chợt dạ như bí mật trăm năm bị phơi bày, còn Phong thì ánh mắt có chút khác lạ, không ai đọc ra được cảm giác giấu đằng sau đôi mắt anh.

- Vậy thì sao ? Chẳng lẽ không được ? Mình cũng sẽ không cướp cô ấy, trừ phi Phong đối với cô ấy không đủ tốt – Thiên vừa nói vừa nhìn Phong

- Tất cả là lỗi của mình, nếu mình không làm chuyện đó, thì có lẽ chuyện hôm nay đã không xảy ra – Phong nói với giọng đầy hối lỗi

- Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì ? – Thiên cuối cùng không chịu nổi, hét lên

Phong kể lại những chuyện đã xảy ra giữa anh và Nhi

- ** kiếp, cậu có phải đồ ngu không vậy ? Cậu nghĩ gì mà lại đối với cô ấy như thế ? – Thiên bức tức, chỉ thiếu nước đánh lên gương mặt điển trai kia của Phong

- Cậu làm sao hiểu cảm giác của mình, cậu thử ở vị trí của mình xem, nhìn thấy người mình yêu cười nói với người đàn ông khác, cậu sẽ nghĩ thế nào ?

- Mình hiểu điều này từ 4 năm trước rồi. Cuối cùng cậu cũng không thể đem lại hạnh phúc cho cô ấy, có phải không ? – Thiên hạ giọng hỏi

- Mình sẽ, mình sẽ khiến cô ấy hạnh phúc – Phong kiên định nói

- Mình tin cậu lần cuối. Đừng để mình hối hận vì quyết định hôm nay của mình

- Hai cậu nói cái quỷ gì vậy ? Còn không mau đi tìm Nhi đi sao ? – Minh ở một bên nóng vội nói

- Mình nghĩ hẳn ta sẽ không làm gì tổn thương Nhi đâu. Nếu mục đích của hẳn ta chỉ là mảnh đất đó, mình sẵn sàng cho hẳn

- Dù sao cũng nên đi tìm cô ấy, dù hẳn ta không làm hại cô ấy nhưng ai biết được, tốt nhất nên sớm tìm ra Nhi – Thiên nhấn nhở

- Bên mình đã cho người đi tìm, nhưng đến giờ vẫn chưa thấy gì – Minh nói

- Bên mình cũng vậy, có lẽ Nhi bị giấu ở nơi nào đó – đến lượt Thiên

- Mình chỉ không hiểu, tại sao hẳn ta lại nói chuyện của gia đình hẳn ta liên quan đến mình ?

« Reng... reng »

Đúng lúc này, điện thoại của Phong reo

- Alo?

- Sao vậy? Không cho người đi tìm bạn gái của mình sao? Vậy mà tôi cứ tưởng cô ấy rất quan trọng với anh đấy

- Rốt cuộc anh muốn gì? Nếu anh muốn mảnh đất đó, tôi có thể nhường lại cho anh, với điều kiện Nhi không bị bất kì thương tổn nào

- Mảnh đất? Mà cho rằng chỉ với mảnh đất đó mà có thể đền lại em gái cho tao sao? Đối với mà em gái tao chỉ đáng một mảnh đất ghê đó thôi sao? – Thiên Hải hét lên

- Em gái? Tôi không quen em gái anh – Phong hỏi

- À, tao quên mất, trong mắt mày chưa bao giờ có em gái tao hay bất kì ai khác. Có cần tao nhắc lại ày nhớ không? Thiên Bảo, người con gái đã tự sát vì mày đó. Mày vẫn nhớ chứ? Mày đã bao giờ cảm thấy áy náy vì những gì mày đã làm chưa? Đến ngay cả lúc nó tự sát, mày cũng không mảy may quan tâm đến con bé, rốt cuộc đối với mày, mạng người là cái gì chứ?

- Thiên Bảo? – Trong đầu Phong hiện lên một cô gái xinh xắn, đáng người tuy không đầy đà nhưng cũng không quá gầy. Cô gái này suốt ngày leo đèo theo anh, dù anh dduoirr thế nào cũng không buông tha.

- Nhớ ra chứ? Mày khiến em gái tao thế nào, thì cô người yêu của mày cũng sẽ chịu như thế. Chỉ có thể trách mày ngày trước quá vô tâm, lạnh lùng.

Lại lần nữa, hẳn ta cúp máy mà không để Phong kịp nói gì, trước khi hẳn tắt máy, anh chỉ nghe thấy giọng Nhi ở đầu dây bên kia: “Phong...Phong”

- Nhi, Nhi

Phong gào lên trong điện thoại

- Sao vậy? – Thiên cuống cuống hỏi

- Là Thiên Hải bên SRS

Nghe Phong nói, ngay đến người hai cột nhà như Minh cũng đột nhiên nghiêm túc hẳn.

- Là hẳn?

- Phải, hẳn có Nhi trong tay – Phong nhớ đến giọng nói thều thào của Nhi, chợt cảm thấy lòng thật đau đớn.

- Hẳn muốn làm gì cô ấy?

- Mình không biết, hẳn chỉ nói muốn mình trả giá mà thôi

- Anh rốt cuộc là ai? – Nhi nhỏ giọng hỏi. Khi cô biết Thiên Hải là người bắt cóc cô, lòng cô chợt cảm thấy thật lạnh. Ngay cả người cô nghĩ đã là bạn cũng có thể phản bội cô, có lẽ đời là như vậy. Nhi cười lạnh. Lúc cô tỉnh dậy, đã thấy hai tay mình bị trói, nằm trên giường. Nhìn mọi thứ xung quanh, không quá sang trọng, có lẽ cô đang ở trong nhà riêng của Thiên Hải mà không phải là khách sạn.

Rốt cuộc anh ta là ai mà lại đối với cô như vậy? Rốt cuộc sự nhiệt tình trong thời gian qua đều giả tạo sao?

- Sao vậy? Em muốn biết tôi là ai đến vậy sao? Sao không thử hỏi cậu người yêu của em?

- Anh ấy muốn thì sẽ nói. Huống chi anh ấy còn chẳng biết anh là ai – Nhi đáp

- Hắn ta không biết, nhưng em thì biết

- Ý anh là sao? – Nhi liếc hắn hỏi

- Không phải tôi đã kể cho em câu chuyện xưa sao? Không phải đã quên rồi đấy chứ? Trí nhớ của em sao lại kém đến vậy? – Thiên Hải cười cười

- Ý của anh là? – Nhi không dám tin hỏi – Ý anh người đàn ông anh kể chính là Phong?

- Xem ra em nhớ ra rồi. Sao? Cảm thấy người yêu của mình đủ độc ác chứ? Dù tôi có độc ác thế nào cũng không bằng hắn ta, không bằng cái người đến mạng sống người khác cũng không quan tâm – Hắn ta lạnh lùng nói

- Em gái anh sao rồi? – Nhi hỏi một câu không vào chủ đề vừa nói

- Em gái tôi? Nó rất hạnh phúc, bây giờ nó chỉ biết sống trong ảo tưởng của chính mình, nó sống “tốt” đến mức phải vào viện, sống trong đó cả đời. Em nghĩ thế nào? Cuộc sống của nó rất tốt có phải không? Có phải không? – Hắn càng nói càng tức giận, cuối cùng gào lên với Nhi

- Đó không phải lỗi của Phong, cô ấy nên biết trước đây, anh ấy chỉ là chơi đùa với những người bạn gái đó thôi. Nếu đã biết thì sao lại oán anh ấy chứ? Nếu đã biết chuyện đó thì lúc đầu đáng lẽ ra không nên đồng ý làm bạn gái Phong – Nhi bình tĩnh nói. Cũng thật lạ, nói về người bạn gái cũ của Phong, mà cô không cảm thấy đau lòng gì cả, mà ngược lại, chỉ là sự bình tĩnh mà thôi

- Ngay cả em cũng cảm thấy nó đáng chết như vậy sao? Quả đúng như câu “Gần mực thì đen, gần đèn thì rạng.” Không ngờ em cũng là một loại vô lương tâm như hắn ta

- Tôi không nói em gái anh đáng chết, chỉ là cô ấy yêu nhầm người. Tình yêu thì không thể ép buộc

- Nếu đã không yêu nó, tại sao phải tạo ra cho con bé những cái ảo tưởng không có thực, khiến nó ôm mộng tưởng, đến trong mơ cũng gọi tên hắn? – Thiên Hải không chịu được, gào lên

Nhi càng nghĩ càng không đúng, biểu tình của hắn ta vượt mức một người anh trai dành ột cô em gái. Giọng điệu của anh ta khi nhắc tới Phong không phải là thù hận mà là tràn đầy ghen tị

- Anh... thích em gái mình có phải không? – Nhi từ từ nhẹ giọng hỏi

- Em... em nói cái gì? – Thiên Hải đột nhiên sững sờ, trợn to mắt hỏi

- Anh lúc này không giống một người anh dành lại công bằng cho em gái mình

- Em nói cái quái quỷ gì vậy? Tôi sao có thể thích em gái mình được chứ, thực là nực cười – Thiên Hải cười gượng, như để che dấu cho sự chột dạ của mình

- Vậy tại sao khi nhắc đến Phong, anh lại ghen tị như vậy?

- Ghen tị? Tôi ghen tị vì hắn có được một người yêu quá đẹp – Hắn vừa nói, vừa tiến đến gần Nhi. Nâng cằm cô lên, khóe miệng nhếch lên nụ cười gian tà – Thế nào? Nếu như tôi cũng hủy hoại cuộc đời người hắn ta yêu nhất thì sẽ ra sao nhỉ?

Nhi lúc này thực sự bị dọa cho sợ, cô run run nhìn người trước mặt. Một lúc sau, lại cố gắng tỏ vẻ bình tĩnh, nhưng đáy mắt không giấu nổi sự sợ hãi lai bán đứng bản thân:

- Anh yêu em gái mình

- Đúng vậy thì sao? – Lần này, Thiên Hải tỏ vẻ bình tĩnh khác thường – Dù sao chúng tôi cũng không cùng huyết thống, điều này cũng không phải là loạn luân

- Không cùng huyết thống?

- Nó là đứa con gái được bố mẹ tôi nhặt nuôi từ nhỏ. Ai cũng yêu thương, chiều chuộng nó. Tôi cũng bắt giặc mà biến thành yêu em gái của chính mình. Ai ngờ, tôi ngăn trở những người xung quanh tiếp cận, muốn nó trở thành bạn gái cũng không thoát nổi Nguyễn Lâm Phong. Nó yêu hấn ta điên cuồng, đến nỗi không cần chính bản thân mình – Thiên Hải nhìn Nhi độc ác – Cho nên, em chỉ có thể trách hấn ta, mà không nên trách tôi. Chính hấn đã làm tôi mất đi người con gái tôi yêu

- Anh... anh định làm gì? – Nhi hoảng sợ nhìn khuôn mặt hấn càng ngày càng tiến lại gần mình

- Em nghĩ thế nào? – Hơi thở độc ác phả trên gương mặt Nhi, đôi môi lướt qua gò má, đang lúc định tiến đến đôi môi cô thì Nhi quay mặt đi – Định chống lại sao? Tuy không giống Bảo nhẹ nhàng, nhưng tôi thích , xem em định chống lại tôi như thế nào.

Vừa nói, hấn ta đã hung hăng giữ cầm cô, quay lại đối mặt với hấn. Đôi môi mỏng của hấn đè lên môi Nhi, trong phút chốc, gương mặt cô trắng bệch, không thốt được điều gì. Cô chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ hôn ai khác. Không, đây không phải là hôn mà là cưỡng ép. Cô không chịu nổi, cô thật sự không chịu nổi.

Thất thần vài giây, Nhi tiếp tục giãy dụa. Hai tay bị trói, cô không thể làm gì hơn là vòng tay qua đầu hấn, đánh vào lưng hấn.

- Không ngờ em lại muốn tôi đến gần em đến vậy, xem này, em vòng tay qua cổ giữ tôi làm gì. Được, nể vậy để tôi chiều theo ý em

- AAAAA..... Anh rút ra, buông tôi ra, buông tôi ra – Nhi gào thét, cố gắng giãy ra khỏi người này

- Em có hét cũng vô dụng, dù sao quanh đây cũng không có ai. Để tôi nói cho em biết, đây là biệt thự riêng của tôi, em không trốn khỏi đâu

- Cút, anh cút ngay cho tôi. Thiên Hải, đừng để tôi phải hận anh

- Hận? Có bằng nỗi hận của tôi không? Em đã muốn phí sức như vậy, để tôi làm cho em phí sức luôn cả thế

Nói xong, đôi tay lạnh ngắt của hấn đã nhanh tới vuốt ve lưng cô, một tay khác vòng qua eo, giữ cô lại. Từ lưng, tay hấn chuyển dần tới ngực cô, vuốt ve, xoa nắn. Nhi cảm thấy mình đang chịu đựng sự nhục nhã, nước mắt rơi xuống từ lúc nào không biết, miệng vẫn không ngừng gào thét.

Trên người cô lúc này đã có vô số vết tím xanh, ở khắp nơi trên người. Thiên Hải hôn lên mọi chỗ trên người cô. Một lúc sau, cô lại thấy hấn ta cầm ra một chiếc camera rồi lại nghe thấy hấn nói

- Hay để tôi quay lại, gửi cho người yêu của em, để hấn có thể nhìn thấy em bị tôi vùi dập như thế nào? Em có thể tưởng tượng ra gương mặt hấn lúc đó sẽ ra sao không?

- Anh là đồ biến thái, đồ bệnh hoạn – Nhi hét lên, sự tủ nhục, đau đớn biến hết thành nước mắt

- Em nghĩ thế nào với tôi cũng không quan trọng, quan trọng là tôi trả được thù – Nói xong, hấn ta bật máy camera lên

Nhi lúc này gần như đã trần truồng, trên người cô cũng chẳng còn lại bao nhiêu mảnh vải mà Thiên Hải vẫn gòn gàng, lịch lãm như cũ. Rồi hấn tiến tới gần cô, thoát ra quần áo trên người

- Có trách chỉ trách Nguyễn Lâm Phong đã hại cả cuộc đời em gái tôi

Càng nói, hấn càng tiến tới gần cô. Nhi nhìn xung quanh, đúng lúc ngón tay hấn tiến tới vùng nhạy cảm của cô thì một tiếng thét vang lên

- AAAAAA....

Tiếng hét thê lương và cũng đầy đau đớn

**

- Có thấy không? – Phong vội vàng hỏi Minh và Thiên

- Không có – Cả Thiên và Minh đồng thanh trả lời – Chi, em làm ơn đừng có đi qua đi lại nữa được không? Anh sắp chóng hết cả mặt lại rồi – Chi lên tiếng với người yêu đang đi tới đi lui trước mặt

Chi ngay khi biết tin thì chạy vội tới nhà Phong. Mọi người đều đang ở đó để tìm Nhi. Cô cũng đã có mắng **** Phong, nhưng như vậy được ích gì chứ? Cũng có tìm ra Nhi được đâu.

- Thiên Hải có cái biệt thự riêng nào không? Theo như bên mình, không có khách sạn nào có khách tên Thiên Hải hay là Mẫn Nhi cả - Thiên hỏi

- Mau tra đi - Phong lạnh lùng lên tiếng với trợ lý - Nếu mình tìm được hắn, mình thề, mình sẽ giết chết hắn ta

Rồi đột nhiên anh cảm thấy tim nhói lên. Anh có dự cảm chẳng lành, hay là đã xảy ra chuyện gì? Nghĩ đến tình huống đó, anh lại càng vội vàng, nóng nảy bảo trợ lý mau điều tra ra

Cuối cùng, sau hơn một tiếng cũng có thông tin

- Hắn ta có hai biệt thự. Một cái ở trong miền Nam, một cái ở ngoại ô Hà Nội. Đã tra ra được đại chỉ. - Long, trợ lý của Phong, vừa nói vừa đưa ra một tờ giấy địa chỉ

- Hắn ta không thể vào trong Nam được, như vậy, mau đến vùng ngoại ô này thôi. - Phong vội nói, trong suốt 1 tiếng rồi, anh càng ngày càng cảm thấy lo lắng hơn, tim cũng nhói lên. Chỉ mong suy đoán của anh là sai.

- Minh, cậu ở lại, nếu mình không thấy Nhi thì cậu phải phân tán toàn bộ lực lượng điều tra ở Hà Nội. Mình có cảm giác, cô ấy chỉ ở Hà Nội mà thôi. Thiên, cậu đi với mình. Chi, em ở lại với Phong, có gì thì hỗ trợ nó. - Phong nói với mọi người

Trên xe, Thiên và Phong đều vô cùng lo lắng, anh phóng ga hết tốc độ trên đường khiến mọi người đi xe đều hoảng sợ

- Phong, từ từ đã, hình như mình nhớ ra điều gì đó - Thiên chợt nói

- Chuyện gì ? Bây giờ không có chuyện gì quan trọng hơn Nhi cả

- Thiên Hải có phải là có một cô em gái đúng không ?

- Hình như là vậy, lúc này trợ lý của mình có điều tra gia đình hắn

- Nếu mình nhớ không nhầm, cô em gái này tên Thiên Bảo.

- Vậy thì sao ?

- Phong, hồi cấp 3, cậu từng qua lại với một cô gái tên Thiên Bảo. Đó có lẽ là Thiên Bảo, em gái Thiên Hải. Phong như nhớ ra điều gì, nhưng trong đầu anh lại không thể nhớ ra khuôn mặt người con gái này.

- Thì sao chứ ? Sau đó bọn mình chia tay. Tất cả chấm hết

- Có lẽ cậu không biết, nhưng cô em gái này của Thiên Hải từng tự sát - Thiên bình tĩnh nói

- Sao cậu biết? Mà chắc gì đã liên quan đến mình - Phong hỏi lại

- Sau khi chia tay cậu 2 tháng, cô ta tự tử, nhưng không thành, chỉ là giờ không ai biết cô ta ở đâu. Mình nghe bố mình nói vậy, dù sao tập đoàn SRS cũng là một tập đoàn lớn mới nổi lại là một cổ đông trong tập đoàn Thiên Thiên, ngày xưa báo chí không đăng tin là vì họ đã kiểm soát nhưng không có nghĩa là không có người biết chuyện

- Ý cậu là hắn ta muốn bắt Nhi để trả thù cho em gái?

- Có lẽ là vậy

- Chết tiệt, hắn ta nếu làm tổn hại đến Nhi, tớ sẽ làm cho hắn và cái tập đoàn SRS đó chỉ còn là một đám đất bùn mà thôi.

Chiếc xe tiếp tục lao đi, tiến đến trước cổng một biệt thự.

**

- Thế này là sao? – cả Phong và Thiên đều ngạc nhiên khi thấy cổng biệt thự không khóa. Họ tiến vào trong, trong ngôi biệt thự như đã bị bỏ trống này không có ai cả. Họ nhẹ nhàng tiến vào, đi lên lầu. Ngôi biệt thự này tuy nhìn khá to và rộng rãi, nhưng bên trong lại chỉ có vài ba phòng, có lẽ đây là biệt thự để gia đình Thiên Hải nghỉ ngơi những ngày nghỉ.

Họ tiến đến phòng cuối cùng trên dãy hành lang, cánh cửa khép hờ. Phong nhìn Thiên, rồi từ từ tiến lại gần.

Anh đưa tay mở cửa, tuy khó nhìn ra, nhưng nếu để ý kĩ sẽ thấy tay anh đang phát run. Khi Phong nhìn đến cảnh tượng bên trong, vừa ngạc nhiên, lại vừa lo lắng

- Sao lại thế này? Nhi đâu?

Nghe thấy vậy, Thiên tiến vào. Bên trong chỉ có duy nhất một người đàn ông gần như trần trụi nằm trên giường, bên cạnh là bình hoa đã vỡ, có thể thấy có người đánh vào đầu hắn ta. Không những thế, trên giường còn vương lại vài vệt máu nhưng không phải là vệt máu chảy ra từ trên đầu hắn.

Phong nhìn xuống, bên cạnh chân giường là đôi giày màu hồng, gót thấp. Hô hấp của anh như ngừng lại, đây là của Nhi, đây là đôi giày hôm nay cô đi ra ngoài.

- Mau, mau gọi cho tất cả bệnh viện, hỏi xem có bệnh nhân nào tên là Nhi hay không? Mau lên - Phong gào lên

Anh sợ, anh thực sự rất sợ, lại nhìn đến Thiên Hải gần như trần trụi, anh có thể tưởng tượng ra những cảnh tiếp theo. *****, rốt cuộc hắn ta đã làm gì với Nhi của anh cơ chứ? Rốt cuộc hắn đã làm gì với Nhi? Nhi của anh bây giờ đang ở đâu? Cô đã chạy đi đâu rồi? Cô là đồ ngốc sao? Sao lại không gọi điện cho anh? Chạy đi đâu mà lại không gọi điện cho anh? Có biết anh rất lo cho cô không? Nghĩ đến những điều này anh chỉ muốn giết chết Thiên Hải. Thấy anh định tiến về phía Thiên Hải, Thiên vội vàng ngăn cản

- Phong, mau đi thôi, mình nghĩ bây giờ tìm Nhi quan trọng hơn. Mau lên – Thiên giục Phong, kéo anh ra khỏi ngôi biệt thự.

49. Chương 50

- Thế nào rồi? Có tin tức gì không? – Minh thấy Thiên gọi điện về thì lập tức vội vàng hỏi

- Mau gọi điện cho các bệnh viện cậu biết, hỏi xem có ai tên Nhi không, và gửi cả ảnh của cô ấy cho bệnh viện để bọn họ kiểm tra. Dù sao khi cô ấy đi cũng không mang theo giấy tờ tùy thân gì. Bọn mình nghĩ cô ấy bị thương.

- Sao lại như vậy? Rốt cuộc cô ấy làm sao? – Chi nghe thấy Nhi bị thương thì lo lắng hỏi

- Đó là suy nghĩ của bọn anh, còn cụ thể ra sao thì anh không biết, đợi tí nữa về, mình sẽ nói lại với hai người, thế đã.

- Cuối cùng là sao? Nhi đang ở đâu? – Chi lo lắng, nước mắt đã nhanh chóng rơi xuống

- Không khóc, yên tâm, cô ấy sẽ không sao – Minh ôm Chi vào lòng, nhẹ nhàng an ủi cô

- Điều là tại đàn ông các anh, tại sao bọn tôi lại phải chịu đựng khổ sở vì mấy người chứ - Chi giận quá vơ đũa cả bó

- Đúng, đúng, điều là tại bọn đàn ông cả, không chơi với chúng, không quan tâm đến chúng nữa – Minh nói mà không nghĩ rằng mình cũng là đàn ông.

Chi vừa tức, vừa buồn cười, có ai như tên này không? Tự mình **** mình mà không biết. Ai, cô cũng không hiểu sau này cô sẽ thế nào nữa đây.

**

Nhi không biết mình đang ở chỗ nào, sợi dây thừng trên tay vẫn chưa được tháo, xiết chặt lấy tay cô. Nhưng cô không cảm thấy đau, cô chỉ cảm thấy người cô lúc này thật bần. Nghĩ đến bản thân mình bị một người

khác ngoài Phong chạm qua, cô cảm thấy mình thật dơ bẩn. Cô cần phải tắm rửa, phải rửa sạch những vết bẩn trên người cô, phải....

**

- Rốt cuộc có chuyện gì? – Thấy Thiên và Phong về, Chi vội hỏi

- Đến đó nhưng không tìm thấy Nhi mà chỉ thấy Thiên Hải nằm trên giường, bên cạnh là một bình hoa bị vỡ, mình nghĩ là Nhi đã đánh vào đầu hắn. Hơn nữa... - Nói đến đây, Thiên ngập ngừng, chăm chú nhìn Phong. Cảnh lúc này, chỉ nhìn anh cũng có thể hiểu, dù sao anh cũng là một người nổi tiếng thông minh, là bộ não của nhóm, nhìn trên người Thiên Hải gần như không còn chút gì anh cũng hiểu chuyện gì đã xảy ra. Nghĩ đến đây, anh lại cảm thấy đau đớn. Anh cuối cùng cũng không bảo vệ được “em gái” bé bỏng của mình

- Hơn nữa làm sao? – Minh và Chi thấy Thiên đang nói thì ngừng lại, hết nhìn Phong lại thất thần một mình thì nóng vội hỏi

- Trên người hắn ta gần như không còn gì.

- Cái gì? – Minh hét lên – Hắn muốn chết hay sao mà đụng đến em gái mình?

- Yên tâm, chắc hắn ta chưa làm được gì, vì trên người vẫn còn chút ít quần áo, với lại trên giường cũng không tìm ra dấu vết gì cả.

Đang lúc mọi người trầm mặc, hồi hộp chờ đợi tin tức thì điện thoại của Phong vang lên

- Alo?

-....

- Đúng vậy, là tôi

-...

- Có phải đã có tin tức gì của cô ấy phải không ? – Phong vui mừng hỏi

-....

- Sao ? Được được, chúng tôi lập tức tới ngay.

Sau khi Phong cúp máy thì Thiên vội hỏi

- Có tin tức của Nhi rồi phải không ?

- Họ không chắc, vì qua ảnh, họ không dám chắc là đúng người. – Phong nói tiếp – Họ nói cô ấy được đưa vào bệnh viện trong trạng thái hôn mê

- Mau lên, mau đi thôi – Chi vội vàng nói

- Bệnh viện nào vậy ? – Thiên hỏi

- Bệnh viện nhà cậu

- Vạy mau đi thôi, còn chần chờ gì nữa – Minh ngạc nhiên vì sự chần chờ của Phong

- Cô ấy có tha thứ ình không ?- Phong nói ra sự lo lắng trong lòng

- Giờ thì còn tha thứ hay không nữa. Quan trọng là đã tìm được người, tìm được rồi đến lúc đó anh muốn xin lỗi thế nào mà chả được – Chi nói

Rồi 4 người họ lên xe, đến bệnh viện trung tâm thành phố. Vừa đến họ đã hỏi y tá

- Có bệnh nhân nào tên là Lâm Mẫn Nhi hay không?

- Có, ở phòng 1302, các anh có thể tìm bác sỹ để hỏi tiếp – Cô lễ tân thấy họ khẩn trương cũng thành thực đáp

- Cảm ơn – Thiên nói lời cảm ơn rồi nhanh chóng quay đi.

Phong nhìn thấy bác sỹ thì vội vàng hỏi:

- Bệnh nhân Lâm Mẫn Nhi thế nào rồi?

- Anh là người nhà của cô Lâm Mẫn Nhi?

- Đúng vậy. Tôi là chồng chưa cưới của cô ấy

- Tôi không dám chắc là cô ấy, các anh có thể vào nhận xem có đúng người hay không. Nhưng cần yên tĩnh, cô ấy đang ngủ, không nên đánh thức

Phong tiến vào, nhìn người khuôn mặt trắng bệch nằm trên giường, lòng cảm thấy thật đau. Anh tiến đến, vuốt ve hai má cô

- Nhi, anh đây. Xin lỗi anh đến muộn. Đừng giận anh nhé. Mọi người đều rất lo cho em...- Phong để ý thấy vết xanh tím trên cổ cô, tay đột nhiên run. Anh không dám mở áo cô ra xem bên trong là gì vì sợ sẽ đánh thức cô.

Anh đỏ mắt, rời khỏi phòng bệnh, để Thiên, Minh và Chi tiến vào.

- Cô ấy được đưa vào đây trong tình trạng hôn mê. Trên đường cô ấy đột nhiên bị ngất, có người đi đường thấy vậy đã đưa cô ấy đến bệnh viện, nhưng trên tay lại bị trói, do vậy trên tay có vết xước do dây thừng để lại

- Vậy còn những vết xanh tím thì sao? – Tuy biết đáp án, nhưng anh vẫn muốn hỏi bác sỹ

- Trên người cô ấy đầy vết xanh tím, nên tôi cho rằng đây là một vụ cưỡng hiếp nhưng khi khám lại không thấy có dấu hiệu bị xâm phạm, do vậy, đây có thể là một vụ cưỡng hiếp không thành.

Lòng Phong cảm thấy thật đau đớn, nếu không phải anh giận dữ cô vô lý, nếu không phải anh để cô ra ngoài một mình thì đã chẳng như vậy. Đều là tại anh.

- Có lẽ khi tỉnh dậy cô ấy sẽ bị ảnh hưởng tâm lý, anh nên chuẩn bị tinh thần trước. Cần cho cô ấy thời gian để bình tĩnh lại. Đúng rồi, cũng may là đưa đến kịp thời nên không có nguy hiểm gì cả. Thai nhi tuy có bị chút bị động đến, nhưng do tâm lý bệnh nhân nên mới kinh hoảng đến thai nhi. Tốt nhất không nên khiến cô ấy bị shock, bệnh nhân cần thời gian nghỉ ngơi hồi phục sức khỏe – Bác sỹ nói

- Cái gì ? Có thai ? – Lần này, không phải Phong mà là Thiên vô cùng ngạc nhiên. Phong cũng bị tin tức này làm cho hoảng sợ.

- Đúng vậy, đã có thai được hơn một tháng rồi, chẳng lẽ người nhà chưa biết chuyện này sao ?

- Chúng tôi không biết chuyện này. Vậy cô ấy có sao không ? – Phong vội vàng hỏi

- Không sao nữa rồi, thai nhi chỉ bị động thai mà thôi, nhưng sẽ không ảnh hưởng gì đến người mẹ và thai nhi cả

- Cảm ơn bác sỹ, có gì không hiểu, tôi sẽ gọi cho chị

- Không có gì, dù sao cũng là người nhà của con viện trưởng. Chúng tôi sẽ hết sức cố gắng

- Cảm ơn

Phong tiến vào, mọi người nhìn anh, anh chỉ cười khổ, không nói gì. Mọi người tự động lùi ra để anh tiến đến ngồi cạnh Nhi.

- Nhi à, mau sớm tỉnh lại đi. Ngủ là tốt, nhưng đừng ngủ quá lâu

- Em nói cái gì vậy, em nói như cô ấy sắp chết ý. Em gái nhỏ, em nghe anh nói nè, muốn ngủ đến lúc nào cũng được, như vậy mới thoải mái, khi tỉnh dậy mới có cơ hội giận dữ Phong chứ - Minh nhanh nhẩu cướp lời của Chi

- Hai người nói cái gì vậy, biến ra ngoài đi – Thiên lên tiếng, nhìn thấy Nhi như vậy, anh cũng rất đau lòng, nhưng không thể làm gì. Chỉ còn cách đứng bên cạnh trông coi. Anh từng nghĩ anh chỉ cần đứng bên, ở xa

xa bảo vệ cô là được rồi, nhưng anh không ngờ rằng, ngay cả ở bên cạnh anh cũng không bảo vệ nổi cho cô. Đây là nỗi đau lớn nhất với anh

- Nhi, anh xin lỗi, em dậy muốn anh thế nào cũng được. Chỉ cần đừng rời xa anh lần nữa. Chúng ta cũng đã có đứa con rồi, em phải mau tỉnh lại, có như vậy mới tốt cho thai nhi. – Phong cầm tay cô, hôn nhẹ

Mọi người cứ chờ cô trong phòng bệnh hơn 2 tiếng, mãi sau mới thấy cô tỉnh lại.

Khi Nhi tỉnh lại, mọi thứ xung quanh đều mờ mịt. Cô nhìn thấy Phong rồi lại đến Thiên, Minh và Chi. Nếu có thể, cô chỉ muốn không tỉnh lại mà thôi.

- Đừng lại gần tôi... đừng lại gần tôi, tôi xin anh đấy – Nhi run rẩy cầu xin Phong đang đến gần mình. Đôi mắt cô tràn đầy sự sợ hãi, ánh mắt run run nhìn phía Phong. Người cô không ngừng rung lên, tay nắm chặt ga giường

- Nhi, em làm sao vậy ? Anh đây mà – Phong đau lòng, nhìn cô gái run rẩy trên giường bệnh khẽ nói

- Phong? Phong? A... - Cô đột nhiên hét lên – Tránh xa em ra, người em bắn, rất bắn,... tránh xa em ra

- Em nói cái quái gì vậy? Em không bắn, một chút cũng không – Phong ôm cô vào lòng, hết sức nhẹ nhàng nói

- AAAA..... – Nhi tiếp tục hét lên

- Mau đi gọi bác sỹ đến, mau lên – Phong vừa đau đớn, vừa hét lên

Một lúc sau bác sỹ đến, Nhi tuy đã bớt giãy dụa nhưng vẫn cố tránh thoát khỏi lòng Phong, ánh mắt cô nhìn mọi người tràn đầy phòng bị

- Cô ấy bị ảnh hưởng tâm lý, cần cho cô ấy thời gian, yên tâm, sau một thời gian sẽ đỡ.

- Vậy tại sao cô ấy lại tránh tôi? Tôi là chồng chưa cưới của cô ấy – Phong hỏi

- Có lẽ là bóng ma tâm lý đi. Điều này thì chỉ có cô ấy mới hiểu

- Nhi, nhận ra mình không ? – Chi tiến về phía Nhi hỏi

Nhi nhìn cô sợ sệt, một lúc sau mới nói nhỏ - Chi ?

- Đúng rồi, là mình – Chi vui vẻ kêu

- Đừng nói với Phong nhé, đừng nói với anh ấy mình bị như vậy, mình không muốn anh ấy biết – Nhi vô thức nói với Chi

Phong nghe vậy mà cảm thấy tim như bị ai bóp lại. Cô ấy nghĩ gì mà lại không muốn anh biết ? Sợ anh sẽ chê cô sao ? Nhưng cô chưa bị Thiên Hải xâm phạm. Mà cho dù có đi chăng nữa, anh cũng vẫn sẽ yêu cô, mà đúng hơn là càng yêu, vì anh mà cô mới bị như vậy. Tất cả đều tại anh.

- Không nói, mình sẽ không nói, cậu đừng lo. Vậy cậu có nhận ra ai đây không ? – Chi kéo Minh đến gần

- Tránh xa tôi ra, tôi xin anh đấy – Nhi lại run rẩy kêu lên

- Được rồi, tránh ra, mình giúp cậu đuổi hẩn ta. Vậy còn người này ? – Rồi lại kéo Thiên đến

- Thiên ? Anh Thiên ? Anh không được nói với Phong, em sợ, sợ lắm – Nhi vừa nói vừa khóc.

Điều này khiến mọi người đều ngạc nhiên. Cô nhận ra Chi và Thiên nhưng lại hoảng sợ với Phong và Minh.

Phong nhìn cảnh tượng này, mắt nhắm chặt lại.

- Nhi, bình tĩnh, đây là bệnh viện, em không sao rồi – Thiên nhẹ nhàng nói

- Anh Thiên, hẩn ta... hẩn ta... em giết hẩn ta mất rồi – Nhi hoảng sợ

- Hẩn chưa chết, lúc bọn anh đến, hẩn ta vẫn còn sống, chỉ là chảy ít máu thôi.

- Thật vậy không ? Hẩn ta chưa chết, em không giết người có đúng không ?

- Đúng vậy, em không sao hết. Phong rất lo lắng cho em

- Anh không được nói cho Phong biết, em không muốn anh ấy biết em đã giết người – Nhi vẫn còn hỗn loạn, nói

- Em không giết người, không hiểu sao? Em không có làm gì sai cả - Phong không chịu được, hét lên với cô, giữ hai vai cô lại, nhìn vào mắt cô – Nhìn anh này, Nhi, anh là Phong. Em không làm gì sai hết, hiểu không?

Nhi bị tiếng hét của anh dọa cho hoảng sợ, cô rưng rưng mắt nhìn anh

- Phong, có lẽ cần cho cô ấy thời gian, cô ấy vẫn còn đang hoảng sợ - Thiên thấy bạn tốt vội vàng, lên tiếng khuyên.

Phong đau đớn nhìn Nhi, đều do anh, nếu không phải vì anh, cô đã không bị như thế này.

- Hiện tại cô ấy đang bị kích động, để tôi tiêm cho cô ấy thuốc an thần, có lẽ sau đó cô ấy sẽ tốt hơn – Bác sỹ từ từ nói – Tôi đã nói rồi, cô ấy bị kích động, nên mọi người cần cho cô ấy thời gian để bình tĩnh lại và quên sự việc

Sau đó Thiên kéo Phong ra ngoài, vừa ra khỏi phòng bệnh, anh suy sụp ngồi xuống đất. Thiên và Minh thấy vậy, cũng chẳng biết làm gì ngoài an ủi bạn tốt

- Yên tâm, Nhi là một cô gái kiên cường, sẽ không sao đâu. – Thiên vỗ vỗ vai bạn, chính anh khi nhìn thấy cô bị như vậy cũng cảm thấy rất đau đớn. Không bảo vệ được cô cũng là anh sai. Anh đã thề hứa với bản thân mình là sẽ âm thầm bảo vệ cô nhưng đến giờ anh mới biết có những việc anh cũng không làm được.

- Đúng đó, em gái nhỏ tuy nhìn mềm yếu nhưng thực ra lại rất kiên cường, mình tin chắc cô ấy sẽ đứng dậy được – Minh cũng tiến đến an ủi bạn tốt

Phong nhìn Thiên và Minh, rồi đứng dậy, nhìn vào trong phòng. Bên trong, Nhi đang yên ổn ngủ, nhìn cô lúc này trông thật yếu ớt. Khuôn mặt trắng bệch không còn sức sống, có lẽ cô bị chuyện này dọa cho hoảng sợ. Anh nhìn cô, ánh mắt tràn đầy sự hối hận, đau đớn cùng cả yêu thương. Anh thề, anh sẽ khiến cho Thiên Hải sống không bằng chết.

- Nhi, em tỉnh rồi? – Phong nhìn Nhi vừa tỉnh dậy, vui mừng nói

Nhưng đáp lại anh lại chỉ là sự im lặng.

- Nhi, em sao rồi? – Thiên hỏi cô

Nhưng cũng giống như khi Phong hỏi, cô chỉ im lặng, cũng không thèm nhìn anh. Cô vô tri vô giác như một người đã chết. Chỉ có đôi mắt đang mở là cho biết cô còn sống, nhưng sống mà không có tâm hồn thì nào có khác chết là bao?

Hôm sau, Phong vẫn ở bên cạnh Nhi trong bệnh viện, lần này khi cô tỉnh dậy, không nao loạn, cũng không gào thét run sợ nữa. Mọi người đều bị điều này dọa cho lo lắng, thà rằng cô cứ gào thét, ít nhất như vậy còn cho thấy cô có cảm giác, nhận biết mọi điều. Nhưng lần này, cô chỉ im lặng đối diện với mọi thứ

- Nhi, em làm sao vậy? – Phong lo lắng hỏi

- Nhi, nói chuyện với mình đi, đừng dọa mình như thế, không vui chút nào đâu – Chi lo lắng hỏi

**

- Tuy không chắc chắn lắm về chuyện này, nhưng tôi nghĩ là do tâm lý của cô ấy mà thôi. Mọi người nên nói chuyện, tâm sự với cô ấy nhiều hơn, như vậy có lẽ sẽ giúp ít nhiều. Hãy nói những chuyện tốt, khiến tâm tình cô ấy cảm thấy tốt, đừng nói những chuyện kích động cô ấy. – Bác sỹ đang nói chuyện với Phong.

- Còn gì nữa không? – Anh lạnh lùng hỏi, nhưng trong sự lạnh lùng không che giấu được sự lo lắng

- Mọi người chỉ cần tâm sự với cô ấy nhiều hơn, còn có hồi phục hay không còn phụ thuộc vào lý trí của cô ấy nữa

- Cảm ơn – Nói rồi Phong quay người rời khỏi phòng bác sỹ

- Thế nào rồi? Bác sỹ nói sao? – Thiên và Minh đứng bên ngoài đợi, thấy Phong đi ra thì vội vàng hỏi
- Cần nói chuyện nhiều hơn với cô ấy. Cô ấy nghe được tất cả những gì chúng ta nói chỉ là đang trốn tránh bản thân trong cái vỏ mà tự bản thân tạo ra
- Chỉ vậy thôi sao?
- Cô ấy có phục hồi hay không thì lại phải dựa vào bản thân của cô

**

Trong phòng bệnh, Phong ngồi bên cạnh giường của Nhi

- Nhi, em có nhớ trước đây khi sinh nhật em, anh đã tặng gì cho em không? Anh đã hứa là sẽ mãi mãi bên em và sẽ bảo vệ em, nhưng hình như anh không làm được thì phải. Anh lại lần nữa khiến em bị tổn thương, khiến em bị đau đớn. Nhưng lần này, anh đảm bảo sẽ chăm sóc cho em cả đời, không để em chịu bất kỳ một thương tổn nào dù là nhỏ nhất. Cũng lạ, sinh nhật em lại vào đúng giáng sinh. Lần đầu tiên anh đón giáng sinh cùng em, em tặng anh chiếc khăn tự đan, anh vẫn còn giữ. Nhưng màu đã bạc đi nhiều rồi. Nhi, sắp đến giáng sinh rồi, đan chiếc khăn nữa cho anh đi. Mùa đông năm nay rất lạnh, em phải có nghĩa vụ làm ấm anh, còn nhớ không? Em đã nói em sẽ sưởi ấm cho anh mà, em không quên đúng không?
- Nhi, có nhớ ngày đầu tiên khi anh mới ra trường không? Em đã nói anh hãy chờ em, chờ đến khi em tốt nghiệp, đến lúc đó em sẽ chính thức là vợ anh. Nhưng anh đợi, cũng đã đợi 5 năm rồi, em vẫn chưa chính thức là vợ của anh. Em nghe thử xem, em bắt một người đàn ông như anh đợi 5 năm, không phải là quá đáng sao. Cho nên, Nhi, em phải khỏe lại để còn về làm vợ anh, nghe chưa?
- Nhi, 4 năm qua anh thực sự sống không nổi, anh tìm em lại không biết phải tìm ở đâu. Anh muốn có em bên cạnh lại không biết em ở nơi nào. Chẳng lẽ 4 năm qua chưa đủ để em tha thứ cho anh sao mà lại tiếp tục trừng phạt anh nữa. Nhi à, mau khỏe lại đi, mọi người đều đang đợi em đó.

Cứ như vậy, trong suốt hai tháng, Phong luôn bên cạnh cô nói với cô mọi chuyện từ khi họ gặp nhau đến khi họ xa nhau, rồi lại lần nữa bên cạnh nhau, nhưng phản ứng của cô vẫn như cũ, không nói bất kỳ một lời nào mà chỉ im lặng. Kể cũng lạ, chỉ khi này Phong mới phát hiện ra kỷ niệm giữa họ lại nhiều đến vậy. Anh đã kể cho cô nghe suốt 2 tháng nay nhưng anh cảm giác như kể mãi cũng chẳng kể hết được. Thiên, Minh và Chi cũng thay phiên nhau ngồi nói chuyện với cô. Họ đều biết cô nghe được lời họ nói, chỉ là không muốn tiếp nhận, không muốn nói chuyện mà thôi.

Cũng trong suốt 2 tháng này, cô thường xuyên mơ thấy ác mộng. Vào một buổi tối, khi Phong đi ra ngoài mua chút đồ, lúc anh quay về thì thấy Nhi vẫn đang ngủ. Nhưng chỉ được một lát, khi anh đang thiêm thiếp chuẩn bị ngủ thì nghe thấy tiếng hét của cô:

- AAAAAA!!!

- Nhi, em làm sao vậy? – Phong vội vàng, lo lắng hỏi cô
- Đừng đụng vào tôi, tôi xin anh đấy, đừng đụng vào tôi.... – Giọng cô run run, ánh mắt cầu xin nhìn anh
- Anh là Phong, được rồi, mọi thứ ổn rồi, mọi thứ ổn rồi – Anh đau lòng ôm cô, tay khẽ vỗ vỗ lưng cô như đang dỗ một đứa trẻ
- Phong, cứu em với, em sợ lắm – Nhi thều thào nói nhưng lại đủ cho anh nghe thấy
- Có anh đây rồi, yên tâm đi – Anh nhắm mắt lại, anh không thể tưởng được cô đã bị xúc động đến như thế nào – Ngoan, ngủ đi, mọi thứ đều đã qua rồi

Hòa vào tiếng dỗ của anh là tiếng nức nở nhỏ nhỏ của cô. Dần dần tiếng khóc của cô bé dần, Nhi chìm vào giấc ngủ với hai vệt nước mắt trên gương mặt. Nhìn thấy cô như vậy, lòng anh cũng rất đau, còn đau hơn cô gấp trăm lần. Nhưng anh không được phép gục ngã, anh ép chính mình phải mạnh mẽ hơn để ở bên cô, yêu thương cô. Đặt cô nằm xuống giường, anh chăm chú nhìn cô gái. Cô gầy đi nhiều, khuôn mặt xanh xao, lại thêm hai hàng nước mắt chưa khô càng khiến cô trông đáng thương hơn. Anh đau lòng vì cô, yêu cô nhưng lại không bảo vệ được cô. Anh tự trách chính bản thân mình gốc gác nghiệt ngã vì đã quá tự tin vào bản

thân rằng lúc nào anh cũng bảo vệ được cô. Đưa tay khẽ vuốt gương mặt người con gái của mình, anh khẽ hôn lên trán cô, nói câu nói quen thuộc với cô:

- Ngủ ngon, Nhi của anh.

Từ đó, cơn ác mộng thường xuyên đến với cô. Trong mơ cô thấy một người con trai tay nắm tay cô, họ rất hạnh phúc nhưng rồi một đám mây vây lấy họ, một người đàn ông khác đến, bắt lấy cô. Cô tuột khỏi tay người con trai kia. Tên cướp lấy cô, hai tay hắn sờ soạn khắp người cô. Cô có thể nghe thấy giọng nói của hắn bên tai :

- Trả thù, tôi sẽ trả thù

Cô thấy ánh mắt của người này thật lạnh lẽo, cái lạnh khiến cô run rẩy khắp người, cô chỉ biết kêu lên ;

- AAAAA, đừng đụng vào tôi, đừng đụng vào tôi

- Phong, cứu em với, Phong....

Cô hét lên, nhưng không ai tới, không ai tới cứu cô sao ?

Rồi cô nghe thấy giọng nói đầy lo lắng bên tai

- Nhi, em sao rồi ?

- Nhi, ngoan, mọi chuyện qua rồi, không sao hết

- Có anh đây rồi, ngoan, mau ngủ đi

Nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng lại đầy lo lắng này khiến cô thấy ấm áp, nỗi lo sợ trong cô cũng dần tan hết, cô lại chìm vào trong giấc ngủ, lại lần nữa tiến vào giấc mơ đẹp của mình, trong đó có cô, có anh và cô còn nhìn thấy cả hình dáng của những đứa trẻ, những đứa con của họ.

Trong hai tháng qua cũng đã có nhiều chuyện xảy ra trên giới kinh doanh. Mọi người đều ngạc nhiên khi thấy công ty SRS đang làm ăn rất thành công và phát đạt, đột ngột gặp vấn đề vòng quay vốn. Điều đáng ngạc nhiên hơn là các ngân hàng đều đồng loạt từ chối cho SRS vay vốn để đầu tư và quay vòng vốn đang bị thiếu này. Báo chí đều tập trung về phía Tổng giám đốc của SRS Thiên Hải và Tổng giám đốc tập đoàn Nguyễn Lâm, Nguyễn Lâm Phong, người có khả năng ngăn cản ngân hàng cho vay vốn nhiều nhất.

- Bên đó thế nào rồi? – Trong phòng làm việc, Phong lạnh lùng hỏi

- Hiện tại chúng ta đã thu mua khoảng 30% cổ phiếu bên đó, đồng thời chúng ta chiếm được 15% cổ phần trong SRS. – Giám đốc kinh doanh báo cáo

- Mới có 15%? Tiếp tục, tôi muốn trong tuần này, chúng ta chiếm được ít nhất à 30 đến 35% cổ phần SRS

- Tôi sẽ cố gắng

- Được rồi, anh ra ngoài đi.

- Vâng, tôi xin phép – Nói rồi anh ta quay đi, rời khỏi văn phòng Tổng giám đốc

Phong ngồi trước bàn làm việc, nhớ lại cuộc nói chuyện giữa mình và Thiên Hải hôm trước

- Anh gọi tôi ra đây có chuyện gì? – Phong lạnh lùng hỏi, Thiên Hải chủ động gặp anh hẳn là có điều gì đó muốn nói

- Sao vậy? Không muốn gặp tôi đến vậy sao? – Thiên Hải cợt nhả nói – Không muốn gặp người anh của người đã bị anh hại chết sao? Cảm thấy thẹn với lương tâm mình, hay là cảm thấy thẹn với người yêu của chính mình?

- Ý anh là sao? Nếu có chuyện muốn nói, anh mau nói đi, tôi không có nhiều thời gian để nói chuyện nhảm với anh như vậy đâu

- Đúng là Tổng giám đốc tập đoàn Nguyễn Lâm có khác, nếu tôi đoán không nhầm, anh đang bận thu mua cổ phần bên công ty tôi. – Phong thoáng ngạc nhiên rồi lại rất nhanh lấy lại trấn tĩnh, nhưng điều này lại ánh vào trong mắt Thiên Hải – Đối với tôi, điều này cũng chẳng có ý nghĩa gì cả, cái công ty đó cũng chỉ dừng

lên để trả thù mà thôi, mất hay không cũng không phải là vấn đề. Dù sao tôi cũng đã trả thù được rồi, không phải cô người yêu kia của anh cũng đã ném đủ rồi sao, đó là cái giá mà anh phải trả cho em gái tôi

- Em gái? Mà tưởng tao không biết chuyện của mày và cô em gái đó của mày sao? – Phong hừ lạnh – Thiên Bảo chẳng phải là em gái gì của mày hết, gia đình mày nhận nuôi cô ta từ khi cô ta còn bé. Cô ta luôn nghĩ mày là anh trai còn mày thì biết rõ điều này không phải là sự thật. Cũng thật nực cười, cô con gái cưng của gia đình Long Thiên và anh trai của mình lại có quan hệ mờ ám

- Mày nói cái gì? Mờ ám? – Thiên Hải ngạc nhiên, không ngờ sự thật bị chôn dấu bao lâu nay lại bị Phong tra ra được – Tao cùng Thiên Bảo là anh em, điều đó là sự thật

- Nhưng cô ta có nghĩ vậy không? Mày thử hỏi em gái mày xem cô ta có nghĩ mày là anh trai cô ta sau khi biết anh trai mình yêu mình không?

- Mày nghe ai nói?

- Không ai hết, không phải tao đã nói là tao có thể tra ra mọi điều sao. Tập đoàn Nguyễn Lâm không phải chỉ là cái mác cho người đời nhìn vào và ngưỡng mộ. Thế nào? Tao nói đúng chứ?

- Không sai, Thiên Bảo không phải em gái tao. Tao hối hận vì không bảo vệ được người con gái mình yêu, tao cũng hận mày vì đã làm tổn thương người con gái của tao. Cho nên mày đáng bị như vậy. Nhìn xem, mày cũng đâu bảo vệ được người mày yêu đâu. Mày hận tao đúng không? Hận vì tao chạm đến người cô ta. Kể ra đáng người cô ta cũng rất được

Thiên Hải chưa nói hết thì một nắm đấm đã đánh thẳng vào mặt hắn. Máu chảy ra từ khóe miệng hắn ta. Thiên Hải lấy tay quẹt miệng, cười lạnh nói

- Mày đáng bị như vậy, mày không xứng có được hạnh phúc

- Mày chọc nhảm người rồi. Nếu muốn trả thù, mày có thể trả thù tao, tao cũng sẽ không nói gì, nhưng mày lại đụng đến Nhi. Có lẽ cô em gái, à không, phải là cô người yêu trong lòng, trong bệnh viện kia của mày cũng nên chịu chút ít đau đớn

- Mày dám đụng vào Thiên Bảo? Tao thề tao sẽ giết chết Lâm Mẫn Nhi

- Còn xem mày có thể hay không nữa – Nói xong, Phong quay người rời khỏi phòng.

Cho đến bây giờ, anh vẫn chưa đụng đến Thiên Bảo kia là vì thương tiếc cho cô ta, dù sao bây giờ cô ta cũng đã hóa điên rồi, anh cũng chẳng thể làm gì hơn được nữa. Điều duy nhất khiến anh bận tâm đó là Nhi lúc này. Cô không nói, không nhìn mọi người, chỉ nhắm mắt rồi lại mở mắt như một người vô cảm. Nếu không phải cô còn biết nhắm mở mắt, thì có lẽ anh đã nghĩ cô chỉ là một người đã chết.

Hai tháng cứ thế rồi trôi qua, nhưng cô vẫn không chịu nói câu gì, chỉ khi nào anh bón thức ăn thì cô ăn mà thôi. Nhưng như thế cũng đã là tốt lắm rồi, ít nhất thức ăn còn có thể nuôi dưỡng cơ thể cô.

**

Trong phòng bệnh, Lâm Trang ngồi bên giường bệnh, cầm tay Nhi. Cô nhỏ nhẹ nói:

- Nhi à, mau nói chuyện với bọn mình đi, mọi người đều rất lo cho cậu, nhất là anh trai mình. Anh ấy lúc nào cũng ở bên cạnh cậu, chỉ sợ cậu đau ở đâu, hay là sẽ đột nhiên nói chuyện với anh ấy. Anh ấy rất khổ sở, cậu cũng không muốn nhìn thấy anh ấy khổ sở đau đớn như vậy đúng không? Anh ấy thấy cậu như vậy còn đau hơn gấp trăm lần nên mình xin cậu đó, hãy nói câu gì đó đi. Chỉ cần một câu thôi cũng được rồi

- Cậu có biết không đây là lần thứ 2 mình thấy anh trai mình khóc. Lần đầu tiên là khi cậu bỏ đi năm đó, anh ấy về phòng, khóa mình trong đó. Mình lên gọi anh ấy xuống ăn cơm thì mình nghe thấy tiếng khóc. Đó cũng là lần đầu tiên mình thấy anh ấy như vậy. Kể cả khi bị bố mẹ mình đánh, anh ấy cũng chưa từng rơi một giọt nước mắt nào. Kể cả khi thất bại trên thương trường mình cũng chưa từng nhìn thấy anh trai mình khóc nhưng khi cậu rời đi, anh ấy lại khóc, anh ấy khóa mình trong phòng và khóc. Lần này là lần thứ 2, khi đưa cậu về anh ấy đã khóc. Một người đàn ông hai lần rơi nước, cả hai lần đều vì cậu. Coi như là vì anh ấy, cậu cố gắng lên có được không? – Lâm Trang nói

Ngón tay Nhi hơi hơi giật giật, cô quay lại nhìn Lâm Trang, rồi lại nhìn ra cửa. Lâm Trang thấy vậy thì rất vui mừng, mau chóng gọi điện cho Lâm Phong

- Anh trai, mau, mau đến bệnh viện.

Phong đang trong phòng làm việc, thấy điện thoại reo anh bắt máy. Chưa kịp nói « Alo », đầu dây bên kia đã vang lên giọng nói vội vàng của Trang. Nghe thấy cô vội vàng nói vậy, anh cũng lo lắng theo :

- Sao vậy ? Nhi có chuyện gì ? – Vừa nói, Phong vừa cầm chìa khóa xe lao ra khỏi phòng.

- Cô ấy có phản ứng, anh mau lên, có khi anh đến cô ấy sẽ nói chuyện

- Đợi anh, trông chừng cô ấy, anh sẽ đến ngay – Nói rồi anh gấp máy.

Nhi có phản ứng, đây là điều duy nhất xuất hiện trong đầu anh lúc này. Phong vừa vui mừng vừa lo lắng, anh lái xe với tốc độ tối đa có thể để đến bệnh viện nhanh nhất. Vừa tới trước cửa bệnh viện, anh đã vội vàng chạy về phía phòng bệnh của Nhi.

Từ xa Phong đã có thể thấy Lâm Trang đang đứng bên ngoài, đi qua đi lại trước phòng bệnh.

- Sao vậy ? Nhi thế nào rồi ? – Phong tiến đến hỏi

- Em nói chuyện với cô ấy, cô ấy quay lại nhìn em, rồi lại nhìn về phía cửa. Nhưng cho đến bây giờ vẫn giữ nguyên tình trạng đó, em cũng chả biết sao nữa

Phong tiến về phía cửa, tay cầm nắm cửa hơi run lên. Anh sợ khi cô thấy anh sẽ lại không có phản ứng gì nữa. Nhưng rồi lấy lại bình tĩnh, Phong mở cửa, tiến vào. Mở cửa ra, anh nhìn thấy Nhi đang hướng cửa, rồi lại nhìn anh. Khi anh tiến đến gần cô, ánh mắt cô vẫn luôn dõi theo anh. Điều này làm tâm tình anh cảm thấy tốt hơn nhiều.

- Nhi, em sao rồi ? – Phong hỏi, nhưng cô vẫn không nói gì, mà chỉ nhìn anh. Anh tiếp tục thử nói chuyện với cô – Nhi, trong bụng em giờ đã có đứa con của anh, em không khỏe lại thì đứa bé cũng sẽ không khỏe được. Chẳng lẽ, em muốn con của chúng ta lớn lên không khỏe mạnh sao ?

Những lời này dường như đã đánh thức lý trí của Nhi. Cô kinh ngạc nhìn anh, rồi dần dần chuyển xuống bụng mình, bên trong có một sinh mệnh nhỏ bé. Nước mắt dần dần chảy xuống hai bên má Nhi, cô mấp máy môi nhưng lại không thể phát ra được lời nào. Có lẽ do lâu ngày không nói không rằng, cổ họng cô cảm thấy khô khốc, lời muốn nói lại không thể phát ra, chỉ nghẹn trong cổ họng.

- Từ từ, em muốn nói gì ? – Phong thấy vậy, vừa vui vừa đau, nhẹ nhàng hỏi cô

- Phong...con... - Nhi khó khăn nói ra hai từ, nước mắt vẫn không ngừng rơi

Phong thấy vậy, vui mừng vô cùng, ôm chầm lấy cô – Không sao nữa rồi, có anh ở đây, không sao nữa rồi.

50. Chương 51

Nhi lặng yên trong vòng ôm ấm áp của Phong. Mấy tháng vừa rồi, cô đều nghe thấy mọi người nói những gì, chỉ là cô tự giấu kín mình trong cái vỏ ốc dày của chính mình, cô tự đẩy mình ra xa mọi người. Cô cũng biết người mật mỗi nhất chính là Phong, anh ở bên cạnh cô, nói chuyện với cô, kể cô chuyện cũ của bọn họ mà không hề có chút tức giận. Nếu có thì chỉ là sự yêu thương, đau lòng. Cô cảm nhận được điều đó nhưng cô không cho phép bản thân mình thoát ra cái vỏ ốc đó. Có lẽ cô mới là người tàn nhẫn nhất trên thế giới này. Cô cảm thấy mình thật ngu ngốc, cũng thật hối hận. Vô tri vô giác thì sao cơ chứ, cũng không thể thay đổi sự thật và những gì đã xảy ra. Điều quan trọng là những người bên cạnh cô vẫn luôn quan tâm cô, cô không thể để bọn họ lo lắng mãi như vậy được.

Phong vẫn ôm cô trong lòng, chỉ hai chữ thôi nhưng lại khiến anh cảm thấy hạnh phúc đến tận cùng. Hai từ đầu tiên cô nói đến là anh và đứa con của họ. Anh vui đầu vào hôm vai cô, nhẹ giọng nói

- Xin lỗi, đều là anh không đúng, nếu không phải anh giận dỗi lung tung với em, em sẽ không bị như vậy, đều là anh sai

- Phong, không phải lỗi của anh – Nhi khàn khàn nói, vừa nói cô vừa lắc lắc đầu. Cô vòng tay ôm thắt lưng của anh

- Nhi, nghe anh nói đã. 4 năm trước anh đã sai, anh cũng đã tự thề với bản thân mình là sẽ không bao giờ lại sai lầm lần nữa, sẽ không bao giờ để em rời xa anh lần nữa. Nhưng lần này anh lại không làm được điều mình đã thề, anh không bảo vệ được em. Nếu anh không giận em vô cớ, nếu anh không đồng ý cho em ra ngoài hôm đó một mình thì có lẽ em đã không như vậy. Đều là lỗi của anh. – Phong giọng nói có chút khàn đặc

- Em không trách anh, không trách anh – Nhi nức nở nói

Thiên và Minh đến được một lúc, nhưng chỉ đứng ngoài cửa, họ không muốn vào trong chia rẽ hai người đang ôm nhau thắm thiết kia

- Cuối cùng em gái mình cũng nói chuyện rồi, thật may quá – Minh vừa nói vừa vỗ vỗ ngực như trút được gánh nặng

Thiên không nói gì mà chỉ im lặng rời đi. Anh hi vọng lần này mình không làm sai, anh cũng tin chắc Phong có đủ khả năng bảo vệ, che chở cho cô. Chỉ cần cô mỉm cười, hạnh phúc, với anh như vậy cũng là quá đủ. Còn anh có thể ở bên cạnh, lắng lắng chăm sóc cho cô.

Trang nhìn theo bóng Thiên khuất dần. Cô sao lại không hiểu tình cảm của Thiên dành cho Nhi cơ chứ, tình cảm đó đã thể hiện quá rõ ràng, cũng chỉ có tên ngốc Minh kia mới không phát hiện ra mà thôi. Trong lòng cô có chút đau, tình cảm cô dành cho anh cũng sâu đậm như vậy nhưng sao anh lại không nhìn ra chứ? Chẳng lẽ cô không thể thay thế cho Nhi trong lòng anh sao?

**

- Nhi, hôm nay em cảm thấy thế nào? – Phong lo lắng hỏi cô, tuy từ lúc cô nói chuyện đến giờ vẫn chỉ nói vài câu nhưng thế cũng đã là tốt lắm rồi, ít nhất cô không còn chỉ giữ im lặng như trước nữa

- Tốt lắm – Nhi nhìn anh, cười cười nói. Nếu nói cô không cảm thấy đau đớn, đó là lời nói dối, nhưng nhìn thấy sự lo lắng trong ánh mắt Phong, cô lại cảm thấy được an ủi phần nào.

- Vậy chúng ta ra ngoài một chút, em đã nhốt mình trong phòng bệnh gần hai chục ngày rồi, cũng nên đi dạo một chút

- Ừm

Đang định xuống giường thì cửa phòng bệnh thành linh mở ra, một bóng người xông vào trong, ôm lấy Nhi:

- Cái đồ quên bạn bè, cậu trong bệnh viện cũng chẳng nói gì với mình là sao? – An lo lắng nhìn Nhi

Nhi hơi tránh né cái ôm của An, nhìn cô đầy áy náy:

- Mình xin lỗi, chỉ là không muốn làm cậu lo lắng mà thôi

- Cậu thế nào rồi? – An hỏi, bỏ qua sự tránh né của Nhi. An có thể hiểu được lý do Nhi có phần tránh né cô, có lẽ là vì cô vẫn còn bị ám ảnh bởi chuyện cũ.

- Cô ấy đã tốt hơn nhiều rồi – Phong trả lời thay Nhi, anh tiến lại gần Nhi, ôm cô vào trong lòng

- Vậy thì tốt rồi – Rồi cô nhìn Phong và Nhi như có điều muốn hỏi lại không dám nói

- Sao vậy? Cậu muốn hỏi gì sao? – Như nhìn ra sự đắn đo của An, Nhi lên tiếng

- Không có gì, không có gì. Hai người đang định đi đâu vậy?

- Tôi định đưa cô ấy đi dạo, nếu cô thích có thể đi cùng chúng tôi

- Không cần, không cần. Hai người cứ đi đi. Tôi cũng có chút việc – Rồi nhìn về phía Nhi nói – Gặp lại sau, khi khác mình lại đến thăm cậu. Bye bye

- Anh gọi điện cho cậu ấy à? – Nhìn về phía An rời đi, Nhi quay sang hỏi Phong

- Anh không biết, chắc là bọn Thiên, Minh gọi cho cô ấy, dù sao cô ấy cũng nên biết chuyện

- Em không muốn cô ấy lo lắng
- Được rồi, dù sao cũng đã biết, chúng ta đi xuống thôi
- Ừm

Phong dìu Nhi xuống dưới đi dạo trong vườn hoa trong công viên. Đúng là bệnh viện của tập đoàn nhà họ Đặng có khác, bệnh viện to, sạch sẽ đã không nói làm gì, ngay đến cả vườn hoa trong bệnh viện cũng rộng lớn, thật làm người ta cảm thấy ngạc nhiên như đi trong giấc mơ vậy.

- Đứa bé dạo này thế nào? – Phong dịu dàng sờ sờ bụng cô rồi hỏi
- Mới có 2 tháng thôi mà, anh không cần phải lo lắng đến thế chứ? – Nhi buồn cười hỏi
- Em không biết sao? Bác sỹ đã nói trong 3 tháng đầu là thời kỳ nguy hiểm nên em cần phải hết sức cẩn thận.
- Ở trong bệnh viện rồi, còn có thể có chuyện gì nữa sao?
- Cẩn thận vẫn hơn. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên em làm mẹ chưa có kinh nghiệm gì, vẫn nên nghe theo lời bác sỹ
- Vậy khi nào em có thể xuất viện? – Nhi đầy mong mỏi hỏi anh
- Khi nào thì còn để xem sức khỏe của em đã.
- Hừ - Nhi bĩu môi. Khoảng thời gian ở bên cạnh anh là lúc cô cảm thấy an toàn và hạnh phúc nhất. Nghĩ đến chính mình trước đây xa lánh anh, cô thật đúng là đồ ngu ngốc.

Đi dạo mãi cũng sẽ mỏi chân, Nhi tựa vào ngực Phong

- Sao vậy? Mỏi chân rồi hả?
- Ừm
- Vậy ngồi nghỉ một lát đi – Anh dìu cô ngồi xuống ghế đá bên trong vườn hoa.
- Toàn bộ chỗ này đều là của gia đình Thiên à? – Nhi hỏi
- Cũng không hẳn, cũng có một phần của công ty bọn anh và cả gia đình Minh nữa. Bệnh viện này là xây dựa trên sự hợp tác của gia đình 3 nhà với tính chất là làm từ thiện nhưng thực chất thì chỉ toàn gia đình có của mới vào đây mà thôi – Phong giải thích cho Nhi nghe
- Vậy nếu em ở trong này chẳng phải sẽ rất tốn tiền hay sao?
- Yên tâm đi, anh cũng là một cổ đông ở đây nên tất nhiên là sẽ chẳng tốn tí tiền nào cả. Mà có tốn thì cũng chẳng khác gì anh đưa tiền cho chính mình. Đó chính là sức mạnh của đồng tiền đó – Anh véo mũi cô rồi nói
- Anh đưa em vào trong

**

Sau khi đưa Nhi về phòng, Phong rời đi vì công ty gọi có việc bận. Anh không muốn rời đi, định gọi người trực tiếp mang việc đến bệnh viện để làm lại bị Nhi ngăn cản

- Anh ở trong bệnh viện với em mấy ngày nay rồi, cũng nên tới công ty làm việc đi chứ
- Không sao đâu, dù sao ở công ty cũng còn trợ lý của anh – Anh hí hóp nhìn cô – Không phải em đang nghĩ là công ty không có anh vài ngày thì sẽ sụp đổ đó chứ?
- Không phải
- Vậy thì tốt rồi, anh có thể làm việc ngay tại đây
- Nhưng ở đây sao có đủ mọi thứ anh cần được. Chẳng nhẽ anh muốn bắt nhân viên của mình chạy qua chạy lại giữa công ty và bệnh viện sao? Như vậy người ta sẽ nói anh là một người Sếp tồi, một vị Tổng giám đốc chuyên hành hạ nhân viên

- Em dù có muốn anh về công ty thì cũng không nên nói vậy chứ. Dù sao họ cũng đã quen với việc bị anh hành hạ rồi
- Không nói nữa, anh mau tới công ty đi – Vừa nói cô vừa đẩy đẩy anh
- Được rồi, anh đi đây – Tới cửa như nhớ ra điều gì anh quay lại
- Sao vậy?
- Tối nay em muốn ăn gì?
- Gì mà chả được, miễn sao không phải cháo nữa – Nhi bĩu môi nói, mấy tuần này phải ăn cháo cô đã ăn đến phát ngán rồi
- Ăn cháo cũng là vì tốt cho em thôi, bác sỹ nói vậy mà. Được rồi vậy tối nay sẽ mua thứ khác cho em ăn – Nói rồi anh đột ngột cúi người xuống hôn lên môi cô
- Ừ – Nhi giật mình, rồi sau đó vài giây, cô nhắm mắt lại, đáp trả anh
- Ngoan, chiều tối anh quay lại.
- Vâng – Cô ngoan ngoãn gật đầu rồi cười với anh.

Ngay sau khi Phong vừa đi, Nhi quay lại nằm trên giường. Khoảng nửa tiếng sau, cửa lại lần nữa mở ra

- Sao lại quay về sớm....? – Khi nhìn thấy người tiến vào, chữ cuối cùng Nhi không thể thốt ra được – Sao anh lại tới đây? – Trong giọng nói không giấu nổi sự sợ hãi
- Không hoan nghênh tôi sao? – Thiên Hải cười lạnh – Yên tâm đi, hôm nay tôi đến đây chỉ để chào em mà thôi. Dù sao thù cũng đã trả được, tôi cũng chẳng còn gì để mất nữa

Nhi vẫn không nói gì, chỉ run run sợ hãi nhìn Thiên Hải

- Chắc là em không biết, Lâm Phong đã thu mua công ty của tôi, cũng tốt, như vậy tôi có thể đưa Thiên Bảo đi du lịch thế giới. Tôi cũng sẽ không xin lỗi vì những gì đã làm vì đó là điều anh ta đáng phải nhận. Có lẽ điều đó là quá đáng với em nhưng cũng chỉ có thể trách Nguyễn Lâm Phong yêu em.
- Anh? Sao anh có thể nói vậy?

- Tôi thừa nhận tôi yêu Thiên Bảo nhưng mà con bé không phải là em gái ruột của tôi nên điều đó cũng không phải loạn luân gì cả. Nhưng con bé lại không yêu tôi, trong lòng nó chỉ có một người tên là Nguyễn Lâm Phong mà thôi. Đến bây giờ, ngay cả khi tâm thần nó không ổn định, miệng vẫn luôn gọi tên hắn ta. Hắn ta có gì tốt hơn tôi chứ? Hắn ta lãng nhãng, thay người yêu như thay áo như vậy thì có gì mà tốt cơ chứ

- Anh không hiểu. Đó là vì anh ấy cảm thấy cô đơn, không có người anh ấy thực sự cần bên cạnh cho nên anh ấy mới muốn luôn có người ở bên cạnh. Và lòng anh cũng không yêu sâu sắc được như anh ấy. Anh có dám đi tìm người mình yêu suốt 4 năm liền dù không biết người ta sống hay chết không? Anh có dám để người yêu mình bị mù ra ngoài đường không ai đi cùng không? Tôi chắc chắn anh sẽ không dám vì đó chỉ là để bảo vệ thể xác của người anh yêu. Còn tâm hồn cô ấy thì sao? Tình yêu của anh cô ấy có biết không? Nó có phải là một dây xích với cô ấy không, anh có biết sao? Anh chưa từng suy nghĩ cho Thiên Bảo, anh chỉ nghĩ cho tình yêu của mình, vì sao cô ấy không yêu anh, vì sao cô ấy yêu Phong, nhưng chưa từng nghĩ đến đối với cô ấy, anh là ai.

Những câu này của Nhi khiến Thiên Hải sững sờ. Anh không dám tin người con gái kiên cường vừa mới nói những điều vừa rồi với anh lại là Mẫn Nhi yếu đuối, mỏng manh mà anh từng biết. Có lẽ cô ấy nói đúng, anh chưa từng suy nghĩ cho Thiên Bảo.

- Có lẽ em nói đúng, tôi chưa từng suy nghĩ cho con bé vì trong đầu tôi luôn nghĩ rằng chỉ có mình mới xứng đáng với con bé mà thôi. – Thiên Hải yên lặng một lúc lâu mới nói. Từ khi phát hiện ra mình yêu em gái của chính mình thì anh luôn nghĩ rằng không ai xứng với cô, không ai hiểu cô và yêu cô hơn anh hết mà chưa từng nghĩ Thiên Bảo sẽ suy nghĩ và có cảm giác gì. Rồi anh nhìn Nhi, ánh mắt tuy không còn sự lạnh lẽo hay thù hận gì nữa – Tuy tôi sẽ cảm ơn em vì những gì em vừa nói đã đánh thức tôi và khiến tôi hiểu

ra nhiều điều nhưng tôi vẫn không thể nói lời xin lỗi được vì Thiên Bảo đã chịu quá nhiều tổn thương rồi, tôi chỉ muốn trả thù cho con bé mà thôi. Chúc em khỏe mạnh.

Nhìn theo bóng Thiên Hải rời đi, Nhi suy nghĩ: “Anh đã nói ra lời xin lỗi rồi, tôi tha thứ cho anh.”

- Sao mà lại suy nghĩ ngẩn ngơ ra vậy? – Thiên bước vào thấy Nhi đang thất thần bèn hỏi
- Anh đến lúc nào vậy? Mà sao lại đến đây? Không phải đi làm sao?
- Em hỏi như vậy anh phải trả lời câu nào trước đây? – Đạo này Nhi đã có tiến triển tốt hơn trước rất nhiều, cô đã chịu nói chuyện với mọi người nhiều hơn, cũng đã dần quên đi chuyện kia.
- Sao anh lại đến đây vậy? Công ty không có việc cho anh làm sao?
- Sao nào? Đến thăm bệnh nhân cũng cần lý do sao? Hay là em không chào đón anh?
- Tất nhiên là không phải rồi, chỉ là cảm thấy ngạc nhiên mà thôi

Im lặng một lúc, Thiên mới hỏi

- Vừa rồi Thiên Hải tới tìm em?
- Làm sao anh biết? – Nhi ngạc nhiên hỏi
- Lúc anh đến thì thấy cậu ta tiến vào, cậu ta nói gì với em sao? – Trong lòng anh vô cùng lo lắng khi thấy Thiên Hải bước ra từ phòng bệnh của cô. Lại còn khi tiến vào thấy cô thất thần một lúc thì lại càng khiến anh thêm lo lắng.
- Cũng không có gì chỉ là kể lại chuyện xưa và giúp anh ta hiểu ra nhiều điều mà thôi
- Cậu ta nói gì?
- Các anh đã thu mua công ty SRS? – Mẫn Nhi không trả lời câu hỏi của anh mà hỏi lại
- Hấn ta nói cho em? – Trong mắt Thiên không có sự kinh ngạc mà chỉ có sự khinh thường. Anh cũng đã dự đoán được một khi hấn ta đến tìm Nhi thì chuyện Lâm Phong thu mua SRS sẽ không còn là bí mật với cô nữa
- Dù anh ta có không nói thì sau này em cũng sẽ biết. Anh ấy nói dù sao anh ấy cũng đã không còn gì để mất nữa nên việc thu mua SRS không là gì cả đối với anh ta. Em biết mọi người làm thế là có lý do nhưng em không mong mấy anh gặp nguy hiểm, rồi sau này lại bị người ta trả thù
- Em bị như vậy, em muốn bọn anh buông xuôi coi như không có chuyện gì sao? Bọn anh chỉ là không thể làm như vậy được mà thôi – Thiên lạnh lùng nói – Dù sao việc đó cũng đã xong rồi, em không cần suy nghĩ nhiều làm gì nữa. Nói cho anh biết, đạo này cảm thấy thế nào? Đứa bé có quấy không?
- Nó còn chưa thành hình người thì quấy kiểu gì? Chẳng nhẽ mọi người chỉ biết lo cho đứa bé này mà không lo gì cho em sao?
- Em gái nhỏ, chính vì lo cho em nên mới hỏi nó có quấy không? Em yên tâm, nó mà quấy, sau khi ra đời, anh sẽ đánh thật mạnh vào mông nó – Từ ngoài cửa, giọng của Minh đã vang tới trong phòng
- Minh, sao anh cũng ở đây vậy? Chi nữa, hai người không phải đi làm sao?
- Đây, từ sau khi cậu tỉnh lại, số thời gian bọn mình nói chuyện là bao nhiêu? Cái tên cuồng cậu, Nguyễn Lâm Phong kia suốt ngày ở bên cậu, bọn mình nói chuyện được vài câu thì đã bị hấn đuổi đi rồi – Chi bĩu môi nói, miệng không ngừng lên tiếng mắng Phong
- Em yêu, em suốt ngày lo nghĩ cho em gái nhỏ mà bỏ quên anh thì sao? – Minh sấn lại gần Chi hỏi
- Đồ buồn nôn, tránh xa em ra – Chi không chút thương tiếc đẩy đầu Minh đang tiến sát lại gần mình
- Em thật là tàn nhẫn
- Giờ mới biết cũng chưa muộn, nếu muốn thì ta over – Chi giả vờ lạnh lùng nói

- Không bao giờ, tàn nhẫn anh thích, không sao hết – Minh lắc lắc đầu nói. Anh khó khăn lắm mới cứu cô, bảo anh và cô over, không phải là muốn giết anh sao?

- Đây, hai người yên lặng đi – Thiên cuối cùng cũng lên tiếng bảo hai người họ im lặng – Đây là bệnh viện

- Xin lỗi, xin lỗi em gái nhỏ. Có phải bọn anh nói to làm đứa bé hoảng sợ không? Cháu trai à mà có thể là cháu gái, bác cháu sẽ nói chuyện nhỏ hơn, không nên hoảng sợ nhé – Minh nhẹ nhẹ nói, nhìn chăm chăm vào bụng Nhi rồi quay sang nhìn Chi

- Anh nhìn cái gì? – Bị Minh nhìn, Chi có chút không được tự nhiên

- Bao giờ em mới sinh con cho anh? – Minh giọng giặc nói

Chi và mọi người đều bị câu hỏi của anh làm cho giật mình, Chi thì ngượng ngùng đỏ cả mặt

- Đồ thần kinh, anh bị bệnh hay sao vậy? – Cô vừa nói vừa quay sang đánh lên người anh

- Đừng đánh, anh chỉ hỏi sự thật, chẳng nhẽ anh lại phải trơ mắt nhìn Phong có con trước mình sao? Anh không muốn – Minh giận dữ như một đứa trẻ, lại nghe Chi nói

- Anh điên sao? Không nhìn Thiên kia kìa, người yêu còn chưa có cũng không oán trách gì cả, mà anh ở đây than phiền cái gì?

- Đừng lôi tôi vào chuyện này, hai người tự xử lý với nhau đi – Thiên bị lôi vào cuộc lên tiếng

- Cậu ấy không chấp, có khi cậu ta có cả đồng con riêng bên ngoài rồi ý chứ

Cứ thế, anh một câu tôi một câu, phòng bệnh bỗng chốc trở nên vui vẻ, náo động hơn nhiều. Nhi nhìn mọi người, trong lòng cảm thấy thật ấm áp. Có được những người bạn như vậy cô còn cầu gì nữa. Chỉ có khi cô gặp khó khăn họ mới ở bên cạnh cô, giúp đỡ cô. Bạn bè chính là như vậy mà hình thành. Cô tin tưởng họ sẽ luôn bên cạnh cô, chính vì có sự tin tưởng đó, tình bạn giữa họ mới vững chắc được như vậy. Một nụ cười mỉm hiện trên gương mặt cô.

Đó là tình bạn, còn tình yêu của cô thì sao? Chính nhờ có Phong, cô mới cảm thấy mình được là chính mình. Chính nhờ có anh cô mới hiểu được niềm vui, sự hạnh phúc, nỗi đau trong đời người mà một người đều sẽ trải qua. Cô không hề hận anh vì lừa dối cô, cô chỉ cảm thấy đau đớn trong tim nhưng cũng chính anh xoa dịu vết thương trong lòng cô. Có lẽ đời này cô sẽ không còn gặp được ai yêu cô đến như vậy. Cô không hối hận khi ở bên cạnh anh. Bên anh, mới là sự lựa chọn đúng đắn nhất của cô.

Cứ vậy, mọi người nói chuyện đến chiều, cũng là lúc Phong đến.

- Sao mấy người lại ở đây? – Anh nhú mày nhìn cả đồng người trong phòng Nhi náo loạn

- Đấy, đấy, mình đã nói mà, có anh ta ở đây thì y như rằng chúng ta chẳng nói chuyện được với nhau quá nửa câu đâu – Chi nói nhỏ với Nhi

- Họ đến cũng lâu rồi, nói chuyện với em thôi mà

- Mấy người nhanh nhanh đi về đi, không còn việc gì khác để làm sao?

- Tất nhiên là có, chẳng qua bọn mình sang để giúp cô gái này của cậu không bị người khác cướp mất mà thôi – Thiên vỗ vỗ vai Phong rồi quay sang Nhi nói – Nhi, anh về trước, bao giờ xuất viện nhớ báo anh đó. Nhớ giữ gìn sức khỏe

- Bọn mình cũng đi luôn đây – Minh thấy Thiên rời đi cũng lôi kéo Chi đi cùng – Em yêu, đi thôi. Bữa tối dưới ánh nến đang chờ chúng ta

- Đồ buồn nôn – Chi giả bộ buồn nôn rồi quay sang nói với Nhi – Minh đi, khi khác lại tới. Nhớ giữ gìn sức khỏe cả con nữa – Rồi cô chỉ chỉ bụng Nhi – Phải khỏe mạnh, sau để ẹ làm mẹ nuôi, nghe chưa?

Rồi cô cười hì hì rời phòng bệnh.

Trong phòng chỉ còn Nhi và Phong: - Cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại

- Bọn họ cũng đâu làm ồn

- Hừ, Thiên thì không nói, nhưng Minh và người yêu nó thì ồ muốn chết, có khi anh nên cho chúng nó đi khám
 - Haha – Nhi nghe Phong nói vậy thì cười ha ha, Phong thấy bộ dáng cô cười ôm cô vào lòng, nhẹ giọng nói bên tai cô – Em cứ cười như vậy sẽ tốt hơn, anh chỉ muốn nhìn thấy khuôn mặt khi cười của em mà thôi
 - Em biết rồi, sau này em sẽ luôn cười với anh – Nhi vòng tay ôm lấy anh – Phong
 - Sao vậy?
 - Em muốn xuất viện
 - Sao tự dung lại muốn xuất viện? – Phong vội vàng nhìn cô
 - Em bây giờ đã tốt hơn rất nhiều rồi, cũng nên về nhà rồi, ở mãi trong này cũng rất chán – Nghĩ đến mình ở đây gần tháng rồi, cô có cảm tưởng mình sắp mọc meo đến nơi rồi
 - Nhưng bác sỹ nói...
 - Em hiểu rõ cơ thể mình hơn bác sỹ. Anh yên tâm đi, dù sao ở nhà cũng có anh mà, anh lo gì chứ?
 - Dù sao anh cũng không phải bác sỹ, ai biết được sẽ có chuyện gì xảy ra? – Phong vẫn rất lo lắng cho cô
 - Chẳng lẽ anh sẽ để em xảy ra chuyện gì sao?
 - Tất nhiên là không – Anh vội vàng đáp. Sau chuyện vừa rồi, anh bây giờ chỉ muốn cả ngày không rời khỏi cô, luôn muốn cô ở trong tầm mắt, trong tầm với của mình
 - Vậy thì được rồi, em muốn xuất viện, đi mà... - Nhi không nheo mắt lắc lắc cánh tay anh
 - Được rồi, mai anh sẽ đi hỏi bác sỹ - Cuối cùng anh đành phải thỏa hiệp. Chiều này của cô luôn đánh bại được anh – Còn giờ thì ăn cơm đã, anh đã mua những thứ em thích rồi đây
 - Oa, hải sản nha – Nhi mừng rỡ kêu lên – Anh mau ăn đi, ngon lắm đó – Vừa nhét thức ăn vào mồm, Nhi vừa nói
 - Từ từ thôi – Phong lau khóe môi dính sốt hải sản cho cô, bị bộ dáng của cô chọc cho cười vui vẻ - Nhi, cảm ơn em nhiều lắm – Trong thâm tâm, anh thầm nói câu này hàng nghìn lần.
 - Đúng là không đâu bằng ở nhà – Quảng túi đồ xuống đất, Nhi chạy về phía sô-pha ngồi xuống. Sau khi cô nói với Phong cô muốn về nhà, anh hỏi bác sỹ mọi thứ này nọ, xong xuôi khi bác sỹ nói cô hoàn toàn có thể trở về nhà mới đồng ý cho cô xuất viện. Vừa về đến nhà cô đã chạy ngay về phía sô-pha ngồi, cảm giác thật thoải mái. Cái cảm giác ở trong ngôi nhà của chính mình vẫn là tốt nhất, hơn vạn lần ở trong bệnh viện.
- Phong đi theo ngồi xuống bên cạnh cô, giang hai tay ôm cô vào lòng
- Đúng vậy, mấy ngày nay em dọa anh gần chết
 - Xin lỗi, Phong. Em lại làm anh phải lo lắng nữa rồi.
 - Anh không quan tâm chuyện đó, nhưng không cho phép em sợ hãi anh như thế nữa. Em có thể sợ ai anh cũng không quan tâm, chỉ không cho phép em sợ hãi anh như thế - Đúng vậy, chuyện khiến anh quan tâm nhất đó là cô sợ hãi anh, lúc đó anh thật sự rất đau, cô chấp nhận Thiên nhưng lại sợ hãi anh, điều này khiến anh vừa sợ vừa đau
 - Em xin lỗi, em đáng ra không nên như thế - Nhi tựa nhẹ vào vai anh – Nhưng nhờ thế chúng ta mới giải tỏa hiểu lầm, không phải sao?
 - Điều đó là anh không đúng, anh không nên ghen tuông vớ vẩn như thế. Nhưng cũng phải trách em, không phải anh đã bảo là không được ở gần người đàn ông khác sao? Cũng tại em không nghe lời anh
 - Này này, sao lại đổ lên đầu em rồi? – Nhi hỏi
 - Còn không phải sao? Thôi, để anh gọi gì đó, cũng đã muộn rồi – Rồi Phong hí hóp mắt lại nhìn cô – Buổi tối chúng ta còn có chuyện phải làm, tốt nhất nên ăn no mới có sức để mà hoạt động chứ

- Đồ đòi bại – Nhi khê hét lên

- Em hét nữa thì chúng ta làm luôn, rồi đợi sau đó ăn cả thể, dù sao sau đó cũng sẽ mệt mỗi đến lúc đó ăn một lần cho xong – Vừa nói xong anh đã nhanh nhẹn hôn lên môi cô

Nụ hôn lần này rất nhẹ nhàng nhưng lại không thiếu phần nồng nhiệt. Tay anh giữ lấy gáy cô, kéo dài nụ hôn giữa hai người. Tay anh dần dần tiến về phía trước ngực cô, tay còn lại vẫn giữ lấy gáy cô.

Vẫn đang đắm chìm trong nụ hôn ngọt ngào này, Nhi cảm thấy phía trước ấm ấm, đột nhiên cả người cô cứng đờ, lúc này trong đầu cô hiện lên cảnh Thiên Hải hai tay dò dẫm cơ thể cô, nhớ đến ánh mắt lạnh lẽo của hắn, cả người cô cảm thấy cứng đờ. Tuy hắn ta chưa làm gì cô nhưng lại tạo thành một bóng ma trong lòng cô.

Cảm thấy người trong lòng mình chợt cứng đờ, Phong dừng lại, nhìn cô. Anh thấy sự sợ hãi trong ánh mắt cô, lại nhớ đến chuyện xảy ra với cô rồi lại còn cô đang mang thai anh thấp giọng ch*ì một tiếng. Anh dừng lại, ôm cô vào lòng rồi quay người đặt cô nằm trên người mình.

- Anh sẽ không làm nữa, đừng sợ, anh xin lỗi – Anh vuốt vuốt tấm lưng của cô, vừa nhẹ nhàng dỗ Nhi.

Nhi như tỉnh lại. Đúng vậy, đây là Phong chứ không phải Thiên Hải, tại sao cô lại phải sợ hãi chứ? Không phải vừa rồi cô vừa mới nói là cô sẽ không bao giờ sợ anh nữa sao? Vậy cô vừa mới làm cái gì cơ chứ? Nhìn thấy sự buồn bã cùng đau đớn trên khuôn mặt anh, Nhi cảm thấy chính mình thật ngu xuẩn. Chồng tay lên ngực anh, cô nhìn vào mắt anh nói:

- Xin lỗi, em không nên như vậy – Vừa nói cô dùng một tay vuốt ve khuôn mặt anh, rồi dần dần xuống cổ và vòm ngực anh

- Nhi, em có biết bản thân mình đang làm cái gì không vậy? Em đang mang thai – Phong khàn khàn nói

- Biết, nhưng em không sợ. Có anh ở đây, em sẽ không sợ. Anh sẽ không làm hại con anh, phải không? – Vừa dứt lời cô đã bị anh xoay người nằm dưới thân anh. – Đây là do em nói, đừng có hối hận

- Sẽ không – Cô mỉm cười với anh.

Sau một hồi hoạt động, cả người Nhi mềm nhũn trong lòng Phong. Hôm nay anh đặc biệt nhẹ nhàng đối với cô, có lẽ vì cô đang mang thai. Như mọi lần là cô đã bị anh làm ột chết đi được. Anh ôm cô về phía phòng ngủ, đặt cô nằm trên giường rồi tự anh nằm xuống bên cạnh cô

- Có phải em đã gặp mẹ anh?

- Sao anh biết? – Nhi ngạc nhiên hỏi anh

- Em cũng có ý định thật sự nghe theo lời mẹ anh? – Trong giọng nói của anh có sự tức giận

- Tất nhiên... tất nhiên là không – Cô vừa nói vừa đảo mắt xung quanh nhưng cuối cùng vẫn không dám nhìn vào mắt anh

- Tốt nhất là như thế, chuyện đó anh sẽ giải quyết, nhưng không cho phép em làm như vậy – tuy biết cô đang nói dối mình, nhưng anh cũng không vạch trần mà chỉ ra lệnh cho cô. Anh không cho phép cô rời khỏi anh lần nữa, càng không cho phép cô vì nghe lời mẹ anh mà rời khỏi anh

- Biết rồi – Cô nhẹ giọng nói, sao cô có thể quên mất chuyện mẹ anh chứ? Bà Mai luôn luôn không thích cô chứ đừng nói đến chuyện cho phép cô ở bên cạnh anh. Có lẽ con đường đến với hạnh phúc của họ còn rất dài

- Đang suy nghĩ cái gì? – Phong bóp bóp chóp mũi cô, thấy cô không tập trung, anh cảm thấy rất không vui

- Không có gì – Cô cười mỉm

- Dù thế nào anh cũng không cho phép em rời khỏi anh, nghe chưa? – Đặt trán đụng trán, anh khê nói, hơi thở phả lên khuôn mặt cô

- Biết rồi mà, mà em đói rồi. Con em cũng đói rồi – Cô nhõng nhéo, vùi mặt vào trong lòng anh

- Em muốn ăn gì? – Vuốt lưng cô, anh hỏi
- Con em muốn ăn cơm hải sản
- Con em không phải con anh sao? Em phải nói là con chúng ta
- Nhưng là em chứa nó trong bụng, chứ đâu phải anh.
- Được rồi, là em mang thai, để anh gọi đồ ăn mang đến – Anh nhẹ nhàng vuốt tóc cô, rồi quay người đi gọi điện thoại cho cửa hàng. Haiz, ai bảo phụ nữ mang thai là lớn nhất chứ.

51. Chương 52

Ăn xong bữa tối, Phong dìu cô lên giường, cẩn thận chăm sóc cho cô, điều này khiến cô cảm thấy thật hạnh phúc. Đường đường là một Tổng giám đốc tập đoàn lớn mạnh Nguyễn Lâm lại chịu vì cô mà làm mọi việc, có lẽ cô mới là người hạnh phúc nhất chứ không phải là người đau khổ nhất. Anh hy sinh nhiều thứ vì cô như vậy, cô cũng có thể hy sinh chút gì đó vì anh, chút ít đau đớn này có là gì.

- Sao vậy ? – Thấy cô nhìn mình chăm chăm, Phong hỏi
- Cảm ơn anh – Nhi nhẹ nhàng nhìn anh, tay đưa lên vuốt ve mặt anh
- Sao lại nói vậy ? – Phong ngạc nhiên, trước giờ anh chỉ đưa đến đau khổ cho cô, chưa bao giờ cho cô hạnh phúc hay niềm vui trọn vẹn cả
- Cảm ơn anh đã ở bên cạnh em, cảm ơn anh đã đợi em, cảm ơn anh đã luôn ở đây với em, và cảm ơn anh đã yêu em
- Đồ ngốc, chính anh mới phải cảm ơn em – Phong nhéo nhéo chóp mũi cô nói – Trước giờ anh chỉ đưa đến toàn đau khổ cho em, nhưng em vẫn luôn yêu anh. Cảm ơn em, Nhi.

Hai người nhìn nhau đầy yêu thương, trong ánh mắt họ lúc này chỉ có đối phương như người trước mắt mình lúc này mới là người quan trọng nhất trong cuộc đời họ.

Có lẽ sau cơn mưa trời lại sáng, hay là sau cơn mưa lại là một cơn giông khác đang chờ ?

**

Đang trong phòng làm việc, thư ký gọi điện vào báo với Phong :

- Thừa tổng giám đốc, mẹ anh tới
- Mẹ ? Phong cảm thấy ngạc nhiên, mẹ anh rất ít khi đến công ty tìm anh, lần này tới chắc chắn là có chuyện gì đó không tốt.
- Cô mời bà vào phòng khách, tôi sẽ ra ngay
- Dạ - Bảo Châu làm theo lời của Phong, quay sang nói với bà Mai – Bác, Tổng giám đốc mời bác vào ạ, anh ấy sẽ ra ngay – Giọng nói mềm nhẹ, chỉ nghe đã khiến người ta không kìm được muốn yêu thương
- Bác biết rồi, nếu nó có thể có một người vợ như cháu có phải tốt không ? – Bà Mai vừa tiếc vừa nói mà không để ý nụ cười khổ trên môi Bảo Châu.
- Cảm ơn bác đã quý mến cháu, nhưng bây giờ tình yêu của cháu đối với Phong đã hết rồi, có lẽ bác cũng nên thử chấp nhận Lâm Mẫn Nhi – Châu nói nhẹ
- Chấp nhận con bé đó ? Không bao giờ - Nghe đến tên Nhi, bà Mai thể hiện sự chán ghét rõ ràng.
- Châu định nói tiếp nhưng nghe thấy tiếng chân đến gần cô nuốt những lời muốn nói vào trong, rồi xoay người rời khỏi phòng.
- Mẹ hôm nay đến đây có chuyện gì vậy ?
- Sao vậy ? Mẹ không được đến đây sao ? Nghe giọng con có vẻ không chào đón mẹ lắm thì phải – Bà Mai sắc bén hỏi

- Không phải như vậy chỉ là con tò mò một người bình thường rất ít khi quan tâm đến con cái cũng như công ty như mẹ sao hôm nay lại tới đây mà thôi – Phong nói như không có chuyện gì, nhưng từng câu từng chữ như đánh vào lòng bà Mai

- Con... ? – Nén sự tức giận vào trong người, bà nhẹ giọng nói – Được thôi, hôm nay mẹ đến đây chỉ để nói mẹ không đồng ý chuyện con và con bé kia

- Con không đồng ý – Phong lạnh nhạt nói

- Con đồng ý hay không mẹ không quan tâm. Chẳng lẽ con muốn làm xấu mặt cả nhà ta sao ? Đường đường là một tổng giám đốc tập đoàn lớn, lại đi yêu một con bé đến đại học còn chưa tốt nghiệp, bằng cấp không có, nó lấy cái gì mà muốn bước vào nhà chúng ta ? Mẹ đã sắp xếp rồi, mai con đến gặp nhà tập đoàn nhà họ Đằng với mẹ. Hai bên cũng đã có ý sẽ cho con và con bé Nhã Linh đính hôn trước rồi mới kết hôn... - Không đợi bà nói hết, Phong đã ngắt lời

- Con không đồng ý. Nhã Linh chắc chắn cũng sẽ không đồng ý chuyện này. Con sẽ không kết hôn với cô ấy

- Ta cũng không đồng ý chuyện của con và con bé Lâm Mẫn Nhi kia. Nó không xứng với con

- Mẹ luôn nói cô ấy không xứng với con, vậy theo mẹ thế nào mới là xứng với con ? – Rõ ràng là một câu hỏi dành cho bà Mai nhưng Phong không đợi bà Mai trả lời đã nói – Là con nhà giàu, cùng một tầng lớp mới xứng với con ? Đó là ý nghĩ của mẹ đúng không ? Vậy mẹ có nghĩ đến cảm nhận của con không ? Mẹ không chấp nhận Nhi chỉ vì mẹ không chịu nổi việc giữa bố và mẹ cô ấy. Chẳng nhẽ con lại phải gánh lấy cái kết cục của chuyện giữa mấy người sao ?

- Sao con có thể nói thế ? – Bà Mai tức giận nói

- Mẹ đã bao giờ nghĩ cho bọn con chưa ? Mẹ trước nay chỉ lo nghĩ làm thế nào để giữ được cha chứ chưa bao giờ quan tâm bọn con. Mẹ có biết con thích gì hay ghét gì sao ? Mẹ có biết con muốn hay không muốn cái gì không ? Mẹ chỉ biết ép buộc bọn con làm theo lời mẹ chỉ vì cái suy nghĩ là đó là tốt nhất với bọn con nhưng mẹ có thực sự biết cái gì là tốt nhất với bọn con hay sao ? – Phong nhếch mép cười – Phu nhân chủ tịch, bà có biết bây giờ con bà nghĩ gì sao ? Bà mãi mãi không biết, đứa con gái của bà đã từng mong chỉ cần được bà quan tâm hỏi han một chút nó sẽ vui cả tháng nhưng bà chưa từng làm vậy....

« Bốp »

Một tiếng « bốp » vang lên trong phòng. Bà Mai không tin, nhìn bàn tay vừa đánh con trai của mình.

- Phong, mẹ...

- Không sao, con cũng đã quen với điều này rồi, mẹ chưa bao giờ quan tâm bọn con cả - Phong đau khổ cười – Trong lòng mẹ chỉ biết có một mình mình mà thôi

Bà Mai tuy rất tức giận với những lời mà Phong nói nhưng chính bà cũng không ngờ rằng mình lại tát con trai như vậy. Nhìn vết đỏ trên mặt Phong, bà hối hận. Đề nén sự hối hận trong lòng, bà Mai ép bản thân đứng thẳng, lạnh giọng nói

- Dù sao mai con cũng phải đi cùng với mẹ, trưa mẹ sẽ đến rồi chúng ta cùng đi

Phong nhìn bóng bà Mai rời khỏi phòng khách mà không khỏi cảm thấy buồn rầu, anh cũng không biết mình buồn vì cái gì, vì người mẹ lãnh đạm, lạnh lùng này của mình hay vì chuyện bà vẫn phản đối anh và Nhi.

Sau khi gặp bà Mai, tâm tình trở nên rất xấu, nhân viên trong công ty đều sợ không dám đến gần.

Cùng hôm đó, Bảo Châu gọi điện tìm Mẫn Nhi.

Đang ngồi ở nhà, Nhi thấy có điện thoại đến thì ngạc nhiên, rất ít khi có người gọi điện đến cho cô giờ này.

- Alo ?

- Cô là Nhi ?

- Đúng vậy, ai vậy ? – Nhi ngạc nhiên hỏi

- Tôi là Bảo Châu, chúng ta có thể gặp nhau không ?

Bảo Châu ? Nhi vô cùng ngạc nhiên khi thấy Bảo Châu tìm mình.

- Cô ở đâu vậy ?

- Đến quán cafe ở ngã tư sau công ty được không ?

- Vậy mấy giờ ?

- 30 phút nữa.

- Được

- Vậy tôi chờ cô ở đó

- Tút.. tut – Ngay sau đó Bảo Châu cúp máy chỉ để lại tiếng TUT TUT dài.

Tuy ngạc nhiên nhưng Nhi vẫn đến gặp Châu. Sau nửa tiếng, Châu đến quán cafe phía sau công ty. Khi cô đến Bảo Châu đã ngồi ở đó, hướng cô cười nhẹ

- Xin chào, chắc cô nhận ra tôi – Bảo Châu hỏi

- Cô không thay đổi gì nhiều so với trí nhớ của tôi – Nhi nhẹ giọng nói. Cô ấy vẫn xinh đẹp như xưa, vẫn có vẻ sang trọng, quý phái, lại có chút quyến rũ của phụ nữ. Có lẽ người con gái nào nhìn thấy cô cũng đều cảm thấy tự ti.

- Tôi có thể coi đây là lời khen hay là chê đây ? – Bảo Châu cười, giọng nói không có chút mỉa mai

- Cô vẫn đẹp như vậy – Nhi bổ sung

- Haha, cô vẫn ngây thơ như trước, có lẽ bản tính con người mãi mãi không thể thay đổi được

- Có thể, chỉ cần họ muốn

- Cũng đúng, chỉ cần bản thân muốn và cố gắng, có gì mà không được cơ chứ. Nhưng đến giờ tôi mới phát hiện ra một điều, có những thứ không phải chỉ cần ham muốn và cố gắng là có được vì đó là những thứ vốn không thuộc về mình.

Nhi không nói gì mà chỉ im lặng lắng nghe

- Cô uống gì không ? – Bảo Châu lịch sự hỏi

- Cho tôi cốc nước cam – Nhi cười

- Cà phê không tốt cho thai nhi, cũng đúng – Bảo Châu nhìn Nhi, cười. Thấy sự ngạc nhiên trong ánh mắt của cô, Châu không nói. Cô biết chuyện này cũng là điều bình thường – Tôi có người bạn làm trong bệnh viện, biết được chuyện này

Nhi gật gật đầu, lại nghe thấy Bảo Châu nói :

- Tôi yêu Lâm Phong, đó là sự thực. Không phải vì tiền tài, gia thế hay là vì vẻ ngoài của anh ấy. Mà là sự lạnh lùng, tàn nhẫn của anh ấy. Tuy lạnh lùng, nhưng anh ấy chưa bao giờ để những người bạn gái của anh ấy chịu thiệt thòi. Tôi cũng không hiểu được, ở anh ấy luôn toát ra một loại khí khiến người khác bị cuốn hút – Điều này Nhi có thể hiểu, chính cô cũng bị loại khí toát ra từ người anh quyến rũ – Khi biết cô trở thành bạn gái của anh ấy, rồi đến khi cô rời đi, tôi chưa bao giờ buông tha cho hy vọng có ngày trở thành vợ anh ấy. Trước đây, tôi luôn tự tin với bản thân mình, lại được sự yêu thích của bác Mai, tôi càng không muốn từ bỏ hy vọng. Tôi nghĩ mình đã theo anh được 5 năm rồi, ít nhiều cũng phải có tình cảm. Tôi sẽ dựa vào đó để tiến vào lòng anh để trở thành người bên cạnh anh - Nhưng cánh cửa trong lòng anh luôn từ chối cô, nó vẫn luôn đóng mỗi khi cô tiến lại gần, chưa bao giờ mở ra với cô. Cô nghĩ chỉ cần không có người khác mở được cánh cửa đó, cô cũng đã mãn nguyện rồi. Nhưng từ khi người con gái đó quay trở lại, cánh cửa từng đóng lại với cô và bao người khác lại lần nữa mở ra – Nhưng khi cô quay về, cánh cửa từng đóng chặt đó lại lần nữa rộng mở. Nó mở rộng cánh cửa đón chào người con gái đó quay về như chào đón vị chủ nhân cũ quay về ngôi nhà vậy. Lúc đó tôi không cam lòng, tôi bên anh ấy suốt 4 năm qua, người luôn

ở bên cạnh anh lúc anh gặp khó khăn trong công việc là tôi, vì sao khi cô xuất hiện thì đã chiếm mất vị trí của tôi ? Tôi không phục.

- Nhưng khi nhìn thấy tình cảm của anh ấy dành cho cô, tôi không khỏi suy nghĩ lại có phải tôi đã sai hay không ? Có phải người tên Lâm Mẫn Nhi đã cướp mất vị trí của tôi hay vị trí đó chưa bao giờ là của tôi ? Có phải là cô là người cướp đi trái tim của anh hay chính trái tim anh tự mở cửa với cô ? Tôi tự hỏi bản thân mình điều đó - Năm đó khi cô nói ra sự thật với Nhi, trái tim cô chỉ cảm thấy trống rỗng mà không có sự vui mừng như tưởng tượng - Năm đó đó tôi thuyết phục chính bản thân mình nên tranh thủ cơ hội cô rời đi để ở bên cạnh anh, chiếm lấy lòng anh, nhưng có lẽ chính từ lúc tôi nói cho cô cái sự thật kia, tình yêu của tôi đối với anh ấy đã chết rồi. Những gì tôi cố gắng giữ lại trong 4 năm qua chỉ là tro tàn của tình yêu đã qua. Tôi hy vọng cô có thể ở bên cạnh anh ấy

- Sao lại nói những điều này với tôi ? - Vẫn luôn im lặng nghe Bảo Châu nói, Nhi hỏi

- Vì sao ư ? Vì tôi muốn dứt bỏ hình ảnh của một quãng tình yêu mù quáng này đi. Tôi đã tự chôn bản thân mình trong đó suốt 5 năm qua rồi, tôi không muốn tiếp tục lãng phí thời gian với một tình yêu không thuộc về mình như vậy nữa. Tôi cũng đã mệt mỏi rồi - Bảo Châu cười, nụ cười đơn thuần mà không còn chút gian xảo nào nữa - Tôi biết bác gái không đồng ý chuyện của hai người nhưng tôi thật lòng chúc cô và anh ấy hạnh phúc, có như vậy tôi mới thoải mái mà bắt đầu một đoạn tình yêu mới.

- Cảm ơn cô, cảm ơn cô đã chăm sóc cho anh ấy trong thời gian qua - Nhi nắm tay Bảo Châu - Có lẽ nhờ cô nói ra sự thật, bọn tôi mới nhận ra tình cảm thực sự của chính mình

- Cô không hận tôi sao ?

- Hận cô liệu có thể thay đổi mọi chuyện hay không ? Dù không có cô thì chuyện cũng sẽ bại lộ. Tôi không hận cô, thực sự chưa bao giờ

- Cảm ơn, Mẫn Nhi - Khóe mắt Bảo Châu cay cay, cô có thể cảm nhận được màn sương mù trước mắt mình, nhưng cô cũng cảm thấy thoải mái vì việc mình làm hôm nay. Có lẽ nói ra tất cả mới là điều tốt nhất đối với cô

-Bảo Châu, thực sự rất cảm ơn cô, có lời chúc của cô, tôi cảm thấy mình có thêm can đảm để tiếp tục. Tôi cũng biết nhiều người không đồng ý chuyện của tôi và Phong, nhưng lời của cô đã khiến tôi có thêm can đảm để tiếp tục, để khiến mọi người công nhận chúng tôi.

- Vậy, hai người phải hạnh phúc, bao giờ làm đám cưới thì phải gửi thiệp mời cho tôi đó

Đến khi anh về nhà, tâm tình vẫn xấu như vậy nhưng lại không dám phát ra trên người Nhi. Cô cũng cảm nhận được sự khác thường của anh, sau bữa cơm, cô tiến đến bên anh hỏi :

- Phong, anh sao vậy ? Hôm nay anh rất lạ, ở công ty có chuyện gì sao ?

- Không có gì, chỉ là một chút chuyện bực mình mà thôi, em đừng suy nghĩ nhiều - Phong nhẹ nhàng nói, thấy cô, tâm tình anh cũng lắng xuống phần nào

- Anh đã nói chung ta sẽ không giấu nhau chuyện gì nữa, có khi nói ra anh sẽ cảm thấy thoải mái hơn

Phong chần chừ, anh không biết có nên nói ra hay không, anh không muốn làm cô lo lắng, nhưng nếu không nói ra, sẽ càng khiến cô lo lắng hơn. Rồi Phong kể lại chuyện gặp bà Mai và những gì bà nói hôm nay với Nhi.

Trái ngược với suy nghĩ của anh là cô sẽ buồn phiền, cô lại chỉ nhẹ dựa vào lòng anh nói

- Anh có biết hôm nay em gặp ai không ?

- Ai ?

- Bảo Châu, cô ấy và em đã nói chuyện với nhau

Nghe thấy vậy, Phong nhảy dựng lên, người con gái kia còn định làm gì nữa, cô đã một lần phá hoại chuyện giữa họ, anh không cho phép cô ta lại lần nữa làm như vậy : - Cô ấy đã nói gì với em ?

- Không có gì, cô ấy chúc chúng ta hạnh phúc. Anh có biết không, khi nghe thấy cô ấy nói vậy em thực sự rất muốn khóc. Sự cố gắng của chúng ta không phải đã thành công rồi sao ? Khi cô ấy nói vậy em có cảm giác rồi chúng ta sẽ khiến mẹ anh công nhận và chúc chúng ta hạnh phúc. Cho nên những gì mẹ anh nói hôm nay em sẽ không để tâm, em sẽ khiến bà ấy thay đổi suy nghĩ và sẽ chấp nhận em. – Nhi dừng lại một lúc rồi nhìn anh – Vậy cuộc gặp mặt ngày mai anh tính sao ?

- Đừng lo lắng, anh sẽ có cách sau. Anh tin tưởng, Nhã Linh sẽ không chấp nhận, con bé như em gái của anh mà thôi

- Được, nhưng anh phải hứa với em, từ nay về sau, nếu có chuyện như vậy thì phải nói với em, em không muốn anh lo lắng mọi chuyện một mình, điều đó khiến em có cảm giác mình là một người vô dụng, chỉ có thể chờ anh đến bảo vệ mà thôi

- Anh biết rồi, sau này sẽ không còn chuyện như vậy nữa.

- Sau này nếu chúng ta có chuyện gì thì cũng hãy nói với đối phương, em không muốn giữa chúng ta có khoảng cách

- Làm sao có chuyện đó được, anh sẽ mãi ở bên cạnh em.

- Vậy mai anh định như thế nào ? – Nhi hỏi, trong lòng cô rất lo lắng nhưng cô tin chắc, anh sẽ có cách giải quyết chuyện này

- Anh sẽ nói rõ với họ về chuyện này. Nếu họ không đồng ý cũng không sao, dù sao cũng là anh cưới em chứ không phải mẹ anh cưới em. Đừng lo quá, anh cũng tin là Nhã Linh sẽ không đồng ý chuyện này đâu – Anh nhẹ an ủi cô, làm cho cô bớt lo lắng.

- Được rồi, em tin anh – Cô vòng tay ôm lấy thắt lưng anh

- Mau ngủ đi, không lại mệt đấy

- Ừm – Cô nhẹ ừ một tiếng rồi nhanh chóng đi vào giấc ngủ.

Trưa hôm sau, đúng như đã nói, bà Mai đến công ty bắt Phong đi với mình

- Con tốt nhất nên biết yên ổn ẹ, đừng để mẹ mất mặt trước gia đình nhà họ - bà Mai cảnh cáo con trai

Phong không nói gì mà chỉ thờ dãi trong lòng. Mẹ anh lúc nào cũng vậy, lúc nào cũng chỉ biết nghĩ đến mặt mặt với không mặt mặt, lúc nào cũng chỉ nghĩ đến thể diện của bà và gia đình mà chưa bao giờ nghĩ cho người khác. Cái sự áp đặt mà bà đặt lên người anh khiến anh cảm thấy thật khó thở.

Họ đến một nhà hàng sang trọng, bên trong trang hoàng đẹp đẽ, nhìn qua cũng biết đây là nhà hàng dành cho giới thượng lưu.

- Chào bà Đặng. Lâu ngày không gặp, trông bà càng ngày càng đẹp ra đó – bà Mai thấy phu nhân nhà họ Đặng thì cười sởi lởi, rồi nhìn thấy cô gái bên cạnh bà Đặng thì vô cùng hài lòng cười - Nhã Linh, cháu không thay đổi mấy. Sao về nước mà không đến nhà bác chơi lần nào vậy ?

- Bác Mai, cháu cũng có chút chuyện bận nên không đến nhà bác được, khi nào có dịp cháu sẽ đến – Nhã Linh lễ phép nói, lại nhìn thấy Phong đứng bên cạnh khuôn mặt lạnh lùng thì nháy mắt với anh – Anh Phong, hôm nay ăn mặc thật bảnh bao, tí nữa định đi chơi với chị Nhi sao ?

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên với câu nói này của Nhã Linh. Bà Mai thì sửng sốt vì cô cũng biết Mẫn Nhi, Phong thì ngạc nhiên không biết cô định làm gì còn mẹ Nhã Linh thì không hiểu Nhi là ai ?

- Nhi là ai vậy ? – bà Đặng hỏi

- Mẹ à, đó là người yêu anh Phong đó. Chị ấy rất xinh, lại rất giỏi giang, mẹ mà nhìn thấy kiểu gì cũng sẽ thích cho coi – Nhã Linh rất thích người chị dâu tương lai này. Mẫn Nhi cho cô cảm giác nhẹ nhàng, êm ái, khiến cô vô cùng thích và hài lòng.

- Người yêu ? – bà Đặng cao giọng nói, rồi quay sang nhìn bà Mai – Phong có người yêu rồi sao ?

Không đợi bà Mai trả lời, Phong đã tiếp lời

- Dạ, đúng vậy ạ, cháu đã có người yêu, cô ấy tên là Lâm Mẫn Nhi – Nhắc đến Nhi, trong mắt anh tỏa ra ánh sáng nhẹ nhàng, đầy yêu thương

- Con nói cái gì vậy ? – bà Mai thấy con trai nói năng lung tung thì tức giận

- Mẹ, con chỉ đang nói sự thực mà thôi

- Mẹ, bác Mai, hai người sao vậy ? – Nhã Linh tỏ vẻ không biết gì hỏi

- Nhã Linh, hôm nay hai nhà gặp mặt là định để cho hai đứa tiến tới hôn nhân, nhưng mà – bà Đặng chưa nói hết thì Nhã Linh đã cướp lời

- Mẹ, hôn nhân ? Con không đồng ý, con không đồng ý – Cô khua tay múa chân tỏ vẻ phản đối

- Nhã Linh, Phong là một người tốt, sao con có thể không đồng ý, với lại, không phải hai đứa chơi rất thân từ bé sao ?

- Mẹ, con có người con thích mà – Nhã Linh đỏ mặt nói, nhắc đến người trong lòng mình, mặt cô lại đỏ ửng lên

Bà Đặng thấy con gái lên tiếng như vậy thì vô cùng ngạc nhiên, bà không hề biết con gái mình đã có người trong lòng.

- Là ai ?

- Mẹ cũng biết người đó mà, nhưng bây giờ còn chưa thể nói ẹ nghe được – Vừa nói cô vừa rúc đầu vào vai bà Đặng, làm nũng nói

- Bố cô nữa, lại còn úp úp mở mở - bà Đặng luôn yêu thương con gái, nghe Nhã Linh nói vậy cũng chẳng tức giận gì mà chỉ yêu chiều vỗ vỗ đầu cô

Bà Mai vẫn còn đang bị shock trước những gì Linh nói nên không thể nói được gì. Phong thì cười thầm, anh biết là kiểu gì Nhã Linh cũng sẽ từ chối mà, chỉ là không nghĩ cô còn có thể nghĩ ra cái lý do này.

- Thừa mẹ, thừa bác, con có việc bận, con xin phép đi trước – Phong đứng lên, cúi người lễ phép chào hỏi người lớn hai nhà rồi quay lưng đi.

Bà Mai bị con trai làm cho vô cùng tức giận, thấy Phong rời đi cũng xin phép rồi đi theo

- Con đứng lại ẹ - Đang chuẩn bị lên xe Phong nghe thấy tiếng hét giận dữ của bà Mai

- Mẹ có chuyện gì nữa ? – Vẫn lạnh nhạt như cũ, Phong hỏi bà Mai

- Con như vậy là có ý gì ? Sao có thể vô cớ chạy đi như vậy chứ ?

- Mẹ không nghe thấy sao ? Nhã Linh nói cô ấy có người trong lòng rồi, mẹ còn muốn thế nào nữa?

- Chẳng lẽ con không biết đường mà cướp lại con bé sao?

- Không có yêu thì sao lại cần phải cướp. Hai bọn con cũng chẳng phải là yêu nhau gì tại sao mẹ muốn con “cướp” cô ấy lại cơ chứ - Phong cố ý ngân dài chữ cướp ra, giọng điệu đầy mỉa mai

- Con...

- Mẹ, con đã có người yêu, cũng sắp thành một người cha, mẹ đang bảo con phản bội người con yêu và đứa con của mình để cưới người con gái khác sao.

- Cha? Con? Con nói vậy là sao? – Bà Mai vừa ngạc nhiên lại vừa có chút vui mừng hỏi. Ở cái tuổi này của bà, sao lại không mong có đứa cháu cơ chứ. Bà cũng như bao người mẹ già khác, chỉ mong có cháu bé mà thôi

- Nhi mang thai.

- Nó có thai? Của con? Con chắc chứ - Nghe thấy vậy, bà Mai chần chừ hỏi

Nghe thấy vậy, Phong đột nhiên cảm thấy tức giận. Anh không cho phép người khác có ý xấu về Nhi của anh, cho dù đó có là người nhà của anh đi chăng nữa

- Mẹ, mẹ nên suy nghĩ lại lời nói của mình. Con có thể dám chắc đó là con của con.
 - Sao con dám chắc chứ? Dù sao cũng đâu kiểm tra được ADN đâu cơ chứ
 - Mẹ, con nói lại lần nữa, đó là con của con – Phong lạnh lùng nói, trong giọng nói không giấu được sự tức giận
 - Được rồi, thì là con của con. Nếu đã vậy thì nó sẽ là cháu nhà họ Nguyễn nhưng mẹ nó thì đừng hòng bước chân vào cái nhà này
- Phong nghe vậy thì vô cùng ảo não, mẹ anh luôn như vậy, không bao giờ chịu nghĩ cho người khác. Anh chán nản bước lên xe, trước khi đi còn quay sang nói với bà Mai
- Mẹ, đã bao giờ mẹ thực sự nghĩ cho bọn con chưa ? Đã bao giờ mẹ nghĩ được cái gì khác ngoài hai chữ thể diện của gia đình mình ? - Nói rồi anh phóng xe rời đi. Anh không thể chịu hơn được nữa những lời nói xúc phạm của mẹ mình với Nhi. Đối với anh, đó cũng là xúc phạm chính anh.
- Về đến nhà, đón chào anh là một sự im lặng đáng sợ. Tâm tình đang khó chịu của anh lại bị sự hoảng sợ chiếm lấy. Rồi anh nghe thấy tiếng trong nhà vệ sinh, sự hoảng sợ biến mất nhưng sự lo lắng lại dấy lên trong lòng
- Nhi, em sao vậy ? – Phong chạy nhanh về phía nhà vệ sinh, khi anh mở cửa ra Nhi đang ngồi sụp trước bồn cầu, không ngừng nôn khan
 - Oẹ... ọe
 - Nhi, sao vậy ? – Anh lo lắng, vừa hỏi vừa vỗ vỗ lưng cô – Em không khỏe chỗ nào sao ?
- Trả lời anh vẫn là tiếng nôn khan của cô. Nhi biết anh đang lo lắng nên cũng chỉ biết lắc lắc đầu ý bảo anh là cô không sao hết.
- Đợi cô ngừng nôn thì trán anh đã đầy mồ hôi
- Em làm sao thế ? Ăn phải cái gì à ?
 - Không sao, hiện tượng bình thường mà – Nhi lau mặt rồi quay sang nhìn anh
 - Hiện tượng bình thường ? – Nghĩ nghĩ một lúc, anh đột nhiên nhớ ra – Ý em là hiện tượng bình thường khi mang thai ?
- Thấy cô gật gật đầu anh biết là mình nói đúng, rồi ôm cô vào lòng, tay đặt lên bụng cô nói – Anh mà biết có con mà khiến em khổ thế này, anh đã chả có con làm gì
- Sao anh lại nói thế ? – Nhi cau mày, không hài lòng với anh
 - Con thì sao ? Cũng chả phải là sinh ra em, quan tâm làm gì.
 - ... - Nhi không thể nói gì thêm được, nên đành quay sang chuyện khác - Sao lại về sớm vậy ? Không phải là nói đi cùng với mẹ anh sao ?
- Bây giờ cũng chỉ mới sớm chiều, mọi khi anh phải 5, 6 giờ mới về nhà.
- Gặp rồi, xong rồi.
 - Nhanh vậy sao ?
 - Ừm, cũng đã giải quyết xong rồi
 - Vậy anh giải quyết như thế nào ? Mau nói em nghe đi – Nhi giục Phong, cô rất tò mò không biết anh đã nói những gì
- Phong kể lại cho Nhi nghe cuộc gặp mặt ngày hôm nay. Nhi nghe thấy vậy thì vô cùng ngạc nhiên, càng nghe, mắt cô càng tròn to hơn
- Sao cơ ? Nhã Linh đã có người trong lòng rồi sao ? – Nhi kinh ngạc nói

- Anh cũng không biết, cô ấy nói vậy. Dù sao cũng không phải chuyện của anh, anh hỏi làm gì – Phong thờ ơ nói

- Vậy còn gì nữa không ?

- Sau đó thì anh rời đi, chỉ có vậy thôi – Anh không kể cho cô nghe đoạn đối thoại với mẹ anh vì không muốn làm cô lo lắng nhiều. Bác sỹ đã nói, người mang thai cần giữ tâm trạng luôn luôn vui vẻ.

- Vậy à ? – Giọng cô không giấu được sự thất vọng. Cô cứ nghĩ rằng sẽ có cái hay ho để nghe cơ, hóa ra là chỉ có vài câu như vậy mà thôi.

Phong nhìn bụng cô, vì mới chỉ được 3 tháng nên cũng chưa thấy bụng nhô ra, anh lại quay ra nhìn cô. Trong lòng anh lúc này chính là hình ảnh đẹp nhất, có cô ở bên cạnh, trong căn nhà của họ. Rồi nhớ tới lần trước cô hỏi anh

- Anh thích con sinh ra xấu hay đẹp ?

- Xấu hay đẹp thì có quan trọng không? – Phong ngạc nhiên nhìn cô, không biết vì sao cô lại hỏi anh như vậy

- Em nghe nói nếu ngày bé bạn đáng yêu thì lớn lên sẽ xấu xí, còn nếu ngày bé bạn xấu xí thì lớn lên sẽ vô cùng dễ thương.

- Em nghe ở đâu vậy?

- Mẹ em nói vậy – Nhi cười cười nói

- Vậy chắc ngày xưa em rất xấu? – Phong không tiếc lời trêu

- Có anh mới xấu ý. Mẹ em nói ngày xưa em rất dễ thương nhé

- Vậy chứng tỏ bây giờ em rất xấu rồi?

- Anh.. Anh...Nếu em xấu anh còn yêu em làm cái gì? – Nhi khẽ gắt

- Biết sáo được, anh cũng đang muốn hỏi em tại sao đây. Rõ ràng em rất xấu, lại chẳng thông minh, thế mà anh lại yêu em.

- Anh được lắm, ai bắt anh phải như vậy chứ? – Nhi bĩu môi, quay đi, không nói chuyện với anh.

- Nhưng trong mắt anh, em lại là trường hợp đặc biệt, mẹ em nói như vậy nhưng lúc nào mà chẳng có trường hợp đặc biệt cơ chứ. Em bây giờ vẫn rất dễ thương – Anh nhìn cô, hai tay vòng qua ôm lấy cô

- Hừ, ai thêm tin. Anh nói dối

- Nói dối? Đường đường là một Tổng giám đốc chẳng lẽ lại cần đi nói dối với em sao? Em đang khinh thường anh đấy à?

- Không dám, không dám – Cô thấy anh híp mắt lại, biết nếu cô nói đúng sẽ bị anh trừng phạt như thế nào nên lắc đầu nguây nguẩy

- Coi như em biết điều, được rồi, vì em nói ra câu đấy nên anh sẽ thưởng cho em.

Ai, trả lời kiểu gì cũng bị anh lấn đến lấn lui, biết vậy cô không nói gì cho rồi.

Nghĩ đến lúc đó cô ngậy thơ trả lời anh, anh kìm không được nụ cười trên môi.

- Anh cười cái gì vậy? – Là, rất là, Phong rất ít khi có biểu hiện như vậy nhé.

- Không có gì, nghĩ lại chút chuyện cũ mà thôi

- Chuyện gì? – Tò mò, Nhi giựt giựt góc áo anh hỏi

- Không. Nói... Cho... Em ... Biết – Anh kéo dài từng chữ nói với cô, nhìn gương mặt ngậy ra của cô, anh hôn chụt một cái lên má, khiến má cô đỏ bừng

52. Chương 53

“Reng...Reng”

Đang ngồi trong phòng làm việc thì điện thoại của Phong reo lên. Nhìn dòng chữ hiện lên trên điện thoại, anh lại cảm thấy đau đầu

- Alo?
- Tối hôm nay con có bận gì không? – Đầu dây bên kia vang lên giọng nói trầm thấp
- Không. Bố gọi cho con có chuyện gì sao?
- Không có gì, chỉ là muốn con về nhà ăn cơm một bữa mà thôi
- Con không đi được, ở nhà còn Nhi. Cô ấy ở một mình con không yên tâm – Anh từ chối
- Không sao, bố cũng muốn con bé đến luôn. Hai đứa cũng nên về ăn cơm một bữa chứ, con bé Lâm Trang cũng sẽ về nhà hôm nay.
- Được rồi, con sẽ bảo cô ấy.

Sau khi ông Thành cúp máy, Phong đau đầu day day hai bên thái dương. Anh không biết hôm nay cha mẹ anh gọi bọn họ về làm gì nhưng anh cũng không thể từ chối vì anh biết Nhi sẽ không đồng ý việc này. Anh lấy điện thoại ra, gọi điện cho Nhi

- Alo? – Sau vài hồi chuông, Nhi mới trả lời điện thoại
- Sao lâu vậy? Em vừa làm gì?
- Người ta đang lau nhà, anh gọi điện có chuyện gì vậy?

Nghe thấy cô nói vậy, anh lập tức nói – Ai cho em làm việc nhà? Không phải anh đã nói là em cần phải nghỉ ngơi hay sao?

- Nhưng không có việc gì làm, em cảm thấy buồn tay buồn chân thế nào ý
 - Vậy bắt đầu từ ngày mai, em đến công ty làm việc với anh – Giọng anh dứt khoát, không cho phép cô cự tuyệt
 - Anh... sao có thể độc quyền chuyên chế như thế cơ chứ? – Cô phụng phịu nói
 - Không cho phép không nghe. Chiều nay em ngoan ngoãn ngồi nhà, anh sẽ về đón em
 - Chúng ta đi đâu sao? – Nhi nghe thấy vậy thì ngạc nhiên
 - Bố mẹ anh gọi điện bảo chúng ta về ăn cơm, cả em gái anh cũng sẽ về
 - Sao cơ? – Cô vội vàng hỏi
 - Yên tâm, đừng lo lắng, có anh ở đó, họ sẽ không làm gì em đâu. Em chỉ cần ngoan ngoãn ngồi nhà chờ anh là được.
 - Em biết rồi
 - Không cho phép làm việc nhà, khi về anh mà biết thì em chết với anh đó – Trước khi cúp máy anh vẫn không quên ra lệnh cho cô
 - Biết rồi mà – Cô chu môi nói, người này không biết có phải là từ thời cổ đại phong kiến sống đến bây giờ không biết nữa? Suốt ngày chỉ biết ra lệnh cho cô mà thôi. Hừ
- Buổi tối, anh về nhà đón cô đã thấy cô thay xong quần áo, đứng ngoài cửa chờ anh
- Sao không ngồi trong nhà đợi anh? – Anh không hài lòng nhìn cô
 - Tiết kiệm thời gian – Nhi nghịch ngợm nháy mắt với anh – Được rồi, mau đi thôi, để bố mẹ anh chờ sẽ không hay đâu – Nhi kéo kéo tay Phong lên xe

Nhà của họ cách khá xa nhà của Phong, lại thêm tắc đường nên phải mất gần 1 tiếng hai người mới đến nhà của Phong. Đến trước cửa nhà, Nhi vô cùng lo lắng. Đây là lần thứ 2 cô vào nhà của anh. Lần đầu tiên cô cũng cảm thấy lo lắng nhưng không như bây giờ vì cô chưa biết chuyện giữa cha mẹ của cô và anh. Nhưng bây giờ, khi đã biết cô càng lo lắng hơn. Cô sợ phải nghe những lời khinh miệt của bà Mai dành ình, lại càng sợ phải đối mặt với ánh mắt hiền từ của ông Thành.

Nhận ra sự khác biệt của cô, Phong nắm lấy tay cô, nhẹ giọng nói:

- Đừng sợ, có anh.

Cô nhìn anh mỉm cười, mọi nỗi sợ hãi, lo lắng vì cái nắm tay của anh mà biến mất. Cô biết cho dù là chuyện gì, chỉ cần có anh ở bên cạnh cô không cần phải lo lắng chuyện gì nữa. Mọi thứ sẽ có anh ở bên cô giúp đỡ và gánh lấy. Cô biết ý lại như vậy là không nên, nhưng cô lại không thể nào làm thế, theo bản năng, cô chỉ biết dựa vào anh, lấy anh làm chỗ dựa cho chính mình

Hai người bước vào nhà, bên trong không khí có chút khác lạ.

- Anh trai, sao đến muộn vậy? Mau lên, mau vào trong đi – Lâm Trang thấy hai người đến thì nhanh nhẹn tiến tới kéo tay hai người vào bàn ăn

- Hai đứa đến muộn vậy? Có chuyện gì sao? – Ông Thành ôn hòa nói, khác hẳn so với sự nghiêm khắc ngày thường

- Bọn con xin lỗi, vì đường quá đông nên mới vậy – Vừa nói anh vừa kéo ghế, để Nhi ngồi xuống rồi mới ngồi vào vị trí bên cạnh

- Nếu đã biết là sẽ muộn thì từ sau đừng mời nữa. Dù sao phụ nữ cũng mất nhiều thời gian để trang điểm, làm đẹp – Bà Mai vẫn sắc bén như ngày nào nói

Phong không để tâm đến lời bà nói, chỉ lo lắng quay sang nhìn sắc mặt Nhi. Cô chỉ im lặng, môi hơi mím. Bên dưới bàn, tay anh nắm lấy tay cô, biểu hiện như anh sẽ bảo vệ cô. Điều này khiến cô an tâm hơn, môi nở nụ cười nhẹ.

- Cũng đã đến rồi, mau ăn đi thôi – Ông Thành cũng không muốn làm mất không khí bữa ăn, nên chuyển chủ đề - Dạo này công ty thế nào rồi?

- Điều rất tốt. Lợi nhuận tăng hơn 5% so với tháng trước.

- Vậy thì tốt rồi – Rồi ông quay sang nhìn Nhi – Còn cháu thì sao? Dạo này có khỏe không?

- Cảm ơn bác, cháu vẫn khỏe ạ - Nhi cúi cúi đầu nói

- Vậy thì tốt, có thai cần ăn nhiều vào, như vậy mới tốt cho cả mẹ lẫn con

Nhi và Lâm Trang khi nghe vậy đều cảm thấy ngạc nhiên.

- Cậu có thai? Lúc nào? Từ bao giờ? Sao không ai nói gì cho con biết hết vậy? – Lâm Trang hét lên, cô sắp làm cô nhé. Thực sung sướng, nghĩ đến sắp có đứa bé gọi mình “cô”, rồi mình dẫn nó đi chơi khắp nơi, cô cảm thấy thực vui vẻ

- Mới được 3 tháng thôi – Nhi ngượng ngùng nó

- Chưa cưới xin mà đã có con sẽ làm mất thể diện của gia đình ta – Đang lúc mọi người vui vẻ thì bà Mai lạnh nhạt lên tiếng

- Ý mẹ là sao? – Phong nhìn mẹ mình

- Nếu ta nói ta không đồng ý đứa bé này thì sao ? – Nghe thấy vậy, mặt Nhi trắng bệch. Không phải cô chưa từng nghĩ đến chuyện bà Mai sẽ phản đối, chỉ là cô không nghĩ bà lại có thể nói ra những lời như vậy. Bàn tay nắm chặt lại, tuy da thịt đau nhưng cũng không thể đau như tim cô lúc này.

- Bà điên rồi sao ? Nó là cháu của bà , bà muốn con bé bỏ đi đứa cháu ruột của bà sao ?

Bà Mai bị hỏi như vậy thì nhìn chăm chăm ông Thành, trong mắt có sự thương tâm. Bà yêu ông lâu như vậy nhưng cho đến bây giờ ông chưa bao giờ hiểu bà cả. Chẳng lẽ trong mắt ông, bà chỉ là một người phụ nữ độc ác như vậy thôi sao ?

Bà Mai cười lạnh – Ông nghĩ thế nào thì tùy. Tôi không nói là tôi muốn nó bỏ đi đứa bé.

- Là sao ?

- Hai đứa chia tay nhau, đứa bé thuộc về nhà họ Nguyễn – Nếu họ nghĩ rằng bà độc ác, thì cứ để họ nghĩ như vậy đi.

- Không đời nào – Phong kiên định nói

- Vậy ta sẽ không bao giờ chấp nhận nó

- Bác gái.. – Nhi lên tiếng, mọi người đều nhìn cô, không biết cô muốn nói gì – Cháu biết bác luôn tức giận, thậm chí là hận mẹ cháu vì chuyện xưa nhưng mà cháu xin bác, đừng để đứa bé chịu mọi hậu quả cả việc đó. Cháu tình nguyện nghe bác quát mắng nhưng đứa bé cũng đâu có tội gì đâu, cháu xin bác đừng chia rẽ chúng cháu.

- Cô nếu đã biết vậy, tại sao còn muốn ở bên con trai tôi ? Nếu cô đã biết chuyện xưa giữa tôi và mẹ cô, sao cô còn dám đến bên con trai tôi ? Cô có biết là người mà tôi căm thù nhất là ai không ? Là mẹ cô, chính là mẹ cô, chỉ vì bà ta mà tôi không có hạnh phúc trọn vẹn, đều chỉ vì mẹ cô mà thôi.

- Mẹ, đừng nói nữa – Lâm Trang ngồi bên cạnh nói – Mẹ đã bao giờ nghĩ cho bọn con chưa ? Mẹ bên ngoài thì nói yêu chiều con nhưng mẹ có thực sự biết con thích gì hay con ghét gì không ? Mẹ đã bao giờ ôm bọn con ngủ như những đứa trẻ khác chưa ? Mẹ có biết khi con còn nhỏ, bạn bè thường hỏi con câu gì không ? « Cậu không có mẹ sao ? » Con nói « Tất nhiên là có rồi. » Nhưng mẹ có biết bọn họ nói gì không ? « Thế tại sao mình chưa bao giờ thấy mẹ cậu đi với cậu ? ». Lúc đấy con nên nói gì ? Con chỉ biết đứng im, nhìn mọi người đều có bố mẹ đi bên cạnh, đưa đến nhà trẻ, trường học, còn chính mình thì cả năm chỉ biết đến có lái xe, tài xế, bảo mẫu. Mẹ đã từng thực sự nghĩ cho bọn con chưa ?

Bà Mai nhìn chăm chăm Trang, không thể tưởng được cô sẽ nói vậy. Bà biết chính bản thân mình không phải là một người mẹ tốt nhưng bà không nghĩ trong lòng con mình, bà lại đáng thất vọng đến vậy.

- Con thật sự nghĩ mẹ như vậy sao ? – Bà Mai thấp giọng nói

- Mẹ, con xin mẹ đừng ngăn cản chuyện của anh nữa được không ? Coi như là bù đắp cho bọn con đi.

Bà Mai không nói gì, chỉ nhẹ nhàng đi vào phòng.

Ông Thành nhìn bóng dáng cô đơn của bà, lại nhìn đến hai đứa con, nói :

- Cho bà ấy thời gian, ta tin chắc bà ấy sẽ không ngăn cản hai đứa nữa.

Rồi ông cũng rời bàn ăn, đi vào phòng.

- Thật xin lỗi, bữa cơm hôm nay lại không thể kết thúc rồi – Lâm Trang áy náy nói

- Không sao, không sao. Bọn mình về nhà nấu cái gì ăn cũng được mà – Nhi nói

- Anh đưa cô ấy về trước. Có cần anh đưa về kí túc xá không ? – Phong hỏi em gái

- Không cần, em tự về được. – Lâm Trang khoát khoát tay nói

- Nhưng giờ trời đã tối rồi, một mình cậu đi như vậy sẽ nguy hiểm lắm – Nhi lo lắng nói

- Không sao đâu, nếu có gì thì mình sẽ nhờ người đưa về, không thì ngủ lại đây, mai về ký túc xá cũng được mà.

- Vậy anh đi trước

Phong đưa Nhi về nhà, anh ôm cô hỏi

- Có đói không ?

- Hơi hơi, dù sao lúc này cũng mới chỉ ăn có chút ít
- Muốn ăn gì không ? Anh gọi người đưa tới cho
- Em đi nấu bát mì, rồi mình cùng ăn
- Nhưng mà..
- Nấu mì chứ có phải đi đánh trận đâu, anh cũng đừng có lo mãi như thế chứ
- Được rồi, vậy anh đi tắm trước – Anh hôn nhẹ lên trán cô nói
- Mau đi đi – Cô vừa nói vừa đẩy anh về phía phòng tắm

Sau khi anh tắm rửa xong xuôi, bước ra khỏi phòng tắm, trên người anh chỉ quấn duy nhất một chiếc khăn tắm quanh hông, trên tóc vẫn còn vài giọt nước rơi xuống. Nhi nhìn thấy mà không khỏi cảm thán, đúng là quá gọi cảm mà.

- Nhìn gì vậy ? – Thấy cô nhìn mình, môi anh hơi giương lên nét cười đắc ý
- Em đang tự hỏi sao anh lại có thể đẹp đến vậy – Nhi ảo não nói
- Giờ mới phát hiện ra sao ? Có phải quá muộn hay không ?
- ... - Người này có phải là quá tự tin hay không ? Cô chỉ nói vậy thôi mà đã đắc ý đến 9 tầng mây rồi

**

Trong khu biệt thự nhà họ Nguyễn, ông Thành và bà Mai lần đầu tiên nói chuyện tử tế với nhau

- Ông vẫn chưa thể quên được người đó, đúng không ? – bà Mai nhẹ giọng lên tiếng, qua bao nhiêu năm, tuy ông chưa từng yêu bà nhưng bà vẫn không buông tha cho tình yêu của mình
 - Quên hay không, có ý nghĩa nữa sao ? Dù sao cô ấy cũng chưa từng yêu tôi – ông Thành nói, trong sự kinh ngạc của bà Mai, ông tiếp tục – Bà ngạc nhiên lắm sao ? Bà luôn muốn chia rẽ tôi và cô ấy nhưng có một điều mà bà không hề biết, cô ấy chỉ yêu duy nhất một người, cũng là bố của Mẫn Nhi. Tôi chỉ là một người đứng bên ngoài, nhìn vào tình yêu của họ, trong lòng thì thầm muốn có được người con gái đó.
 - Ý ông là sao ?
 - Phương chưa từng yêu tôi, chỉ có tôi là vẫn luôn yêu cô ấy. Khi chúng ta lấy nhau, lúc đó tôi rất hận bà tại sao lại để tôi rời xa cô ấy chứ ? Tôi chỉ muốn là một người đứng ở xa nhìn cô ấy mà thôi, ngay cả điều đó bà cũng muốn cướp đi của tôi. Thế nhưng cô ấy lại chưa từng một lần quay lại nhìn tôi. Lúc đó tôi mới hiểu, dù chúng ta có lấy nhau hay không cũng không thay đổi được sự thật cô ấy không yêu tôi.
 - Vậy ông đã bao giờ từng yêu tôi chưa ?
 - Tôi đã từng thử, nhưng không được. Có lẽ là tình yêu thời còn trẻ quá sâu đậm đi, nhưng tôi cũng đã cố gắng để không khiến bà bị tổn thương. Con bé Mẫn Nhi vô tội, người nhà họ Lâm là vô tội, chỉ tôi mới là người có tội lớn nhất.
 - Tôi biết là ông sẽ nói vậy – bà Mai đưa ra một nụ cười khổ, bà biết người con gái trong tình yêu thời trẻ của ông Thành là một hình ảnh không thể xóa nhòa trong tim ông, chỉ là bà không cam lòng chính mình không thể xóa bớt đi hình ảnh đó.
 - Hai đứa nó yêu nhau, bà nên để chúng nó bên nhau. Đừng để chúng nó bỏ lỡ thời gian như chúng ta đã từng làm. Bà cũng mong nó hạnh phúc, không phải sao ?
- Bà Mai trầm mặc một hồi mới nói
- Ông có hận tôi không ?
 - Hận ? Hận bà thì có được gì ? Cho dù bà có làm như vậy hay không, có bắt ép tôi hay không, tôi vẫn không thể có được cô ấy vì trong tim cô ấy chưa từng có tôi. Chỉ là tôi không thể yêu bà, không thể đối mặt với bà. Tôi vẫn luôn lấy bà làm cái cớ cho việc chính mình mất đi Phương. Đó là sai lầm của tôi. –

Ông biết bà là một người tốt chỉ là bị tình yêu làm ở mắt chính mình mà thôi – Đừng để hai đứa nó gánh lấy hậu quả của những sai lầm của chúng ta.

- Không nói đến xuất thân của cô bé đó, nhưng bối cảnh của cô ta thì... - bà Mai giọng lưỡng lự

- Chỉ cần hai đứa yêu nhau là được. Chẳng phải đó là điều mà cả hai chúng ta đều không có được hay sao ? Chẳng lẽ bà muốn nó cũng không có được điều này ?

- Tôi... - bà Mai yên lặng một hồi mới thở dài – Thôi thì hai đứa nó muốn thế nào cũng được

Bà đầu hàng rồi, bà cũng rất yêu những đứa con của mình. Khi chúng nó còn bé, bà đã không quan tâm đến con mình được vì lúc đó trong đầu, trong tim bà chỉ có duy nhất người chồng không yêu mình kia. Bà phải mất 20 chục năm mới nhận ra được điều này, mới nhận ra bà đã quá sai. Có phải đã quá muộn hay không ?

Mọi người vẫn luôn nghĩ bà là một người phụ nữ cứng rắn, nghiêm khắc. Con bà lại nghĩ bà là một người mẹ tồi, không thể chăm sóc tốt cho con cái. Người chồng mà bà yêu thương lại nghĩ bà là một phụ nữ độc ác, tuy chưa từng hận bà nhưng cũng chưa từng yêu bà. Có ai nghĩ tới trong tim bà, một góc nhỏ nào đó thật sự rất mềm yếu. Bà cũng rất yêu thương con mình, không chăm sóc cho bọn chúng là cái sai của bà nhưng bà muốn sửa lại lỗi lầm này, bây giờ có còn kịp nữa không ?

**

- Nhi, có muốn đi đâu chơi không ? – Ôm cô trong lòng, anh đầy yêu thương khẽ vuốt ve làn da trắng của cô lúc này đã hơi ửng hồng.

- Hả ? – Cô nhìn anh, không dừng lại đi đâu chơi là sao ?

- Có nhớ lúc trước anh nói chúng ta sẽ đi Úc chơi không ? Bây giờ có muốn đi không ? – Hôm nay tâm tình anh rất vui, biết được mẹ mình đã đồng ý cho hai người bọn họ bên nhau, anh cảm thấy rất vui. Đối với anh, lời chúc hạnh phúc của mẹ mình là thứ quan trọng nhất, khiến anh vui vẻ nhất, điều đó thể hiện bà thương anh.

- Thật hả ? Có được không vậy ? – Nhi vui vẻ nhảy dựng lên, chỉ thiếu mỗi bước nhảy thẳng lên người anh mà thôi.

- Từ từ thôi, tất nhiên là được. Sếp em cho phép, sao lại không được ?

- Sếp ? Chẳng phải em đã từ chức rồi sao ?

- Sếp em chẳng phải là anh sao ? – Anh véo cái mũi của cô khiến cô nheo mắt lại – Anh cho phép, ai dám nói không cho phép nữa.

- Vậy bao giờ chúng ta đi ? – Vừa hỏi cô vừa đẩy đẩy cái tay đang véo mũi cô, véo nhiều mũi sẽ bị to ra, anh đừng có véo mũi cô nữa được không vậy ?

- Tuần sau. Dù sao cũng phải đợi làm visa. Chúng ta sẽ ở đó một tháng, được không ?

- Thật sao ? AAAAA..... Thích quá – Cô vui sướng nhảy lên.

Phong nhìn cô đang vui vẻ cũng cảm thấy vui vẻ, hạnh phúc theo.

Nói một tuần thì thật ngắn nhưng mà với Nhi thì thật dài. Ngày nào cũng phải ăn đồ bổ, rồi thì lại phải đếm đợi từng ngày tới ngày đi du lịch. Mỗi ngày đều thật nhàm chán

- Ai, bao giờ mới đến tuần sau đây – Lúc này Nhi đang ngồi với Chi

- Mình xin cậu đó, cậu đã nói câu này hàng trăm lần rồi. – Chi thật báii phục mức độ than thở của Nhi

- Nhưng mà mình muốn đi Úc lâu lắm rồi – Nhi chu môi nói, tay gầy gầy cốc nước.

-...-Câu này cô cũng đã nghe đến trăm lần rồi đó

- Ai, cháu mình thế nào rồi ? – Chi hỏi, chuyển chủ đề

- Nó á ? Chả có tí động đậy gì cả - Nhi nhìn xuống cái bụng hơi nhô lên của mình – Đạo này cậu có thấy mình béo lên không ?

- Có mập lên chút

- Ai, xấu quá, có lẽ mình nên giảm béo một chút mới được

- Cậu điên sao vậy ? Đây không phải là béo, mà là trong người cậu có thai. Cậu mà giảm béo mình dám chắc Phong không giết cậu thì cũng đánh cậu sưng đỏ m*ng ý chứ.

- Đạo này anh ấy bận lắm, làm gì có thời gian để quan tâm chuyện đó đâu chứ.

- Không phải là cậu đang ghen đó chứ ? Vì anh ấy không dành thời gian cho cậu – Chi nheo mắt nhìn Nhi, đôi lúc cô cảm thấy cô bạn của mình chỉ là một đứa trẻ con 10 tuổi.

- Nói lung tung cái gì vậy? – Nhi xấu hổ mắng – Không nói với cậu nữa, mau nói chuyện của cậu và Minh đi. Hai người thế nào rồi ?

- Còn thế nào nữa chứ, vẫn như mọi khi mà thôi. Tên đó lúc nào mà chả như vậy chứ, dù sao cũng quen rồi

- Cậu có thực sự yêu Minh không ? – Nhi nhẹ hỏi một câu

Chi yên lặng một lúc rồi nhẹ cười – Lúc đầu chính bản thân mình cũng không thể tin rằng bản thân mình sẽ yêu một người như vậy, nóng tính lại hay nói năng lung tung. Nhưng khi ở bên anh ấy mình thực sự cảm thấy rất vui. Đã lâu rồi mình không tìm thấy cái cảm giác đó. Lúc đó mình nghĩ có lẽ mình đã yêu thực sự rồi.

- Minh là một người tốt, anh ấy sẽ không để cậu phải buồn đâu. Nếu anh ấy dám làm gì khiến cậu buồn, cứ nói với mình, mình sẽ đánh anh ta một trận toí bời

- Haha, cậu đánh được ai cơ chứ - Chi cười phá lên trước sự ngượng ngùng của Nhi.

**

Cuối cùng cũng đến ngày Phong và Nhi đi du lịch. Hai người tới sân bay tư nhân của gia đình Phong. Nhi nhìn thấy máy bay riêng của gia đình anh, đôi mắt sáng lên, đầy vẻ mong chờ

- Em đừng làm như mới lần đầu đi máy bay như vậy chứ. Không phải là đã từng đi rồi hay sao ? – Phong đề xuống người đang nhốn nháo, nhìn đông nhìn tây này

- Nhưng lần này là khác. Lần trước tâm trạng đâu có vui như bây giờ, làm gì có thời gian cho em ngắm nghía cơ chứ - Bên trong máy bay cũng khác với máy bay bình thường. Bên trong khoang chỉ có 4 ghế ngồi, có tủ lạnh, dàn loa và đầy đủ mọi tiện nghi. Đúng là của nhà giàu có khác, nhìn qua cũng đã biết là đồ thượng hạng rồi.

- A đúng rồi, chẳng phải anh bảo có bất ngờ cho em sao ? – Nhi nhớ ra điều gì, quay sang hỏi Phong

- Sẽ có, đến Úc rồi em sẽ biết – Phong véo cái mũi của cô, hôn lên môi cô nói

- Thậm thà thậm thụt, anh làm gì có lỗi với em hay sao ?

- Em nghĩ anh có thể làm gì có lỗi với em ?- Phong híp mắt nhìn cô, nếu cô dám nói anh sẽ làm cho cô biết thế nào là « có lỗi » luôn một thể

- Tất nhiên là không rồi... Hì hì, anh là người đàn ông tốt nhất – Nhi nhận được ánh mắt đó của Phong, chỉ có thể đổi lòng mà nói.

Chuyến bay kéo dài hơn 10 tiếng không ngừng nghỉ. Nhi ngồi nghịch ngợm một hồi thì mệt quá, ngủ thiếp đi trên vai Phong. Cô không biết chuyến du lịch này là kỉ niệm đáng nhớ nhất trong đời, cũng là chuyến du lịch đưa cô đến với hạnh phúc